

Tôi Không Thể Quay Về Thời Niên Thiếu Đó

Contents

Tôi Không Thể Quay Về Thời Niên Thiếu Đó	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	23
7. Chương 7	28
8. Chương 7 .2	33
9. Chương 8	38
10. Chương 9	41
11. Chương 10	44
12. Chương 1 Phần 02	49
13. Chương 2 Phần 02	53
14. Chương 2 .2 Phần 02	58
15. Chương 3 Phần 02	64
16. Chương 4 Phần 02	68
17. Chương 5 Phần 02	73
18. Chương 6 Phần 02	77
19. Chương 7 Phần 02	83
20. Chương 8 Phần 02	89
21. Chương 8 .2 Phần 02	93
22. Chương 9 Phần 02	96
23. Chương 9 .2 Phần 02	99
24. Chương 10 Phần 02	103
25. Chương 11 Phần 02	109
26. Chương 12 Phần 02	115
27. Chương 12 .2 Phần 02	121
28. Chương 12 .3 Phần 02	125
29. Chương 13 Phần 02	129
30. Chương 13 .2 Phần 02	134
31. Chương 14 Phần 02	139
32. Chương 14 .2 Phần 02	143
33. Chương 15 Phần 02	148
34. Chương 16 Phần 02	153
35. Chương 16 .2 Phần 02	157
36. Chương 17 Phần 02	161
37. Chương 18 Phần 02	166
38. Chương 18 .2 Phần 02	170
39. Chương 19 Phần 02	174
40. Chương 19 .2 Phần 02	180

Tôi Không Thể Quay Về Thời Niên Thiếu Đó

Giới thiệu

Truyện không kể về tình yêu điên cuồng, chết đi sống lại, mà nói về cuộc sống, về quá trình trưởng thành.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-khong-the-quay-ve-thoi-nien-thieu-do>

1. Chương 1

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 01 - Chương 01

Phần I:

Chương 1

[Nhiều năm qua, tôi luôn học tập một việc, chính là không quay đầu lại, chỉ vì bản thân chưa từng làm chuyện gì phải hối hận, không hối hận vì những chuyện mình đã làm.

Mỗi bước đi của cuộc sống, đều phải trả giá đắt.

Tôi có được một ít những gì mình muốn, mất đi một ít những gì mình không muốn mất.

Nhưng con người trên thế giới này, có phải ai cũng như vậy đâu?]

Tôi đến từ biển người đầy mưa gió

Ngày 12 tháng 5 năm 2008, Văn Xuyên đã xảy ra động đất cấp 8.0, Thiểm Tây, Cam Túc đã xảy ra dư chấn từ cấp 6.5 – 7.0.

Ngày đó, La Kỳ Kỳ đang ở San Francisco, chuẩn bị đi làm, ba mươi phút trước khi đến văn phòng, cô vừa uống sữa vừa nhận thư từ mạng, đột nhiên, cô thấy được tin tức về trận động đất ở Văn Xuyên, địa điểm xảy ra động đất làm cô khiếp sợ, vội xác định tính chân thật của tin tức đó.

Đầu óc chết lặng vài phút, cô đột nhiên ý thức được Tứ Xuyên giáp danh với Thiểm Tây, Tứ Xuyên xảy ra động đất lớn như vậy, Thiểm Tây khẳng định cũng sẽ bị lan đến. Dù lúc này ở Trung Quốc đang là rạng sáng, nhưng cô vẫn vội vàng gọi điện thoại về nhà, không ai nhận điện thoại; đổi số di động của bố, không ai nghe; đổi số di động của mẹ, cũng không ai nghe; đổi số di động của em gái, vẫn không có ai trả lời.

Kỳ Kỳ liên tiếp gọi điện thoại về nhà cho bố mẹ, không nghe được tiếng trả lời, tay cô bắt đầu run rẩy.

Đồng nghiệp người Hoa Tiểu Linh có bố mẹ ở Thành Đô, liên tục gọi điện thoại về mà không thông, cô ghé vào bàn công tác bật khóc thất thanh.

Cả buổi sáng, La Kỳ Kỳ không làm được gì, chỉ gọi điện thoại hết lần này đến lần khác, trận động đất mới xảy ra, thậm chí cấp độ thật sự còn chưa chắc chắn, tin tức trên mạng ít ỏi đến đáng thương. Để biết thêm về dư chấn tác động đến tỉnh Thiểm Tây, cô tìm một bản đồ Trung Quốc, dùng thước đo khoảng cách từ Văn Xuyên đến Tây An, dựa theo tỉ lệ xích tính toán khoảng cách thực tế, lại gọi điện thoại cho người bạn

ngiên cứu vận động vỏ trái đất ở Đại học Massachusetts, hỏi cậu ấy về quy luật lan truyền giảm dần. Đợi đến khi tan tầm, cô cũng đã thành một nửa chuyên gia về động đất rồi.

Buổi tối, cuối cùng điện thoại cũng thông. Bố nói: “Mọi người đều không sao, phòng ở cũng không có việc gì, chỉ là trần nhà rớt mấy khối, TV bị biến dạng một chút, con không cần lo lắng, Viện Viện vẫn ở cùng bố mẹ.”

Kì Kì lại hỏi về những người thân trong nhà, xác nhận mỗi người đều an toàn, sau đó lại dặn dò em gái một chút.

Đ muốn ngắt điện thoại, em gái nói: “Mười phút sau chị gọi lại cho em nhé, em có chuyện muốn nói với chị.”

Mười phút sau, La Kì Kì gọi vào di động của em gái: “Chuyện gì vậy?”

“Chị, chị có tính được bao nhiêu năm rồi mình không về nước không? Chị chỉ đi Mỹ thôi, không phải lên mặt trăng! Sau trận động đất chiều qua, mọi người không dám ngủ trong phòng, phải ăn ngủ một đêm ở đầu đường, bố mẹ luôn nhắc tới chị đó. Là tổng thống Mỹ thì cũng phải về nhà thăm bố mẹ chứ? Từ lúc đi đến giờ chị không dành chút thời gian nào về thăm nhà cả. Em biết chị gửi về nhà không ít tiền, phòng ở của bố mẹ, mua xe cho em cũng là tiền của chị, nếu không có chị, bố mẹ và em có thể phải sống bảy mươi năm ở khu tập thể cũ nát, nhưng chị có biết bố bị xơ gan không? Chị có đi bệnh viện với mẹ không? Nếu mọi người rơi vào trung tâm của trận động đất, thì dù chị muốn hay không cũng không thể nhìn thấy mọi người nữa đâu . . .” La Viện Viện bật khóc, năm phần là sợ hãi giữa sự sống và cái chết, năm phần là đồng cảm với thảm trạng của trận động đất.

La Kì Kì không hé răng, thật lâu sau, cô nói: “Chị sẽ mau chóng sắp xếp ngày nghỉ, về nước một chuyến.”

La Viện Viện vừa khóc vừa cười: “VẬY còn được, nhất định bố mẹ sẽ rất mừng.”

Tuy rằng quyết định muốn nghỉ ngơi, nhưng chuyện công tác, không phải nói đi là có thể đi được, đến khi La Kì Kì sắp xếp thỏa đáng mọi chuyện, cũng đã là tháng chín rồi.

Những người Trung Quốc về nước bên cạnh cô đều mang theo túi lớn túi nhỏ, chỉ có cô là mang theo một cái vali cỡ trung bình. Cất cánh từ San Francisco, hơn mười mấy giờ mới đến được Bắc Kinh.

La Kì Kì hoảng hốt nghĩ, hơn mười mấy giờ, mới là một phần tư thời gian ngồi xe lửa đến Bắc Kinh vào năm đó, hóa ra khoảng cách của Thái Bình Dương cũng chẳng phải xa xôi như vậy.

Ở sân bay Tây An, lấy hành lý, đi ra ngoài, cô nghe được có người cao giọng kêu: “Chị, chị.”

Một cô gái ăn mặc gọn gàng xinh đẹp không ngừng vẫy tay gọi cô.

Bốn năm không gặp, có chút xa lạ, nhưng khi em gái ôm cổ cô, khoảnh khắc đó tình cảm huyết thống quen thuộc đã trở lại.

Viện Viện vẫn giống như trước đây, thích nói chuyện. Cô ấy vừa lái xe, vừa nói không ngừng, hỏi chuyện ở Mỹ, nói về cuộc sống trong nước, rồi lại cao hứng phấn chấn nói: “À, đúng rồi, ngày đó em và đồng nghiệp đến cục thuế làm việc, những công chức ở đó không phải là rực rỡ màu sắc, thì cũng tuyệt đối lạnh lùng, sau đó đột nhiên em gặp một người, em không biết anh ấy, nhưng anh ấy lại nhận ra em, nói ‘Chị em có phải là La Kì Kì không’, em nói ‘Đúng vậy’, anh ấy liền để đồng nghiệp giúp chúng em thuận lợi làm xong công việc của mình, chúng em muốn cảm ơn anh ấy, vậy mà người ta lại từ chối nói: ‘Một chút việc nhỏ không đáng gì, anh và chị em là bạn học mà’, trước đây em nói với đồng nghiệp từ nhỏ chị đã là nhân vật nổi tiếng xuất sắc, đồng nghiệp của em còn không tin, luôn nói em khoác lác, lần đó họ mới tin đấy.”

La Kì Kì làm bộ như mệt mỏi, nhắm hai mắt lại. Từ nhỏ cô đã là nhân vật nổi tiếng ư? Kết quả là trí nhớ của cô rất tốt, hay là người khác rất dễ quên?

Xe dừng lại dưới tầng, Kì Kì không có cảm giác quen thuộc khi về nhà, thậm chí còn không biết phòng ở tầng mấy, giống như cô là khách vậy, chỉ đi theo dẫn dắt của Viện Viện.

Mẹ chuẩn bị bữa cơm vô cùng phong phú, dường như muốn làm hết những gì mà bốn năm nay La Kì Kì chưa được ăn.

La Kì Kì chỉ phụ trách ăn, không phụ trách nói, có thể có La Viện Viện trên bàn ăn, không khí vĩnh viễn không tẻ nhạt, cô liên tục nói cười, nói chuyện rất sôi động, một lúc nói đến chuyện lãnh đạo làm trò cười cho thiên hạ, một lúc lại nói về tin đồn của đồng nghiệp, làm cả nhà cười vui vẻ.

Mẹ vừa ăn cơm, một bên thử nói: “Kì Kì, nếu gặp được người thích hợp thì con cũng nên để bụng một chút đi, phụ nữ dù có sự nghiệp thành công đến đâu thì cũng phải lập gia đình. Con còn phải làm gương cho em con nữa, bằng không nó luôn nói rất là đúng lý hợp tình ‘Chị của con còn không có bạn trai mà’.”

Viện Viện nhú mày nhìn Kì Kì, nhỏ giọng nói, nhưng cả nhà đều nghe rõ lời cô: “Cũng là chị thông minh, cứ ở nước ngoài, không phải nghe những lời lải nhải đó, lần sau mà em phải nghe nhiều đến nóng nảy, em sẽ đi tìm chị để nương tựa thôi.”

Bố mẹ đều cười rộ lên: “Dựa vào con sao, ở đại học phải thi lại tiếng Anh ba lần mới qua được, còn muốn ra nước ngoài à?”

“Là người Trung Quốc mà, dựa vào cái gì lại phải kiểm tra tiếng Anh chứ? Không qua được thì không cho tốt nghiệp, đúng là bệnh thần kinh! Sao không thấy sinh viên nước ngoài kiểm tra tiếng Trung chứ?”

“Vậy không nói đến tiếng Anh, về thành tích chuyên ngành của con. . .”

“Mọi người đừng nói nữa, nói nữa con không ăn cơm đâu!”

Viện Viện trừng mắt kêu lên, bố mẹ lập tức giống như trước đây, toàn bộ đầu hàng: “Thật ra không cần thiết phải kiểm tra tiếng Anh, bình thường cũng rất ít dùng, nói chuyện với người khác cũng coi như kiểm tra rồi.”

La Kì Kì mỉm cười nghe, hưởng thụ loại hạnh phúc nhỏ vun này.

Ăn cơm xong, Viện Viện dẫn Kì Kì đi thăm phòng ngủ của cô.

Sau khi La Kì Kì ra nước ngoài mới mua nhà, cô đưa ra hơn bốn mươi vạn, bố mẹ thì trang hoàng nội thất. Vì vậy phòng ngủ dành cho Kì Kì, vẫn không ai dùng, cái bàn, giường, giá sách đều mới tinh, không lưu lại chút kỷ niệm nào, chỉ có sách trên giá sách là quen thuộc.

Kì Kì cầm quyển “Hong Lâu Mộng”, ngồi ở mép giường, tùy tay giở ra. Bản cũ năm 1979, trang giấy đã vàng đi, thật khó tin tưởng, quyển sách này cũng gần được ba mươi tuổi rồi.

Viện Viện như tranh công nói: “Thế nào? Bảo bối của chị em đều bảo tồn hoàn hảo chứ.” Cô mở ngăn tủ cuối cùng của tủ sách, “Chị tự tay viết bản ký tên dày đặc đó em niêm phong ở trong này, chưa từng mở ra xem.”

Kì Kì trầm mặc nhìn cái hộp, Viện Viện cười nói: “Chị cứ nghỉ ngơi đi, lúc nào thấy thoải mái thì em với chị sẽ đi ăn ở phố lớn rồi lại đến ngõ nhỏ.”

Kì Kì lấy hộp đó ra, nhưng không mở, chỉ là lấy ngón tay vuốt ve nó. Bản ký tên này viết vào năm cô tốt nghiệp cấp III, khi đó cô mới mười bảy tuổi. Đã nhiều năm rồi, thực ra ngay cả cô cũng không nhớ rõ bên trong nó có chứa cái gì.

Cô ngồi yên lặng một lúc, rồi để cái hộp đó trên giá sách.

Sau khi tắm rửa xong, La Kì Kì gửi thư điện tử cho Thẩm Viễn Triết, Dương Quân và Lâm Y Nhiên. Họ là bạn rất thân của cô thời trung học, từ sau khi ra nước ngoài, liên lạc liên lạc, cô cũng không chắc liệu địa chỉ thư này còn dùng được nữa không.

(Chữ Thẩm trong tên của Thẩm Viễn Triết phiên âm Hán Việt còn có thể là Trầm hoặc Tr

Rõ ràng đã rất mệt mỏi, nhưng chắc là do chênh lệch múi giờ, cô lặn qua lộn lại, luôn ngủ không an ổn.

Sáng hôm sau, khi cô đang đánh răng thì điện thoại vang lên.

“Kì Kì, điện thoại của con đó.”

Cô vội vàng nhổ nước súc miệng ra, chạy tới, cầm lấy điện thoại: “A lô?”

“Bạn La Kì Kì này, giọng nói của bạn thay đổi rất lớn đó nhé.”

Cách nói chuyện này, không thể là Thẩm Viễn Triết ôn hòa cẩn trọng được, “Dương Quân, cậu ở. . .” Cô cúi đầu nhìn biểu hiện của điện báo, “Cậu làm việc ở Bắc Kinh à?”

“Đúng vậy, còn cậu? Lần này cậu về nước tạm thời hay là lâu dài?”

“Tạm thời thôi, nhưng ngày nghỉ rất dài, có một tháng.”

“Khi nào thì trở về, có thể đến Bắc Kinh không? Khi tớ và Lâm Y Nhiên gặp nhau, luôn nhắc tới tên khốn vô tình vô nghĩa là cậu đó, thật muốn như năm chúng ta là một quan hệ tam giác chọc nhiều người phải hâm mộ!”

“Cảm tình cũng tốt nhỉ, khi tớ đến Bắc Kinh, cậu mời chúng tớ đi ăn nhé.”

“Tốt thôi, chỉ cần cậu đến, ăn cái gì tớ cũng chiều.”

“Xem ra bây giờ cậu là kẻ có tiền nha.”

“Tìm chết đi, có tiền cũng không dám so với người kiếm đô la như cậu đâu.”

“Thôi đi, giá trị đồng đô la đang giảm rồi, cậu không biết hả? Cậu có bạn gái không? Dãy đưa với Đồng Vân Châu có kết quả chứ?”

Dương Quân chỉ cười không đáp, một lát sau mới nói: “Trước mắt còn không có bạn gái.”

“Bạn ơi, nghe tớ khuyên một câu này, đừng có nhaim mãi vào một thân cây mà thất cổ như thế, cậu vẫn là người học máy tính đó, không biết mức độ quan trọng của tập tin dự bị à?”

Dương Quân ung dung hỏi: “Bạn tôi à, còn cậu thì sao nào? Có bạn trai

La Kỳ Kỳ phần nộ nói: “Trước mắt cũng còn chưa có.”

Dương Quân cao giọng cười to: “Lâm Y Nhiên đã kết hôn rồi đó, con cũng được một tuổi rồi, là con gái, đặc biệt giống cô ấy, hoàn toàn là một Tiểu Y Nhiên.”

“Vậy thì tốt quá, tớ phê chuẩn cô ấy có thể mang theo gia đình tham dự yến tiệc quan hệ tam giác của chúng ta.”

“Được thôi! Dù sao không phải cậu trả tiền. Đúng rồi, lần này cậu về nước muốn làm cái gì? Có nghĩ tới chuyện trở về quê nhà không?”

“Chủ yếu là thăm bố mẹ, chuyện khác tớ còn chưa nghĩ ra.”

“Aiz! Cậu vừa trở về, còn đầy côi lòng ôm ấp tình cảm chủ nghĩa cách mạng, đến khi cậu ở cùng một mái hiên với bố mẹ hai tuần, cậu sẽ biết đến mùi vị của giai cấp thù địch, tớ đã tóm tắt mối quan hệ của mình với bố mẹ rồi, tuyệt đối là xa thẳm gần thối.”

(xa thẳm gần thối: ở xa, ít gặp thì quý hóa, ở gần do va chạm nhiều sinh ra ghét bỏ, không coi nhau ra gì.)

La Kỳ Kỳ bật cười, không nói lời nào.

Dương Quân nói: “Tớ treo điện thoại trước nhé, cách liên lạc tớ sẽ gửi đến hộp thư của cậu, có chuyện gì, cậu cứ tìm tớ nhé. Chúng ta là bạn bè, nếu cậu mà khách sáo với tớ thì tớ sẽ giận đó.”

“Tớ biết rồi.”

“Đưa điện thoại ẹ cậu đi, tớ muốn chào hỏi cô.”

La Kỳ Kỳ đưa điện thoại ẹ, nghe thấy mẹ cười vui vẻ, lặp lại nói: “Ồ, còn chưa có bạn gái hả?”

La Kỳ Kỳ lắc đầu cười cười, tiếp tục đi đánh răng rửa mặt.

Sau khi ở nhà hai tuần, La Kỳ Kỳ bắt đầu hiểu được lý luận của Dương Quân.

Tuy cô và bố mẹ không bị rơi vào giai cấp thù địch, nhưng rõ ràng không được coi trọng như lúc mới trở về nữa. Mẹ lại bắt đầu đến công viên khiêu vũ, bố thường chạy đi tìm bạn chơi cờ vua, cũng không bám lấy cô hỏi đông hỏi tít

La Viện Viện còn có chút tình cảm, vẫn dành thời gian đi cùng chị, nhưng phỏng chừng cũng đến kỳ hạn nhả nài rồi: “Chị, khi nào chị về Mỹ?”

La Kì Kì cười: “Tuần sau chị sẽ rời Tây An.”

“Đi Bắc Kinh à?”

“Không phải, đầu tiên về nơi chúng ta lớn lên, sau đó đến Bắc Kinh gặp bạn cùng lớp, rồi mới trở lại San Francisco.”

Một tuần sau, La Kì Kì hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ đi thăm người thân, được bố mẹ và em gái vui vẻ tiễn cô đi Tây An.

Sau hai giờ bay, La Kì Kì tới được mục đích của mình.

Vừa đi ra sân bay, sóng nhiệt lập tức thổi đến mặt, ít nhất cũng phải cao hơn 2 độ so với Tây An. Gió rất lớn, tóc cô bị thổi loạn lên. La Kì Kì vừa đi vừa không ngừng nhìn trái nhìn phải, cũng giống như khách du lịch xung quanh mình, không thể nhìn ra cô đã từng sống ở thành phố này mười năm trước.

Ngồi trong taxi, La Kì Kì nhìn ra ngoài cửa sổ xe, vẻ mặt thực hoảng hốt, hai bên đường thay đổi quá nhiều, cô không thể tìm kiếm được điều gì thân thiết.

Lái xe hỏi cô: “Cô đi du lịch à? Cảm thấy hứng thú với cảnh gì?”

“Không phải.” Ngừng lại một chút, cô còn nói: “Trước kia tôi đã lớn lên ở đây.”

Lái xe vốn muốn đẩy mạnh tiêu thụ dịch vụ, không nghĩ tới lại đụng phải người địa phương, cười nói: “Bao lâu rồi cô mới trở về?”

“Mười năm.”

“A! Vậy cũng lâu nhỉ!”

“Đúng vậy!” Là rất lâu.

Khi đến khách sạn, sắc trời đã tối đen.

La Kì Kì tắm rửa xong, nằm trên giường lăn qua lộn lại mãi mà không ngủ được.

Trở lại thành phố này, dọc đường đi cô luôn thấy hoảng hốt, còn ần ần có chút phấn kh

Nếu không ngủ được, vậy thì ngồi dậy thôi, cô đứng trên sân thượng, nhìn ánh đèn mê ly của thành phố, lại không thấy rõ ánh đèn nào là của nhà mình.

Đã nhiều năm qua đi, nơi này vẫn tác động đến trái tim cô như trước.

Nhà tâm lý học Freud cho rằng hành vi của mỗi người đều chịu ảnh hưởng của thời thơ ấu, vì vậy, tất cả nhân quả đều phải ngược dòng đến nơi bắt đầu cuộc sống...

2. Chương 2

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 01 - Chương 02

Chương 2

[Thanh xuân ở nơi nào?

Từng ánh mắt của thiếu niên, đen trắng rõ ràng, giống như một bức màn.

Dùng cảm, xúc động, yếu đuối, tò mò, khát vọng, hoang mang, thương tâm, thất vọng, suy tư...

Tất cả sắc thái đẹp đẽ đều trình diễn trên bức màn đen trắng rõ ràng đó.

Khi bức màn ấy được kéo lên, chúng ta lại ngỡ thơ không biết, cho dù nó đang ở gần ánh mắt của chúng ta..

Nguyên nhân là vì nó quá gần, gần như ở trong mắt chúng ta, thế nên, chúng ta không thể nhìn thấy..

Chỉ đến khi nó dần dần rời xa, chúng ta mới có thể thấy rõ nó. Thấy rõ tất cả có lẽ sẽ tuyệt vời, có lẽ thấy được c chuyện sau lưng con người ta có nhân quả rõ ràng, nhưng, sau khi tất cả hình ảnh đã đóng thành một cuộn phim, thì cho dù chúng ta mỉm cười, hay rơi lệ, cũng chỉ có thể đứng từ xa xa nhìn về thời gian đầu đó, yên tĩnh nhìn trên màn ảnh kia đang dần dần hiện lên những hình ảnh và cũng dần dần biến mất.

Đó là thanh xuân, chỉ sau khi rời đi, chúng ta mới có thể thấy rõ ràng.]

Bắt đầu nhớ lại

Tôi sinh ra trong một gia đình rất bình thường, điều kiện gia đình tôi không giàu cũng chẳng nghèo, trình độ văn hóa của bố mẹ không cao cũng không thấp. Trí nhớ của tôi trước khi tôi năm tuổi, có rất ít hình ảnh về họ, bởi vì khi tôi một tuổi năm tháng, em gái La Viện Viện được sinh ra, bố mẹ đưa tôi đến sống cùng ông ngoại.

Ở cùng ông ngoại, tôi rất vui vẻ hạnh phúc, có được ngàn vạn yêu chiều cho cả đời, là một đứa nhỏ điển hình được ngâm mình trong “bình mật”.

Ông ngoại là kĩ sư về các công trình bằng gỗ tốt nhất ở địa phương, vẽ vòng tròn có thể không cần -pa, có thể viết chữ nhỏ rất đẹp, lúc tuổi già khi vui vẻ lại đọc truyện Kim Dung, đến nay trong nhà vẫn có bản viết tay đóng thành sách truyện “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” của ông, nó được đóng thành sách như một quyển sách cổ đẹp đẽ quý giá. Ông xuất thân giàu có, nhà có một khu vườn cam lớn.

Bởi vì xuất thân của ông mà vào những năm đó, ông đã trải qua không thiếu sóng gió, dù là đau khổ gì, ông cũng lạnh nhạt đối mặt, chuyện duy nhất ông không thể lạnh nhạt là khi ly hôn với bà ngoại. Sau khi ly hôn, bà ngoại mang mẹ tôi rời xa quê nhà, bà gả ột người khác, người đàn ông đó đối xử không tốt với mẹ tôi, thời thơ ấu và niên thiếu của mẹ tôi có thể nói là bất hạnh. Cho đến khi mẹ tôi gặp lại ông ngoại, cũng đã là hơn hai mươi năm sau rồi, khi mẹ mới gặp lại ông, dù thế nào cũng không gọi một tiếng “bố”, nhưng ông ngoại lại nước mắt ngang dọc.

Bà ngoại là người muốn ly hôn, không phải lỗi của ông ngoại, nhưng ông luôn cảm thấy áy náy với mẹ tôi, hơn nữa khi đến ở với ông, ông đã cưng chiều tôi đến độ cả người và thần đều phải phần nộ. Mẹ kể của mẹ tôi có nhớ, trước đây tôi là một cô bé điệu đà lại kiêu ngạo, hám bà ấy mua cho tôi một đôi giày da nhỏ, buổi sáng đã giúp tôi đeo giày, nhưng tôi kiên quyết không chịu đeo, ghét giày da có màu không sáng, dù bà có khuyên tôi thế nào tôi cũng không dùng nó, thế nên bà đã bỏ bữa sáng để giúp tôi đánh bóng giày, bà chỉ oán giận hai câu, tôi đã lập tức chạy đi mách ông ngoại, kiên quyết đòi ông đánh mông bà, vậy mà ông ngoại còn nghiêm túc lấy tờ báo vỗ vào người bà hai phát. Còn nữa, trong nhà bắt luận là ai chụp ảnh, cũng không thể không cho tôi vào, nếu không cho tôi chụp ảnh cùng, thì người đó đừng mong được chụp, ngay cả khi mẹ kể của mẹ chụp ảnh chung với đồng nghiệp, tôi cũng chen chân vào, vì vậy, tuy năm đó chụp ảnh vẫn là chuyện nghiêm túc rất hiếm gặp, nhưng dưới năm tuổi tôi đã được chụp rất nhiều ảnh, thường thường là một đồng người lớn còn ở giữa lại có một cô gái bé xíu, mọi người dở khóc dở cười, tôi phẩn chấn dào dạt.

Những kỷ niệm đó đều là do mẹ kể của mẹ tôi kể lại, tôi thì không nhớ rõ chút nào. Trong trí nhớ của tôi, tôi chỉ nhớ rõ ông ngoại đưa tôi đi câu cá, tôi không thích ông bế mà muốn tự đi, ông liền đi bên cạnh tôi, đường cũng ngắn thôi nhưng tôi vừa đi vừa hái hoa, rồi lại muốn bắt châu chấu, vậy nên đi một hai giờ cũng là bình thường, ông ngoại vẫn đi cùng tôi; ông mua sô cô la rượu [1] cho tôi, chỉ vì tôi thích ăn, ông cũng không ngại người lớn nói trẻ con không được ăn thứ có chứa rượu ấy; tôi làm đổ mực nước lên bộ sách cổ của ông, vợ hai của ông nhìn mà đau lòng, ông chỉ cười ha ha, sáng sớm, ông dạy tôi tụng “Xuân miên bất giác hiểu”; chạng vạng, ông bế tôi, ngồi trên xích đu, lắc qua lắc lại dưới ánh hoàng hôn. (Xuân miên bất giác hiểu: Giấc ngủ đêm xuân không biết trời sáng.)

Dưới sự cưng chiều của ông ngoại, tôi kiêu ngạo vui vẻ thỏa thích.

Khi tôi năm tuổi, vì phải vào tiểu học nên bố mẹ đến đón tôi về. Còn nhớ khi mẹ xuất hiện trước mặt tôi, tôi không chịu gọi mẹ là “mẹ”, tôi chỉ vừa mút kẹo que, vừa dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn người phụ nữ

mang vẻ mặt đau thương đến từ xa đó. Trong tiếng gào khóc ầm ĩ, chân đá tay đấm của tôi, mẹ mạnh mẽ ôm tôi đến nhà ga xe lửa, quay trở về “nhà” của tôi.

Kể từ đó, hạnh phúc của tôi đã kết thúc, cực khổ lại bắt đầu.

Khi còn ở với ông ngoại, tôi là cô công chúa nhỏ, tôi có được tất cả những gì tốt nhất, có rất nhiều tình yêu thương, toàn bộ thế giới đều xoay chuyển xung quanh tôi, nhưng, khi ở với bố mẹ, có một cô bé khác, em gái của tôi mới là cô công chúa nhỏ.

Bố mẹ tôi vốn bận rộn làm việc, nhưng khi họ có thời gian rảnh thì đều giành cho em gái tôi. E lớn lên bên cạnh bố mẹ, em có thể nói cười thoải mái, có thể làm nũng, có thể dỗ bố mẹ vui, mà tôi thì trong một thời gian dài cũng không chịu gọi họ là “bố”, “mẹ”.

Hai đứa trẻ tuổi không hơn kém nhau nhiều, mà cả hai đều được nuôi nấng cưng chiều, khi ở cùng một chỗ không thể tránh được những lúc cùng tranh đồ chơi, cùng tranh đồ ăn vặt, tôi một lần nữa bị bố mẹ can thiệp và cảnh cáo, “Con là chị, con phải nhường em gái.” Cường điệu muốn chị em hòa thuận, chị nhường em gái.

Dưới sự giáo dục “Chị em hòa thuận, chị nhường em gái” của bố mẹ, món đồ chơi tốt nhất dành cho em, đồ ăn ngon nhất dành cho em, chiếc váy xinh đẹp nhất dành cho em, nói ngắn lại, chỉ cần cô em muốn, cô em thích, thì cô chị là tôi cũng không rên một tiếng mà từ bỏ những thứ ấy.

Sau vô số lần “chị nhường em gái”, tôi bắt đầu học ngoan, tôi thường tránh ra bên ngoài chơi một mình, mặc kệ là cái gì, tôi đều tự giác chờ em gái chọn trước, cái gì em không cần thì sẽ là của tôi, thậm chí khi đã là của tôi rồi, chỉ cần cô em muốn, tôi cũng có thể cho em. Ăn cơm, ngồi trên bàn ăn, một câu không nói, ăn cơm rất nhanh, sau đó rời đi, bọn họ cười vui nói chuyện với nhau cũng không liên quan gì đến tôi.

Tôi từ riu ra riu rít, bắt đầu trở nên trầm mặc ít lời. Tôi thường nhớ tới ông ngoại, thời gian đó, mỗi lần khổ sở cô đơn, tôi sẽ nghĩ chờ mình trưởng thành, chờ đến khi tự mình có thể ngồi xe lửa, tôi sẽ trở về bên ông, chỉ có như vậy, tôi mới cảm thấy cuộc sống của bản thân mình còn có chút hy vọng.

Hình ảnh khắc sâu nhất trong trí nhớ của tôi là vào một buổi hoàng hôn, mẹ bận rộn trong phòng bếp, tôi tránh vào một góc ở giá sách xem sách ảnh nhi đồng, bố tan làm trở về, mở cửa ra, tiếng gọi đầu tiên chính là “Viện Viện”, em gái thì gọi to “Bố”, vui vẻ chạy đến chỗ bố, bố bế cô bé lên, tung cô bé lên cao rồi lại đón lấy, hai người vui đùa cười to trong phòng khách.

Tôi âm thầm trốn, trầm mặc rình coi. Họ làm trò chơi, họ kể những câu chuyện, họ cười vui lại cười vui, một giờ, không có ai hỏi tôi ở nơi nào. Cảm giác này giống như tôi đang ngồi ở nơi nguyên thủy nhất của vũ trụ, bốn phía tối đen, vô cùng lạnh lẽo, cô đơn và hoang vắng tràn ngập quanh tôi. Lúc ấy có lẽ tôi còn không rõ cái gì là thời tiền sử của vũ trụ, cũng không rõ loại cảm xúc làm mình nhìn ra bên ngoài đầy khát vọng, lại thấy buồn tủi đó gọi là gì, nhưng, cô bé cuộn mình trong góc âm u, hai tay ôm chặt cơ thể mình, mắt không chớp nhìn chằm chằm ra bên ngoài ấy, khát vọng nghe một tiếng gọi tên mình của bố mẹ vĩnh viễn khắc sâu trong lòng t

Mãi cho đến khi nấu xong cơm tối, mẹ dọn đồ ăn ra bàn, mới nhớ tới bảo tôi ăn cơm, tôi vẫn tránh ở giá sách, sofa và vách tường tạo nên một góc khuất khó nhìn thấy. Tôi lại tự thương hại mình, lại kiêu ngạo, trong lòng tôi nghĩ rất nhiều rất nhiều lần, vì sao bây giờ mới nhớ tới tôi? Đã muộn, đã quá muộn rồi! Nếu gọi tôi sớm hơn một chút, tôi sẽ hạnh phúc lao ra vì được các người kêu gọi, nhưng mà bây giờ, tôi không muốn trả lời! Tôi chính là không muốn trả lời! Tôi không quan tâm! Tôi không quan tâm chút nào đến các người!

Mẹ mở từng cửa phòng gọi tôi, vẫn không tìm thấy tôi, họ hỏi em gái tôi đi đâu, nhưng cô ngốc đó chỉ biết lắc đầu, nũng nịu nói: “Con đang chơi xếp gỗ, không biết chị đi đâu.”

Bởi vì tôi còn nhỏ, ngồi thu mình trong góc, là một điểm mù của thị giác; họ không thể tưởng tượng được, tôi đang ở ngay trong phòng khách mà cũng không nhìn thấy, đó lại là một điểm mù của tâm lý, vì vậy bố mẹ vẫn không tìm thấy tôi, họ lo lắng không thể ăn cơm, vội vàng nhờ một cô hàng xóm trông em gái, hai người mặc áo khoác vào, chạy vào giữa đêm đông gió lạnh, bắt đầu đi tìm tôi, mà tôi thì ngồi một góc trong phòng khách, lẳng lặng nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra.

Tôi cũng không cố ý gây nên chuyện rối rắm này, chỉ là lúc ấy tôi thật sự không muốn lên tiếng đáp lại lời gọi của bố mẹ, và sau đó, khi mọi chuyện lớn lên, bản thân tôi bắt đầu bối rối sợ hãi, không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ có thể co rúm người lại trong góc.

Chuyện khôi hài ấy vẫn tiếp tục đến đêm khuya, cho đến khi em gái đi tìm miếng ghép trong bộ đồ chơi bằng gỗ đã nhìn thấy tôi. Về mặt của cô bé phần chân tự hào cứ như quân ta bắt được đặc vụ Quốc dân Đảng, tranh công đi đăng báo, bố muốn đánh tôi nhưng mẹ đã ngăn lại, hỏi tôi nguyên nhân, tôi nhìn bàn tay thô to của bố, vuốt vuốt móng mình, không kịp nghĩ gì đã thốt ra, “Con không nghe thấy bố mẹ gọi, con xem tranh vẽ rồi ngủ quên ạ.”

Lời nói dối đầu tiên trong đời đã làm tôi miễn được vài phát “Tay sắt đánh mông”.

Khi còn một tháng nữa là đủ sáu tuổi, tôi vào tiểu học.

Lúc ấy, độ tuổi đi học bị kiểm soát rất nghiêm ngặt, không đủ bảy tuổi thì tuyệt đối không được đến trường, chứ đừng nói đến chuyện kém hơn một tuổi, ngay cả kém một tháng cũng không được. Bố vì muốn cho tôi nhập học, nên đã nghĩ một cách, dựa vào mối quan hệ của mình mà cho tôi vào học tại trường tiểu học của bộ bị trường học đó được quân đội xây dựng, tiêu chuẩn nhập học thoải mái hơn nhiều.

Tuy nhiên, bởi vì tôi mắc bệnh lao phổi, còn chưa học được bao nhiêu đã phải tạm nghỉ học.

Sau một năm ở nhà dưỡng bệnh, bố mẹ hỏi tôi muốn học lớp một hay muốn học tiếp lớp hai.

Vào thời gian đó, trong trường học lưu hành một bài ca dao nổi tiếng: “Lưu ban sinh sao hoa sinh, sao hoa sinh cho bác sĩ. Bác sĩ nói ăn ngon thật, thì ra là tên lưu ban sinh!” [2]

[2] Một bài ca dao có vần, vì vậy mình để Hán Việt, “lưu ban sinh rồi sao hoa sinh”. Hiểu là thế này: “Học sinh lưu ban rang lạc, rang lạc cho bác sĩ, bác sĩ nói ăn rất ngon, thì ra nó là học sinh lưu ban”. (Chắc chỉ là nói vần thôi, còn tại sao lại nói thế thì mình không biết :”>.)

Chính mắt tôi đã thấy một đám trẻ con tụ tập ven đường cao giọng trêu đùa một bạn nhỏ như vậy, nghĩ đến đó, tôi rùng mình, dứt khoát nói với bố mẹ, tôi muốn học lớp hai. Vậy là bố mẹ đã cho tôi theo học lớp hai.

Tôi vốn ít tuổi hơn các bạn trong lớp, tâm trí vẫn còn ngây ngô, lại không học năm đầu tiên, kết quả cũng dễ dàng tưởng tượng — thành tích của tôi không tốt chút nào. Bởi vì tính cách quái gở, trầm mặc ít lời, hơn nữa thành tích lại không tốt, từ đầu đến chân tôi đều không phải dạng học sinh mà thầy cô thích, thế nên tôi càng biểu hiện tính cách quái gở, trầm mặc ít lời, thành tích không tốt.

Có điều, những chuyện đó đều không quan trọng lắm, bởi bố mẹ không cần thành tích học tập của tôi, cho tới bây giờ dù kết quả kiểm tra của tôi là thứ nhất hay thứ hai từ dưới lên thì họ cũng không quở trách tôi, bố mẹ chỉ nói tôi cố gắng hết sức là tốt rồi, vì vậy tôi không có áp lực học tập quá lớn. Ngoại trừ cô em gái làm tôi hăm mộ, ghen tị, chán ghét kia, cùng với gia đình làm tôi cảm thấy vô cùng áp lực và cô đơn thì cuộc sống của tôi cũng không có trở ngại gì, thậm chí tôi còn quen một bạn cực kỳ tốt — Cát Hiểu Phỉ, kết quả học tập của cậu ấy đứng đầu lớp, là con gái một, vô cùng hăm mộ tôi có một cô em gái có thể cùng chơi, mà tôi lại hăm mộ cậu ấy vì được làm con gái một. Khi học trung học cơ sở, trong giờ chính trị học, tôi đã biết kế hoạch hóa gia đình là chính sách cơ bản của quốc gia, tôi còn oán trách nước mình không chấp hành đúng chính sách gì cả.

Cát Hiểu Phỉ rất thích nói chuyện, mà tôi lại rất không thích nói chuyện, ở cạnh tôi, cậu ấy hoàn toàn không phải người tranh nói với mình. Ngoài điểm khác biệt ấy, tôi và Cát Hiểu Phỉ còn có một điểm giống nhau, đó là chúng tôi đều không thích về nhà, thường thường sau khi tan học, các bạn trong lớp đều hớn hờ chạy về nhà, nhưng hai đứa chúng tôi vẫn lang thang quanh trường học.

Lang thang nhiều lần, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, thường xuyên qua lại, chúng tôi đã trở thành bạn tốt, mà khi tôi ở trước mặt cậu ấy, đôi khi cũng hoạt bát nghịch ngợm giống như lúc còn ở bên ông ngoại. Hai đứa cùng đến trường, cùng tan học, khi ở cạnh nhau, luôn là tay nắm tay, tôi cảm thấy cậu mới là chị em của mình, thậm chí một cái kẹo, tôi cũng giữ lại một nửa cho cậu, cậu rất tốt với tôi, chỉ cần tôi nghĩ muốn, cậu thà rằng mình không cần cũng sẽ để lại cho tôi, khi tôi không vui, cậu luôn cố gắng làm mọi

chuyện để tôi cười, bàn tay tôi rất vụng về, mỗi lần bắt đầu bài học đều viết chậm hơn các bạn khác, cậu ấy luôn giúp tôi làm bài tập, chờ đến khi tôi làm xong, mới vội vàng làm bài của mình.

Hai đứa hòa thuận như một cặp song sinh, chỉ tiếc không thể lúc nào cũng dính vào nhau. Có một ngày sau khi tan học, chúng tôi nắm tay nhau chơi thật lâu vẫn không muốn tách ra, nhưng mà trời đã tối rồi.

Hiếu Phỉ nói cậu ấy không muốn về nhà, hỏi tôi có thể đi cùng cậu ấy không, tôi liền mời cậu ấy về nhà mình, bố mẹ nhìn thấy tôi dẫn một bạn nhỏ về nhà thì đã chiều dài bạn ấy vô cùng nhiệt tình, buổi tối, hai đứa được ngủ chung giường, đầu kê đầu, đó là lần đầu tiên tôi không cảm thấy cô đơn khi ở nhà, mà cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Ngày hôm sau rời giường, thấy vẻ mặt tiêu tụy của bố mẹ, tôi mới biết được đêm qua Hiếu Phỉ không về nhà đã tạo nên một chuyện kinh hoàng, những năm đó lại không có điện thoại, bố mẹ cậu ấy chỉ có thể đến từng nhà tìm con, nửa đêm hai ba giờ sáng mới tìm đến nhà tôi. Bố không hài lòng vì Hiếu Phỉ nói dối bố mẹ cậu ấy biết cậu ấy ở nhà tôi, nhưng mẹ lại không nói nhiều lời, mẹ vẫn làm một bữa sáng phong phú như trước, để chúng tôi ăn sáng xong rồi đến trường.

Hiếu Phỉ rầu rĩ không vui một ngày, ngày hôm sau lại vui vẻ thoải mái.

Vì có Hiếu Phỉ, nên dù cuộc sống của tôi có bóng ma, nhưng vẫn tính là vui vẻ. Tuy nhiên, có lẽ cuộc sống cảm thấy con lạc đà nhỏ tôi đây còn mang vác đồ chưa đủ nặng, vì vậy nó ném cho tôi một cây gậy rất nặng.

Học lớp ba ở Tiểu học, vì bố chuyển công tác nên tôi phải rời khỏi nơi này, đến một thành phố mới, tôi và Hiếu Phỉ rót nước mắt tạm biệt, cậu ấy ôm tôi khóc lớn, tuy lúc ấy tôi không c, nhưng vừa ngồi lên xe, nước mắt tôi lại tuôn ra ào ào, tôi còn không muốn bố mẹ phát hiện, tôi phải ngậm chặt miệng, mới có thể khóc không ra tiếng.

Tuổi nhỏ còn chưa thật sự hiểu được cái gì gọi là chia ly, nhưng cũng đã vì chia ly mà khóc thút thít.

Bước vào trường tiểu học mới, tôi gặp một giáo viên toán mới — cô giáo Triệu. Kể từ đó, cực khổ mới trong cuộc sống của tôi lại bắt đầu.

Bà phù thủy độc ác đó đã đè nặng bóng ma tâm lý cho tôi đối với thầy cô giáo. Mỗi lần tôi đọc được câu gì kiểu như giáo viên là ngọn nến, chiếu sáng đường đi cho học trò thì tôi lại cười lạnh. Kinh nghiệm cuộc sống của tôi, hoàn toàn trái ngược, đúng là có giáo viên tốt, nhưng cũng có không ít giáo viên quá để ý đến địa vị, nếu học sinh nào có bố mẹ là quan lớn, giáo viên sẽ rất thân thiết với bạn đó, nếu bố mẹ bạn đó còn làm trong Sở Giáo Dục, vậy thì giáo viên lại càng tốt càng dịu dàng với bạn ấy, vô tư kính dâng xác thực có thể so sánh với ngọn nến. Tuy nhiên, nếu bố mẹ bạn vừa không làm quan, lại vừa không có tiền, không chịu khuất phục, thành tích học tập không tốt, như vậy ở trong lớp học giáo viên sẽ càng thích lấy bạn ra làm bia ngắm, dùng phấn viết bảng quăng vào đầu bạn, hoặc là thường xuyên nhìn bạn với ánh mắt coi thường, chỉ lướt mắt nhẹ nhàng băng qua thôi, nhưng trên thực tế thì lại dùng giọng điệu châm chọc khinh bỉ bạn ngu ngốc không trả lời được câu hỏi.

Người lớn thường nghĩ trẻ con có rất nhiều chuyện không hiểu biết, nhưng thực tế thì tâm hồn chúng tôi cực kỳ nhạy cảm, chúng tôi đều có “Mặt mũi”, chúng tôi vô cùng chán ghét bị răn dạy trước mặt người khác. Sau vô số lần xấu hổ đỏ bừng mặt, tôi càng ngày càng sợ hãi cô giáo, mà cô ấy thì càng ngày càng coi thường tôi, lần nào lên lớp cũng thích gọi tên đứng lên trả lời câu hỏi, châm chọc tôi vài câu. Tôi ngốc, thành tích học tập của tôi kém, tôi không thích nói chuyện, thậm chí tính cách quái gở của tôi, đều làm cô ấy không hài lòng. Đến nay tôi còn nhớ rõ cô ấy bĩu môi, liếc mắt nhìn tôi chế nhạo, dùng giọng điệu chỉ tiếc rên rỉ không thành thép nói: “Tại sao em không có chút bộ dáng nào của trẻ con thế hả? Sao lại ngu ngốc như thế, em không biết ăn cơm xong tiêu hóa đi nơi nào à.”

Trẻ con đều có một trái tim nhạy cảm bất thường, vào độ tuổi đó chúng đều thích được thầy cô yêu quý, thích làm trong ban cán bộ lớp, thích đeo hai, ba cái khăn đỏ trên cánh tay, đứng ở cửa lớp học, phụng phịu nghiêm túc kiểm tra các bạn trong lớp đó có đeo khăn quàng đỏ không, nữ sinh có sơn móng tay không, nam sinh có để tóc dài quá lỗ tai không. Trẻ con có rất nhiều điểm còn coi trọng mặt mũi hơn người lớn, thế giới của chúng nhỏ bé nhưng những việc chúng là không nhỏ chút nào. Giáo viên tiểu học trong toàn xã hội, là những người vô cùng vô cùng bình thường, nhưng gần như tất cả những giáo viên đó khi đứng trước

mặt học trò nhỏ, lại giống như một nửa thượng đế, lời khen ngợi và phê bình của giáo viên, tình cảm yêu thích hay chán ghét của họ đều có thể tạo nên hiệu ứng con bướm [3] không thể tưởng tượng nổi.

[3] Hiệu ứng con bướm: là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc.

Rõ ràng, dưới sự khinh miệt của cô Triệu, các bạn trong lớp cũng đã bị ảnh hưởng, các bạn ấy bắt đầu không thích chơi cùng tôi, chơi nhảy dây, đánh bao cát, đá cầu, không ai muốn ở một nhà với tôi, sau vài lần xấu hổ, tôi bắt đầu chủ động tự giác cách xa các bạn trong lớp, khi các bạn ấy chơi đùa một chỗ, tôi lại ngồi một mình ngẩn ngơ ở bồn hoa bên cạnh.

Ở nhà, tôi cô đơn một mình, cái gì cũng nhường em gái. Ở trường học, tôi cô đơn một mình, cô giáo và các bạn đều không thích tôi. Ở nhà, tôi thường ngồi một mình trong góc, lặng im nhìn em gái ôm bố vừa cười vừa nũng nịu; ở trường học, tôi thường đứng từ xa, lặng im nhìn các bạn chơi nhảy dây, đánh bao cát.

(Trò nhảy dây này các bạn nhỏ thường dùng dây chun vòng kết vào thành đoạn dài, hoặc loại dây nào đó mềm, đàn hồi, hai bạn đứng giữ hai đầu, một bạn nhảy. Cũng giống trò nhảy dây ở Việt Nam.)

Ở trên đời này, có rất nhiều loại cảm giác không tốt, nhưng, trong đó cô đơn chính là cảm giác đáng sợ nhất.

Sau đó, vô tình, trên giá sách của bố tôi thấy một quyển tiểu thuyết võ hiệp Cổ Long, nhân vật chính là anh hùng tịch mịch cô đơn, bị người đời vứt bỏ, nó như tiếng sấm đánh trúng vào trái tim nhỏ bé của tôi, tôi phát hiện giá sách ấy chính là bảo bối. Kể từ đó, tôi lại càng im lặng, lại càng quái gở, lẩn trốn trong một thế giới tưởng tượng.

[1] sô cô la rượu:

3. Chương 3

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 01 - Chương 03

Chương 3

[Bởi vì ý thức được tầm quan trọng của giáo viên trong cuộc đời học sinh, truyền thống văn hóa Trung Quốc vẫn luôn nhấn mạnh đạo đức tôn sư trọng đạo, tôn kính giáo viên ở Trung Quốc từ lâu đã bay lên thành tiêu chuẩn đạo đức, nhưng người ta lại quên, vì giáo viên có tầm quan trọng vô cùng lớn trong cuộc đời của học sinh, nên thực ra giáo viên cũng cần tôn trọng học sinh của mình.

Có thể tôn trọng một sinh mệnh, thì mới có thể dẫn đường chính xác cho sinh mệnh đó.]

Tôi gặp cậu ấy

Gần kết thúc năm lớp ba, vì trường học ngày càng nhận thêm nhiều học sinh, nên nghe đồn còn phải phân chia lớp một lần nữa, chỗ sâu nhất trong lòng tôi bắt đầu khẩn cầu, mau mau đổi cô Triệu đi thôi!

Đầu mỗi tuần chúng tôi lại có lễ chào cờ, sau nghi thức chào cờ, hiệu trưởng có thể khen ngợi những gì tiến bộ, phê bình những thứ lạc hậu, sau đó học sinh nào có thành tích xuất sắc trong lớp sẽ được thầy hiệu trưởng khen ngợi và được tặng cờ đỏ. [1]

[1] Các bạn học sinh được tặng cờ đỏ như thế này:

Tuần này cũng vậy, nghi lễ vẫn diễn ra như trước, tôi cúi đầu không để ý, dù sao thì ai được tặng cờ đỏ trước cờ tôi cũng chẳng quan tâm.

Sau khi phát cờ đỏ xong, giọng thầy hiệu trưởng lại nghiêm túc nói về hành vi trộm cắp, hành vi vi phạm pháp luật gì gì đó, có thể bị vào nhà giam, vân vân, trường hợp nghiêm trọng còn bị xử bắn cơ!

Một nam sinh bị hiệu trưởng gọi lên đài, hiệu trưởng bắt đầu công bố những tội mà cậu ta phạm phải: trộm xe đạp, trộm ví tiền của giáo viên, cùng với học sinh lớp trên đi trấn tiền của học sinh lớp dưới, xúi giục học sinh lớp dưới trộm tiền của bố mẹ, kéo bè kéo lũ đánh nhau, dùng xích xe đạp đánh bị thương một nam sinh lớp sáu, cho người lớn tuổi viết thư tình cho nữ sinh. . . một cô bé mới mười một tuổi, đường như

tội cậu ta phạm phải đã không thể tha thứ được, có thể trực tiếp đưa vào ngục giam, tiến hành cải tạo lao động, học sinh trong trường nghe thấy vậy đều trợn mắt há hốc mồm, tất cả đều nhìn chăm chăm nam sinh đó, nhưng, điều làm tôi tập trung để ý không phải là những tội lỗi đó, mà là vẻ mặt của nam sinh trên đài kia.

Cậu ta có vóc dáng cao lớn hơn các bạn cùng tuổi, bởi vì cậu ta cao gầy, nên bộ đồng phục màu xanh trên người cậu ta trông rộng thùng thình, tóc cậu ta cắt húi cua, vì tóc rất cứng nên sợi nào cũng dựng thẳng đứng lên, liếc mắt nhìn một cái, đã thấy giống như đầu con nhím rồi. Cậu ta lười biếng đứng ở đó, cúi đầu giống như đang nhận sai, nhưng đôi khi ngẩng đầu lên, trên khóe môi cậu ta lại mang ý cười rõ ràng.

Chẳng lẽ cậu ta không để ý đến ánh mắt của mọi người? Chẳng lẽ cậu ta không biết xấu hổ? Cậu ta đang đứng trước toàn trường nha! Tôi nghĩ mãi mà vẫn không thể lý giải được.

Chào cờ xong, nữ sinh xung quanh không ngừng thì thầm buôn chuyện, tôi đi sau mấy cô bạn đó, cũng nghe ra vài điều về cậu nam sinh kia. Cậu ta học cùng khối với chúng tôi, nhưng vì cậu ta bị đúp hai lớp, nên lớn tuổi hơn chúng tôi. Tôi còn nghe được cả già trẻ trong nhà cậu ta, bố mẹ cậu hơn bốn mươi tuổi mới sinh cậu, cậu có những bốn chị gái, nghe nói gia đình rất giàu có, giày thể thao của cậu hiệu Nike, cổ tay cậu đeo đồng hồ hiệu Swatch, được anh rể mua từ nước ngoài mang về.

Cuối thập niên tám mươi, đầu thập niên chín mươi, nước ngoài vẫn là một danh từ vô cùng xa xôi, cái gì mà thương hiệu nọ thương hiệu kia, thương hiệu đó viết tắt tôi nghe đều không hiểu gì, tôi chỉ nghĩ hoặc nghĩ rằng, đã có tiền rồi sao còn phải đi trộm, đi vợ vét tài sản của người khác chứ?

Hành vi của cậu ta, vẻ mặt của cậu ta, đối với tôi mà nói thì giống như điều bí ẩn. Trong nỗi hoang mang và khó hiểu, tôi nhớ rõ tên của nam sinh hư đó — Trương Tuấn, chỉ có điều, tôi tin tưởng, ngày hôm đó, người nhớ rõ tên cậu ta không chỉ có mình tôi.

Lên lớp bốn, lại phải phân lớp một lần nữa, và đã xảy ra hai chuyện bất hạnh, chuyện thứ nhất, giáo viên toán của tôi vẫn là cô Triệu, chuyện thứ hai, cô ấy chẳng những là giáo viên toán của tôi, mà còn kiêm luôn chức chủ nhiệm lớp.

Trương Tuấn được phân cùng lớp với tôi, nhưng hai đứa chúng tôi gần như chẳng nói với nhau câu nào, tuy rằng chúng tôi có rất nhiều điểm giống nhau, ví dụ như, tôi và cậu ấy thường thay phiên nhau chiếm vị trí thứ nhất từ dưới lên trong bảng thành tích học tập của lớp; giờ lên lớp, chúng tôi cũng không nghe giảng, cậu ấy luôn ngủ mà tôi thì ngán người, chính vì vậy mà hai đứa thường xuyên bị cô Triệu ném phấn vào đầu.

Tuy nhiên, cậu càng có nhiều điểm khác với tôi hơn. Tuy thành tích của cậu kém, nhưng nam sinh trong khối đều chơi cùng cậu, thậm chí vì những nam sinh không tốt đều nghe lời cậu, nên nữ sinh cũng không chán ghét cậu, bởi vì cậu thường mời các cô nàng đó ăn kem, uống đồ uống lạnh, cậu kể chuyện cười, có thể làm cho các cô nàng đó cười nghiêng cười ngả. Khi đến lớp, cậu luôn ngủ, nhưng chỉ cần tiếng chuông tan học vang lên một cái, tinh thần cậu liền hưng phấn dạt dào, chạy vọt ra sân thể dục cùng mọi người, đá bóng, đánh bóng rổ, mà tôi thì luôn tìm một chỗ ngồi một mình, trốn đi đọc sách, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, tôi lại thấy được những nữ sinh đang chơi nhảy dây, nam sinh chơi đá bóng.

Trong nhà cô đơn tịch mịch, tôi đã quen rồi, dù sao tôi cũng có thể đọc sách, trong sách có rất nhiều điều tuyệt vời; em gái khó tính, thích đâm thọc, tôi có thể né tránh nó, mọi thứ đều là “Chị nhường em gái”; cô Triệu không hài lòng về tôi, dù sao cũng chỉ là vài phút tra tấn trong giờ toán học thôi, tôi đã quen rồi và có thể chịu đựng mà mặt không chút đổi sắc.

Nếu mọi ngày cứ trôi qua như vậy, thì cuộc sống cũng có thể coi là bình yên. Tuy nhiên, cuộc sống luôn thích đùa chúng ta. Khi bạn tuyệt vọng, chỉ còn chút hy vọng đang nhen nhóm, thì cuộc sống sẽ bùng lên một ngọn lửa, khiến bạn không thể ngừng hy vọng; khi bạn bình tĩnh, cuộc sống lại có thể tung ra những viên đá lạnh chọc bạn nổi điên, làm bạn bực bội.

~~Một buổi chiều hè, tất cả mọi chuyện đều diễn ra thường thường như trước. Trong giờ giải lao, ngoài các bạn phải trực nhật ra thì các bạn khác đều chạy đến sân thể dục chơi, vì thích ánh sáng gần cửa sổ, nên tôi ngồi gần cửa sổ đọc sách và thì thoảng ngẩng đầu lên, tôi lại có thể ngắm nhìn phía xa xa.

Kết thúc giờ giải lao, các bạn trong lớp đều chạy vội vào lớp chuẩn bị giờ học tiếp theo, Chu Vân nói với cô Triệu rằng bút máy của mình đã bị mất, cô bạn đó ầm ừ nói, chiếc bút máy ấy là bố mình đặc biệt mua tặng, trước giờ giải lao vẫn còn dùng, thế mà bây giờ lại không thấy nó đâu nữa. Cô Triệu cho rằng sự việc này rất nghiêm trọng, nhất định phải xử lý nghiêm túc, vì vậy cô ấy bắt đầu tra hỏi đám học trò, trong giờ giải lao, có bạn nào ở lại phòng học.

Người đáng nghi nhất chính là Trương Tuấn, nhưng tiếng chuông hết giờ vừa vang lên, cậu ấy đã chạy ủa ra sân thể dục cùng một đám nam sinh chơi đá bóng rồi, có vô số người có thể làm chứng. Khi cô Triệu hỏi cậu ấy, cậu hiên ngang trực tiếp đặt cặp sách của mình lên bàn, nói với cô Triệu: “Cô có thể điều tra.” Trước sự thần nhiên và tự tin của cậu ấy, cô Triệu lập tức bác bỏ nghi ngờ của mình.

Cuối cùng, trong lớp chỉ còn hai ba bạn đáng nghi, cô Triệu điều tra từng người một, cô ấy yêu cầu tôi đưa bút máy ra, chỉ cần đưa ra đây, thì lúc này cô có thể tha thứ cho tôi!

Tôi không thể tin nổi những gì tai mình đã nghe được, lúc ấy, tôi đứng dựa vào cửa sổ, ánh mặt trời sáng lạn ảm áp chiếu lên người tôi, nhưng toàn thân tôi lại rét run.

Cô Triệu đứng ở bục giảng chỉ trích tôi, hơn ba mươi ánh mắt của các bạn học trong lớp đều đang nhìn tôi chằm chằm, mỗi một đôi mắt tựa như một thanh kiếm sắc bén, đâm vào người tôi đau đớn.

Tôi cố nén nước mắt nói: “Thưa cô, em không lấy ạ... em không lấy bút máy của bạn ấy.”

Nhưng cô Triệu không tin, trong lòng cô ấy, những học sinh ở lại trong lớp, chỉ có tôi là học sinh hư, cũng chỉ có tôi mới có thể làm chuyện xấu như vậy, tôi là học sinh hư như vậy, giờ giải lao không ra ngoài chơi mà cứ ở trong lớp học, nói mình đọc sách, đó chính là chuyện không thể tưởng tượng nổi, không hợp tình hợp lý chút nào.

Cô ấy khiển trách tôi hết câu này đến câu khác, bắt tôi giao tang vật ra, mà tôi thì đau đớn biện bạch hết câu này đến câu khác, tôi không trộm.

Cô ấy then quá hóa giận, quát lớn ra lệnh tôi đứng lên bục giảng, bắt tôi đứng trước mặt cả lớp, bắt đầu tìm kiếm từ đầu đến chân tôi, tôi chỉ cảm thấy nhục nhã không thể chịu nổi, nước mắt chảy xuống không thể kìm nén, tôi mặc kệ cô ấy tùy ý sờ soạng trên người mình.

Các học sinh trong lớp đều im ắng nhìn tôi trên bục giảng, ánh mắt họ tàn nhẫn như đang xem trò hay, bọn họ đều đang hưng phấn chờ mong giây phút tìm ra tang vật. Cô Triệu đẩy tôi đi, dưới đôi mắt đăm lẹ tôi mờ hồ nhìn thấy một ánh mắt trầm tĩnh khác thường trong lớp học, đôi mắt đó không chứa sự hưng phấn chờ mong, mà trong ánh nhìn lạnh lùng kia có vẻ như còn mang theo sự đồng tình, kèm theo cả sự khinh miệt và một chút thương hại.

Cô Triệu đẩy tôi đến cái bàn tôi ngồi rồi lục tung túi sách của tôi, nhưng vẫn không tìm ra cái bút máy đó, dưới sự xấu hổ, tiếng cô ấy chửi mắng tôi càng lúc càng lớn.

Không tìm ra tang vật, cô ấy không thể định tội tôi, nhưng vẫn hung tợn cảnh cáo tôi, “Đừng tưởng rằng lần này không bắt được em, là em có thể dễ dàng lừa dối qua mặt tôi, em chính là tên trộm! Là một ‘Kẻ cắp’!”

Lúc ấy tôi chỉ cảm thấy toàn thân lạnh cóng, chốc lát sau lại nóng bừng bừng, hai chữ “Kẻ cắp” kia giống như bị người ta dùng miếng sắt nung đỏ ấn thật sâu lên trán tôi. Sự thật cũng chứng minh, trong một đoạn thời gian dài, hai chữ đó thật sự đã khắc lên trán tôi.

Cô Triệu còn thêm hoa thêm lá thêm mắm thêm muối khoát lác với các thầy cô khác rằng tôi là tên trộm, đám học sinh cũng nhất trí nhận định tôi chính là tên trộm, khi bọn họ nhắc đến tên tôi, không hề nói tên tôi nữa, mà đều bảo tôi là “Kẻ cắp”, thậm chí có nữ sinh còn đứng ngay trước mặt tôi, dùng giọng điệu khinh bỉ không cao cũng chẳng thấp nói hai chữ “Kẻ cắp”, tôi chỉ có thể ầm ừ lặng lẽ cúi đầu thật sâu, trầm mặc tránh nhanh ra chỗ khác, mấy cô nàng đó thì khoa trương cười to sau lưng tôi.

Nam sinh không làm trò xấu như vậy giống nữ sinh, sẽ không gọi tôi là “Kẻ cắp”, tuy nhiên, khi bọn họ nghe thấy người gọi hai chữ “Kẻ cắp”, thì tầm mắt của bọn họ lại sắc bén như thanh kiếm đồng loạt đâm về phía tôi.

Trong một thời gian rất dài, tôi cứ nghe thấy hai chữ ấy, thì lại hận sao mình không thể chết ngay lập tức đi, lập tức biến mất trên thế giới này.

Sáng sớm khi rời giường, thậm chí tôi còn sợ hãi, tôi sợ giáo viên, tôi sợ các bạn học sinh. Đến trường, đối với tôi mà nói, trở thành chuyện khủng bố nhất.

Ai nói “Nhân chi sơ, tính bản thiện” ? Các bạn đã nhìn thấy lũ trẻ tàn nhẫn hành hạ động vật nhỏ đến chết chưa? Bọn họ có thể chọc con chim nhỏ cho đến chết. Trong bản tính con người ẩn chứa thú tính, thực ra trẻ em trên thế giới có không ít đứa tàn nhẫn vô cùng.

Một tháng sau chuyện trộm bút máy, lần thứ hai cô Triệu tiến hành giẫm đạp lên tâm trí tôi, hoàn toàn sỉ nhục tôi.

Lúc ấy, lớp đang học vào buổi chiều, các bạn học đều cúi đầu làm bài tập, cô Triệu ở trên bục giảng chữa bài tập về nhà, đang sửa sửa chữa chữa, đột nhiên cô ấy gọi tên tôi, “La Kì Kì!”

Lòng tôi chợt run sợ, ngay lập tức nghĩ có phải bài tập đó mình làm sai rồi không, nhưng không nghĩ tới cô ấy lại cười lạnh, mỉa mai nói: “Mặt trời mọc đằng tây rồi, vì bài tập của em không sai một lỗi nào!”

Thành tích của tôi không tốt, nhưng một ngày nào đó, không biết vì sao bài tập toán tôi lại làm đúng hết. Ở trong suy nghĩ của tôi, làm bài tập đúng là một chuyện tốt, dù cô Triệu không biểu dương tôi, thì ít nhất cũng sẽ không trách móc tôi, trái tim tôi trùng xuống một chút, cúi đầu trấn tĩnh.

Cô ấy hỏi: “Em chép bài tập của ai?”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, sững sốt trong chốc lát, mới trả lời: “Em không chép bài tập ạ.”

Cô Triệu lại hỏi tôi hai ba lần nữa, tôi đều trả lời là không chép, cô ấy không còn kiên nhẫn nữa, bảo tôi đứng lên bục giảng.

Tôi đi lên đứng cách cô ấy một mét, tôi sợ hãi, đôi chân cứng đờ không thể nhúc nhích, cô ấy xoay người tôi đối diện với mình, ngón tay kẹp vở bài tập của tôi, lớn tiếng chất vấn: “Bài tập này em có thể làm đúng? Bài tập này em có thể làm đúng sao? Nếu em có thể làm đúng, vậy thì heo mẹ cũng có thể treo cây.”

Vài nam sinh không thể nhịn nổi, cười lớn lên, mặt tôi phút chốc trở nên nóng bỏng, xấu hổ và giận dữ cùng nẩy ra, lần đầu tiên lớn tiếng kêu lên, “Là em tự làm đúng!”

Trong lòng cô Triệu, tôi là con bé trầm mặc ít lời, nhẫn nhục chịu đựng, cô ấy bị tôi rống to làm kinh ngạc ngây người, tôi cũng bị chính bản thân mình làm cho hoảng sợ

Chỉ sau một cái chớp mắt, cô Triệu đã phản ứng lại, lửa giận bị kích động lớn hơn nữa, cô ấy nắm chặt tay lại, liên tục đẩy đẩy lên bả vai tôi, “Em lặp lại lần nữa! ? Em có lá gan lặp lại lần nữa không? ! Là tự em làm cơ à? Học tập không tốt cũng không nói đến làm gì, nhưng chính là trí lực của em có vấn đề, ngay cả đạo đức của em cũng có vấn đề, trộm này trộm nọ, lại còn nói dối, ý nghĩ xấu đầy mình.”

Cô ấy đẩy tôi, thân thể tôi cứ thất tha thất thểu bị đẩy về phía sau, đến khi vượt qua chiều dài cánh tay cô ấy, cô ấy lại thuận tay túm tôi lại, bắt đầu một vòng du du đẩy đẩy mới, “Em lặp lại lần nữa! ? Em có lá gan lặp lại lần nữa không? ! Không phải em chép bài sao...”

Tôi trầm mặc chịu đựng, tùy ý để cô ấy không ngừng nhục mạ, tôi giống như con chim non trong tay bọn trẻ, căn bản không có khả năng đối kháng vận mệnh đang tra tấn mình, chỉ có thể để cô ấy đẩy tới đẩy lui, thân thể ngày càng nhỏ bé méo mó.

Dưới bục giảng là vô số cái đầu, với đủ loại ánh mắt đang ngưng tụ trên người tôi, có sợ hãi, có lạnh lùng, có khinh bỉ, có đồng tình. Đột nhiên, trong lúc đó, không biết vì sao, tôi cảm thấy mình đã chịu đựng đủ rồi, tôi hoàn toàn chịu đủ rồi! Tôi quật cường đón ánh mắt của cô Triệu, lớn tiếng nói: “Em không chép bài tập! Em không chép bài tập!”

Cô Triệu ngây người.

Tôi khiêu chiến uy nghiêm của cô ấy trước mặt các học sinh trong lớp, cô ấy vốn là một phụ nữ nóng tính, lúc này đang thở hổn hển, thuận tay cầm lấy vở bài tập của tôi xé nát trước mặt tôi, tay kia vẫn đẩy tôi,

“Tôi đã dạy nhiều học trò như vậy, nhưng chưa bao giờ thấy học trò nào hư hỏng như em! Bài tập này không phải em đi chép, thì chữ Triệu tên tôi cho em viết ngược đó. . .”

Tôi bị cô ấy đẩy lùi từng bước về phía sau, cho đến khi kề sát bảng đen, mà cô ấy vẫn không ngừng đẩy tôi. Ngay lúc đó tôi có cảm giác, toàn bộ thế giới đều đang chấn động, tôi chỉ nhìn thấy trang giấy trắng tinh của quyển vở bài tập đang bay bay giữa không trung, mà tôi thì bị áp sát vào bảng đen, không có đường lui, tôi không ngừng lặp đi lặp lại câu nói: “Em không chép bài! Em không chép bài! Em không chép bài! . . .”

m thanh của tôi càng ngày càng lớn, thôi hết đến khản cả giọng.

Cuối cùng, vở bài tập của tôi bị xé nát, trang giấy phân tán khắp nơi, nhẹ nhàng bay bay trên bục giảng. Cô Triệu không có thứ gì để phát tiết nữa, không thể không dừng lại, tôi vẫn quật cường nhìn chằm chằm cô ấy, một câu lại một câu gầm rú: “Em không chép bài! Em không chép bài. . .”

Lúc đó ý nghĩ của tôi thực điên cuồng, cô ấy đánh tôi! Ngoài việc ý mình là giáo viên mà đánh tôi, cô còn có thể làm cái gì? Nếu cô có lá gan lớn, thì hôm nay tốt nhất là cô hãy đánh chết tôi ở chỗ này!

Tôi không biết cô Triệu có nhìn ra sự điên cuồng trong ánh mắt tôi không, nhưng dù sao cô ấy cũng ngừng tay. Sau khi ngơ ngác đứng trên bục giảng, cô Triệu hung tợn nói: “Đứa trẻ như em tôi không có cách nào dạy! Tôi sẽ gọi điện thoại cho bố mẹ em!”

Cảm giác rất kỳ lạ, tuy rằng biểu tình của cô ấy vẫn nghiêm khắc như trước, nhưng tôi thấy cô ấy chỉ là người mạnh miệng mà thôi, giây phút đó, cơn sợ hãi của tôi với cô ấy đã cạn khô không còn một giọt nước nào, cái còn lại chỉ là khinh thường, tôi sửa sang lại mái tóc mình một chút, hừ lạnh một tiếng, “Xin cứ tự nhiên! Cô có biết số điện thoại của bố em không? Nếu cô không biết thì cứ hỏi em nhé!” Nói xong, không đợi cô ấy nói thêm câu gì, tôi ung dung bước xuống bục giảng, đi về chỗ ngồi của mình, loạt soạt loạt soạt bắt đầu thu dọn mọi thứ, sắp sách vở vào cặp sách xong, tôi đeo cặp lên lưng, nghênh ngang rời khỏi lớp học.

Nhóm bạn trong lớp đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tôi, lúc này đây, tôi không cúi đầu giống như trước, không né tránh ánh mắt của họ nữa, mà tôi vừa đi vừa lạnh lùng nhìn thẳng và những ánh mắt đó. Cứ nhìn đi! Không phải rất thích nhìn sao? Tôi đây sẽ để các người nhìn cho rõ, nhìn cho đủ! Bọn họ thấy tầm mắt tôi quét về phía mình thì đều tránh né, nhưng Trương Tuấn không hề né tránh tầm mắt tôi, cậu ấy ngồi ung dung trên ghế, nhàn nhã xoay xoay chiếc bút máy trong tay, ánh mắt trầm tĩnh nhìn tôi, khỏe miệng hình như đang cong lên.

Khi tôi ra khỏi lớp, dứt khoát không sợ, nhưng đến khi thực sự chạy ra khỏi trường học mang đến cho tôi vô số nhục nhã, thì tôi lại mờ mịt. Người lớn đều đi làm, trẻ con đều đến trường, ngã tư đường vắng vẻ lạnh lẽo, tôi có thể đi đâu đây?

Lưng đeo cặp sách, tôi bị thương mê mang bước đi, đi qua vài quán game. Tôi biết đó là nơi bố mẹ và thầy cô nghiêm cấm không cho đến, trong mắt bố mẹ ở đó tụ tập toàn những “Tên côn đồ”, những “Du côn” trong miệng thầy cô, và “Xã hội đen” trong miệng các bạn học sinh, trước đây, tôi luôn tránh xa nơi đó, nhưng hôm nay, tựa như lá gan của tôi vô cùng lớn, tôi muốn tới tìm hiểu một chút.

Tôi chọn một quán game lớn nhất rồi đi vào, bên trong có mùi kh thuốc dày đặc, rất nhiều nam sinh đang ngồi trước máy chơi game, chơi đến khí thế ngất trời, phần lớn là học sinh từ cấp hai đến cấp ba, cá biệt còn có học sinh tiểu học. Bọn họ đều rất chuyên chú, khi nhìn thấy nữ sinh như tôi đi vào quán game, tuy họ thấy kỳ lạ, nhưng cũng chỉ ngẩng đầu liếc mắt một cái, rồi lại chuyển tâm vào trò chơi của mình.

Chỉ trong nháy mắt, tôi liền thích nơi thoáng khí mù mịt này, bởi vì ở đây, không ai nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ.

Mười mấy năm trước, những trò chơi điện tử còn rất đơn giản, không có gì ngoài bắn máy bay, vào mê cung, giết quái vật và mấy trò chơi người máy đơn giản khác, tôi đứng cạnh nhìn nửa ngày, nhìn mãi mà vẫn không hiểu tại sao nam sinh lại thích mấy trò chơi cảm súng đi giết người như thế, cảm thấy thực nhàm chán, lại nghe thấy bên trong có tiếng hoan hô, tôi liền đi đến khoảng sân bên trong phòng.

Trong khoảng sân rộng rãi chỉ có hai bàn bi-a. Một bàn có nhiều người đứng quanh, những người đó đứng xem với vẻ khẩn trương kích động, sau này tôi mới biết đó là họ đang đánh bạc. Bàn còn lại chỉ có hai người

chơi bi-a và một người xem.

Để thu hút khách, bàn bi-a ở những quán khác đều đặt trước cửa, vậy mà quán này lại giấu mãi bên trong, lúc ấy tôi cũng không nghĩ nhiều, chỉ đứng xem ở bàn bi-a ít người. Có một người cúi người xuống, vừa ngấm bi vào lỗ, vừa cười nói với người đứng xem bên cạnh “Kinh doanh tốt quá nhỉ, còn được bạn nhỏ học tiểu học lưng đeo cặp sách ghé thăm.”

Một người đánh trúng bi vào lỗ, rồi mới quay sang liếc nhìn tôi một cái, nói với tôi: “Em gái, đã đến giờ tan học rồi, nên trở về nhà đi, nếu không bố mẹ ở nhà sẽ phát hiện em trốn học đấy.”

Vóc dáng anh ta rất cao, không nhìn ra tuổi, tuy rằng miệng lưỡi trơn tru, nhưng thần sắc lại nghiêm nghị. Ngày hôm đó tôi như ăn phải thuốc súng, mặc kệ người ta có ý tốt hay ý xấu gì, tôi cũng buột miệng chêm trả, “Ai là em gái anh? Nếu mắt anh bị cận thị, thì nhanh đi cắt kính mà đeo đi thôi.”

Ba người đều quay đầu nhìn tôi, người chơi bi-a khác đang định nói chuyện thì anh ta lại nhún nhún vai, nói với đồng bạn: “Đừng chấp bạn nhỏ làm gì!” Nói rồi anh ta cúi người tiếp tục chơi bóng, ngấm đường bóng, thử bi, đẩy bi, quả bóng bi-a đi một đường gọn gàng rơi trúng lỗ. Anh ta đứng thẳng dậy, đặt cây cơ trên vai, vừa nhìn đường bóng tiếp theo, vừa cười chế giễu tôi, tựa như đang hỏi: “Đây là chuyện người cận thị có thể làm được à?”

Tên đứng cạnh bàn bi-a xem họ chơi khoảng hơn hai mươi tuổi, anh ta cúi người nhặt quả bóng rơi trên mặt đất, áo bị xô lên, tôi nhìn thấy hình xăm trên người anh ta (vào những năm đó, hình xăm tuyệt đối không phổ biến, có tác dụng làm đẹp như hiện nay), đột nhiên tôi có cảm giác bất an, không rên một tiếng, vội vàng chạy ra cửa.

(Tiểu Dương: tất cả những câu trong ngoặc tròn, chữ màu đen đều là của tác giả.)

Về đến nhà, tôi vốn nghĩ cô Triệu sẽ hung tợn tố cáo chuyện của tôi với bố mẹ, để bố mẹ có thể sửa chữa tôi một chút, nhưng bố tôi lại lấy bài tập ngày đó ra, để tôi làm một lần nữa, sau khi bố nhìn tôi làm xong, không nói gì chỉ để tôi đi ăn cơm. Cơm nước xong, bố mẹ vào phòng ngủ nói chuyện một lúc lâu, chắc họ đang thảo luận nên xử lý tôi như thế nào.

Trước khi đi ngủ, mẹ nhẹ nhàng nói: “Dù nguyên nhân là gì đi nữa thì con chống đối cô giáo cũng là chuyện không đúng, ngày mai khi đến trường, con hãy nói lời xin lỗi cô Triệu đi, còn nữa, chiếc bút máy này là bố con đi Bắc Kinh mua về, bây giờ tặng nó cho con, về sau muốn cái gì thì cứ nói với bố mẹ.”

Tôi biết cô Triệu nói với bố mẹ là tôi trộm bút máy, nhưng mẹ không bận tâm đến tự tôn của tôi, không hỏi tôi một câu, tôi cũng lười nhiều lời, chỉ kéo chăn nằm xuống, mẹ còn muốn nói thêm vài câu nữa, nhưng em gái lại gọi to từ trong nhà vệ sinh “Mẹ”, thế là mẹ lập tức đứng dậy, đặt bút máy lên bàn học rồi vội vàng đi ra ngoài.

Tôi nghe thấy tiếng cười truyền đến từ nhà vệ sinh, dùng chăn che kín đầu, ban ngày bị cô Triệu nhục mạ, ra sức đẩy đẩy đánh đánh, tôi không hề khóc, nhưng lúc này không biết vì sao, nước mắt tôi lại tuôn ra ào ào. Nếu ông ngoại ở đây, ông có thể đau lòng vì tôi không, có thể nói lời khẳng định với cô Triệu “Kì Kì tuyệt đối không trộm đồ của người khác” không, có phải tôi có thể khóc trong lòng ông không?

4. Chương 4

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 01 - Chương 04

Chương 4

[Không thích cô giáo đó, vì vậy không học giờ của cô, thành tích kém, kết quả có thể trách ai?

Trong mắt người lớn, trẻ con phản kháng có lẽ là chuyện vừa buồn cười vừa ngây thơ, nhưng đó là cách duy nhất chúng tôi biết, phản kháng bi tráng mà vô nghĩa.]

Tôi trở thành “Gấu trúc bốn mắt”

Tuy mẹ dặn tôi phải đến giải thích và xin lỗi cô Triệu, nhưng tôi không đi, đối với bà phù thủy độc ác đó tôi không có lời xin lỗi nào.

Qua chuyện tôi lên mặt phản kháng, sợ hãi cực độ của tôi với cô ấy đã trở thành chán ghét cực độ, giờ dạy của cô ấy tôi ngang nhiên ngủ gục trên bàn, không thì sẽ đọc tiểu thuyết. Nếu cô ấy ném phấn vào đầu tôi, tôi liền ngẩng cao đầu, hung tợn trừng mắt nhìn cô ấy, không phải cô muốn em nghe cô giảng bài sao? Bây giờ em liền “Hết sức chăm chú” nghe đây. Bài tập tôi không tự làm nữa, nếu cô ấy nói tôi chép bài, thì tôi đây cũng không thể ngậm ngùi gánh chịu hư danh được, thế nên tôi không làm bài tập toán nữa, mà tất cả bài tập tôi đều đi chép.

Có lẽ trên đời mọi chuyện đều là: mềm sợ cứng, cứng sợ ngang, ngang sợ không muốn sống. Tuy lúc đó tôi còn nhỏ, nhưng nỗi hận với cô Triệu tuyệt không nhỏ, lại luôn mang bộ dáng không muốn sống, dần dần, cô ấy bắt đầu không quản tôi nữa.

Chuyện đáng buồn là, lần đầu tiên tôi thực sự muốn chép bài tập, nhưng lại không mượn được bài tập mà chép, trong lớp này, tôi không có một người bạn nào, người tôi có thể mượn bài tập là những người ngồi gần tôi, nhưng họ lại không chịu cho tôi xem, đang lúc tôi thâm cười lạnh cô Triệu đã quá xem trọng mình thì Trương Tuấn nghênh ngang đi tới, cậu ấy không nói tiếng nào mà chỉ ném vở bài tập lên bàn tôi.

Nhất thời tôi không có phản ứng gì, cứ ngăn người nhìn vở bài tập của cậu ấy, cậu ấy nhìn tôi ngồi không nhúc nhích, cho rằng tôi không muốn chép bài tập của mình, tức giận nói: “Tôi chép bài tập của Trần Kính.” Trần Kính là thần đồng trong khối của chúng tôi, điểm toán từ trước đến giờ luôn là tối đa, nhắm mắt cũng vượt qua các cuộc thi, kết quả bỏ xa người đứng thứ hai.

Tôi lập tức mở vở bài tập ra chép, không biết vì sao, trong lòng tôi thực cảm kích, nhưng lại không nói nên lời được một tiếng “Cảm ơn”, mà chỉ vui đầu xuống vở bài tập, nhỏ giọng nói: “Cậu làm, tớ cũng sẽ chép.”

Cậu cười lạnh, hừ một tiếng, cũng không biết cậu còn đứng đó không.

Tôi nghĩ cậu đã đi rồi, nhưng thật lâu sau, giọng cậu đột nhiên vang lên trên đầu tôi, “Có ai chép bài như cậu không? Chẳng lẽ cậu không biết cải biến gia công một chút à?” Tôi lập tức luống cuống tay chân xóa xóa sửa sửa, đến khi sửa xong, tôi ngẩng đầu muốn hỏi cậu như vậy đã được chưa, thì bên cạnh đã sớm không còn bóng người.

Theo cải cách kinh tế thị trường của Đặng Tiểu Bình, Trung Quốc mở cửa thị trường phía nam, bắt đầu một cuộc biến đổi mà trước nay chưa từng có. Văn hóa lưu hành ở Hongkong và Đài Loan, tài chính và kỹ thuật ở đó cũng ảnh hưởng đến Trung Quốc.

Lứa tuổi chúng tôi thời đó đều từng mê phim “Sở Lưu Hương”, Trịnh Thiếu Thu diễn Sở Lưu Hương rất đẹp trai phóng khoáng; nhà nhà đều xem “Anh Hùng Xạ Điêu”, Ông Mỹ Linh gần như đã trở thành Dung Nhi duy nhất trong những năm tám mươi; vì phim “Bến Thượng Hải”, mà rất nhiều nữ sinh định nghĩa xã hội đen chính là Chu Nhuận Phát. [1]

(Tiểu Dương: Chu Nhuận Phát hay Châu Nhuận Phát đều đúng.)

Chúng tôi đều từng vì những bộ phim đó mà tranh giành TV, đấu trí so đũa, cò kè mặc cả với bố mẹ. Vì xem “Anh Hùng Xạ Điêu” mà tôi còn giả vờ đi ngủ, chờ bố mẹ đi ngủ hết lại lò dò ngồi dậy, rón rén đến phòng khách xem phim, tôi bật âm thanh rất nhỏ, gần như phải dán lỗ tai vào TV mới nghe được.

Khi đó xem TV, cảm giác không phải là chuyện cá nhân, mà là hành vi tập thể, tối nào cũng xem phim, ngày hôm sau sẽ bàn luận cùng các bạn, bàn về ca khúc chủ đề, không chỉ nghe hát mà còn ghi lại lời bài hát đó, sau đó truyền ra ngoài, lớp nào có lời bài hát nhanh nhất, thì chính là chuyện đáng kiêu ngạo, các học sinh trong cả khối sẽ vây quanh bạn đó để xin lời bài hát. Rất nhiều nữ sinh có sổ hát, dùng bút máy chép lại rất nhiều lời bài hát, bên cạnh còn dán thêm ảnh ngôi sao Hongkong vào, trang trí nó thật đẹp.

Trong các ca sĩ ở Hongkong và Đài Loan, Tiểu Hồ là nhóm nhạc được yêu thích nhất. Poster của họ được lưu truyền rộng rãi, nhóm nữ sinh nào cũng nói về Tiểu Hồ, trong ba chàng trai của nhóm Tiểu Hồ, anh nào đẹp trai nhất chính là đề tài trọng tâm được nữ sinh tranh luận không ngớt. Băng nhạc của Tiểu Hồ

được truyền nghe trong cả khối, cả nam sinh và nữ sinh đều ngâm nga “Thanh bình quả lạc viên”, “Cuộc hẹn các vì sao”, “Yêu”. [2]

Cuộc sống của tôi không có bạn bè, tất cả những lạc thú đó, tôi đều thưởng thức cách họ một khoảng cách.

Người bạn duy nhất của tôi chính là những cuốn sách, đủ loại sách, chỉ cần có thể cầm chúng trên tay, mặc kệ có thể hiểu hay không, tôi vẫn đọc hết từ đầu đến cuối. Khi thời tiết ấm áp, tôi có thể tìm một chỗ trong trường để ngồi đọc, khi thời tiết rét lạnh, tôi không có chỗ để đi.

Tôi có một ham mê kì quái, đó là thường đến quán game lần trước đọc tiểu thuyết. Chi tiền mua một ly nước cam và ngồi một góc trong đó đọc sách, cách một chương tôi lại uống một ngụm, đảm bảo trước khi rời đi sẽ uống đến ngụm cuối cùng. Thực ra tôi cũng chẳng thích loại nước cam đó, nhưng trong lòng tôi, có một tiêu chuẩn trao đổi kì lạ. Tôi mua một ly nước trái cây, thì sẽ cảm thấy mình không chiếm không chỗ của người ta, tôi có trả tiền, vì thế tôi đây có thể đứng lý hợp tình mà ngồi ở đó đọc tiểu thuyết.

Một thời gian dài, dần dần, tôi cũng quen ba người chơi bi-a lần trước, người đứng xem là ông chủ, họ Lí, mọi người đều gọi anh ấy là anh Lí, thiếu niên gọi tôi là em gái tên Hứa Tiểu Ba, đang học ở trường cấp hai tốt nhất của thành phố, mọi người đều gọi anh ấy là Tiểu Ba, một người nữa lớn tuổi hơn Tiểu Ba, họ Địch, bọn họ đều gọi anh ấy là Ô Tặc (Ô Tặc có nghĩa là Con Mực), học ở trường kỹ thuật (như trường dạy nghề). Trường kỹ thuật ở Trung Quốc theo nghĩa nào đó có thể gọi là “Trại tập trung sức khỏe”, học sinh nơi đó có thể không đỗ vào cấp ba, hoặc là những học sinh học không vào đầu.

Lúc đầu, khi tôi đến quán đó đọc sách, Tiểu Ba thiếu chút nữa cười đến vỡ bụng, Ô Tặc nhìn tôi, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, biểu tình cứ như “nào cô bé này bị rồi”, còn tiến hành một loạt biểu hiện đả kích và trào phúng điên cuồng với tôi. Tôi thì mặc kệ họ nói gì, cứ làm như không nghe không thấy, đối với một người không muốn về nhà, lại không muốn la cà trong trường học, thì một phòng có không khí ấm áp thế này không thể nghi ngờ gì, chính là nơi tốt nhất, dù ở đây có rất nhiều người, nhưng những người đó không hề nhìn tôi với ánh mắt kì thị, tất cả mọi thứ đều làm tôi an tâm.

Tính tình anh Lí rất thoải mái phóng khoáng, không thấy phiền khi tôi mượn không khí ấm áp và ngọn đèn của mình, chỉ mỉm cười nói với Tiểu Ba: “Cô bạn nhỏ này của em rất có phong cách đấy.”

Được ông chủ ngầm đồng ý, tôi lại càng yên tâm thoải mái ngồi trong quán game.

Ngồi trong quán game, tôi gần như đã xem hết những cuốn sách trong nhà: “Truyền kì kim cổ”, “Hồng Lâu Mộng”, “Thư kiếm ân cừ lục”, “Bát tiên quá hải”, “Tiết Nhân Quý chinh đông”, “Tiết Đinh Sơn chinh tây”, “Tiết Cương phản đường”, “Dương gia tướng”, “Hô gia tướng”,..., trong đó tôi thích nhất một bộ tiểu thuyết chưa kết thúc của Cổ Long, vì vậy mà tôi nhớ kĩ tên tác giả này.

Khi tôi đọc sách, thường thường mắt ăn mất ngủ, cứ đọc sách tôi thật sự không bỏ xuống được, có thể bật đèn pin nằm trong chăn thức đêm đọc. Đọc càng nhiều sách, tôi nhìn bảng đen trên lớp ngày càng mờ hơn, đến lúc bố phát hiện ra tôi xem TV đã phải ngồi ở cái ghế nhỏ, chỉ muốn ngồi sát TV để xem, thì mới biết tôi đã bị cận thị, bố đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra mắt và mua một cái kính cận.

Khi tôi đeo kính cận bước vào phòng game, Tiểu Ba đang trông quán sững sốt một chút, rồi lại tiếp tục bận rộn như không có chuyện gì, vội vàng vàng một lúc, không nhìn nổi, ghé vào quầy cười rộ lên, sau khi cười đã, lại đứng thẳng dậy, tiếp tục bận rộn như không có chuyện gì.

Khi Ô Tặc nhìn thấy tôi, không khách khí chút nào, trực tiếp cười ha hả, quay sang nói với Tiểu Ba: “Vậy là em gái bốn mắt này sẽ không chế nhạo em bị cận thị nữa nhé.”

Những người ở đó không ai bị cận hết, tôi trở thành động vật quý hiếm, dùng câu cười nhạo của Ô Tặc thì chính là, “Phân tử trí thức nha! Quốc bảo! Quốc bảo!” Từ quốc bảo trở thành gấu trúc, sau đó Ô Tặc trực tiếp gọi tôi là “Gấu trúc bốn mắt”, cho đến khi tôi trở thành một cô gái hai mươi tám tuổi trưởng thành, anh ấy vẫn có thể gọi tôi là “Gấu trúc bốn mắt” trước một đám người.

Ở tiểu học, cảm giác của các học si đeo kính cận đều là khổ sở, trở trêu thay, học sinh xếp thứ nhất đếm ngược từ dưới lên trong lớp là tôi đây, cũng là đứa “bốn mắt” sớm nhất trong khối. Có một lần chuyển chỗ ngồi, tôi ngồi cùng bàn với thần đồng Trần Kính, khi đó cậu ấy vừa đeo kính cận, không nhìn được hỏi tôi: “Vì sao cậu bị cận thị?”

Tôi cười ha ha nói, “Xem TV.”

Bởi vì tôi cứ cầm sách lên là hồn nhiên quên luôn thế giới bên ngoài, trong mắt Tiểu Ba và Ô Tặc tôi chính là một cô ngốc đọc sách đến ngơ ngẩn.

Trong quán game thường mở một số ca khúc được yêu thích, có một lần, mở tới bài “Thanh bình quả lạc viên”, tôi đột nhiên ngẩng đầu lên từ trang sách, nghiêng đầu chuyên chú lắng nghe, Tiểu Ba hỏi tôi: “Em thích nhóm Tiểu Hồ à?”

Tôi lắc đầu, lại gật gật đầu, rồi lại lắc đầu, ngay cả băng đĩa của họ tôi cũng chưa thật sự được nghe, nào biết bản thân mình có thích họ hay không?

Ô Tặc cười: “Gấu trúc bốn mắt đọc sách nhiều đến choáng váng đầu óc rồi, mình thích hay không thích mà cũng không biết.”

Tôi trừng mắt liếc anh ta, không hé răng.

Lúc tôi muốn đi, Tiểu Ba đưa cho tôi một cuộn băng cũ, “Cho em.”

Trên mặt cuộn băng có hình nhóm Tiểu Hồ, tôi cầm lấy, vui sướng nhìn một lúc, lại buông tay xuống, trầm mặc nhìn anh ấy, anh ấy cười nói: “Cái này chỉ dành cho học sinh tiểu học nghe thôi, bọn anh sao có thể nghe chứ. Cũng cũ rồi, cho dù em không cần, vài ngày nữa không biết nó sẽ bị bọn anh vứt đi nơi nào.”

Tôi cầm cuộn băng trong tay, cũng không nói tiếng “Cảm ơn”, bỏ chạy khỏi quán game, tối hôm đó, tôi ôm máy ghi âm cũ của nhà mình nghe Tiểu Hồ hát, nghe đi nghe lại những bài hát mà các bạn trong trường thường ngâm nga, nghe rõ tất cả những lời ca mà tôi chưa nghe rõ. Trong tiếng hát của nhóm Tiểu Hồ, tôi có cảm giác hoảng hốt, tựa như mình không phải đùa bị các bạn bài xích.

Em gái nghe thấy tiếng hát của Tiểu Hồ, lần đầu tiên chủ động đến gần tôi, hâm mộ hỏi tôi làm sao có.

Tôi mỉm cười, kiêu ngạo mà nói với nó, là một người bạn cho tôi. Khi tôi nói ra chữ “bạn”, trong lòng không hiểu sao lại nổi lên một cảm giác ấm áp, không hiểu đó là cảm giác gì, trong tiềm thức, tôi chỉ biết, nó rất quý giá, vô cùng quý giá.

Chú thích:

[1] Trịnh Thiếu Thu trong vai Sở Lưu Hương:

Ông Mỹ Linh trong vai Dung Nhi, phim “Anh Hùng Xạ Điêu”:

Chu Nhuận Phát vai Hứa Văn Cường trong phim “Bến Thượng Hải” (Huỳnh Hiểu Minh đóng vai này trong “Tân bến Thượng Hải”)

[2] Nhóm Tiểu Hồ: hay Tiểu Hồ Đội (), gồm ba thành viên Ngô Kỳ Long, Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng, là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan cuối thập kỉ 80, đầu thập kỉ 90. Không chỉ thành công trên sân khấu ca nhạc, cả 3 thành viên của nhóm đều gặt hái không ít giải thưởng ở lĩnh vực phim ảnh và trở thành những nghệ sĩ thành danh của Đài Loan.

Họ chính là “Phích lịch hổ” Ngô Kỳ Long, “Tiểu Soái Hổ” Trần Chí Bằng “Quái Quái Hổ” Tô Hữu Bằng. Không ai ngờ ba chú hổ này có sức hút lớn đối với thanh thiếu niên, vượt qua cả những người dẫn chương trình, thậm chí họ còn được cả người già và trẻ nhỏ yêu thích. Những bài hát của họ cũng nhanh chóng được đón nhận, họ trở thành ban nhạc thiếu niên đầu tiên, và cũng chỉ vài tháng sau trở thành thần tượng của thanh thiếu niên. Những bài hát của Tiểu Hồ Đội không chỉ được đón nhận ở Đài Loan và Hồng Kông mà còn rất được yêu thích ở Đại Lục. Ca khúc “Chuồn chuồn đỏ” của họ cũng lọt vào “Thập đại Kim khúc Long Hồ Bằng thập niên 90 của Đài Loan. Sức hút của Tiểu Hồ Đội vẫn còn rất lớn, nhưng các thành viên của Tiểu Hồ Đội, người cần tập trung vào việc học, người phải nhập ngũ dẫn đến việc ban nhạc tan rã. Tiểu Hồ Đội cho ra đời album thứ sáu, “Tạm biệt”, sau đó tạm thời ngừng biểu diễn. Trong tiếng hát, họ gửi gắm đến những người hâm mộ “Hãy tin tưởng rằng ngày mai chúng tôi nhất định có thể gặp lại...” Nhưng sau này, doanh số album được thực hiện khi tái hợp “Ánh sao vẫn tỏa sáng” không được tốt, cơ bản từ đây tan rã.

Thành viên của nhóm Tiểu Hồ khi mới thành lập:

Ảnh mới của ba thành viên trong nhóm: (Từ trái sang: Trần Chí Bằng, Ngô Kỳ Long và Tô Hữu Bằng)

Nghe và xem:

“Thanh bình quả lạc viên” :

[www.youtube /watch?v=__DPgguyJtHU](http://www.youtube/watch?v=__DPgguyJtHU)

“Ừn các vì sao” :

[www.youtube /watch?v=ydf6dn5ps10](http://www.youtube/watch?v=ydf6dn5ps10)

“Yêu”: [www.youtube /watch?v=__KCRK-e-458&feature=related](http://www.youtube/watch?v=__KCRK-e-458&feature=related)

5. Chương 5

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 01 - Chương 05

Chương 5

[Chị em: chính là hôm nay âm ỉ, ngày mai lại cười, gần thì thấy phiền, xa thì thấy nhớ, không gặp thì thắc thỏm lo âu, khi gặp lại chán ghét, bản thân có thể bắt nạt, nhưng người khác thì không thể bắt nạt.]

Lần đầu tiên trong đời bị thương

Một buổi chiều, tôi ngồi đọc sách trong quán game, xung quanh chỉ có âm thanh của máy chơi game đang vận hành, cùng với tiếng mắng mỏ oán giận đôi khi lại vang lên của n

gười chơi bị thua.

Tôi thích ý nâng cốc nước cam lên uống, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng khóc. Tiếng la khóc như rung chuyển cả trời đất, kinh động quỷ thần kia quá mức quen thuộc, mỗi khi nó vang lên là lại làm cho bố mẹ tôi mặt mày biến sắc, một mềm lòng, hai tha thứ, ba không chỗ nào không đáp ứng.

Không phải là cô em gái yếu ớt kia của tôi, thì còn có thể là ai?

Tôi trấn định bụng cái cốc xuống, làm như không nghe không thấy, cúi đầu, tiếp tục đọc sách. Tuy nhiên, thế giới bên ngoài, tiếng la khóc của em gái không thể gọi được bố mẹ, không ai chiều chuộng thỏa mãn tất cả nguyện vọng của nó, vì vậy mà vài phút sau, cô em tôi vẫn đang khóc thút thít, hơn nữa lại còn khóc rất khì thế dường như không kịp thở, bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu.

Ô Tặc thật sự không chịu nổi tiếng khóc lóc đình tai nhức óc đó, xốc rèm cửa lên, nhìn ra bên ngoài. Tuy đầu tôi vẫn cúi xuống trang sách, nhưng tầm mắt lại không nhận được mà hướng về phía bên ngoài.

Hai nữ sinh mặc đồng phục cấp hai, nữ sinh để tóc mái đẩy em tôi xuống bên đường. Có lẽ đang trấn tiền tiêu vặt của em gái, có lẽ là em gái đắc tội với bạn học nào đó, bạn học đó mới mời “Chị cả” đến giáo huấn. Bạn của em gái tôi run rẩy đứng sang một bên, một câu cũng không dám nói. Hai nữ sinh kia thì đang hung tợn “hỏi chuyện” em tôi, nhưng nó lại không chút để ý đến lời bọn chúng nói, chỉ ngửa đầu nhìn trời, mở miệng khóc lớn, tình cảnh cực kỳ quái thú.

Theo phong cách của em tôi, mấy cô nàng kia chắc còn chưa nói xong ý đồ của mình, vừa lộ ra một chút hung tợn với nó, thì nó đã bắt đầu ngửa mặt lên trời khóc lớn rồi. Hai cô nàng kia còn chưa chiếm được cái gì ngon ngọt, thì cũng đã khiến cả đám người đến vây xem. Chúng hét lớn ra lệnh lần nữa, bắt em gái tôi im miệng, không được khóc, nhưng chúng không thể hiểu nổi em gái tôi, nó chẳng những không nghe chúng, mà ngược lại khóc càng lớn tiếng hơn.

Trong đó có một nữ sinh hơi béo phỉ chừng cảm thấy ngay cả một con nhóc mà cũng không quản được, thì mặt mũi của bản thân sẽ bị dả kích nghiêm trọng, xấu hổ nhục nhã, thế nên cô ta giương tay tát em tôi một cái.

Tôi vẫn tự nói với mình “Không quan hệ gì đến tôi hết”, nhưng khi nhìn thấy cái tát của cô nàng kia, tôi đã bình tĩnh, tôi tức giận giống như con trâu được xông thẳng ra ngoài. Dựa vào lời của Ô Tặc sau đó, anh ấy chỉ cảm thấy có một luồng sát khí thổi vù vù bên cạnh mình, chờ đến khi anh thấy rõ ràng, thì tôi đã đánh ngã một nữ sinh.

Tôi trực tiếp cúi đầu hướng về phía nữ sinh béo kia, đụng trúng bộ ngực của cô nàng, nữ sinh lứa tuổi này, bộ ngực đang trong thời kỳ phát triển, lần này bị đụng phải, đau đến mức cô nàng phải lập tức ngồi xổm xuống. Nữ sinh còn lại cũng sốt trong chốc lát rồi mới có phản ứng, vốn đang đánh giá tôi là thần thánh phương nào, nhưng vừa thấy vóc dáng tôi nhỏ bé hơn mình, thì khí thế lại bình bình, kiêu ngạo ngẩng cao đầu, giương tay muốn đâm tôi, nhưng tôi đã nhanh nhẹn né tránh rồi tiếp tục đánh, vừa dùng đầu đâm cô ta, vừa dùng đầu gối hích cô ta. Vóc dáng cô ta cao hơn tôi, nên thuận tiện túm tóc tôi, giật mạnh lên trên, lần đầu tiên tôi đánh nhau cũng lập tức học tập thực tế, túm tóc cô ta, dùng sức kéo xuống dưới.

Ngay lúc đó tôi có cảm giác đau đơn toàn thân, tâm tính quật cường không sợ hãi lại nổi lên, thử mọi cách để đánh cô ta, cô ta túm tóc tôi, tôi đây cũng dùng sức túm tóc cô ta, cô ta bóp cổ tôi, thì tôi đây sẽ càng ra sức bóp cổ cô ta, khi hai đứa lặn xuống đất, cô ta có ý đồ dùng móng tay cào mặt tôi, tôi cũng không chút yếu thế cào lại cô ta, thậm chí còn dùng hàm răng, hung tợn cắn xuống, mặc kệ cô ta đánh thế nào, giãy giụa thế nào, tôi cũng không nhả ra, mùi máu trong miệng ngày càng đậm, mà tôi vẫn không buông tha, tiếp tục dùng sức cắn.

Đột nhiên, lúc đó cô ta bắt đầu lên tiếng khóc lớn, tiếng kêu khóc còn lớn hơn em gái tôi.

Ô Tặc và Tiểu Ba mỗi người bắt lấy một đứa, tách hai đứa tôi ra, tôi bị Tiểu Ba lôi ra, hai chân vẫn không ngừng đá loạn, đá vào nữ sinh đã bị tôi đánh đến khóc lớn đó.

Ô Tặc và Tiểu Ba đều ngây ngốc nhìn tôi, cứ như đang nhìn một con quái vật nhỏ bé vậy.

Trên mặt, trên cổ tôi đều có vết máu, kính mắt đã bị đánh nát, tóc gần tai cũng bị túm giật ra một mảng, mà trên cổ tay cô nàng kia thì có một miếng thịt lớn suýt nữa bị cắn đứt, máu không ngừng chảy, bạn cô ta sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, cũng đã bật khóc, tôi thản nhiên lau vết máu tươi ở khóe miệng, nhìn chúng cười lạnh.

Anh Lí nhìn thoáng qua vết thương của cô gái kia, thần sắc biến đổi mạnh mẽ, lập tức ngồi lên xe máy của mình đưa cô ta đến bệnh viện.

Em gái tôi lúc này đã ngừng khóc, si ngốc đứng một bên. Tiểu Ba đưa tôi vào quán game, vừa dùng cồn i-ốt đổ lên miệng vết thương của tôi, vừa nhìn cô em cùng đi vào, hỏi: “Cô bé này là gì của em thế?”

Tôi hừ lạnh, không tình nguyện nói: “Em gái em.”

“Em có em gái? !”

“Mày có chị gái? !”

Tiếng Tiểu Ba sợ hãi than và tiếng bạn học của em gái sợ hãi than đồng thời buột ra khỏi miệng, tôi ghéech đầu lên, em gái cúi đầu xuống. Bởi vì thành tích học tập của tôi không tốt, ngoại hiệu lại là “Kẻ cắp”, cô em yếu ớt và sĩ diện này tuy học cùng trường với tôi, nhưng cũng không nói với người khác là mình có chị gái, đôi khi gặp tôi ở sân trường, cũng luôn quay đầu chạy vội đi nơi khác, giả vờ không nhìn thấy tôi, tôi cũng vui vẻ không tiếp nhận cô em gái này, dù sao tôi cũng không thích nó.

Tôi bảo em gái về nhà trước, còn mình thì ngồi trong quán game ngăn người, họa lần này không hề nhỏ, tôi còn chưa nghĩ ra phải đối mặt với bố mẹ như thế nào.

Ô Tặc đột nhiên đem một con dao đến, cổ tay run run mở lưỡi dao ra, “Phương pháp em đánh nhau không đúng.”

Anh ấy múa với dao vài tư thế cho tôi xem, đang muốn lên lớp giảng giải thì Tiểu Ba đã túm lấy cổ tay anh ấy, nhẹ nhàng lật lại, liền đoạt lấy con dao trong tay anh. Ngón tay khẽ dùng lực, con dao đã khép lại. Hiển nhiên, nếu đây là đánh nhau, cho dù Ô Tặc có dao, cũng không đánh lại Tiểu Ba.

Tiểu Ba quăng dao lại cho Ô Tặc, tức giận hỏi: “Anh bị thần kinh hả?”

Ô Tặc cười hắc hắc, “Còn hơn là dùng miệng đánh nhau như cô bé này.” Lại quay đầu chọc tôi: “Em nhận Tiểu Ba làm anh trai đi, để cậu ta dạy em đánh nhau, về sau khẳng định không ai dám động đến em đâu.”

Tôi làm bộ xem thường, không để ý tới anh ấy, bây giờ tôi đang sầu lo phải đối mặt với bố mẹ thế nào đây, chứ không phải là đánh nhau thế nào.

Chần chừ mãi đến lúc không thể chần chừ được nữa, tôi mới trở về nhà. Trong nhà đèn đuốc sáng trưng, bố mẹ cô nàng kia đang nổi giận đùng đùng ngồi trong phòng khách nhà tôi, mẹ cô nàng giống như con ếch bị dội nước sôi, một mặt đập bàn đập ghế, một mặt lớn giọng la hét mắng chửi bố mẹ tôi. Bố mẹ liên tiếp giải thích với họ.

Nhìn thấy tôi tiến vào, tiếng mẹ cô nàng kia chửi bậy càng to càng rõ, tựa như bố mẹ tôi mà không đem tôi đi chặt đầu, thì không đủ để phát tiết sự phẫn nộ của dân chúng. Tôi không để ý đến bà ấy, mà lớn tiếng đem đầu đuôi gốc ngọn sự thật đều nói ra. Tôi phát triển đầy đủ tình tiết, đầu voi đuôi chuột, dùng sách lược tránh nặng tìm nhẹ, trọng điểm chính là cường điệu nói cô nàng kia đã bắt nạt em gái tôi như thế nào, đã đánh em gái tôi như thế nào, em gái đứng bên cạnh thì rưng rưng gật đầu, hơn nữa trên mặt còn có dấu ấn năm đầu ngón tay, có thể nói chứng cứ chắc chắn.

Tiếng của bà tao đi, nghiêng cổ nói: “Con gái của tôi sẽ không làm chuyện như vậy.”

Tôi không phản bác quan điểm của bà ấy, mà theo giọng điệu của bà ấy, bắt đầu trần thuật lại, ban đầu con gái bà ấy vẫn đứng bên cạnh, nhưng vì đồng bạn xúi giục, cuối cùng cũng có ý đồ đánh tôi, mà tôi thì hoàn toàn xuất phát từ hành động tự vệ, dù sao tôi là đúng, và con bà ấy cũng không có sai lầm gì lớn, tất cả đều đổ lỗi cho cô bạn của con bà ấy.

Khí thế của người phụ nữ kia đã yếu đi rất nhiều, ngồi trên sofa nhà tôi, vừa lau nước mắt vừa nói con gái mình bị thương đến động mạch, chảy rất nhiều máu, bác sĩ nói chỉ đưa đến bệnh viện chậm một chút thôi, thì tính mạng cũng bị nguy hiểm.

Bố mẹ tôi lại bắt đầu giải thích, bố nói mọi chi phí phát sinh đều do nhà tôi gánh vác, mẹ cầm không ít thực phẩm dinh dưỡng đi ra, đưa cho bọn họ, nói là cho con gái họ bồi bổ thân mình, không khí dần dần dịu đi, cuối cùng cũng tiến bước họ ra về.

Lần này thiếu chút nữa gây ra tai nạn chết người, bố và mẹ đều bị dọa một trận, họ nhất trí cho rằng tuy tôi dũng cảm bảo vệ em gái là đúng, nhưng đánh nhau vẫn là sai, vì vậy đã phạt tôi quỳ nửa buổi tối để giặt quần áo.

Vấn đề giữa người lớn với nhau vì bố mẹ nhân nhượng cho lợi ích toàn cục, nên đã giải quyết thuận lợi, nhưng vấn đề của bọn trẻ vẫn chưa được giải quyết. Cô gái hơi béo béo kia dựa trên tình nghĩa kim lan muốn báo thù cho bạn mình, thêm vào đó là muốn lấy lại thể diện, đi bên ngoài tìm hai đàn chị chân chính, muốn giáo huấn tôi một chút.

Ngày nào đó, tôi vừa tan học, liền phát giác có hai nữ sinh yêu tinh xinh đẹp theo dõi mình. Chưa được ăn thịt lợn thì cũng từng nghe lợn kêu to, tôi lập tức hiểu hai cô nàng kia muốn tới đánh mình, thế là nhanh chân bỏ chạy, không dám về nhà, mà nhằm thẳng phía quán game. Ý tưởng ngay lúc đó của tôi rất đơn giản, đường về nhà càng chạy càng ít người, mà trong quán game lại có nhiều người, cho dù chúng muốn đánh tôi, thì cũng không dám nặng tay.

Tôi thở hồng hộc chạy vào quán game, Tiểu Ba và Ô Tặc đều kinh ngạc nhìn tôi. Họ còn chưa kịp hỏi tôi có chuyện gì xảy ra, thì hai cô nàng hot girl kia đã đi đến, một cô chặn phía trước tôi, một cô chặn phía sau tôi, hiển nhiên, lần này không muốn để tôi chạy trốn rồi. Tôi giống con sói nhỏ bị chó săn vây quanh, tuy sợ hãi, nhưng cũng không yếu thế, hai tay nắm chặt, ánh mắt to tròn trừng trừng nhìn hai đứa n width="48" align="justify">Hai cô nàng đó đang muốn lên lớp về một bài học ân oán giang hồ cho tôi, thì Ô Tặc bò ra quây, cười đùa có chút khinh bỉ với một cô nàng, “Chị cả à, là người cùng một trường mà, nhắc nhở nhau một tiếng thôi, trước khi muốn đánh loạn thì cũng nên nghe xem ai là ông chủ ở đây.”

Một nữ sinh dung mạo và dáng người đều phát triển lườm lườm Ô Tặc, biểu tình có chút hoang mang, hiển nhiên cũng không biết Ô Tặc, Ô Tặc lập tức báo cáo tên mình, và là học sinh ở trường kỹ thuật chuyên nghiệp.

Một cô nàng đứng sau tôi nói: “Anh chỉ là đàn em thôi!”

Cô nàng xinh đẹp cười, hỏi: “Ai là chủ quán?”

Ô Tặc báo đại danh của anh Lí, cô nàng xinh đẹp lập tức lấp bắp kinh hãi, một lúc lâu sau mới phục hồi tinh thần, chỉ chỉ vào tôi, cười nói: “Nhưng mà anh cũng có không quan hệ gì với con nhóc này chứ?”

Giọng điệu cô ta thực kiêu mỹ, cuối cùng xúc động nói một tiếng “Đi”, Ô Tặc thiếu chút nữa lao ra khỏi quây, lập tức chính nghĩa nói câu, “Cô bé gấu trúc bốn mắt này hoàn toàn không có quan hệ gì với anh.” Cô nàng xinh đẹp vừa cười vừa liếc nhìn tôi, Ô Tặc lại bổ thêm câu, “Nhưng có quan hệ với cậu ta.”

Tầm mắt cô nàng nhìn theo ngón tay Ô Tặc, một nam sinh vừa mua trò chơi mười đồng, Tiểu Ba cúi đầu, chuyên chú giúp cậu ta mở trò chơi, cô nàng xinh đẹp nhìn một lúc, quay đầu cười cười làm bộ thật có lỗi với tôi: “Em gái, xin lỗi nhé, chị nhận nhầm người.” Nói xong, liền kéo cô nàng kia rời đi.

Ô Tặc lớn tiếng gọi: “Người đẹp, lần sau chúng ta cùng đi ăn nhé, địa điểm tùy em chọn.”

Cô nàng quay đầu, tà tà nhìn anh một cái, cười rồi bỏ đi, Ô Tặc cười như điên, tinh thần hưng phấn cả ngày.

Tôi biết họ đã giúp mình cản một nạn, tuy trong lòng hiểu được, nhưng mà lại không nói nên lời tiếng “Cảm ơn”, chỉ có thể áp dụng một cách báo ân khác — chiều hôm đó, tôi đau lòng chịu đựng mưa một lúc năm cốc nước cam, đi toilet vô số lần.

Ô Tặc khó hiểu hỏi tôi: “Em ăn đồ ăn bỏ nhiều muốn à? Sao uống nhiều nước thế?”
width=“48”
align=“justify”>Tôi trừng mắt nhìn anh ấy, “Ai cần anh lo?”

Tiểu Ba cũng mỉm cười nhìn tôi, tôi biết anh ấy đã nhìn thấu tâm tư của mình, chỉ cảm thấy ngượng ngùng, đỏ mặt, làm bộ như không có chuyện gì, tiếp tục đọc sách.

Sau lần qua mặt “chiến dịch” của hai nữ sinh cấp hai, hơn nữa còn đánh một cô nàng trọng thương phải vào bệnh viện này, thanh danh của tôi đã lan truyền trong trường học.

Thế giới này có nhiều chuyện cũng thực cổ quái, ví dụ như: bạn nợ người ta năm ngàn tệ, bạn là con cháu của người nào, bạn phải cầu người đó, mà khi bạn nợ người ta năm trăm ngàn tệ, người đó chính là con cháu của bạn, thì người đó phải cầu bạn. Học trò làm chuyện xấu cũng dựa vào đạo lý này, nếu bạn là học sinh nghèo, bạn học sẽ coi thường bạn, thích ở trên cao nhìn bạn ở dưới thấp, nếu bạn vượt qua một cảnh giới nào đó, vậy thì mọi chuyện sẽ đột ngột thay đổi.

Bây giờ tôi chính là đang rơi vào tình huống này, trước đây có nữ sinh dám đứng trước mặt tôi lên giọng, nói hai từ “Kể cấp” để tôi nghe thấy, nhưng bây giờ thì cho dù đứng sau lưng tôi, mấy cô nàng đó cũng phải thấp giọng mà nói. Trong lòng họ vẫn coi thường tôi nhưng lại không dám ra mặt, ngược lại còn rất lễ phép, rất khách khí với tôi. Có mấy nữ sinh thành tích học tập cũng không tốt còn tận lực tiếp cận tôi, tựa như muốn bái tôi làm chị cả, tôi thấy thật nực cười, cũng bắt đầu hiểu được vì sao Trương Tuấn không thiếu đồng bạn, cậu ấy đã sớm vượt qua cảnh giới của học sinh hư rồi.

Tiểu Dương: Chú thích thêm một chút: Ở Trung Quốc, cấp một từ lớp 1-6, cấp hai từ lớp 7-9, cấp ba từ lớp 10-12.

Bạn Kì Kì đang học lớp bốn, kém bạn Tiểu Ba ba tuổi, kém bạn Trương Tuấn hai tuổi vì Trương Tuấn đúp hai lớp. Bạn Kì Kì sinh năm 80 hay 81.

6. Chương 6

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 01 - Chương 06

Chương 6

[Mỗi tình đầu, là, một đóa hoa tên tình đầu chỉ nở rộ trong khoảnh khắc, không sớm một bước, cũng không chậm một bước, mà cậu ấy luôn ở nơi đó.

Tình đầu, là, bông hoa trắng nõn thuần khiết trong cuộc đời, cả cuộc đời chỉ nở một lần, khi nở thì thơm, khi tàn thì chua xót, nhưng không có kết quả.]

Mối tình đầu

Sau khi khai giảng năm học mới, chúng tôi bước vào lớp năm, trong lớp có điều chỉnh chỗ ngồi, tôi ngồi cùng bàn với thiếu niên thiên tài Trần Kính.

Theo tha

n thể phát dục trưởng thành, chúng tôi cũng lặng lẽ có sự thay đổi cảm giác với bạn khác phái, nữ sinh và nam sinh trong lớp đột nhiên có thêm một phần cảm xúc thần bí.

Khi học đại học, chị em cùng ký túc xá trao đổi với nhau, mới biết được rằng tuy chúng tôi ở trời nam đất bắc khác biệt trên đất nước, nhưng mối tình đầu thời tiểu học của chúng tôi cũng đáng kinh ngạc như nhau. Về cơ bản chính là trong một lớp, toàn bộ nam sinh sẽ thích hai ba nữ sinh xinh xắn, giỏi ca múa, được giáo viên quý, mà cũng không có gì ngạc nhiên khi cả đám nữ sinh trong lớp đều thích hai ba nam sinh học tập nổi trội xuất sắc, được giáo viên nâng niu trong lòng bàn tay. Thời tiểu học, thích và thâm mến đều có tính nhất quán tuyệt vời.

Trong lớp của chúng tôi, đối tượng nam sinh lựa chọn có hai ba bạn, nhưng gần như toàn bộ nữ sinh đều thích Trần Kính. Cũng chẳng có cách nào, cậu ấy nổi bật tài giỏi thế cơ mà. Gia thế tốt, bố là quan lớn trong bộ giáo dục mẹ là phó giám đốc đài truyền hình thành phố này; cậu ấy thông minh, giáo viên đứng trên kia giảng một câu đầu, cậu ấy ngồi dưới này giảng tiếp câu sau; đa tài nghệ, có thể kéo đàn violon, hội diễn văn nghệ hàng năm, cậu ấy kéo violon khẳng định có thể giành được một cúp cho lớp tôi; nhưng tính tình cậu ấy cũng thực vênh vang, cô giáo Triệu gần như chỉ cầu mong cậu ấy là con trai mình, mà cậu lại rất lạnh nhạt với cô ấy, chuyện này thật sự là hiếm thấy trong những học sinh tiểu học hay sùng bái giáo viên.

Khi đó, tuy tôi đọc một đồng sách linh tinh, thậm chí “Hong Lou Meng” cũng đọc xong rồi, nhưng mà cũng thật là kỳ lạ, tôi vẫn không thông suốt về tình yêu nam nữ, mỗi lần nhìn thấy nữ sinh mượn cớ đến hỏi chuyện, chiếm chỗ ngồi của tôi không chịu đi, vậy mà tôi lại ngại thẹn không nhìn ra chỗ nào kỳ quái, chỉ cảm thấy nữ sinh trong lớp tôi cũng thật ham học quá đi.

Trần Kính thực thông minh, cũng trưởng thành hiểu biết rất sớm, đối với tâm tư dè dặt, kỹ xảo đơn giản của nữ sinh, cậu ấy hiểu rõ rành rành, cậu ấy hưởng thụ sự ái mộ của nữ sinh trong lớp, nhưng trong lòng lại chẳng kiên nhẫn nổi với những nữ sinh đó. Có một lần, cậu ấy bị một nữ sinh đeo bám quấn quanh cả nửa ngày, cậu ấy vẫn phong độ nhẹ nhàng giải đáp vấn đề của cô bạn kia, thẳng đến khi tiếng chuông vào lớp vang lên, cô bạn đó mới không thể không rời đi.

Chờ tôi trở lại chỗ ngồi, cậu ấy rất tức giận nói với tôi: “Chỗ ngồi của cậu không được để người khác ngồi lung tung, bằng không tâm tư tổn hao tổn để cậu ngồi cùng bàn hoàn toàn uổng phí mất, cậu hãy nhìn vào lợi ích mỗi ngày gián tiếp chép bài tập của tớ, lần sau phải giúp tớ ngăn cản các bạn đó.”

Tôi tiêu phí non nửa tiết học để suy xét những lời này, rốt cục bưng bình đại ngộ. Cái gì chứ! Lúc ấy tôi thấy thật kỳ quái, một khối vàng quý giá thế này mà có thể bị tôi chiếm riêng á? Thì ra là thế! Cậu ấy đứng nhất lớp, lại là lớp trưởng, luôn là học sinh giỏi, cán bộ ưu tú, nếu không giải đáp nghi vấn giải thích nghi hoặc cho các bạn học, vậy thì khẳng định là không hợp với hình tượng vinh quang của cậu ấy rồi, mà nếu đi giải đáp nghi vấn giải thích nghi hoặc, thì lại không hợp với nội tâm ích kỷ của cậu ấy.

Truyền thống của trường chúng tôi đều là nam nữ ngồi cùng bàn. Tôi là nữ sinh, phù hợp với điều kiện ngồi cùng bàn với cậu ấy; thành tích học tập của tôi kém cỏi nhất, là người không thích học, khẳng định sẽ không hỏi cậu ấy vấn đề gì. Một người vừa không quấy rầy cậu ấy, cũng sẽ không tổn hại hình tượng tốt đẹp của cậu ấy, một người ngồi cùng bàn sinh ra như vậy.

Khi đã hiểu rõ cậu nam sinh xuất sắc được giáo viên, phụ huynh và các bạn học đều yêu quý này, tôi không cảm thấy cậu ấy đáng ghét như trước nữa, cũng không cảm thấy cậu ấy tốt hơn trước. Cậu ấy chỉ là một người tên Trần Kính, là một thần đồng học tập vô cùng siêu, một người ở ngoài thế giới của tôi, lúc đó tôi có nằm mơ cũng không nghĩ tới, cậu ấy không chỉ là bạn thời tiểu học của tôi, mà sau này còn là đàn anh khóa trên của tôi ở đại học Thanh Hoa.

Đại học Thanh Hoa: là một trường đại học ở Bắc Kinh, Trung Quốc. Trường này được xem là một trong những trường đại học danh tiếng nhất ở Trung Quốc. Trường được thành lập năm 1911 như là một trường dự bị cho những người Trung Quốc đã tốt nghiệp trung học chuẩn bị học lên cao hơn ở các trường đại học tại Hoa Kỳ, sau đó trường mở rộng phạm vi và cung cấp các chương trình sau đại học 4 năm vào năm 1925. Chương trình dự bị của trường tiếp tục đến năm 1949.

Ngày hôm đó, cũng giống y những ngày bình thường khác, mọi chuyện đều vận hành từng bước một. Điểm khác biệt chính là ở chỗ tôi thức dậy muộn, lại đúng kỳ kinh nguyệt nữa chứ. Tôi còn chưa quen “cô bạn” cứ mỗi tháng lại đến một lần này, đến khi tôi luống cuống chân tay chuẩn bị xong mọi việc, bắt đầu đến trường, thì cũng muộn mất rồi.

Tiểu Dương: Nguyên văn không gọi cái kỳ ấy là “cô bạn” đâu, mình chuyển thành vậy thôi, nguyên văn là “đại di mụ”.

Rời khỏi nhà, thời tiết vẫn âm u lại càng ảm đạm hơn, trời cao có những đám mây đen thật dày đang xếp chồng chéo lên nhau, tựa như sắp nện xuống đất đến nơi ấy, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng mặt trời đâu, tuy bây giờ là ban ngày ban mặt, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy giống như lúc chạng vạng. Tâm tình của tôi vốn không được tốt lắm, nhìn thấy sắc trời như vậy, nghĩ mình đến muộn sẽ làm lớp bị trừ điểm thi đua, ảnh hưởng đến được cờ đỏ của lớp, cô Triệu khẳng định sẽ không bỏ qua ỉn, tâm tình lại càng tụt dốc hơn.

Vì bây giờ đã không phải là thời gian đến trường nữa, mà là thời gian đi làm rồi, đường tôi đến trường cũng không phải con đường chính, vì vậy trên đoạn đường dài chẳng thấy nổi một bóng người, nếu có thì chỉ là mấy cây liễu ở hai bên đường đang nhảy múa điên cuồng trong cơn gió lớn kia thôi. Tôi đeo cặp sách trên lưng, gian nan đón gió mà đi.

Bước tiếp bước là gian nan nối gian nan, ngay cả một tia sét một tiếng sấm cũng không có, vậy mà mưa đá lại bắt đầu rơi xuống chằng hề báo trước, đập vào người sinh đau, nhưng tôi đã bị muộn rồi, không dám trú lại ở đâu, mà vẫn đang mạo hiểm chạy về phía trước, bất chấp cơn mưa đá.

Theo mưa đá, gió cũng càng thổi mạnh hơn, sức tôi còn yếu, cảm giác cứ đi được một bước, thì lại bị gió thổi về sau hơn nửa bước, đi cố một lúc lâu, mà cứ như mình vẫn còn giậm chân tại chỗ, khi tôi đang sốt ruột, đột nhiên, có một người vượt qua tôi từ phía sau, nắm lấy tay tôi, kéo tôi chạy về phía trước.

Tôi kinh ngạc một chút, thấy rõ ràng đó là Trương Tuấn, muốn há mồm nói chuyện, nhưng khi hé miệng ra thì gió lạnh mang theo mưa đá lập tức tiến vào miệng, không nói được gì mà ngược lại còn bị ăn một miếng băng. Cậu ấy vừa chạy vừa mím chặt môi, hiển nhiên đây là nguyên nhân cậu ấy không nói lời nào.

Cậu ấy cao hơn tôi nhiều hơn một cái đầu, sức lại mạnh hơn tôi rất nhiều, tôi chỉ cảm thấy áp lực trên người mình đã được buông lỏng, gió trong trời đất tựa như cũng nhỏ đi nhiều. Cậu ấy kéo tôi đối mặt với cuồng phong, chạy trong mưa đá, tôi cũng không biết vì sao, tâm tình đột nhiên thấy tươi sáng, tựa như mỗi bước đều tràn đầy năng lượng, mưa đá nện trên mặt không đau một chút nào.

Đến cổng trường, cậu ấy tự nhiên buông tay tôi ra, cười chĩa chĩa hướng lớp học, ý bảo tôi vào lớp trước.

Dựa theo quy luật trừng phạt, lực chú ý của giáo viên sẽ tập trung nhiều trên bạn học sinh nào đến muộn nhất, cậu ấy để tôi đi trước, tương đương với chuyện đem toàn bộ sự trừng phạt đều đổ lên người mình. Đột nhiên, không vì nguyên nhân gì, tôi cảm thấy trái tim mình đập mạnh hơn, mặt nóng lên, vội vàng cúi đầu, liều mạng chạy về hướng lớp học. Thực may mắn, bởi vì mưa đá nên cờ đỏ đã về lớp truy bài rồi, chúng tôi đi muộn cũng không bị trường bắt được, vì phạm nội quy lần này, chính là bị giáo viên đến lớp sớm bắt được

Giáo viên ngữ văn đang phê bình tôi, thì Trương Tuấn lại lười biếng đứng ở cửa nói “Báo cáo”. Quả nhiên, giáo viên ngữ văn nhanh chóng nói tôi hai câu rồi để tôi ngồi xuống, đi đến cửa lớp học răn dạy hành vi của Trương Tuấn.

Tôi vội vàng mở sách giáo khoa ra, cúi đầu làm bộ chuyên tâm đọc. Nghe thấy cậu ấy giải thích nguyên nhân đến muộn với cô giáo, đầu tôi cúi càng thấp hơn, chóp mũi gần như chạm vào trang sách, một lòng bối rối coi như đã chảy ra rồi, nhưng lại ngọt ngào muốn kìm hãm nó xuống, tựa như mới đây thôi, ăn sô cô

la rượu nhiều quá đến say, nhất thời cảm thấy hạnh phúc vui sướng muốn bay lên, nhất thời lại cảm thấy khổ sở muốn chết.

Trần Kính hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Tôi trầm mặc lắc đầu.

Trần Kính khinh thường hừ một tiếng, “Sách để ngược rồi.”

Tôi bối rối, vội quay quyển sách lại, đến khi quay xong, Trần Kính ở bên cạnh lại đang nén cười không nổi, tôi tập trung nhìn vào, phát hiện lúc này mới thật sự bị ngược, thế là nhanh tay quay sách cho đúng, Trần Kính cười nhạo, “Lại còn nói dối à, ngay câu đầu tiên đã lộ rõ chân tướng rồi.”

Tôi cúi đầu, không hé răng.

Mưa đã đột nhiên ngừng, giống như khi nó đến, không hề có dấu hiệu nào, tựa như, nó đến chỉ vì tạo cho chúng tôi cơ hội dắt tay chạy trong mưa đá.

Trời vẫn âm u, gió lại nhỏ dần đi, mưa bắt đầu tí tách rơi xuống mặt đất.

~Buổi chiều, sắp đến giờ tan học, tôi phát hiện có gì đó khác lạ, cảm thấy quần có chút ẩm ướt, vụng trộm quệt tay qua dưới hông, trên ngón tay thấy có vết máu nhàn nhạt, tôi vừa lo lắng vừa quần bách, không biết nên làm gì bây giờ.

Nữ sinh dậy thì sớm ở trong lớp là từ năm trước rồi, nữ sinh dậy thì muộn, lại không biết con gái bị đổ máu hàng tháng, chuyện này vẫn còn duy trì tính thần bí trong giới nữ sinh. Bây giờ hồi tưởng lại, quá trình trưởng thành của chúng tôi thời đó thường kèm theo bối rối và thiếu hiểu biết. Không có tư vấn, con đường tìm kiếm tin tức còn hữu hạn, bố mẹ cũng ngại trao đổi trực tiếp với con gái về đặc thù của tuổi dậy thì, giáo viên lại né tránh chuyện này, phần lớn kinh nghiệm của nữ sinh ở kỳ kinh nguyệt đầu tiên đều là rất không thoải mái. Kinh hoảng, xấu hổ, bối rối, hoang mang, sợ hãi, thậm chí có người còn nghĩ bản thân mình đã mắc phải bệnh nặng, sắp chết đến nơi rồi. Một cô bạn kể với tôi, trước đây khi nhìn thấy mình bị ra máu, cô ấy đã nghĩ mình bị bệnh trầm trọng, thế là âm thầm đau khổ cắn chặt khăn, nhưng ở ngoài mặt lại vô cùng dũng cảm, giống như nữ chính trong phim truyền hình, trước mặt người thân giấu giếm “Bệnh tình” của mình, không nói cho bố mẹ, mà chỉ bắt đầu lặng lẽ tự xử lý “Hậu sự”, đem tất cả tranh dán tường, băng đĩa vật và tích góp từng tí một đều đưa cho cô em họ, dặn cô bé về sau hãy thường xuyên đến thăm bố mẹ mình. Đến khi mọi chuyện bại lộ, em họ không chịu trả lại tranh dán tường và băng đĩa, cô ấy vận dụng vũ lực cướp đoạt, em họ bị cô ấy đánh khóc, cô ấy bị mẹ đánh khóc.

Sau khi lớn lên, chúng tôi chia sẻ với nhau những kỷ niệm thời gian đó, cùng cười đến đau bụng, ngay lúc đó mê mang và chua xót cũng là trầm trọng.

“Cô bạn” này của tôi cũng tới chơi một lần rồi, nhưng tôi vẫn không thực sự hiểu nó là cái gì, chỉ là dựa vào thái độ mẹ túm tôi đến buồng vệ sinh, đề thấp giọng nói chuyện, tôi cảm thấy chuyện này là chuyện không thể gặp ánh sáng, nhất định phải lặng lẽ xử lý.

Bây giờ cái thứ không thể gặp ánh sáng đó lại dính đổ quần tôi, tôi thật sự không biết phải làm sao. Nếu tôi có một người bạn tốt, có lẽ tôi có thể lặng lẽ nói chuyện với cô bạn ấy, nhưng mà tôi không có, vì vậy tôi chỉ có thể ngồi trên ghế, vẫn không nhúc nhích.

Dần dần, các bạn trong lớp đều ra về, chỉ có Trương Tuấn và hai ba nam sinh vẫn đang âm ỉ trong lớp, cũng không biết bọn họ đang âm ỉ cái gì nữa.

Cuối cùng, họ cũng mang cặp sách muốn rời đi, Trương Tuấn đi đến cạnh bàn tôi, “Cậu không trở về nhà sao?”

“Lát nữa tớ sẽ về.” Tôi khẩn trương theo dõi cậu ấy, sợ cậu ấy phát hiện bí mật sau hông mình. Nếu nói trước ngày hôm nay, cậu ấy cũng giống như những người khác, vậy thì từ hôm nay trở đi, tôi thực sự hãi khi bị lộ mặt xấu trước cậu ấy.

Cậu nhìn mưa ngoài cửa sổ, nói: “Tôi chờ cậu cùng về, buổi chiều tôi mới đến căng tin mua ô.”

Tôi lo lắng đến độ sắp không còn cần, cậu về trước đi.”

“Không sao, dù sao tôi cũng không có việc gì.” Cậu ấy nói xong, lại còn ngồi xuống nữa.

Tôi nhìn cậu ấy, cậu ấy nhìn tôi.

Tôi thật sự không nghĩ ra chuyện gì có thể làm, lấy sách vở ra làm bài tập ư? Đừng nói Trương Tuấn không tin, mà ngay cả bản thân tôi cũng không tin nổi ấy chứ. Hai người mắt to nhìn mắt nhỏ, tôi càng không ngừng lấy tay túm quần áo, hận không thể bọc luôn cả cái ghế vào.

Thật lâu sau, cậu ấy dùng giọng điệu khẳng định mười phần nói: “Cậu không có chuyện gì phải làm, vậy thì đi thôi.”

Cậu ấy vừa nói vừa kéo cánh tay tôi, tôi kinh hoảng, dùng sức bỏ tay cậu ấy ra, lớn giọng nói vội: “Tôi không muốn đi cùng cậu.”

Cậu ấy lập tức bị tổn thương, lập tức mang cặp sách ra khỏi lớp học, tôi nhìn thân ảnh cậu ấy biến mất ở hàng hiên, nghĩ rằng về sau khẳng định cậu ấy sẽ không nói chuyện với mình nữa rồi, lại còn “cô bạn” đáng giận này nữa chứ, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng thương tâm, nước mắt chậm rãi rơi xuống.

Ô ô khóc một lúc thì phát hiện có một bóng người xuất hiện trước mặt tôi. Tôi ngẩng đầu, thấy đó là Trương Tuấn.

Cậu ấy đặt tay lên đầu, giọng điệu rất dè dặt, cẩn trọng và dịu dàng, “Có phải xảy ra chuyện gì không, cậu không muốn về nhà?”

Tôi dùng sức lắc đầu, tôi chưa bao giờ mong mỗi được về nhà như lúc này.

“Có người uy hiếp cậu, đang chờ đánh cậu ở cổng trường?”

Trương Tuấn thật sự có vấn đề! Tôi ngây ra một lúc, tiếp tục lắc đầu.

“Cậu đừng sợ, nếu thực sự có người uy hiếp cậu, tôi sẽ đến bảo vệ cậu, tôi đánh nhau rất lợi hại đó.” Cậu ấy nói chuyện, xóc cặp sách lên, cho tôi nhìn một chiếc vòng cổ gắn dao giấu trong đó.

Tôi đang rất lo lắng sầu não, nhưng cũng không nhịn được cười, cậu ấy đi đâu cũng mang vũ khí sao.

Cậu ấy nhìn tôi nở nụ cười, cũng cười rộ lên, giúp tôi cầm lấy cặp sách, “Vậy chúng ta đi thôi, mặc kệ ai muốn đánh cậu, tôi cam đoan nhất định cậu sẽ an toàn.”

Tôi lập tức liều mạng lắc đầu. Cậu ấy cau mày nhìn tôi, hoàn toàn không rõ rốt cuộc tôi bị làm sao.

Tôi nghĩ một chút, nói: “Tớ sợ lạnh, cậu có thể cho tớ mượn áo khoác thể thao của cậu không?”

“Hi, thế mà cậu không nói sớm!” Cậu ấy lập tức cởi áo khoác đưa cho tôi.

Tôi mặc vào, chậm rãi đứng lên, bàn tay vụng về túm túm, vừa khéo che khuất mông rồi.

Cậu ấy trầm mặc đi bên cạnh tôi, giơ cái ô to màu đen lên, che mưa cho tôi. Hai người đi dưới một cái ô, ở giữa phải cách ít nhất hai ba nắm tay, để tôi không bị ướt, cậu ấy chỉ có thể cố gắng nghiêng ô sang phía tôi.

Đi đến dưới tầng nhà tôi, tôi quay lưng vào tường, cởi áo ra đưa trả cậu ấy, hừ một tiếng giống tiếng muỗi kêu: “Cảm ơn.”

Mái tóc cậu ấy hơi dài, lại bị ướt, nên nó đang mềm mại phủ lên trán, dưới cơn mưa nó còn phát ra ánh sáng lấp lánh. Cậu ấy nhận áo, nhẹ giọng nói “Không cần khách khí”, rồi quay người chạy như đang ngại ngần nhận lời “Cảm ơn” của tôi, ô còn chưa bật lên, mà đã trực tiếp chạy vào trong mưa.

Mãi đến khi không nhìn thấy thân ảnh cậu ấy nữa, tôi mới chạy nhanh vào nhà. Buổi tối, bụng bị đau một chút, mẹ cho tôi uống nước gừng với đường đỏ, tôi uống xong, nằm ở trên giường ngẩn người, trước mắt đều là Trương Tuấn. Nghĩ tới lời cậu ấy nói “Tôi sẽ bảo vệ cậu”, tôi liền không nhịn được cười, hương vị ngọt ngào lan tràn trong lòng, chỉ cảm thấy nó còn ngọt ngào hơn cả đường mình đã từng ăn.

Sáng hôm sau đi học, gặp Trương Tuấn ở cổng trường, cậu ấy lớn tiếng chào tôi, tim tôi cũng đập mạnh mấy nhịp, nhanh chóng cúi đầu, cứ như chỉ cần mình nâng đầu lên một chút, thì người ta sẽ nhìn thấy bí mật nhỏ của mình.

Những nữ sinh khác khi thích một nam sinh, có lẽ có thể nghĩ biện pháp tiếp cận cậu ấy, hấp dẫn sự chú ý của cậu ấy, ở bên cậu ấy nhiều hơn, nhưng tôi thì lại trái ngược. Bởi vì thích Trương Tuấn, nên tôi vừa thấy cậu ấy rồi, nói cũng không dám nói nhiều, mà chỉ âm thầm, giây phút nào cũng lưu ý nhất cử nhất động của cậu ấy.

Tôi thường nhìn cậu ấy chạy trên sân bóng, nhìn lên cậu ấy đùa giỡn cùng nhóm bạn học. Tôi vừa khát vọng cậu ấy chú ý đến mình, vừa sợ cậu ấy sẽ chú ý đến mình, khi cậu ấy không nhìn tôi, ánh mắt của tôi luôn đuổi theo cậu ấy, hy vọng cậu ấy có thể liếc nhìn tôi một cái, nhưng nếu cậu ấy nhìn tôi thật, thì trước khi cậu ấy phát hiện, tôi đã vội tránh thoát tầm mắt của cậu rồi.

Khi đó thích rất đơn thuần, không cần bất cứ hồi báo gì, chỉ cần nhìn cậu ấy sẽ vui vẻ, nếu đôi khi cậu ấy nói với tôi vài câu, vậy thì tôi quả thực sẽ vụng trộm cười cả một ngày.

7. Chương 7

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 01 - Chương 07 part 1

[Trong thời gian

Bạn, tôi sẽ phải đối mặt với những thăng trầm trong cuộc đời

Đến chân trời, góc biển

Ngoài thời gian

Bạn, tôi đều không nhìn rõ đường

Sóng vai ngồi trên bậc thềm phủ đầy cánh hoa đào rơi ngoài lớp học.]

Vận mệnh xoay chuyển

Tôi và Trần Kính vốn là hai đường thẳng song song, nhưng vì cậu ấy chọn ngồi cùng bàn với t vận mệnh của chúng tôi có giao nhau.

Tuy rằng nguyên nhân khác nhau, nhưng Trần Kính và tôi đều không nghe giảng trên lớp

. Có điều cậu ấy là học trò giỏi, chỉ có thể ngán người trong khi vẽ mặt vẫn không đổi, mà học trò hư tôi đây lại có thể ngán người, ngủ, đọc tiểu thuyết. Thời gian đó, thế giới truyện làm tôi trầm mê mà không thể tự kiềm chế, vì vậy phần lớn thời gian tôi đều đọc tiểu thuyết. Trần Kính rất hay ngán người, đôi khi khóe mắt cậu cũng đảo qua phía tôi, chắc là đang hoang mang với chuyện tôi siêng năng rồi. Sau đó, khi chúng tôi quen nhau một chút, cậu ấy hỏi tôi đọc những sách gì, khi cậu nghe được “Tiết Nhân Quý chinh đông”, “Tiết Đình Sơn chinh tây”, “Tiết Cương phản đường”, [1] “Văn học dân gian”. . . v.v đủ tên sách, thì biểu tình cậu thật sự khó coi, bởi vì tất cả những tên đó cậu ấy đều chưa nghe thấy, thật sự hổ thẹn với cái danh thần đồng. Nghe tới “Hồng Lâu Mộng”, sắc mặt cậu ấy mới bình thường một chút, nhưng mà ngay sau đó lại mang vẻ ngạc nhiên nói: ” ‘Trẻ không xem Hồng Lâu, già không đọc tam quốc, bố cậu cho phép cậu đọc “Hồng Lâu Mộng” à?’

Chú thích:

[1]“Tiết Nhân Quý chinh đông”: Nội dung truyện nói về đời nhà Đường, lúc vua Đường Thái Tông đang trị vì. Có thể nói đây là thời kỳ oanh liệt nhất của nước Trung Hoa. Bởi dân tộc Hán hùng mạnh đã không những chiếm cứ cả Trung Nguyên mà còn mở mang bờ cõi ngày một rộng lớn.

Tiết Nhân Quý là một anh hùng áo vải, tài năng xuất chúng, sống trong giới tiểu thương, từ cuộc sống khá giả đi đến suy sụp nghèo khó, bị đời hắt hủi phải đem thân đi làm thuê làm mướn kiếm sống. Rồi từ đó mà tiến thân.

Tiết Nhân Quý đầu quân, giúp vua giúp nước. Chỉ vì sợ một lời dọa mà phải trốn trong bóng tối để Trương Sĩ Quý lợi dụng. Trương Sĩ Quý là kẻ bất tài vô dụng, gian nịnh, hám danh... Từ một chức vụ Tổng binh nhỏ nhoi mà ngoi lên địa vị cao hơn nhờ khéo luồn lọt và cướp công kẻ khác.

Đọc Tiết Nhân Quý ta thấy được mong ước của người xưa là muốn có một minh quân như vua Đường, có những tôi thần xuất sắc như Từ Mậu Công... và châm biếm kẻ dốt nát như Huất Trì Cung.

Điểm tiến bộ của truyện là ít thần thánh hóa mà có nhiều tình tiết thực tế hơn. Một vài chi tiết có vẻ thần thoại, nhưng đó là lẽ đương nhiên của xã hội phong kiến Trung Hoa còn đề nặng và ước mơ của quần chúng thì bay bổng.

“Tiết Cương phản đường”: Tiết gia vốn được coi là rường cột của Đại Đường, liên tiếp 2 đời Đông chinh Tây phạt, công cán hiển hách. Nhưng trên đời có câu “Nhất tướng công thành vạn cốt khô”, Tiết Nhân Quý và Tiết Đình Sơn qua hai lần nhận lãnh ấn soái mở cuộc chinh đông và chinh tây tuy đem lại bình yên cho xã tắc nhưng quy ra thì cũng tạo ra bao vạn oan hồn oán khí bám theo nhà họ Tiết. Đại Nguyên soái Tây Liêu Dương Phàm, sau khi bị vợ chồng Tiết Đình Sơn và Phàn Lê Huê giết chết oán khí không dứt đã đầu thai vào thành con trai của hai người. Phàn Lê Huê thấu hiểu thiên cơ biết được con trai ruột của mình Tiết Cương chính là do Dương Phàm đầu thai hồng mong tru diệt nhà họ Tiết. Lê Huê vì muốn trừ diệt tâm ma cho con cắt đi mối nguy cho nhà họ Tiết nào ngờ ý trời đã định khó thể khiến cưỡng cuối cùng bị con trai mình vô tình hại chết.

Tiết Cương trong hội hoa đăng, lỡ tay đánh chết con riêng của Thái Hậu Võ Tắc Thiên khiến cho họ Tiết bị tru di tam tộc, còn bản thân phải bôn đào. Nhờ sự giúp đỡ của Quán Chủ Vĩnh Thái, dần dần Tiết Cương đã trừ được tâm ma của mình, đứng lên chiêu binh chống lại Võ Tắc Thiên (lúc này đã lên ngôi hoàng đế) hồng báo thù nhà và chấn hưng Đại Đường...

Tiểu Dương: Chương 4 đã nói đến tên những tác phẩm này rồi, bây giờ mình chú thích thêm. Nhân vật Tiết Nhân Quý, bản truyện dịch ở Việt Nam là Tiết Nhơn Quý. Các bạn có thể vào đây để download ebook truyện: www.e-thuvien.com/forums/showthread.php?t=3867. Truyện này cũng được dựng phim, phim cũ rồi.

Lần đầu tiên tôi nghe thấy câu nói ấy, ngây ngốc đáp: “Tớ không biết, bố mặc kệ tớ xem sách gì, dù sao trên giá sách có, tớ liền đọc thôi.”

Cậu ấy suy nghĩ trong chốc lát rồi thương lượng với tôi: “Mang “*Hồng Lâu Mộng*” ở nhà cậu cho tớ mượn đọc một chút, tớ cũng mượn một bộ sách cho cậu.”

Thế là tôi mang bộ “*Hồng Lâu Mộng*” cho cậu ấy mượn, nhà xuất bản văn học Nhân Dân xuất bản năm bảy chỉ một bộ có bốn cuốn, cậu ấy thì cầm một cuốn sách cổ của nhà xuất bản Thượng Hải, “*Kinh Thi*” [2] đến cho tôi. Cậu ấy đọc bộ “*Hồng Lâu Mộng*” rất nhanh, sau đó bấu môi trả lại cho tôi, biểu tình như kiểu nó chỉ có thể thôi sao. Cậu ấy lại lướt qua cuốn “*Tiết Nhân Quý chinh đông*”, còn chưa xem xong đã trả lại cho tôi rồi. Từ đó, toàn là tôi mượn sách của cậu ấy, còn cậu ấy thì chẳng có chút hứng thú gì với bộ sách của tôi, cậu ấy đã vô tình dẫn đường cho tôi đến với những tác phẩm văn học xuất sắc.

[2] *Kinh Thi* (tiếng Hán : ; tiếng Anh : Classic of Poetry hoặc Book of Odes, The odes) là một bộ tổng tập thơ ca vô danh của Trung Quốc, một trong năm bộ sách kinh điển của Nho giáo. Các bài thơ trong *Kinh Thi* được sáng tác trong khoảng thời gian năm trăm năm, từ đầu thời Tây Chu đến giữa thời Xuân Thu, gồm 311 bài thơ. *Kinh Thi* chia làm ba bộ phận lớn là Phong, Nhã và Tụng. Nguồn gốc các bài thơ trong *Kinh Thi* khá phức tạp, gồm cả ca dao, dân ca và nhã nhạc triều đình, với các tác giả thuộc mọi tầng lớp trong xã hội đương thời. Từ lĩnh vực dân gian, âm nhạc được chuyển sang lĩnh vực thành văn rồi thành kinh tịch, *Kinh Thi* đã trải qua quá trình sưu tầm, chỉnh lý, biên soạn khá phức tạp.

Cậu ấy cho tôi mượn cuốn “*Kinh thi*” không có chút chú thích nào, tôi đọc thật sự vất vả, rất nhiều chỗ đọc không hiểu gì, nhưng cậu ấy lại không giải thích cho tôi, chỉ nói cho tôi, thơ văn không cần hiểu từng chữ từng câu, chỉ cần nhớ kỹ nó, đến một ngày nào đó, trong một thời khắc nào đó, dưới một cảnh tượng nào đó, ý nghĩa của nó có thể tự hiện ra. Tôi không biết lời này là do bố cậu ấy nói cho, hay chỉ là cậu ấy lười giải thích mà lấy đại một cố.

Vì đọc vất vả lại không có chút thú vị gì, thế nên tôi sẽ không muốn đọc, nhưng khi bạn Trần Kính kia nhàm chán với kiếp sống thần đồng, thì lại đi tìm kiếm một thú tiêu khiển mới, đó chính là kiểm tra tôi.

Cậu ấy thường tùy ý nói ra một câu, muốn tôi đối câu tiếp theo; hoặc là cậu ấy tụng một nửa, tôi ngâm nốt nửa sau. Nếu tôi đối được, về mặt cậu ấy sẽ không sao cả đương nhiên phải như vậy mới đúng, còn nếu tôi không đối được, cậu ấy lại khinh miệt nhìn tôi lắc đầu. Trẻ con đều có tính hiếu thắng, hướng chỉ là so với một vị thần đồng thế này, vì thế dưới trò chơi khích lệ ấy của cậu, dần dần tôi đã đọc thuộc hết bản “Kinh thi”.

Lúc đầu, tôi chỉ là trò tiêu khiển cho sự nhàm chán của cậu ấy thôi, nhưng dần dần thấy sự quật cường của tôi, cậu ấy cũng hiểu ra, tôi không giống như những bạn học khác và giáo viên, đều yếu quý, sùng bái đối với thần đồng. Vì thế, hai đứa chúng tôi bắt đầu một cuộc so đo cố ý mà cũng vô tình.

Khóa học buổi sáng đại khái đều trải qua như thế này, yêu cầu đầu tiên là ngâm nga một bài văn, giáo viên sẽ cho chúng tôi hai mươi phút hoặc trên dưới nửa giờ, yêu cầu chúng tôi phải học thuộc lòng, khi hết thời gian có thể sẽ kiểm tra thí điểm vài bạn. Trong thời gian dự định đó, ai có thể học thuộc lòng trước, thì có thể giơ tay lên, ngâm nga cho cả lớp nghe, thời gian càng ngắn, chính xác càng cao, thì càng vinh quang hơn.

Từ trước tới giờ Trần Kính luôn khinh thường không tham gia vào trò so đo ấy, bởi vì trí nhớ của cậu thực sự rất kinh người, các bài văn thơ trong sách giáo khoa, cậu đều thuộc hết, cậu ấy từng nửa đùa nửa khoe với tôi, “Đem sách ngữ văn lại đây, tất cả bài trong đó tớ đều có thể đọc thuộc lòng cho cậu nghe.” Chính vì vậy, khi cô giáo yêu cầu chúng tôi ngâm nga bài khóa, cậu thật sự rất nhàm chán, các bạn trong lớp đều đang lẩm nhẩm đọc, còn cậu thì cầm sách giáo khoa ngẩn người.

Tuy nhiên, có người ngồi cùng bàn không nghe giáo viên giảng là tôi, cậu ấy rất nhanh đã thoát khỏi nhàm chán và ngẩn người. Cậu ấy mang những bài thơ không biết sao chép từ đâu đến, muốn thi thố với tôi, đấu xem ai là người thuộc được bài thơ đó trong thời gian ngắn nhất.

Thơ văn cậu ấy tìm được thú vị hơn trong sách giáo khoa nhiều, tôi vừa tham đọc những bài thơ văn đó vừa có tính hiếu thắng, thế nên đồng ý ngay. Từ đó, giờ học buổi sáng, hai đứa sẽ vội vàng thi đua. Không có gì ngạc nhiên, kết quả trận đấu thường là tôi mới lẩm nhẩm được vào đoạn thì cậu ấy đã nói cho tôi biết, mình có thể đọc thuộc cho tôi nghe rồi.

Tôi nghĩ mãi không ra, vì sao cậu ấy có thể đọc nhanh như vậy được. Không nghĩ ra, tôi liền học hỏi mà không chút ngại ngùng.

Trần Kính không trực tiếp trả lời vấn đề của tôi, mà là dùng giọng điệu khinh thường của riêng mình nói ra một thành ngữ:

Trong miệng giáo viên, đọc nhanh như gió vẫn là nghĩa xấu, bị dùng để trách móc học sinh lười học hành cho có lệ, nhưng Trần Kính nói đọc nhanh như gió có từ “Bắc Tề thư • Hà Nam Khang Thư Vương Hiếu Du”, nguyên văn là “Yêu thích văn học, đọc nhanh như gió, liếc mắt là xong”, đó rõ ràng không có nghĩa xấu, mà là lời ca ngợi từ đầu đến đuôi, câu này đã truyền lại một phương pháp đọc rất nhanh. [3]

[3] Bắc Tề thư là một sách lịch sử theo thể kỷ truyện trong 24 sách lịch sử Trung Quốc (Nhị thập tứ sử) do Lý Bách Dực đời Đường viết và biên soạn vào năm Trinh Quán thứ 3 (năm 629), đến năm Trinh Quán thứ 10 (năm 636) thì hoàn thành.

Tổng cộng có 50 quyển, bao gồm Bản kỷ 8 quyển, Liệt truyện 42 quyển, không có Chí, Biểu, sách ghi chép lịch sử hưng thịnh và suy vong của Bắc Tề và Đông Ngụy thời Nam Bắc Triều.

Cha Lý Bách Dực là Lý Đức Lâm, có viết bộ sử với tên gọi Bắc Tề sử gồm 27 quyển, đến thời Tùy viết được 38 thiên thì không may lâm bệnh qua đời, Lý Bách Dực căn cứ theo sách của cha và tham khảo thêm cuốn Bắc Tề chí của Vương Thiệu mà hoàn thành bộ chính sử Bắc Tề thư, sách không có phần truyện về các nước ở bên ngoài Trung Quốc.

Số lượng văn bản trong sách của Lý Bách Dực hiện chỉ còn 18 quyển, các quyển 4, 13, 16-25, 41-45, 50 đến nay đều bị thất lạc, người đời sau lấy từ bộ Bắc sử mà bổ sung thêm vào, tên gốc ban đầu của sách là Tề thư sau đến đời Tống nhằm phân biệt bộ Nam Tề thư của Tiêu Tử Hiên nên đổi tên thành Bắc Tề thư.

Theo Lưu Tri Kỷ trong Sử thông, thì ông cho rằng Bắc Tề thư có phần kém cỏi hơn Bắc Tề chí của Vương Thiệu và Quan Đông phong tục truyện của Tống Hiếu Vương, bộ chính sử này đa phần không được giới sử

học đánh giá cao.

Về mặt tôi mờ mịt, không biết cậu ấy có ý gì. Cậu khinh bỉ nhìn vài lần, khinh thường tôi ngốc nghếch chẳng hiểu gì. Lúc ấy đúng là mười phút nghỉ giữa giờ, cậu cho tôi một ví dụ, “Bây giờ, không những cậu nghe tớ nói chuyện, mà đồng thời còn có thể nghe được Chu Tiểu Văn ở đầu lớp đang nói chuyện về cái váy, nghe thấy tiếng cười của Trương Tuấn ở cuối lớp và còn nghe được cả tiếng nam sinh kêu to ngoài lớp học.”

Tôi khờ ngốc gật đầu, cố gắng chú ý nghe, nhưng nhiều âm thanh thế làm sao nghe được.

Cậu nói: “Tai người đồng thời có thể nghe được bốn, năm tiếng nói, hơn nữa còn có thể nghe hiểu được họ đang nói gì, đôi mắt cũng như vậy, mắt chúng ta có thể nhìn mấy dòng chữ cùng một lúc, hơn nữa còn nhớ kỹ được mấy nội dung của nó. Thực ra dung lượng của não người vô cùng lớn, não của mỗi người không hề thua kém một vũ trụ. Nhiều người đồng thời nói chuyện, ý thức của con người cảm thấy những tiếng nói đó đồng thời cất lên, nhưng thật ra đối với đầu óc mà nói, nó có thể tự động phân ra trước sau, tiến hành nắm giữ và xử lý. Não bộ sẽ phân tích rất nhanh, nhanh đến mức gần như không đáng kể. Khi đầu óc được huấn luyện có ý thức, thì tốc độ xử lý thông tin của nó sẽ vượt xa sức tưởng tượng của con người, vì vậy, đọc nhanh như gió, đối với đầu óc mà nói là có trước có sau, chẳng qua đối với con người thì tốc độ đó nhanh đến mức không thể nhận ra thôi.”

Cậu nhấc tay búng một cái trước mặt tôi, nói với tôi: “Một cái búng tay, ở trong kinh Phật đã là sáu mươi khoảnh khắc, nhưng đối với đầu óc mà nói, không chừng nó đã bị phân chia thành hơn ngàn cái và rất nhiều giai đoạn thời gian.

Bố tớ nói, “Trên thế giới này chỉ có hai thực thể vô hạn, thứ nhất là não người, thứ hai mới là vũ trụ. Chỉ cần con tin tưởng nó...” Cậu ấy chỉ chỉ lên đầu tôi, “Dùng tâm rèn luyện nó, nó có thể làm được đấy.”

Tôi thực khiếp sợ, có điều nguyên nhân làm tôi khiếp sợ không phải nội dung giảng thuật của bạn Trần Kính này, mà là cậu ấy đã đánh vỡ tính thần thánh trong lời nói của giáo viên, cũng dám phản bác hoàn toàn định nghĩa đọc nhanh như gió của giáo viên.

Khiếp sợ xong rồi, tôi âm thầm nhớ kỹ lời cậu nói. Khi đọc tiểu thuyết, tôi bắt đầu có ý thức buộc bản thân mình phải đọc một lúc hai hàng, từ hai hàng đến ba hàng, rồi lại từ ba hàng đến bốn hàng... Quá trình ấy rất gian khổ, nhưng có lòng hiếu thắng dẫn đường, mặc kệ có bao nhiêu gian khổ, tôi vẫn đang bắt buộc đầu óc mình vận hành tới cực hạn.

Bất tri bất giác, khả năng đọc và ghi nhớ của tôi đều tăng lên nhanh chóng. Trận đấu gì tôi và Trần Kính, ban đầu là nghiêng về một bên, nhưng giờ đã biến thành đôi khi tôi cũng sẽ thắng. Mỗi lần Trần Kính bị tôi làm khó, biểu tình sẽ cực kỳ phong phú, ra vẻ trấn tĩnh, chẳng hề để ý, âm thầm thở dài, nhú mày suy tư, vụng trộm trừng mắt với tôi... Dù sao thì loại nào cũng hay hơn cái vẻ lão thành bình thường của cậu.

Học kỳ một của lớp năm, tôi đã rất vui vẻ, đầu tiên là cô giáo Triệu đã mặc kệ tôi, tiếp theo là tôi được nếm thử cảm giác vui sướng khi thích một người, rồi, tôi nhận ra Trần Kính là một bạn ngồi cùng bàn rất có ý nghĩa. Vì những điều đó, thậm chí tôi đã bắt đầu cảm thấy trường học cũng không hề buồn chán.

Khi học kỳ một của lớp năm sắp kết thúc, trong một giờ tự học, Trần Kính đột nhiên nói với tôi: “Ngày mai tớ không đến lớp.”

Tôi nghĩ cậu ấy bị bệnh, hoặc là có chuyện gì đó, cô Triệu đang ngồi trên bàn giáo viên chữa bài tập, vì vậy tôi chỉ khẽ ừ một tiếng.

Cậu ấy kéo sách bài tập của tôi về bên mình một chút, ý bảo tôi quay đầu sang.

Tay cậu ấy cầm bút, viết xuống giấy nháp, giống như đang giảng bài cho tôi vậy, “Mẹ tớ đã sớm nghĩ đến chuyện nhảy lớp cho tớ rồi, nhưng bố tớ vẫn không đồng ý. Mấy ngày hôm trước mẹ cuối cùng cũng thuyết phục được bố cho tớ nhảy lớp. Tuần trước tớ đã đến Nhất Trung làm bài thi của trung học cơ sở, môn toán tớ được điểm tối đa, nhưng thi tiếng Anh không tốt lắm, chỉ được hơn tám mươi điểm, sau khi nói chuyện với hiệu trưởng, bố tớ đã để tớ theo học từ kỳ sau ở trung học cơ sở, mẹ cho tớ nghỉ học ở trường, tận dụng khoảng thời gian này để tớ xem trước sách vở của chương trình học khác.”

“Ý cậu là cậu sẽ không đến lớp nữa?”

“Đúng vậy, nói để cậu biết trước, cô Triệu vẫn chưa biết đâu, ngày mai mẹ tớ sẽ đến trường trực tiếp nói chuyện với hiệu trưởng.”

Đối với những người khác, họ đều yêu thích và ngưỡng mộ chuyện được nhảy lớp, nhưng dường như giọng điệu Trần Kính không hề vui vẻ. Dù sao cậu ấy đến trường đã sớm rồi, bây giờ còn nhảy h nữa, so với những bạn cùng lớp sau này thì nhỏ hơn những bốn tuổi. Bốn năm của thiếu niên có chênh lệch tâm lý rất lớn. Người ba mươi tư tuổi có lẽ sẽ không thấy mình có nhiều điểm khác biệt gì so với người ba mươi tuổi, nhưng một học sinh trung học cơ sở mười bốn tuổi nhất định sẽ cảm thấy mình là người không cùng thế giới với một đứa học sinh tiểu học mười tuổi.

Theo một quan điểm nào đó, xưng “Thần đồng” có nghĩa là “Khác loại”, cũng là người ngoài bị mọi người xa lánh. Sau này lớn lên, đôi khi tôi nghĩ rằng, có phải lúc đó sự kiêu hãnh của Trần Kính cũng giống như sự lạnh lùng của tôi, đều là một loại mặt nạ tự bảo vệ bản thân mình?

Đối với chuyện cậu ấy rời đi, tôi có một chút lưu luyến, nhưng không mãnh liệt, dù sao Trần Kính và tôi vốn không phải người cùng một thế giới.

Tan học, cậu đeo cặp trên vai, đứng trên bục giảng nhìn xuống một lúc lâu, trầm mặc nhìn các bạn đang đuổi bắt, đùa nghịch trong lớp học, không thấy kiêu hãnh trên khuôn mặt cậu, mà chỉ thấy sự thâm trầm trước tuổi.

Trước khi về, cậu ấy nói tạm biệt tôi, tôi tùy ý vẫy vẫy tay.

Tôi đến gần cửa sổ, nhìn thấy cặp sách trên lưng cậu, cậu đang chậm rãi đi qua vườn trường, vừa đi vừa nhìn xung quanh, có vẻ như còn rất nhiều lưu luyến. Nam sinh xung quanh đó đều túm năm tụm ba, kẻ vai sát cánh bước đi, vóc dáng ai cũng cao hơn cậu, khiến hình ảnh cậu càng nhỏ bé hơn.

Tôi vội ôm lấy cặp, chạy nhanh xuống tầng, đuổi tới bên cạnh cậu, “Tớ. . . Tớ cũng về nhà, cùng đi nhé.”

Mắt cậu sáng lên, nhưng vẻ mặt thì lại kiêu hãnh như không có chuyện gì.

Tôi và cậu chậm rãi ra khỏi trường học, đi đến chỗ không thể không chia tay, cậu vẫy tay với tôi, “Tạm biệt.” Nói xong, liền chạy vụt đi.

Tôi hướng về phía bóng dáng cậu, vẫy vẫy tay, rồi lại tiếp tục bước đi.

Mỗi người chúng ta đều giống như một hành tinh, khởi đầu là lúc sinh ra, kết thúc là lúc chết đi, đây là quy luật mà trời cao đã sớm sắp đặt từ lâu, tuy nhiên, quỹ đạo vận hành khi sinh ra và chết đi lại quyết định bởi nhiều nhân tố.

Chúng ta chuyển động quanh biển vũ trụ, đầu tiên va chạm với hai hành tinh có tên bố, mẹ, tiếp đó sẽ là thầy cô giáo, bạn bè, người yêu, thủ trưởng... Chúng ta gặp những hành tinh khác, va chạm, không thể tránh được ảnh hưởng của sự va chạm đó đến quỹ đạo chuyển động của chúng ta, có ảnh hưởng là tích cực, cũng có ảnh hưởng là tiêu cực. Ví dụ như ta yêu một người không đáng yêu, gặp phải một giáo viên không tâm lý, đụng tới một thủ trưởng không tốt, đại khái đó chính là những tiêu cực điển hình mà ta thường gặp. Nhưng khi gặp được giáo viên tốt, gặp được một thủ trưởng coi trọng mình, có được một người bạn hiểu mình, giúp mình tiến bộ, trong phong thủy học thường nói những người đó là quý nhân, thật sự là quý nhân, đó chính là những cuộc gặp gỡ tích cực điển hình.

Trần Kính bước vào con đường của tôi, là người đầu tiên tạo ra ảnh hưởng tích cực cho tôi, quãng thời gian ngồi cùng bàn đó, cậu ấy đã đưa tôi bước vào một thế giới trước nay tôi chưa từng hay biết, tuy rằng vẫn chỉ đứng ở cửa thôi, nhưng vì được cậu ấy chỉ điểm, tôi đã vô thức bước sang một con đường khác.

Tuy nhiên, ngay lúc đó, tôi cũng không hiểu được những điều này, cậu ấy dạy tôi phương pháp học tập, kể cho tôi những câu chuyện xưa trong giờ học, kiểm tra thơ văn của tôi, đề cử những bản nhạc cho tôi nghe, lúc ấy, đối với nhân vật kiệt xuất như cậu, tất cả những thứ này chỉ là trò chơi của trẻ con thôi, sẽ không có ý nghĩa gì hơn chơi nhảy dây hay đánh bao cát, nhưng trên thực tế, cậu ấy lại không biết được những điều mình mang đến cho tôi đã làm xoay chuyển quỹ đạo cuộc sống của tôi.

Trần Kính đột nhiên rời đi, tạo ra hiệu ứng lớn trong lớp tôi, thời gian đó, rất nhiều nữ sinh thường gục mặt trên bàn khóc, thật sự cứ như thất tình tập thể.

Sau đó, không biết nữ sinh nào đã hỏi thăm được địa chỉ nhà Trần Kính, đám nữ sinh trong lớp mừng rỡ, bắt đầu tiết kiệm tiền, theo kế hoạch là mỗi người sẽ góp năm tệ, rồi mua quà lưu niệm cho Trần Kính, tôi không tham gia, gia đình tôi cũng không giàu có, tiền tiêu vặt của tôi có hạn, chúng còn có việc quan trọng hơn cần dùng, ví dụ như mua nước cam.

Nhưng dù tôi không giàu có, cũng tuyệt đối không phải nghèo hèn, rất nhiều nữ sinh gia cảnh không tốt cũng có khả năng, dốc túi quyên góp, thế nên hành vi của tôi là cực kỳ không thể tha thứ trong mắt đám nữ sinh. Vì chuyện này, lại một lần nữa tôi trở thành trường hợp đặc biệt trong lớp, các bạn trong lớp đều biết tôi không thích Trần Kính. Trong lòng những nữ sinh lớp tôi, nếu nói thẳng mặt thì sẽ là: mày, cũng dám không thích Trần Kính? ! Bởi vì Trần Kính, tôi đã bị cô lập trước nay chưa từng có, gần như tất cả nữ sinh trong lớp đều hận thù tôi.

Lúc ấy tôi cảm thấy những cô bạn đó thật phiền nhiễu, nhưng bây giờ ngẫm lại, tôi mới cảm nhận được đó chính là thứ tình cảm rất thuần khiết, rất mộc mạc, có yêu thích nhưng không có tâm muốn sở hữu, thậm chí vì thích cùng một người nên họ càng thân thiết với nhau hơn, cũng chỉ có thời tiểu học mới có thể có loại tình cảm yêu thích này thôi.

Không lâu sau khi Trần Kính rời đi, học kỳ một của lớp năm cũng kết thúc, cuối cùng nhóm nữ sinh mua quà gì tặng Trần Kính, tôi không rõ ràng lắm, bởi vì ở trong mắt các bạn ấy tôi không có tư cách cùng thích Trần Kính, tôi chỉ biết là vào kỳ nghỉ đông, các bạn ấy đã đem quà đến nhà Trần Kính, thế nên một thời gian dài trong học kỳ hai, đề tài trọng tâm được nữ sinh trong lớp bàn luận vẫn là Trần Kính, mẹ Trần Kính xinh đẹp cỡ nào, bố Trần Kính cơ trí đến đâu, nhà Trần Kính cao quý thế nào, Trần Kính ưu tú ra sao.

Học kỳ hai bắt đầu, tiểu hành tinh nhỏ là tôi đã đụng phải một hành tinh khác, có ảnh hưởng rất quan trọng đối với cuộc đời tôi.

Vì lí do sức khỏe, nên học kỳ này cô Triệu không thể đi dạy, giáo viên mới đến là cô giáo Cao, một giáo viên vừa tốt nghiệp trường sư phạm. Có lẽ vì cô là sinh viên mới tốt nghiệp, nên cô có rất nhiều sáng ý và nhiều chuyện kích thích chúng tôi, khi lên lớp có thể kể chuyện cười và hát với chúng tôi, nếu có bạn nào đó thất thần, thậm chí cô ấy còn diễn bộ mặt đáng thương, nói với chúng tôi rằng: “Cô biết toán học rất buồn tẻ, không có ý nghĩa gì, nhưng cô đang cố gắng hết mình để giảng nó cho thú vị hơn, các em có thể góp ý với cô, tuy nhiên không được không nghe giảng.”

Cô giáo Cao rất thích cười, cô ấy không bao giờ quở trách học trò, cũng không bao giờ đối xử phân biệt với học trò ngoan, giỏi và học trò hư, thậm chí tôi còn cảm thấy cô thiên vị học trò hư quá rồi, khi nói chuyện với chúng tôi, cô càng dịu dàng, càng kiên nhẫn hơn, cứ như sợ xúc phạm đến chúng tôi vậy.

8. Chương 7 .2

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 01 - Chương 07 part 2

Vì cô giáo Cao, tôi không đối phó qua loa với những bài tập về nhà nữa, nhưng gốc rễ của tôi lại quá kém, thế nên dù có làm, cũng vô cùng thê thảm. Tuy nhiên, tôi phát hiện lần nào cô Cao cũng cẩn thận phê chữa bài tập của tôi, viết rõ ràng cách giải đúng và lời bình vào vở bài tập của tôi, có rất nhiều bài tôi làm sai, cô ấy vẫn viết lời biểu dương, khen ngợi tôi có phương thức tư duy độc đáo, lần đầu tiên tôi biết làm sai mà còn được khen ngợi, giật mình kinh ngạc, không khỏi có thêm vài phần tình cảm không hiểu với cô ấy.

Tiết nào lên lớp cô ấy cũng đặt câu hỏi cho tôi, nếu tôi trả lời đúng, cô sẽ nhiệt liệt khen ngợi tôi, nếu tôi không trả lời được, cô luôn mỉm cười nói: “Em cần thận suy nghĩ một chút đi, với năng lực của em thì có thể trả lời câu hỏi này đấy.” Sau đó cô cho tôi ngồi xuống.

Trong mắt người lớn, bọn nhỏ dường như không hiểu chuyện, nhưng chúng tôi lại nhạy cảm vượt qua sức tưởng tượng của họ, những điều tốt cô Cao làm, tôi đều nhìn ra. Tôi giống như cây hoa hướng dương sinh trưởng ở nơi âm u, đã khao khát ánh sáng mặt trời một thời gian rất dài rồi, đang lúc tôi nghĩ thế giới này

chỉ toàn là bóng tối, tất cả những người lớn trong mắt tôi đều là những người không đúng, bất công, không người lớn nào có thể mang đến cho tôi chút ấm áp, thì cô giáo Cao lại xuất hiện, cô dùng ánh mắt tin tưởng, chờ mong nhìn tôi, mà tôi lại chần chờ, chần chờ không muốn nhận sự tin tưởng và thân mật của cô. Trong sự chần chờ đó, tôi không có phương hướng nỗ lực, ngược lại làm mọi chuyện càng trầm trọng càng xuống dốc hơn, trong giờ cô ấy dạy, tôi cố ý đọc tiểu thuyết, cố ý không nghe giảng, cố ý làm bừa bài tập. Cô ấy nói đông, tôi đi chếch về tây, cô ấy nói tây, tôi liền hướng về đông, tôi muốn dùng những cái gai khắp người mình để bức cô ấy lộ ra “bộ mặt thật”.

Đến nay tôi cũng không hiểu lúc đó mình đã nghĩ gì nữa, chỉ có thể phỏng đoán tôi làm vậy để muốn có chứng cứ thuyết phục, thế giới của tôi không có ánh mặt trời, làm cho bản thân hết hy vọng, không có hy vọng thì vốn không có thất vọng, có lẽ tôi chỉ dùng một bộ mặt khác, một phương thức khác để bảo vệ bản thân thôi.

Nhưng cô Cao vẫn không bị tôi bức ra “bộ mặt thật”, cô ấy dùng một trái tim của người làm cha làm mẹ, bao dung tất cả những hành vi của tôi.

Giữa lúc ấy đã xảy ra một chuyện, hoàn toàn đánh mất hoài nghi của tôi với cô ấy. Trường học yêu cầu cô Cao nhanh chóng tìm hiểu tình hình của học sinh trong lớp, thời gian cô Triệu dưỡng bệnh sau khi phẫu thuật, đã cố ý để cô Triệu gặp cô Cao, để giúp cô Cao hiểu hơn về tình hình của mỗi học sinh trong lớp.

Khi tôi nghe được tin tức này, thì cũng đã muộn rồi, cô Triệu đã ngồi trong văn phòng cô Cao. Lúc đó tôi có cảm giác như một thùng nước đá dội thẳng lên người mình, ngọn lửa nhỏ đang yếu ớt cháy sáng trong lòng bỗng bị dập tắt hoàn toàn. Văn phòng cô Cao ngay tại tầng một, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại vụng trộm đến khu ký túc xá, ngồi xỏm dưới cửa sổ nghe lén, tôi đến chậm, không nghe được lời cô Triệu nói, mà thấy cô Cao đang khách khí nói với cô Triệu: “... Ai cũng có lúc phạm sai lầm, phạm sai lầm chẳng phải là chuyện không thể tha thứ, La Kỳ Kỳ và Trương Tuấn đều là những học trò vô cùng thông minh...”

Câu nói kế tiếp, tôi hoàn toàn không nghe được, tôi chỉ cảm thấy trời đất đang xoay chuyển trên đầu mình, có âm thanh nào đó vang lên ầm ầm trong đầu tôi. Từ ngày tôi đến trường tới giờ, không có ai từng nói tôi thông minh, chỉ coi tôi là đứa cứng đầu, ngu ngốc. Tôi khẳng định mình đã nghe nhầm rồi, khẳng định! Đến khi tôi thoáng tỉnh táo một chút, vội vàng muốn nghe lại một lần nữa, thì đã nghe thấy tiếng cô Cao tiến cô Triệu ra về. Vì thế, tôi lại “khẳng định mình nghe nhầm” một lần nữa, tôi đi về lớp học như kẻ uống say.

Lý trí của tôi vụng trộm nói với bản thân rằng, có lẽ tôi không nghe nhầm, đó là thật, tôi không phải một đứa ngu ngốc. Nhưng tâm hồn tự ti quá lâu đã không chịu chấp nhận điều đó, vẫn đang nói đi nói lại với mình, nghe nhầm, khẳng định là nghe nhầm.

Tuy nhiên, mặc kệ kết quả có phải là nghe nhầm hay không, tôi vẫn quyết định muốn giữ lại ánh sáng của mình trong mắt cô giáo Cao. Tôi rất sợ mình làm cô ấy thất vọng, sợ sau khi cô ấy thất vọng thì ánh mắt cô sẽ dời khỏi tôi, vì vậy, giờ lên lớp tôi không đọc tiểu thuyết nữa, mà bắt đầu chăm chú nghe giảng, ngoài giờ học trên lớp, mỗi một bài tập tôi đều cẩn thận suy nghĩ và hoàn thành, cho dù không làm được, tôi cũng viết rõ suy nghĩ của mình vào bên cạnh, tôi muốn cô ấy cảm nhận được sự nỗ lực của tôi, muốn cô ấy cho tôi một chút thời gian.

Thành tích môn toán của tôi tăng lên cực nhanh, cuối lớp năm, thành tích môn toán của tôi lần đầu tiên đạt đến tám, chín mươi điểm, Trương Tuấn cũng giống tôi, nhưng vì điểm ngữ văn của chúng tôi quá kém, nên tổng thành tích vẫn là không tốt.

Dù thành tích chỉ có vậy nhưng bố mẹ tôi đã rất vui mừng, sau khi bố đi họp phụ huynh về, cao hứng phấn chấn nói với tôi: “Hết buổi họp phụ huynh, cô giáo Cao cố ý giữ bố lại và nói với bố rằng, Con gái La Kỳ Kỳ của anh cực kỳ thông minh, đúng rồi, cô Cao còn muốn chọn con tham gia cuộc thi toán tiểu học của thành phố đấy, kỳ nghỉ hè con vẫn phải đến trường học.”

Khoảnh khắc đó, tôi mới có thể khẳng định lúc ấy tôi không nghe nhầm.

Người cùng được cô Cao dạy thêm môn toán vào những ngày nghỉ còn có Trương Tuấn.

Những ngày nghỉ hè đó, những ngày vui sướng nhất thời thơ ấu của tôi, mỗi ngày mở to mắt ra, sẽ cảm thấy trong lòng tràn ngập ánh sáng mặt trời.

Mỗi sáng tôi đến trường học, cùng Trương Tuấn nghe cô Cao giảng bài, tuy chúng tôi không bàn luận gì với nhau, nhưng chúng tôi lại ngồi rất gần nhau, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy cậu ấy mỉm cười.

Cô Cao không đứng trên bục giảng, mà cô ngồi ngay trước mặt chúng tôi, vừa giảng bài vừa viết lên giấy nháp. Lúc một mỗi, ba người chúng tôi có thể nói chuyện phiếm, cô Cao có thể kể những chuyện khi mình còn học ở Bắc Kinh, tôi và Trương Tuấn lắng lắng nghe. Đôi khi, Trương Tuấn lại nói về những hiểu biết của mình khi đi du lịch ở nhiều nơi, cậu ấy cũng thật biết ăn nói, cậu ấy kể chuyện gì cũng sống động hấp dẫn. Cậu kể mình ở Vũ Hán ăn toàn ngư yến, nói hay đến mức tôi và cô Cao đều nuốt nước miếng, khi kể đến chuyện cậu ăn hải sản sống ở Yên Đài, tôm tươi chỉ tắm rượu rồi bỏ vào nồi, con tôm vẫn còn giấy giũa trong miệng, cảm giác tuyệt không thể tả, tôi và cô Cao nghe vậy đều kinh ngạc lắc đầu.

Ở trước mặt cô giáo, Trương Tuấn chưa từng có ý thức mình là học trò, khi cậu ấy nói hăng say, có thể ngồi ngay lên bàn, vung tay nói cười, thần thái bay lên, mà tôi và cô Cao thì ngồi dưới ghế, ngửa đầu nhìn cậu, nghe cậu nói chuyện.

Những tia nắng mặt trời của ngày hè lướt qua khung cửa sổ rồi chiếu lên người cậu ấy, làm cả người cậu ấy rạng rỡ hơn, trong lòng tôi cũng bừng sáng, lần đầu tiên tôi biết được hạnh phúc và niềm vui lại có thể giản đơn như vậy, chỉ cần ngồi ở chỗ đó, im lặng nhìn cậu ấy.

Trừ khi trả lời câu hỏi ra thì phần lớn thời gian tôi đều trầm mặc, dù trầm mặc nhưng tôi đang rất vui, tôi thích nghe họ nói chuyện.

Hết giờ học, tôi và Trương Tuấn kết bạn về nhà.

Chúng tôi đi dọc bờ sông, nói là sông, nhưng thực ra cũng không phải là sông, mà nghe nói ở thời nhà Thanh nó đã từng là một con mương, nhưng chúng tôi đều quen gọi nó là sông.

Vì có thể đi một đoạn cùng cậu, tôi đã nói mình thích nhìn nước, tôi thường đi dọc con đê cùng cậu, đi đến cây cầu thì chúng tôi chia tay.

Tôi vất vả sáng tạo cơ hội để có thể ở bên cậu, nhưng khi ở bên cậu rồi, thì một câu tôi cũng không nói nổi, chỉ biết trầm mặc, bình thường đều là Trương Tuấn nói chuyện, chuyện chú lắng nghe, cậu nói rất nhiều chuyện thú vị làm tôi cười vui vẻ.

Có đôi khi, cậu cũng không nói chuyện, chúng tôi chỉ có thể trầm mặc, tôi rất sợ cậu sẽ cảm thấy mình nhàm chán, sợ về sau tan học cậu không muốn đi cùng mình nữa, vì vậy khi cậu trầm mặc, tôi liền làm liều nghĩ một đề tài nào đó, nhưng cũng không biết có thể nói cái gì, chỉ có thể hỏi cậu: “Cậu thấy bài tập buổi sáng có cách giải nào hay không?” Hoặc là, “Bài ngày hôm qua tớ lại phát hiện ra một cách làm khác rồi đấy.” Chính vì vậy, hai đứa tôi đều mang danh học trò hư trong trường, nhưng lại giống như những học trò giỏi ham học, siêng năng thảo luận về bài tập toán. Rất nhiều năm sau, tôi mới phản ứng lại mà tự hỏi bản thân, nhàm chán là do chúng tôi trầm mặc không nói lời nào, hay là do thảo luận chuyện toán học buồn tẻ?

Tuy nhiên, cũng sẽ có ngoại lệ, khi nước sông tương đối nông, chúng tôi có thể lội xuống chơi, hai đứa cúi gập người, mò đi mò lại dưới sông, cùng tìm kiếm những hòn đá nhỏ đẹp.

Khi mệt, chúng tôi lại sóng vai ngồi trên tảng đá lớn, ngâm chân dưới nước sông, vừa nghịch những hòn đá vừa nghỉ ngơi. Nước sông làm cho người ta thả lỏng, cho dù trầm mặc, tôi cũng không cố gắng nói gì nữa, chúng tôi thường không nói câu nào, mà chỉ phơi nắng dưới ánh mặt trời dịu dịu, hưởng thụ làn gió nhẹ.

Thời gian trôi đi thật nhanh quá, cuối cùng tôi đột nhiên nâng tay cậu lên nhìn đồng hồ, thấy đã đến giờ ăn trưa rồi, vội vã nhảy dựng lên đeo giày, “Tớ muốn về nhà, tạm biệt cậu.”

Cậu lười biếng đứng lên, vừa đeo giày vừa nói: “Ngày mai gặp.”

Nghĩ đến ngày mai còn có thể gặp, chúng tôi còn có thể đi cùng nhau, cùng nghịch nước sông, tôi liền cảm thấy hạnh phúc vô hạn, đi trên đường mà cứ như đang bay.

Sáng sớm mỗi ngày, tôi gần như không thể chờ đợi nổi, muốn đến lớp thật nhanh, vội vàng muốn nhìn thấy cậu, cùng học, cùng chơi với cậu.

Có một lần, cậu nằm ngủ trên tảng đá, tôi ngồi chơi một mình bên tảng đá gần sông, vụng trộm nhìn đồng hồ của cậu, thấy đã qua giờ ăn trưa rồi mà cậu vẫn chưa tỉnh, tôi do dự một chút, quyết định không đánh thức cậu, tôi cầm cái mũ của mình giúp cậu che ánh nắng mặt trời.

Tôi giơ mũ che nắng, ngồi bên cạnh cậu, nhìn bộ dáng cậu khi ngủ, tay này giờ mới đổi sang tay kia. Tôi cảm thấy trái tim mình cũng sáng ngời như ánh nắng mùa hè này, nó cũng dịu dàng giống như dòng sông trước mặt, chỉ cần cậu ở đây, tôi nguyện bảo vệ cậu.

Cậu ấy ngủ rất lâu sau mới tỉnh lại, chống tay ngồi dậy, tôi lập tức đội cái mũ lên đầu, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Cậu nhìn tôi, mỉm cười nói: “Cậu lỡ mất bữa trưa rồi.”

Tôi cúi đầu đeo dép nói: “Không có gì đâu.” Làm bộ như đang rất vội muốn về nhà, nhưng thật ra, là tôi không dám nhìn cậu.

Tôi vội vã muốn đi, cậu ấy hỏi tôi: “Cậu về nhà muộn có bị bố mẹ mắng không?”

Tôi thành thật trả lời: “Đại khái sẽ nói tớ vài câu, nhưng tớ không cần, đôi khi họ còn hơi sợ tớ, không dám nói lời nặng nề với tớ.”

Lời tôi nói có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng hình như cậu ấy vẫn hiểu được, không có biểu tình kinh ngạc nào, mà chỉ cười cười.

Khi tôi đã đi rồi, đột nhiên nghĩ cậu ấy lại không nóng vội muốn về nhà. Tôi quay đầu, phát hiện cậu vẫn ngồi ở trên tảng đá, không nhận được chạy lại, đứng trên cầu nói: “Cậu không trở về nhà à?”

Cậu ấy ngẩng đầu, “Nhà tôi không có ai, tôi có về hay không cũng không sao cả.”

Tôi kinh ngạc, tôi nghe nói cậu ấy có bốn chị gái mà, cậu ấy là đứa con bố mẹ vất vả mới có được, thế mà ở nhà lại không được coi như bảo bối sao?

“Không phải cậu có bốn chị gái à? Bố mẹ cậu đâu?”

Cậu ấy cười giải thích: “Bố tôi là kỹ sư, công trình ở nơi nào, người sẽ ở nơi đó, mẹ tôi hàng năm ở Thành Đô, giúp chị cả chăm sóc con nhỏ, chị hai công tác ở Thâm Quyển, chị ba sống ở ký túc xá của đơn vị truyền hình, còn đang bận yêu đương, chị tư vừa đỗ đại học, giờ đang học ở Thượng Hải rồi, bây giờ trong nhà chỉ có tôi thôi.”

“Ai nấu cơm cho cậu ăn?”

“Có một cô đến chăm sóc tôi, nhưng cô ấy cũng không quản giáo tôi. width=“48” align=“justify”>Tôi đứng ở đầu cầu, trầm mặc đứng đó.

Cậu ngẩng đầu nhìn tôi một lát, ôn hòa nói: “Về nhà đi thôi, bố mẹ cậu đang lo lắng sốt ruột đó.” Nói xong, cậu đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Tôi hỏi: “Cậu đi đâu đấy?”

Cậu tựa vào lan can của cây cầu, “Đi tìm bạn bè chơi.”

Trong lòng tôi thực luyến tiếc cậu rời đi, rất muốn nói, chúng mình cùng đi chơi nhé, nhưng ngoài miệng lại không nói nổi lời nào, chỉ có thể đi từng bước một về nhà.

Những ngày không đi học thêm, tôi sẽ đến quán game của anh Lí đọc tiểu thuyết.

Một người bạn làm ở Tân Cương chở một gốc cây nho đến cho anh ấy, Tiểu Ba để nó ở góc tường, lại dùng thanh sắt và gậy trúc làm thành một cái giàn, cái giàn ấy ngày càng được phủ xanh tốt, tôi thích ngồi ở chỗ đó đọc sách.

Anh Lí bận rộn với việc kinh doanh mới, nên giao toàn bộ quán này cho Tiểu Ba và Ô Tặc trông coi. Khi có người đến mua, Tiểu Ba liền ra ngoài một chút, khi không có ai đến, Tiểu Ba sẽ đánh bi a, vừa chơi vừa nhìn về phía tôi đang ngồi dưới gốc cây nho nói chuyện vài câu.

Cách năm, ba ngày lại có người đến đánh bạc, lúc thì cực nhỏ, nhưng đôi lúc cũng cực lớn, khi họ cực lớn, anh Lí sẽ khóa cửa sân vào, phải người canh giữ quán, không cho ai khác tiến vào. Có một lần họ đánh cực, tôi đứng lúc ở đó, Tiểu Ba không đuổi tôi đi, anh Lí và Ô Tặc cũng không quản tôi, tôi tự do ra vào. Tôi đứng một bên nhìn, dần dần nhìn ra vài phần môn đạo, đến đánh bạc cũng có người xăm mình, miệng đầy lời thô tục, nhưng cũng có người bình thường, khách khí lễ phép, dùng câu tam giáo cửu lưu [4] để nói về nơi này thì hẳn là rất chuẩn xác.

[4] Tam giáo cửu lưu : Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là : Nho gia, Đạo gia, âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoàn gia, Tạp gia, Nông gia. Từ này dùng chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội.

Khi họ cực nhỏ, đôi khi tôi cũng tham gia, bạn Tiểu Ba này cũng thật tốt quá, chưa bao giờ để tôi thua phải trả tiền, dựa vào anh ấy, từ chút tiền ít ỏi gầy còm chỉ đủ mua nước cam của tôi, giờ đã có thể mua một ít sách tôi thích và đến quán thuê thêm sách để đọc. Từ khi có thể thuê sách, tôi đã thuê được cả bộ truyện Cổ Long mà mình thích từ lâu, thích nhất là bộ “Hoan nhạc anh hùng”, tôi đọc đi đọc lại, đơn giản là ở đó không có cô độc.

Lúc đọc sách nhiều mệt mỏi, nếu không có ai, Tiểu Ba sẽ dạy tôi đánh bài a, sửa đúng từng tư thế cho tôi. Bộ não nhỏ này của tôi không được thông minh lắm, thành tích môn thể dục luôn luôn không tốt, nhưng đối với loại cần nửa động tác nửa tĩnh trí này thì tôi cũng có chút thiên phú, rất nhanh đã chơi được có khuôn có dạng.

Thỉnh thoảng, anh Lí và Ô Tặc đều ở đó, chúng tôi đứng dưới gốc nho đầu đôi. Lúc đầu anh Lí và Ô Tặc đều chê tôi nhỏ con không biết gì, không muốn cùng một nhà với tôi, chỉ có Tiểu Ba hiền lành, không so đo thắng thua, chịu ở một nhà với tôi, chơi cùng tôi.

Người thua, sẽ bị dán giấy điều trắng lên mặt, hai anh em tôi thường thua thảm hại, bị dán giấy đầy mặt.

Đến khi nắm được các quy tắc, tôi chơi bài đã có chút phong độ, dùng lời anh Lí mà nói thì là trầm đặc trụ khí [5], dùng lời Ô Tặc thì là, đủ âm độc. Tiểu Ba vốn đã đánh bài rất khá rồi, hơn nữa lại có tôi phối hợp, thế là hai đứa đánh cho anh Lí và Ô Tặc rằng rơi đầy đất. Họ muốn tách tôi với Tiểu Ba ra, nhưng tôi mặc kệ, ai bảo trước đây họ xem thường tôi, bây giờ không thêm ở cùng nhà với các anh đâu!

[5] Trầm đặc trụ khí: là người đối mặt khó khăn sẽ biểu hiện lạnh nhạt, đối mặt hiểu lầm thì biểu hiện hờ hững và sẽ không nóng nảy.

Anh Lí và Ô Tặc đều cười tôi mang thù, tôi nhe răng nhếch miệng nói: “Người không mang thù cũng không biết nhớ ân.” Mặc họ có giễu cợt thế nào, dù sao tôi cũng chỉ ở một nhà với Tiểu Ba.

Đôi khi, bốn người chúng tôi chơi trò quan binh bắt trộm, tôi thích làm đả thủ nhất, cầm cái thước muốn đánh ai thì đánh, Ô Tặc luôn xấu lắm, tôi liền đuổi theo đánh anh ta, chúng tôi thường chơi đùa vui vẻ dưới giàn nho như thế.

Tôi đã không trầm mặc nhu thuận như trước nữa, cười thích đùa, giương nanh múa vuốt. Ô Tặc lúc nào cũng oán giận Tiểu Ba, nói anh ấy đã nhận nuôi mèo, nhưng không ngờ con mèo đó lại chính là con báo nhỏ. Tiểu Ba cười nhạo: “Ai bảo anh thích chọc cô bé?”

Lúc đánh bài, bọn họ uống bia, cho tôi uống Kiệt Lực Bảo [6], khi đó Coca Cola, Pepsi, Fanta, Wahaha còn chưa xuất hiện, đồ uống vị cam có ga đó chính là loại tôi nhớ nhất trong lòng.

Sau này, mỗi khi tôi hồi tưởng lại kỳ nghỉ hè ấy, không thể không nghĩ tới bốn chữ “du trường giả kỳ” (kỳ nghỉ hè dài). Tôi biết những ngày hè của mình không hề giống bộ phim truyền hình Nhật Bản “du trường giả kì” [7], năm tháng không ngừng trôi theo dòng, mỗi lần nhớ tới kỳ nghỉ hè này, trước mắt tôi luôn hiện lên những tia sáng mặt trời rực rỡ, nước sông trong xanh, giàn nho xanh biếc, tiếng cười vui vẻ, hương cam thanh mát trong miệng, vài người bạn tốt, còn có một nam sinh tôi thích.

[6] Kiệt Lực Bảo:

[7] “Du trường giả kì” là một phim truyền hình Nhật Bản, sản xuất năm 1996, tên tiếng anh là “Long Vacation”.

9. Chương 8

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 01 - Chương 08

Chương 8

[Thời gian là khoảnh khắc, rất ngắn ngủi, vì vậy, tình yêu và sự ám áp, luôn hết sức vội vàng, chưa kịp quý trọng, đảo mắt đã qua đời.

Thời gian lại là vĩnh hằng, dài dòng, vì thế, tình yêu và sự ám áp, luôn khắc sâu trong đáy lòng, suốt đời suốt kiếp, không thể quên.]

Ông ngoại qua đời

Không biết bắt đầu lưu hành từ lúc nào, nhưng đến khi tôi biết được, thì thấy cả nam và nữ trong lớp đều đang chơi trượt patin. Vừa đến giờ hoạt động ngoại khóa, các bạn ấy đã chạy vội ra sân bê tông trước lớp trượt patin. Vào thời đó giày trượt patin còn rất đơn giản, chỉ có bốn bánh xe và một tấm sắt bên trên, không có lớp da mềm và dây đai. Tấm sắt có thể co duỗi điều chỉnh kích thước lớn nhỏ, không cần cởi giày, chỉ cần cố định giày trượt patin bên ngoài giày của mình là có thể trượt.

Những bạn có giày trượt patin trong lớp không nhiều, vì vậy mà mọi người đều vây quanh vài bạn học, sắp xếp thành đội thay nhau chơi. Những trò chơi thời thượng này, Trương Tuấn không bao giờ bị tụt hậu, khi các nam sinh khác còn run rẩy trượt trên đôi giày patin, thì cậu ấy đã biết trượt rất giỏi rồi. Cậu ấy lập tức trở thành nam sinh được nữ sinh hoan nghênh nhất, bởi vì các bạn ấy vừa muốn mượn giày trượt của cậu, vừa muốn cậu dạy mình chơi.

Tôi đứng từ xa nhìn họ nhanh nhẹn trượt nhảy trên sân bê tông, trong chỗ sâu nhất nơi đáy lòng tôi có khát vọng, nhưng biểu hiện bên ngoài lại là không có một chút hứng thú nào, tôi không muốn vì một đôi giày trượt patin mà lấy lòng bất luận kẻ nào, cho dù người đó là Trương Tuấn, hoặc người đó thật sự là Trương Tuấn.

Sau khi mẹ nhận được một bức điện báo, đột nhiên nói muốn về nhà, dặn tôi và em gái phải nghe lời bố, tôi hỏi mẹ có thể cho tôi cùng về không, nhưng mẹ nói tôi phải đi học, không thể trốn học được. Tối đó tôi thức khuya viết một bức thư rất dài, kể cho ông ngoại nghe rằng mọi chuyện của tôi đều rất tốt, tôi có cô giáo Cao đối xử rất tốt với tôi, khích lệ tôi thông minh, các bạn học đều yêu quý tôi, tôi có rất nhiều bạn bè, tôi đã đọc được rất nhiều cuốn sách, tôi sẽ lớn nhanh thôi, chờ đến khi trưởng thành, tôi sẽ đi thăm ông, cùng đi câu cá với ông. . . Ngày hôm sau, mẹ liền vội vàng rời đi. Tôi mong ngóng mẹ trở về, tưởng tượng những gì ông ngoại sẽ gửi cho tôi, có lẽ là một đôi giày trượt patin chẳng, vậy thì tôi sẽ cố gắng tập chơi thật giỏi, làm cho Trương Tuấn bất ngờ.

Hơn một tuần sau, mẹ tiêu tụy trở về, cả người gầy rộc đi, tôi quần quýt lấy mẹ hỏi: “Ông ngoại có đọc thư của con không ạ? Ông có cho con quà gì không? Ông có nói gì không mẹ. . width=“48” align=“justify”>Bố túm tôi sang một bên, nói cho tôi biết: “Ông ngoại con bị ung thư thực quản, đã qua đời rồi, mẹ con rất thương tâm, đừng quần quýt bên mẹ nói về ông ngoại nữa.” Tôi dờ dẫm nhìn bố, bố cho tôi năm đồng tiền, “Con đi chơi đi, đói bụng thì mua cái gì đấy mà ăn.”

Tôi nắm chặt tiền bước ra khỏi cửa nhà, giữa trời đất vắng vẻ lạnh lẽo, tôi không biết có thể đi nơi nào. Ông ngoại qua đời? Qua đời chính là người đó biến mất khỏi thế giới ư? Rốt cuộc về sau tôi không thể nhìn thấy ông tôi nữa sao. Tôi khát vọng mình nhanh chóng lớn lên, bởi vì sau khi lớn lên tôi có thể trở lại bên cạnh ông, còn bây giờ, tôi nên làm cái gì đây? Sau khi lớn lên tôi nên làm cái gì? Tôi có thể đi nơi nào?

Tiểu Ba đang quét rác trước cửa phòng game, nhìn thấy tôi, cười hỏi: “Em làm sao vậy? Sao ánh mắt cứ nhìn thẳng thế?”

Tôi nói: “Em mời anh đi ăn thịt dê nướng.”

Thịt dê nướng:

Anh ấy sững sốt một chút, tôi và anh ấy đều là quỷ hẹp hòi, rất ít khi tiêu tiền bữa bãi, gần như cũng không ăn đồ ăn vặt bao giờ, tôi dành tiền để thuê sách đọc, còn anh ấy thì dường như có thói quen tiết kiệm,

thế mà hôm nay tôi bỗng đỡ chứng, hào phóng khác thường. Anh ấy quăng ngay cái chổi vào góc tường, “Được!”

Chúng tôi đến quán thịt dê nướng ở góc đường, tôi đưa năm đồng tiền cho chủ quán, “Hai mươi xiên thịt dê nướng, mười xiên ít hạt tiêu, mười xiên bỏ thật nhiều hạt tiêu ạ.”

“Thêm chút hạt tiêu vào, lại thêm chút hạt tiêu vào đi ạ. . .” Vì tôi cứ lớn tiếng muốn thêm hạt tiêu như vậy, thế nên món thịt dê nướng của tôi gần như biến thành món hạt tiêu nướng mất rồi.

Chúng tôi cầm xiên thịt dê vừa đi vừa ăn, miếng thịt vừa vào mồm, tôi đã bị cay đến run cả miệng, nhưng vẫn ăn hết miếng này đến miếng khác. Tiểu Ba cầm xiên thịt dê của mình, trầm mặc nhìn tôi.

Ăn xong thịt dê nướng, tôi vừa lau nước mắt, vừa nói: “Thực cay nha!”

Có lau thế nào thì mắt tôi vẫn không hết nước mắt, nó cứ chảy ra như vỡ đê, chảy ra toàn bộ, hơn nữa càng lau càng chảy nhiều, tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhắc chân muốn chạy trốn, nhưng Tiểu Ba lại bắt được cánh tay tôi, đưa tôi đến khoảng sân sau quán.

Tôi đứng dưới giàn nho, mặt hướng vào tường, nước mắt rào rào rào rào chảy xuống, anh ấy ngồi trên bàn bi a, trầm mặc nhìn tôi.

Tôi không biết mình khóc bao lâu, chắc là cũng rất lâu, bởi vì giữa lúc đó có Ô Tặc đi vào, bị Tiểu Ba đuổi ra ngoài, còn có mấy người muốn chơi bạc, cũng bị Tiểu Ba từ chối.

Mãi đến khi nước mắt ngừng chảy, tôi dùng tay áo lau mặt, quay người lại, Tiểu Ba hỏi: “Đói chưa? Anh mời em đi ăn mì thịt bò.”

Tôi gật gật đầu, thế là hai người cùng đi ăn mì thịt bò. Ở quán mì thịt bò, tôi cúi đầu nói cho anh ấy, “Ông ngoại em qua đời.”

Anh ấy trầm mặc, tôi còn nói: “Bố mẹ nghĩ em tuổi nhỏ, không nhớ rõ cái gì, nhưng thật ra cái gì em cũng nhớ, tất cả những chuyện có liên quan đến ông ngoại, em đều nhớ rõ, bởi vì ngày nào em cũng nghĩ về ông.” Nước mắt lại đảo quanh hốc mắt tôi, tôi không dám nói nữa, bắt đầu vội vàng ăn mì.

Ăn xong, Tiểu Ba đưa tôi đến quầy bán quà vặt, “Anh muốn mua một ít quà vặt về nhà ăn, em cảm thấy cái gì ăn ngon?”

Tôi chỉ ngay về phía sô cô la không hề do dự, “Sô cô la rượu ăn rất ngon.”

“Có sô cô la rượu không ạ? Bán cho cháu nửa cân.”

Tiểu Ba mua nửa cân sô cô la rượu, ăn thử một miếng và cũng mời tôi ăn. Tôi bóc vỏ, bỏ vào trong miệng, trong lòng vẫn chua xót như trước, nhưng miệng đã tràn đầy vị thơm ngọt.

Buổi tối về nhà, mẹ đưa bản viết tay của bộ “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” cho tôi, “Đây là sách ông ngoại con chép, ông cũng để lại cho con mấy vạn. . .” Mẹ khẽ thở dài, “Mẹ đưa cho con cái này, con hãy giữ gìn cẩn thận.”

Tiều tụy và mệt mỏi khiến mẹ vừa đen vừa gầy đi, mẹ không biết nỗi bi thương của tôi, nhưng tôi lại có thể nỗi bi thương của mẹ, tôi nhẹ giọng nói: “Mẹ ngủ sớm đi ạ.”

Mẹ sờ sờ đầu tôi, ra khỏi phòng.

Tôi mở cuốn “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” ra, bắt đầu xem, tuy đã đọc “Thư kiếm ân cừ lục”, đã xem phim truyền hình “Anh hùng xạ điêu”, nhưng Kim Dung đối với tôi mà nói, vẫn rất xa lạ, “Thần điêu hiệp lữ” tôi còn chưa đọc, vì vậy khi đọc đến đoạn Quách Tương cười lừa lưu lạc giang hồ, mặc dù cảm thấy trong lòng có lưu luyến nhưng lại mơ hồ, khi đọc đến chương 3, câu đầu tiên là “Hoa nở rồi hoa tàn, hoa tàn hoa lại nở, người thiếu niên năm nào nay đã già, cô gái hồng nhan kia tóc mai cũng đã bạc. . .”

Tim đôi bỗng đau nhói, chữ viết còn đây, nhưng người thì đã không còn nữa rồi! Chưa bao giờ tôi cảm nhận được rõ sự tàn khốc vô tình của thời gian như lúc ấy.

Tôi lập tức đóng cuốn sách lại, không dám xem tiếp. Mãi đến khi vào đại học, tôi mới dám đọc hết truyện “Ỗ Thiên Đồ Long Ký”, khi đó tôi mới chính thức biết được, một cô gái tôi yêu quý rất nhiều năm —— Quách Tương, thế nhưng trong câu chuyện đó, ngay cả một vai diễn phụ cô cũng không có.

Tôi vẫn đến trường rồi lại tan học như trước, nhưng ánh mắt tôi nhìn thế giới luôn có điểm gì đó không giống trước đây. Tôi thường bình tĩnh vào giữa đêm, trốn trong chăn khóc, tôi nhớ ông ngoại da diết, nhớ khi ông mua sô cô la rượu cho tôi, nhớ tới mùi mực nhàn nhạt trên người ông, còn có ánh mắt ôn hòa và chiều chuộng của ông dành cho tôi nữa. Tôi biết, trên đời này, sẽ không có ai cưng chiều tôi như ông.

Các bạn học của tôi vẫn còn đang vô ưu vô lo, mà tôi đã hiểu được thế nào là mất đi. Trên đời này, hóa ra càng hạnh phúc bao nhiêu thì khi mất đi sẽ càng đau khổ bấy nhiêu. Ông trời cho bạn bao nhiêu thì cũng sẽ lấy đi của bạn bấy nhiêu.

Trượt patin

Cuối tuần, tôi cầm cuốn “Ngõng trời ở rừng sao” của Quỳnh Dao đến quán game đọc, Tiểu Ba, Ô Tặc và vài người anh em đang đổ xi măng trước quán game.

Tôi hỏi họ làm cái gì, Ô Tặc nói đây là chủ ý của Tiểu Ba, đổ xi măng trước cửa sẽ dễ dàng quét tước hơn, lại dễ giữ sạch sẽ, đến mùa hè, chỉ cần làm một cái mái che nắng, là có thể kiếm bán đồ uống lạnh luôn.

Đứng cạnh nhìn một lúc

rồi tôi chạy vào sân sau đọc sách. Đọc xong truyện “Ngõng trời ở rừng sao”, tôi ngẩng đầu nhìn giàn nho gần người. chàng trai trong tiểu thuyết thật sự tồn tại sao? Liệu có thể có một người yêu tôi như vậy không? Nghĩ đến Trương Tuấn, tôi có niềm vui cũng có phiền muộn, còn có cả ảo tưởng và chờ mong giấu kín nữa. Có lẽ tương lai sẽ có một ngày, cậu ấy có thể yêu tôi, cũng giống như nam chính yêu nữ chính trong tiểu thuyết.

Ngày hôm sau tôi lại đến quán game, xi măng trước cửa cũng đã khô. Ô Tặc và Tiểu Ba đang trượt patin, hai người cũng trượt đến trình độ cao rồi, tôi giật mình trừng mắt nhìn họ.

Có người đến chơi game, Ô Tặc cởi giày trượt patin, bảo tôi: “Gấu trúc bốn mắt, anh đi trông quán đây, cho em chơi.”

Tôi nhìn đôi giày patin hơi cũ trước mặt, trong niềm vui sướng vô hạn cũng có cả cảm giác luống cuống chân tay. Tiểu Ba ngồi xuống cạnh tôi, giúp tôi điều chỉnh giày cho vừa chân, “Thử một chút xem.”

Tôi cẩn thận như đeo đôi giày thủy tinh, dè dặt cẩn trọng đeo giày trượt patin vào, cảm giác bánh xe dưới lòng bàn chân cứ trơn trượt đi, sợ đến mức không dám đứng lên. Tiểu Ba giơ tay ra, tôi bám vào tay anh ấy, run rẩy đứng lên, anh truyền dạy kinh nghiệm cho tôi, “Đầu tiên học trượt ngón chân, một chân cố gắng giữ thẳng bằng để trượt, chân kia đẩy người về phía trước, mới đầu không giữ được thăng bằng tốt đâu, hai chân phải hơi cong, cố gắng đè thấp trọng tâm xuống, nhớ là thân mình phải nghiêng về phía trước, như vậy cho dù ngã sắp xuống, cũng có cánh tay chống đỡ, sẽ không bị thương ở đâu. . .”

Được anh ấy đỡ, tôi bắt đầu học cách trượt patin, khổ nỗi cái bộ não nhỏ này của tôi lại ngốc nghếch cực độ, không học được kỹ thuật cơ bản, thường xuyên chao đảo. Có lúc, Tiểu Ba có thể đỡ tôi, nhưng cũng có lúc anh ấy chẳng những không đỡ được tôi mà còn bị tôi kéo ngã sắp xuống. Ô Tặc ngồi ở cửa cười to, “Gấu trúc bốn mắt sao lại ngốc như vậy? Anh chỉ trượt ba lượt là đã biết trượt rồi, em cứ như thế này thì còn muốn học tới khi nào?”

Tôi lườm anh ta, thế mà anh ta vẫn cười giấu tôi như trước. Tiểu Ba an ủi tôi, “Từ từ sẽ được thôi.” width=“48” align=“justify”>Trong tiếng cười nhạo của Ô Tặc, chúng tôi hết ngã trái rồi lại ngã phải, tôi bị ngã đến xanh tím cả cánh tay, Tiểu Ba bị tôi làm liên lụy cũng bị thương theo. Ô Tặc lắc đầu cười, “Đáng sợ quá a! Lúc Tiểu Ba học cũng chỉ ngã hai lần là học được, bây giờ đi dạy cô bé ngốc như em còn bị ngã nhiều hơn khi tự học nữa chứ, anh thì có đánh chết cũng không đi dạy con gái trượt patin.”

Trượt hơn một giờ, ngay cả đứng dậy tôi cũng thấy khiếp đảm. Ô Tặc nhe răng, càng không ngừng đả kích tôi, trêu chọc tôi, “Quá ngu ngốc, thế mà anh Lí còn nói em thông minh, thông minh cái rắm ấy!”

Tôi không hé răng, cởi giày ra, yên lặng ngồi trong sân đọc sách, ánh mắt nhìn chăm chăm quyển sách, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh Trương Tuấn nắm tay nữ sinh khác nhanh nhẹn trượt patin.

Tiểu Ba đi vào nhìn tôi, “Giận Ô Tặc à?” Ô Tặc đứng ở cửa, nhìn tôi.

Tôi hừ một tiếng, khinh thường bĩu môi, “Em có thể nhớ toàn bộ ”Xuân giang hoa nguyệt dạ“, anh ấy có thể chứ?”

(Xuân giang hoa nguyệt dạ là một thi phẩm của Trương Nhược Hư.)

Ô Tặc “xì” một tiếng, giơ nắm đấm về phía tôi, xoay người đi vào phòng, Tiểu Ba cười, hỏi tôi: “Em còn can đảm học trượt patin tiếp không?”

Tôi cũng cười, “Sao lại không chứ? Einstein cũng phải làm đến cái ghế thứ ba, mới miễn cưỡng có thể coi là được, người khác học ba lần thì được, em cùng lắm thì học mười lần, trăm lần!”

“Được, ngày mai anh tiếp tục dạy em.”

“Không cần anh dạy.”

Tiểu Ba hoang mang khó hiểu, tôi nói: “Những gì có thể nói anh đều nói cho em rồi, bây giờ chỉ cần sự luyện tập của em thôi.”

Tiểu Ba yên lặng nhìn tôi, cười nói: “Vậy cũng được, giày trượt patin để trong sân, lúc nào em muốn trượt thì cứ đến lấy nhé.”

Tôi không nhớ rõ rốt cuộc mình đã bị ngã bao nhiêu lần, chỉ nhớ rõ khoảng thời gian ấy, khi đi trên đường tôi luôn phải xoa xoa chà sát bàn tay, trên bàn tay đều là vết thương, có một lần bị ngã, ngón tay cái bị thương, rất lâu sau, cũng không đứng thẳng được, nhưng tôi vẫn không ngừng luyện tập.

Sự cứng cỏi và chấp nhất của tôi, làm cho Ô Tặc rất là giật mình, nhìn tôi ngã thảm quá, anh ta còn cố ý nói với Tiểu Ba, muốn Tiểu Ba khuyên nhủ tôi. Thực ra, chẳng phải tôi rất thích trượt patin, chỉ là vì trong đầu tôi có một loạt hình ảnh, những hình ảnh đó chính là Trương Tuấn nắm tay tôi nhanh nhẹn lướt đi.

Dưới những vất vả khi học trượt patin, đau buồn vì ông ngoại qua đời dần dần lắng đọng xuống chỗ sâu nhất trong lòng tôi, thân thể mệt mỏi làm cho tôi vừa nằm lên giường đã ngủ li bì, không tỉnh lại rồi khóc vào lúc nửa đêm nữa.

Mấy tháng sau, vì tài năng có hạn, tôi vẫn không thể trượt patin một cách điêu luyện, nhưng cũng gọi là biết trượt rồi. Đang lúc tôi quyết định bắt đầu tập trượt, đang lúc tôi quyết định chọn một thời điểm thích hợp, khoe khoang một chút ở trường học, thì đột nhiên phát hiện, các bạn học sinh đã không trượt patin nữa. Nó chỉ như một cơn gió, đột nhiên tới, cũng đột nhiên đi, phản ứng của tôi luôn chậm hơn rất nhiều so với những người khác, khi người ta đã chơi giỏi lắm rồi, tôi mới chú ý đến, mà chờ đến khi tôi học được, thì mọi người đã chán không chơi nữa.

Tôi vốn có một lòng nhiệt huyết, nhưng lại không có chỗ để dùng, mờ mịt từ bỏ đôi giày trượt patin, học Tiểu Ba trượt patin tự nhiên lại không giải quyết được gì.

10. Chương 9

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 01 - Chương 09

Chương 9

[Tôi có thể đóng cuốn nhật kí lại]

Nhưng không thể đóng cửa trái tim mình

Tôi có thể đóng cửa trái tim mình

Nhưng không thể đóng lại tình yêu và nỗi buồn

Tôi có thể đóng lại tình yêu và nỗi buồn

Nhưng lại không đóng được ánh mắt luôn dõi theo cậu.

Nhiều năm sau

Tôi có thể

Thanh thản như mây gió

Mỉm cười và bắt tay cậu nhẹ nhàng nói lời từ biệt

Nhưng từ còn chưa ra khỏi miệng

Cậu vĩnh viễn sẽ không biết

Nó bị khóa sâu dưới đáy của con sông thời gian.]

Còn chưa có tình yêu, đã thất tình

Được chủ quán thuê sách giới thiệu, tôi bắt đầu biết đến Quỳnh Dao, rúc mình vào thế giới tiểu thuyết tình cảm (nguyên văn: ngôn tình tiểu thuyết). Thời gian đó, trong tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan, khi miêu tả nhân vật nữ chính, không lưu hành kể kể cô ấy xinh đẹp bao nhiêu, mà lại thích hình dung cô ấy có khí chất như thế nào, không giống người thường như thế nào. Tôi biết diện mạo của mình không xuất chúng, vì vậy mà tôi thường suy xét xem cái gì là khí chất, trong lòng cũng khát vọng có được loại khí chất đó, có thể giống như nữ chính trong tiểu thuyết, tướng mạo bình thường, gia thế bình thường, nhưng lại dựa vào khí chất khó nói nên lời để có được sự chú ý của nam chính. Dù vậy, hai chữ “khí chất” này thật sự rất trừu tượng, quan sát tất cả những nữ sinh được nam sinh để ý xung quanh mình, tuy thấy được diện mạo của họ không giống nhau, nhưng đều có một điểm chung, đó chính là họ thật sự rất xinh đẹp. Không thấy nữ sinh nào có vẻ ngoài bình thường cả, đơn giản vì nụ cười tươi sáng như trong truyện tranh của những nữ sinh ấy đã khiến cho tất cả nam sinh đều yêu thích.

Đang lúc tôi nghĩ mãi không ra hai chữ “khí chất” đó, ông trời lại đem đáp án và sự đả kích đến trước mặt tôi.

Tôi nghĩ mình vẫn tự ti, nhưng, khi cô giáo Cao xuất hiện, làm cho thế giới của tôi đột nhiên được nhìn thấy ánh mặt trời, thân thiết hơn với Trương Tuấn, làm cho tôi không nhận được khát vọng càng nhiều, thậm chí tình nguyện cứ ảo tưởng sự an bài của vận mệnh. Tại sao chỉ có cậu ấy và tôi được cô giáo Cao nhìn trúng? Tại sao chỉ có cậu ấy và tôi học lớp bồi dưỡng? Tại sao cậu ấy có thể tìm đá dưới sông cùng tôi? Tại sao hôm nay cậu ấy nói chuyện với tôi? Tại sao cậu ấy không mượn cục tẩy của bạn ngồi cùng bàn, mà lại tới hỏi mượn tôi? Tại sao hôm nay khi đi qua bàn tôi ngồi, cậu ấy lại quay đầu liếc tôi một cái? Tại sao. . . giữa vô số câu hỏi tại sao ấy, tất cả những việc nhỏ nhặt hàng ngày tôi đều phân tích trái phân tích phải một hồi, chuyện không có ý nghĩa cũng bị tôi phân tích ra thành có ý nghĩa, cuối cùng tôi cảm thấy đó đều là một loại dấu hiệu, đều ngầm có ý tương lai, tựa như vận mệnh đang nói cho tôi cái gì đó, đáy lòng tôi ắt ắt có khát vọng ảo tưởng biến thành sự thật. Tôi thích dùng bài bói tướng số, bói vận mệnh của tôi và Trương Tuấn không biết bao nhiêu lần, nếu là tốt, tôi cũng rất vui vẻ, nếu không tốt, tôi liền xếp bài vào bói lại một lần nữa, một lòng khẳng định rằng vừa rồi là do mình trộn bài chưa kỹ, coi như không tính.

Có lẽ đáp án của vô số câu hỏi tại sao ấy lại vô cùng đơn giản, cậu đi qua bàn tôi rồi quay đầu liếc tôi một cái, là vì trên mặt tôi bị dính mực, cậu hỏi mượn tẩy của tôi là vì bạn cùng bàn của cậu không có tẩy. . . Nhưng năm đó tôi lại không nghĩ như vậy, vì thế, tôi tình nguyện hãm mình vào giữa ảo tưởng, coi nó là dấu hiệu tốt, cho bản thân mình thêm chút kỳ vọng.

Trong khi tôi nuôi dưỡng một trái tim bất an không yên, dè dặt quan sát, dè dặt trông ngóng, dè dặt tiếp cận cậu ấy, thì một nữ sinh chuyển đến trường tôi đã làm thay đổi mọi thứ.

Bạn ấy đi theo giáo viên ngữ văn vào lớp đứng ở bục giảng rất tự nhiên, hào phóng nở nụ cười, khi ấy tôi rất cuộc cũng hiểu được hai chữ “khí chất” trong tiểu thuyết tình cảm. Cô giáo nói bạn ấy tên là Quan Hà, thật sự là người cũng như tên, một đóa hoa sen. Sau này, tôi đã đi qua rất nhiều thành phố, đã được đến rất nhiều quốc gia, gặp qua rất nhiều mỹ nữ, nhưng mỗi lần hồi tưởng tới mỹ nữ, thì tiểu Quan Hà này luôn là người đầu tiên nhảy vào trong tâm trí tôi.

(Chữ Hà trong tên của Quan Hà có nghĩa là hoa sen.)

Bạn ấy mặc một chiếc áo khoác màu tím, trên đầu kẹp một chiếc kẹp tóc nhựa có con bướm màu tím, mái tóc đen thẳng xõa trên đầu vai. Ngũ quan của bạn ấy cũng không đẹp hơn nhiều lắm so với những nữ sinh xinh đẹp khác, nhưng trên người bạn ấy có một cảm giác mà tôi chưa từng biết đến, nó thu hút sự chú ý của tôi. Đối mặt với một lớp học xa lạ, bạn ấy không hề xấu hổ hay lẩn trốn, cũng không nóng lòng hòa nhập lấy lòng, chỉ duyên dáng yêu kiều giữa làn nước.

Những ngày sau đó, Quan Hà bày ra mọi lực khó có thể nói nên lời, bạn ấy học tập nổi trội xuất sắc, lần kiểm tra đầu tiên đã đứng nhất lớp; bạn ấy đa tài đa nghệ, hôm lớp liên hoan năm mới đã kéo một khúc “Thảo nguyên chi dạ” bằng đàn nhị, làm cho cô giáo và các bạn trong lớp đều kinh ngạc, cũng không còn lo chúng tôi sẽ thua thảm các lớp khác trong kỳ thi văn nghệ như mọi năm nữa.

Thảo nguyên chi dạ: mp3.zing.vn/bai-hat/Thao-Nguyen-Chi-Da-Huang-Jiang-Qin/ZWZA6DAE.html

Nhưng bạn ấy không hề kiêu ngạo như những nữ sinh khác, mà luôn tươi cười thân thiện, giọng nói nhẹ nhàng, đối với giáo viên bạn ấy không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, đối với bạn học thì khiêm tốn có lễ, dù là nam sinh hay nữ sinh, học trò giỏi hay học trò hư, đều bị khuynh đảo vì phong thái của bạn ấy.

Người ta thường nói là nữ sinh rất khó hòa hợp, nữ sinh lớp tôi đã kiểm nghiệm câu nói này một lần nữa, lúc thì thân mật như hình với bóng, thế mà chỉ chớp lát sau đã nói xấu sau lưng đối phương, nhưng Quan Hà lại thành một ngoại lệ, chẳng những tất cả nam sinh trong lớp đều thích bạn ấy, mà ngay cả nữ sinh trong lớp cũng thích bạn ấy, thậm chí nếu có nữ sinh nào nói xấu Quan Hà, thì những nữ sinh còn lại sẽ cùng tuyệt giao với cô bạn ấy. Dần dần, cho dù là nữ sinh kiêu ngạo đến đâu, hay ghen tị đến đâu cũng bắt đầu lấy lòng Quan Hà, mà của Quan Hà đối với mọi người đều giống nhau, bạn ấy đối tốt với tất cả mọi người, chỉ cần mọi người cần giúp đỡ, bạn ấy nhất định sẽ giúp, nhưng Quan Hà lại không chơi thân với ai, không có một người “bạn tốt” chân chính nào. Dù vậy, thái độ không thân cận cũng chẳng xa cách ấy làm cho đám nữ sinh điên cuồng, tranh nhau đối tốt với Quan Hà, đều muốn mình trở thành bạn tốt của Quan Hà, thậm chí còn đi khoe khoang với người khác rằng mình là bạn rất thân với Quan Hà, tựa như được Quan Hà ưu ái chính là người tài trí hơn người.

Tôi trợn mắt há hốc mồm, không thể tưởng tượng nhìn Quan Hà dùng tốc độ sét đánh không kịp che tai, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, chinh phục cả trai lẫn gái trong lớp. Bình tĩnh mà xem xét, tôi cũng thích bạn ấy, bởi vì tôi tin tưởng dựa vào sức lan tỏa của những tin đồn từ miệng nữ sinh lớp tôi, tất cả những gì họ gièm pha về tôi đều không thoát khỏi lỗ tai Quan Hà, nhưng thái độ của bạn ấy với tôi vẫn bình thường như những bạn học khác, vừa không thân cận, vừa không bài xích. Có một lần tôi đem cái áo bị dính mực tối, bạn ấy nhìn thấy, chủ động nói cho tôi biết chỉ cần nghiền hạt cơm lên vết mực rồi vò áo, như vậy sẽ rất dễ sạch.

Quan Hà đúng là một nữ sinh làm cho người ta vô cùng thoải mái, bạn ấy có ánh sáng rực rỡ, nhưng ánh sáng rực rỡ này cũng rất ôn hòa, sẽ không làm người khác bị thương như thần đồng, hơn nữa bạn ấy làm mọi người cảm thấy sự chân thành khoan dung, sẽ làm mọi người yêu quý mình lúc nào không hay, muốn tiếp cận bạn ấy. Khi vô cùng nhàm chán tôi còn nghĩ, nếu Trần Kính chưa nhảy lớp, không biết họ “Vua” đối “Vua” thì ai sẽ thắng, hay là giữa họ sẽ toát ra tia lửa?

Giữa cơn lốc của “phong trào yêu Hà” ấy, Trương Tuấn nào có thể may mắn thoát khỏi, tôi thường thấy cậu và vài anh em của mình đi tìm Quan Hà, thường thấy cậu chủ động giúp Quan Hà trực nhật, thường thấy cậu vừa nói vừa cười với Quan Hà. Sau khi cẩn thận đánh giá Quan Hà, tiếp tục tự nhìn bản thân, tôi lặng yên không một tiếng động lùi về cái vỏ của mình.

Có một lần, sau khi chúng tôi học xong giờ bồi dưỡng toán, cậu ấy hỏi tôi: “Nếu nam sinh muốn theo đuổi nữ sinh, nên tặng bạn ấy cái gì? Nữ sinh các cậu đều thích cái gì?”

Tôi ngơ ngác nhìn cậu ấy, trái tim trong ngực tôi, đau đến mức tựa như sắp chết đi, nhưng vẫn giả vờ giũa kèn, thùng thùng, thùng thùng, thùng thùng. . . Thanh âm càng lúc càng lớn, ngực tôi dường như sắp nổ tung, nhưng cậu ấy lại không nghe được tiếng gì, vẫn buồn rầu xoa đầu, “Trong TV thì nữ sinh đều thích hoa, cậu thấy tặng hoa thì thế nào”

Không lâu sau đó, tôi chợt nghe nói Trương Tuấn đã thổ lộ với Quan Hà, Quan Hà lịch sự từ chối cậu ấy. Nữ sinh trong lớp bàn tán cứ như lúc đó họ ở ngay trước mặt hai người ấy, thấy hết mọi chuyện. Quan Hà

được miêu tả là phong thái nhẹ nhàng, cao quý như thiên nga, Trương Tuấn thì bị nói là không biết lượng sức, mặc dù không đến mức như con cóc, nhưng ở trong miệng những nữ sinh ấy, Trương Tuấn bị từ chối quả thực là chuyện đương nhiên.

Tôi không cao hứng chút nào, mà ngược lại, lòng tôi tràn đầy bi thương, đau buồn cho cậu ấy, cũng đau buồn cho bản thân mình. Khoảng thời gian đó, tôi thường rúc mình ở một góc trong quán game, ngẩn người, nghĩ đến sự tao nhã của Quan Hà, cái mũi lại thấy cay cay. Nếu bạn ấy là bông sen đẹp nhất giữa đầm sen kia, thì tôi chính là một cây cỏ nhỏ bé sinh trưởng trên đồng bùn gần cái đầm ấy, dù có so sánh về điểm gì đi nữa, tôi đều không thể sánh được với bạn ấy.

Bọn Ô Tặc đều quen nhìn tôi cầm sách đọc, bây giờ tôi đột nhiên không đọc sách nữa, thậm chí Ô Tặc còn thấy không quen, anh ấy hỏi tôi ba bốn lần: "Gấu trúc bốn mắt ơi, em làm sao thế? Có phải em không có tiền không?"

Có muốn anh trai trợ giúp em không?"

Tôi chẳng buồn để ý đến anh ấy, anh ấy vẫn lui tới nói đùa không hề cổ kị như trước, nhưng lần này lại như con mèo mù vớ được chuột chết, chạm đúng chỗ đau của tôi, "Gấu trúc bốn mắt đang tương tư? Gấu trúc bốn mắt thất tình?"

Tôi cầm cặp sách lên, chạy khỏi quán game, cũng chỉ được nửa năm thôi, ánh mặt trời vẫn đang xán lạn, nhưng tôi nghĩ rằng kỳ nghỉ dài vui vẻ của tôi vừa mới bắt đầu mà đã chấm dứt rồi.

11. Chương 10

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 01 - Chương 10

Chương 10

[Tối nay

mưa phùn bay lất phất ngoài cửa sổ

ở dưới ánh đèn nhẹ nhàng mở ra cuốn sổ ghi chép về bạn học

cho rằng vĩnh sẽ không quên khuôn mặt ấy

nhưng nó cũng mờ đi rồi

cho rằng đã sớm vứt bỏ tờ giấy kia

nhưng lại kẹp nó vào trang sách

tối nay

mưa phùn bay lất phất ngoài cửa sổ

cũng giống như năm đó

chúng ta vẫy tay từ biệt

mưa bụi đầy trời hát một bài hát

năm đó chúng ta nghe không hiểu

vội vàng rất vội vàng.]

Thi đua toán học

Trong thành phố có rất nhiều học, trường chúng tôi chỉ có năm học sinh được tham gia cuộc thi toán học, tôi và Trương Tuấn đã chiếm hai chỗ rồi, không ít giáo viên có những ý kiến khác. Vì để tôi và Trương Tuấn tham gia cuộc thi này, cô giáo Cao phải chịu áp lực rất lớn, gần như đã lấy sự nghiệp của mình ra để đặt cược, nhưng cô chỉ nói với chúng tôi, cố gắng hết sức là tốt rồi, thi đua chính là một phần trong quá trình học tập, chỉ cần cảm thấy bản thân đã cố gắng hết sức, thì có đoạt giải hay không cũng không quan trọng.

Kẻ sĩ có thể chết vì tri kỉ!

Tôi không ngại làm học sinh hư, cũng hoàn toàn không cần cuộc thi toán học gì hết, nhưng tôi vô cùng, vô cùng sợ hãi mình sẽ làm cô Cao thất vọng, càng sợ vì mình không có khả năng, nên để cho người khác xúc phạm cô, vì vậy tâm lý của tôi bị mắc nghen ở một chỗ, cảm thấy chỉ có đoạt giải mới có thể báo đáp ơn dạy dỗ của cô Cao.

Một tháng trước kỳ thi, mỗi một ngày, tôi đều phải học tập cùng một nam sinh tôi thích nhưng cậu ấy lại không thích tôi, cô Cao còn muốn chúng tôi tham khảo ý kiến của nhau, cố gắng phát huy tư duy của mình.

Cách đó không lâu, đây vẫn là chuyện ngọt ngào nhất trong lòng tôi, nhưng hiện tại, đau đớn và tuyệt vọng lúc nào cũng cửa rách, cắn nát trái tim tôi, mà tôi vẫn cắn răng, nỗ lực lắng nghe từng chữ cậu ấy nói, tôi nói với bản thân rằng mình nhất định phải đoạt giải!

Mỗi một ngày, tôi đều làm bài tập như phát điên, tôi từ bỏ tất cả những chuyện khác trong cuộc sống, mỗi sáng, tôi vừa mở mắt ra, chính là cuộc thi, buổi tối khi nhắm mắt lại, vẫn là cuộc thi. Khoảng thời gian đó, cho dù tôi nằm mơ cũng không an ổn, trong giấc mơ không phải là những bài tập toán ùn ùn kéo tới, mà chính là Trương Tuấn và Quan Hà, trong giấc mơ của tôi, họ luôn nói nói cười cười, còn thân ảnh của tôi thì không thấy đâu.

Thời gian đó tôi đã dốc toàn sức lực, thời gian đó tôi không có chút niềm tin nào với chính bản thân mình, hoàn toàn không biết mình có thể đoạt giải hay không, ba ngày trước cuộc thi tôi đều mơ thấy mình thi trượt, người trên toàn thế giới này đều cười nhạo tôi và cô giáo Cao. Tôi thường hoảng sợ tột độ rồi tỉnh lại từ trong mơ, đối với tôi mà nói, cuộc thi này hoàn toàn không phải chỉ là một cuộc thi. Nó hàm chứa tâm tư báo ân của tôi, còn hàm chứa sự so đo và chứng minh của tôi với bản thân mình, nếu thi không đoạt giải thì chính là một tận thế. Áp lực của tôi người ngoài khó có thể tưởng tượng được.

Có một ngày tôi cảm thấy mình thật sự không chống đỡ được nữa, chạy tới phòng game, Ô Tặc đang trông quán, Tiểu Ba sắc mặt tái nhợt đang chơi trò chơi, anh ấy đang chuẩn bị thi trung kết, hiển nhiên cũng không dễ dàng rồi.

Ô Tặc cười ha ha, “Hai đứa đúng là anh em, không hợp ý nhau cũng không đến, thế mà gần đây lại cùng đến.”

Tôi nói với Ô Tặc: “Cho em một chai bia, bây giờ em không có tiền, ghi nợ.”

Ô Tặc ngậy người một chút, hai lời chưa nói đã cầm chai bia ra, mở nắp chai rồi đưa cho tôi, tôi nhận lấy liền đưa ngay lên miệng uống mấy ngụm lớn, Tiểu Ba bảo tôi qua chỗ mình, “Ra đây chơi cùng anh.”

Tôi cầm chai bia, đi tới đó. Nói là ngồi giúp anh ấy, nhưng thực tế là anh ấy dạy tôi chơi, trước đây tôi thấy mấy trò này không có chút thú vị gì, nhưng hôm nay lại thấy có hứng thú với nó, theo mỗi thao tác gõ nút trên ngón tay, lại giết được một tên quái vật, nhìn máu tươi trên màn hình văng ra khắp nơi, trong người dường như cũng thoải mái hơn, đánh xong một trận, tâm trạng kim nén tựa như cũng vui đi không ít, Tiểu Ba cầm chai bia của tôi lên, một hơi uống hết nửa chai, hỏi tôi, “Em làm sao vậy?”

Tôi nhìn hình ảnh nhấp nháy trên màn hình máy chơi game, nói ra sợ hãi trong lòng, “Ngày nào em cũng mơ thấy ác mộng, mơ thấy em thi trượt.”

“Giấc mơ là ngược đấy.”

“Thật ư?”

“Lừa em làm gì? Giấc mơ đều là ngược, mơ càng tồi tệ, thì sự thật càng tốt đẹp!”

Tôi nửa tin nửa ngờ, nhưng lúc đó đột nhiên cả người lại tràn đầy ý chí chiến đấu, nắm chặt tay, xoay người chạy ra ngoài, Ô Tặc ở phía sau kêu: “Sao em vừa tới đã đi thế? Không uống bia nữa à?”

“Không uống, em trở về làm bài tập toán đây.”

“Đừng quên trả lại tiền đấy.”

Ngày thi, khi tôi và Trương Tuấn ra khỏi trường thi, cô Cao không hỏi chúng tôi thi như thế nào, chỉ nói mời hai đứa chúng tôi đi ăn cơm, tôi rất muốn từ chối, nhưng người mời là cô Cao, vì thế tôi không thể

không đi, lúc ăn cơm, tôi nghĩ mình rốt cuộc cũng sống đến bây giờ, cái thứ ghen trong ngực cuối cùng cũng tan ra, đầu trầm trọng vô cùng, đột nhiên bắt đầu chảy máu mũi.

Trương Tuấn luống cuống tay chân cuộn tờ giấy ăn lại rồi đưa cho tôi, nhưng tôi hoàn toàn không khống chế được bản thân, dùng sức đẩy tay cậu ấy ra, động tác rất quyết tuyệt, rất kịch liệt, không cần nói đến cậu ấy mà ngay cả cô Cao cũng ngây ngẩn cả người. Tôi lại ngửa đầu như không có việc gì, tự lấy giấy ăn cuộn lại rồi đút vào mũi.

Sau khi cuộc thi kết thúc, tôi bất hòa với Trương Tuấn, cố tình lảng tránh cậu ấy.

Trương Tuấn cũng không phải tên ngốc, đương nhiên cảm nhận được tôi không để ý đến mình, nhưng cậu ấy vẫn thường xuyên tới tìm tôi nói chuyện, đôi khi chờ tôi lúc tan học, muốn về cùng tôi, tôi lại luôn từ chối cậu ấy.

Trương Tuấn cũng rất nam tính, mỗi lần tôi không để ý đến cậu, đừng nói là dỗ tôi, mà ngay cả một câu cậu cũng không nói, luôn nổi giận đùng đùng quay đầu bước đi, cứ như cậu không muốn nói chuyện với tôi, thì tôi cũng chẳng cần cậu. Nhưng không quá hai ngày, cậu liền xuất hiện trước mặt tôi, một lúc sau lại nổi giận đùng đùng quay đầu bước đi.

Cứ như vậy một thời gian, không biết bắt đầu từ khi nào, Trương Tuấn không còn nói chuyện với tôi nữa, đột nhiên biến mất trong cuộc sống của tôi. Mỗi ngày lên lớp, cậu đều đến đúng lúc tiếng chuông vào lớp vang lên, vừa tan học, liền vội vàng rời khỏi trường, rất ít đứng ở trường học. Có đôi khi, tình cờ nhìn thấy cậu ấy trên đường, cậu ấy luôn đi cùng một nhóm nam sinh học trường kỹ thuật lớn hơn chúng tôi, dù chúng tôi học cùng một lớp, nhưng lại giống như đang ở hai thế giới khác nhau.

Sau đó, tôi mới nghe nói, qua tết âm lịch, Trương Tuấn mang theo hai bạn học vào một cửa hàng tạp hóa, trộm rất nhiều thuốc lá. Chuyện đó bị lộ, bố mẹ họ phải bồi thường cho chủ quán, cố gắng che giấu chuyện này.

Trương Tuấn vẫn làm theo ý mình, nhưng hai cậu bạn kia thì bị bố mẹ nghiêm khắc cảnh cáo, không cho phép chơi với Trương Tuấn nữa, họ cho rằng Trương Tuấn làm hỏng con trai nhà họ. Một thời gian sau, chuyện đó bị truyền rộng ra, gần như tất cả các bậc cha mẹ có con trai đều cấm chúng chơi với Trương Tuấn.

Lúc đầu Trương Tuấn còn không biết, vẫn chạy đến nhà người ta, nhưng các vị phụ huynh lại đóng cửa không cho cậu vào, sau đó, cậu bạn chơi tốt nhất với Trương Tuấn, Cao Phi đã nói nguyên nhân cho cậu. Trương Tuấn hiểu được, lập tức không trở lại chơi với các bạn trong lớp tôi nữa, bắt đầu chơi bởi với những bạn không ghét bỏ mình.

Tôi đoán cậu khẳng định vì nguyên nhân này, nên tôi mới bất hòa với cậu, thế nên, cũng không đến tìm tôi nữa.

Giữa học kỳ hai lớp sáu, có kết quả cuộc thi toán học. Thành tích của tôi kém người được giải nhất hai điểm, giành giải nhì, thành tích của Trương Tuấn thấp hơn tôi, nhưng vẫn được giải nhì. Sau nghi thức chào cờ, hiệu trưởng tuyên bố những học sinh ưu tú của trường chúng tôi trong cuộc thi toán học, nhưng không hề nhắc đến tên Trương Tuấn mà chỉ khen ngợi

Tâm trạng chơi với của tôi rốt cuộc cũng buông xuống, toàn thành phố tổng cộng có năm người đoạt giải, trường chúng tôi đã chiếm hai vị trí rồi, cô giáo Cao vừa tham gia công tác, đã giành được vinh dự lớn như vậy cho trường, đối với những thầy cô dùng thành tích để nói chuyện, thì thành tích này đủ để họ không thể bàn tán lời nào.

Vì cuộc thi toán ấy, tôi có được tấm giấy khen đầu tiên trong cuộc đời, đó chính là tờ giấy mỏng manh in màu sắc rực rỡ, dùng bút lông viết La Kì Kì đạt được giải nhì cuộc thi toán học, nhưng đối với tôi mà nói, tấm giấy khen này còn quý giá hơn vàng.

Về nhà, tôi khẩn trương và ngượng ngùng đưa giấy khen cho bố mẹ xem, bố dán giấy khen của tôi lên tường, vừa dán giấy khen vừa cổ vũ tôi hãy tiếp tục cố gắng, em gái bĩu môi ở bên cạnh nhìn.

Trong lòng tôi có rất nhiều kích động và chờ mong, tôi thích bố giờ phút này, ánh mắt vẫn nhìn tôi, nếu có thể, tôi hy vọng ngày nào cũng có thể cầm giấy khen về nhà, ngày nào cũng cho bố dán giấy khen.

Buổi tối trước khi ngủ, tôi còn nhìn giấy khen và vụng trộm vui mừng.

Sáng hôm sau rời giường, tôi lại phát hiện giấy khen đã bị ai đó dùng bút chì màu vẽ loạn đủ màu sắc, tên của tôi và giải nhì đều bị xóa sạch.

Tôi giận tím mặt, chạy vọt vào phòng em gái mà không màng thay quần áo, nhảy lên giường của nó, đến gần nó rồi đánh nó, nó bắt đầu khóc lớn kêu to.

Bố mẹ vội vàng vọt vào, kéo tôi ra. Đến khi hiểu được chuyện gì đã xảy ra, họ vừa buồn cười vừa tức giận.

Cô em tôi ôm cổ mẹ khóc không ngừng, bố mẹ cũng không trách nó, bố nói: “Kì Kì, chỉ là tờ giấy khen thôi mà! Cho dù em con làm sai cũng có thể nói rõ với em, làm sao có thể động tay động chân đánh người? Nhanh đi mặc quần áo vào, chuẩn bị đến trường. . .”

Tôi nhìn họ chằm chằm, đó không chỉ là tờ giấy khen! Không chỉ là tờ giấy khen! Nhưng bố đã vội vàng đi làm bữa sáng, mẹ vội vàng trấn an em gái, dỗ nó mặc quần áo.

Nặng nề bước chân về phòng ngủ của mình, dùng sức giật giấy khen trên tường xuống, xé rách dập nát nó, ném vào thùng rác. Dù sao cũng không ai để ý, tôi cần gì phải để ý chứ?

Tôi không cần, tôi không cần!

Tạm biệt thời thơ ấu

Định nghĩa về thời thơ ấu của tôi vẫn rất hoang mang, bao nhiêu tuổi thì tính là nhi đồng? Sau đó tôi quyết định căn cứ vào ngày quốc tế thiếu nhi để phân chia. Ngày quốc tế thiếu nhi thành phố chúng tôi luôn tổ chức hội diễn văn nghệ, ngày 1-6 chúng tôi đều được nghỉ, bạn nào giỏi ca múa thì tham gia hội diễn văn nghệ, lên đài cũng là vinh dự cho trường cho lớp, các bạn khác ngồi dưới xem và vỗ tay cổ vũ. Ngày 1-6 hàng năm, giáo viên phát ổi bạn một cái hộp, bên trong là kẹo hoa quả cứng, thế nên tôi cứ nghĩ đến ngày 1-6, là lại nhớ đến hương vị của loại kẹo hoa quả giá rẻ đó.

Đây là ngày quốc tế thiếu nhi cuối cùng của chúng tôi, cuộc thi từ tiểu học lên trung học cơ sở dần tới rồi, sau cuộc thi đó, ai học tốt sẽ được vào trường trung học trọng điểm, ai học kém sẽ bị đào thải xuống trường trung học bình thường. Phân biệt ngay trước mắt, các bạn trong lớp đều lo buồn, cảm xúc lưu luyến và sợ hãi tràn ngập, nhưng tôi lại không có cảm giác gì, ngày nào cũng xem lịch, xem còn bao nhiêu ngày nữa thì tốt nghiệp.

Tôi là đứa không có đối mặt với đau khổ và tự ti, con đường tôi lựa chọn chính là lẩn trốn và tránh né, tôi coi trường trung học cơ sở là một thế giới mới tôi có thể bắt đầu một lần nữa.

Các bạn trong lớp dùng một cuốn sổ viết cho nhau những lời nhắn, lời nhắn trong sổ có lý tưởng trong tương lai, những việc mình muốn làm, những nơi mình muốn đi, tôi một mực viết “Không”.

Tôi mua một cuốn sổ rất đẹp, nhưng lại chậm chậm không mời ai viết, cuối cùng, tôi cũng không biết trong tiềm thức mình nghĩ gì nữa, tôi đã để Quan Hà viết lời nhắn ỉn, Quan Hà mở sổ lưu niệm của tôi ra, ngạc nhiên cười nói: “Tớ là người đầu tiên rồi!”

Tôi mỉm cười không nói chuyện, bạn ấy không biết rằng mình cũng là người cuối cùng.

Rốt cuộc, buổi liên hoan tốt nghiệp đã đến!

Rất nhiều bạn biểu diễn các tiết mục, có hát, có múa. Bởi vì gần tới ngày tốt nghiệp, nên các bạn ấy đều chuẩn bị rất kĩ cho buổi biểu diễn này, nam sinh mặc quần ống hẹp, hay quần thụng ống dài rộng màu đen, đeo găng tay da đen nhảy breakdance. Ba cậu bạn chơi khá thân với Trương Tuấn không biết làm thế nào mượn được đồng phục màu trắng, hát bài bát của nhóm Tiểu Hồ:

“Sâu trái tim bạn thành một chuỗi cuốn quanh trái tim tôi

sâu một cây cỏ may mắn

sâu một vòng tròn đồng tâm

kêu gọi tất cả chờ mong trong tương lai làm bạn với tuổi xuân
đừng để tuổi trẻ cô đơn
gửi may mắn của tôi đến ước mơ của bạn
làm cho vòng tròn đồng tâm của chúng ta chuyển động cùng trái đất
vĩnh viễn không ngừng xoay. . .” [1]

Tôi hốt hoảng thất thần, nữ sinh trong lớp đều khóc, còn có nam sinh cầm khăn quàng đỏ lau nước mắt. Lòng tôi vô cùng khó chịu, nhưng lại không khóc được, bi thương của tôi khắc dưới đáy lòng, nước mắt không thể phát tiết hết.

Hiệu trưởng, giáo viên phát biểu xong, chụp ảnh tốt nghiệp xong, các nhóm học sinh lục tục tan tác, tôi vẫn ngồi dựa vào cửa sổ, ngẩn người nhìn ra ngoài lớp học. Tôi vẫn thấy mình ghét nhất ngôi trường này, hận nhất là không thể rời khỏi ngôi trường này, thế nhưng kỷ niệm về nó lại có được ở những giờ phút cuối cùng.

“La Kì Kì.”

Là giọng của Trương Tuấn, tôi cần võ trang bản thân một chút mới dám quay đầu, “Chuyện gì thế?”

Cậu đứng trước mặt tôi không nói lời nào, rèm cửa sổ màu xanh da trời bay phấp phật sau lưng cậu, như con sóng màu xanh, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, chiếu vào bộ quần áo trắng của cậu thật chói mắt, giống như phát ra ánh sáng nhạt. Trên bục giảng có mấy bạn đang nói chuyện, ngoài hàng hiên có tiếng cười đùa của vài bạn, nhưng tất cả những âm thanh đó đều bị gió mát ngày hè thổi tán, tôi và cậu tựa như đang ở một không gian khác, yên tĩnh làm cho người ta sợ hãi và bất an.

Mũi tôi không hiểu sao lại thấy cay cay, hổi lại một lần nữa

Cậu ấy nhìn tôi, “Có chuyện này, tôi muốn nói với cậu.”

Dưới tầm mắt chuyên chú của cậu ấy, tôi cảm thấy tim mình đập càng loạn.

“Trương Tuấn.” Quan Hà và một nữ sinh lớp khác đứng ở cửa gọi.

Trương Tuấn nhìn thấy họ, thần sắc đột nhiên trở nên co quắp bất an, sau đó lui từng bước dài. Tôi nhìn bộ dáng của cậu, lại nhìn đóa hoa sen mới nở ở cửa, Quan Hà kia, đột nhiên không muốn nghe thêm cái gì nữa, bối rối, cúi đầu đi ra khỏi phòng học, khi đi qua Quan Hà, bạn ấy rất lịch sự chúc phúc cho tôi: “Chúc cậu thuận lợi đỗ vào trường trung học trọng điểm.”

Tôi lại cứ bước đi không thể nói lên tiếng nào, có thể đỗ vào trường trung học trọng điểm hay không là do nỗ lực của bản thân tôi, không phải là do người khác chúc phúc mới được. Vừa ra phòng học, tôi liền chạy thật nhanh, vội vàng muốn tắt cả những chuyện không vui vẻ của thời thơ ấu đều vĩnh viễn chôn ở sau lưng. Gió mát ngày hè lướt nhẹ qua mặt tôi, có lẽ nó thật sự có thể mang theo rất nhiều chuyện thổi đến sau lưng tôi, nhưng hình ảnh cậu thiếu niên nắm tay tôi đi về phía trước trong cơn gió lạnh vẫn im lặng khắc vào chỗ sâu nhất dưới đáy lòng tôi.

Tôi vội vàng tránh né quá khứ, khát vọng chạy về phía trước, ngay cả dũng khí vẫy tay tạm biệt quá khứ tôi cũng không có, cứ như vậy vội vàng lại vội vàng tiến bước thời thơ ấu của tôi.

Chú thích:

[1] Lời bài hát “Yêu” của nhóm Tiểu Hồ (Tiểu Hồ Đội), không tìm được lời dịch trên mạng nên Tiểu Dương dịch :”>

[www.youtube /watch?v=_KCRK-e-458](http://www.youtube/watch?v=_KCRK-e-458)

Hết phần I.

12. Chương 1 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 01

Phần II:

Chương 1

[Hồi nhỏ biết rất nhiều ngôn ngữ, chờ sau khi lớn lên, mới hiểu được đó chỉ là lời nói dối đẹp đẽ mà thôi, ví dụ như: một phần cày cấy một phần thu hoạch.

Câu ngôn ngữ này nói lên bác nông dân chỉ vất vả lo biến đổi lượng, lại quên lo lắng đến thời tiết tốt xấu ra sao, giá cả hàng hóa thăng trầm thế nào, trên thực tế, thu hoạch là một hàm số nhiều biến, không phải hàm số một biến.

Tôi thích dùng ịnh nghĩa chặt chẽ của toán học: cày cấy là điều kiện cần cho thu hoạch, nhưng không phải điều kiện đủ. Tức là: muốn thu hoạch được, thì phải có cày cấy, nhưng cày cấy lại không nhất định có thể suy luận ra thu hoạch.]

Thứ tư

Lớp sáu của tôi có hơn ba mươi bạn thì một nửa vào trường trung học cơ sở trọng điểm, một nửa vào trường trung học cơ sở bình thường. Tôi được vào trường trung học cơ sở trọng điểm —— trường Nhất Trung, trường đứng đầu của thành phố, Trương Tuấn, Quan Hà cũng đều trúng tuyển vào trường Nhất Trung. Chuyện đó cũng không làm tôi giật mình, mà chuyện làm tôi giật mình chính là Tiểu Ba đã trúng tuyển vào trường trung học phổ thông Nhất Trung với điểm số rất cao.

Trường trung học cơ sở Nhất Trung tuyển học sinh cũng thực qua loa, đề thi cũng không khó hơn những trường trọng điểm khác, chất lượng dạy học cũng tương tự, thậm chí còn kém một ít. Nhưng trường trung học phổ thông thì hoàn toàn khác, kết quả kỳ thi đại học hàng năm đều đứng trong top ba của toàn tỉnh, trong mắt rất nhiều vị phụ huynh, có thể đổ vào trường Nhất Tr

ung thì gần như đã thành công được một bước, sẽ thuận lợi bước chân vào đại học hơn, vì vậy các vị phụ huynh đều đau đầu muốn gửi con mình vào trường Nhất Trung, làm cho cuộc cạnh tranh vào trường trung học phổ thông lại càng kịch liệt, những học sinh học trường trung học cơ sở trọng điểm, bình thường có nổi trội xuất sắc đến đâu cũng phải trải qua một lần đấu tranh sinh tồn, một trò chơi tàn khốc khôn sống mỏng chết. (khôn sống mỏng chết : nghĩa là khôn ngoan thì sống, dại dột dần dện thì chết.)

Vì chúc mừng Tiểu Ba, anh Lí đã ọi người ăn mừng một bữa ở quán karaoke mới mở của mình, cho hai cái ghế lô, rượu, nước ngọt và đồ ăn không giới hạn, miễn phí toàn bộ.

Những năm đó, “ ” được truyền lưu từ Nhật Bản vào Trung Quốc, vừa mới phổ biến ở thành phố của chúng tôi, thế hệ của bố mẹ còn chưa biết đến cái gì gọi là karaoke, thì người trẻ tuổi đã coi nó là trò giải trí thời thượng, là thú tiêu khiển rất có mặt mũi. Quán karaoke của anh Lí không phải là hàng đầu, nhưng cũng là quán được trang hoàng tốt nhất. Ngày đó tập hợp tam giáo cửu lưu, Ô Tặc mời đám bạn của mình tối, cảm thấy được nở mày nở mặt, hơn nữa cô gái Yêu Nhiều anh ấy điên cuồng theo đuổi cũng đến đây, anh ấy lại không biết phân rõ trời nam đất bắc gì cả, giữ cái microphone hò hét vỡ cổ họng, đã sớm quên nhân vật chính tối nay là ai.

(Tiểu Dương: Từ trong “...” có nghĩa là karaoke, tiếng Nhật. Yêu Nhiều có nghĩa là xinh đẹp.)

Tam giáo cửu lưu : Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là : Nho gia, Đạo gia, âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoàn gia, Tật gia, Nông gia. Từ này dùng chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội.

Không gian ở ghế lô cũng nhỏ, người lại nhiều, mùi rượu mùi thuốc hỗn tạp cùng một chỗ, ngồi lâu cảm thấy không thở nổi, tôi vụng trộm đi ra ngoài, chạy đến ban công hít thở không khí, Tiểu Ba bưng chén rượu, mang theo một điều thuốc cũng lảo đảo đi ra từ cái ghế lô khác. Tối nay anh ấy bị chúc không ít rượu, tuy đã ép buộc mình nôn ra hai lần, nhưng vẫn có thể đi được. Tôi cười gọi anh ấy là “con vịt”. (năm đó con vịt còn có một ý nghĩa khác)

Tôi ghé vào lan can hít thở không khí trong lành, anh ấy đứng một lúc, lại mềm cả người, ngồi xuống dựa vào lan can, vừa hút thuốc vừa nói chuyện với tôi, hai đứa chúng tôi nói chuyện câu có câu không, tôi hỏi anh ấy làm thế nào thi đỗ vào Nhất Trung, anh ấy cầm điếu thuốc cười, “Em thi như thế nào, thì anh cũng thi như thế thôi.”

Tôi nghĩ thời gian đó mình trải qua khổ sở quá nhiều, buồn bực thở dài, “Thiên hạ không có đường tắt sao? Tại sao phải một phần cày cấy một phần thu hoạch?”

Anh ấy đang uống rượu, nghe thấy câu ấy thì phun ra cả ngụm rượu, ho khan nói: “Chuyện trên đời này có thể một phần cày cấy một phần thu hoạch cũng là rất may mắn rồi

Hai người đều trầm mặc, khuôn mặt bày ra đủ loại cảm xúc.

Anh Lí dẫn theo vài người đi lên từ đại sảnh, đang muốn tiến vào ghế lô, trong đó có một người nhìn thấy tôi, nói với người bên cạnh vài câu rồi mở cửa kính ra, vội vàng chạy đến chỗ tôi, bởi vì không nhìn thấy Tiểu Ba đang ngồi dưới đất, cậu ta lại chạy vội, bị vấp vào chân Tiểu Ba, ngã sấp xuống sàn. Tiểu Ba đã hơi say, cũng không nói câu xin lỗi, mà còn cười ha hả. Tôi cũng không nhận được cười, vừa cười vừa cúi người muốn đỡ cậu ta lên.

Vì hôm đó tôi trang điểm một chút, nên không đeo kính cận, ánh sáng lại mờ ảo, mãi đến khi cúi người xuống đỡ cậu ta lên, mới nhìn rõ đó là Trương Tuấn, tiếng cười của tôi lập tức tắc nghẹn trong cổ họng, chỉ có bàn tay cứng ngắc ở giữa không khí.

Cậu ấy không vịn vào tay tôi, tự mình đứng lên, không nói được một lời đã xoay người bước đi, Tiểu Ba càng thấy thích thú, “Kì Kì, cậu ta là ai thế?”

Đầu tôi vẫn đang mộng mị, một lúc lâu vẫn không trả lời, Tiểu Ba túm tay tôi, “Nó là ai vậy?”

“Bạn cùng lớp với em.”

Tiểu Ba lắc lư đứng lên, say khướt nói: “Đừng đến gần cậu ta, cậu ta không phải người tốt đâu.”

Tôi cười rộ lên, một nửa phiên muộn tràn ngập trong lòng lập tức tan thành mây khói, ánh mắt của con người đứng là phát triển trên đầu, chỉ nhìn thấy mặt tối của người khác. Tôi tức giận nói: “Anh không phải người tốt, em cũng không phải người tốt, người tốt này hẳn là phải ngồi ở nhà, chứ không phải đứng đây uống rượu hút thuốc.”

Tiểu Ba vừa định nói chuyện, thì có một người đi ra từ ghế lô, cứ như phát ra chứng động kinh, nửa thân trên để trần chạy qua chạy lại như điên ở ngoài hàng hiên, lại còn kêu to “Tiểu Ba”, phát hiện ra Tiểu Ba đứng ở đây, lập tức muốn chạy tới, Tiểu Ba thì thảo mắng, nghênh đón.

Một mình tôi đi ra khỏi quán, khi đi qua quán thuê sách, đi vào đó thuê hai quyển truyện của Quỳnh Dao, tính thức đêm đọc.

Ra khỏi quán thuê sách, bất ngờ nhìn thấy Trương Tuấn đứng ở ven đường.

Tôi không để ý đến cậu ta, lập tức bước đi. Cậu ta chạy đến trước mặt tôi, “Cậu đừng chơi với Ô Tặc và Hứa Tiểu Ba, bọn họ không phải người tốt.”

Tối nay làm sao thế? Tại sao tất cả đều biến thành kẻ xấu?

Tôi gương cầm lên, “Không cần cậu xem vào! Tôi thích chơi với ai thì chơi.”

Trương Tuấn thế nhưng bắt đầu học được cách khống chế tính khí của mình, không quay đầu bước đi giống như trước nữa, ngược lại còn kiên nhẫn khuyên bảo tôi: “Là tôi muốn tốt cho cậu thôi, cậu là con gái, tốt nhất đừng ra ngoài chơi, nếu cậu không có bạn chơi, có thể đi tìm Quan Hà, bạn ấy là người rất tốt.”

Đau buồn và tức giận của tôi đan xen với nhau, tôi trừng mắt hỏi cậu ta: “Cậu là gì của tôi? Ai cần cậu tốt với tôi? Cậu như vậy mà còn giáo huấn tôi?”

Ngôn ngữ chanh chua đó của tôi đã làm cậu ấy quay đầu bước đi.

Tôi cũng chạy đi thật nhanh, nhưng càng chạy càng bực mình, ném mạnh sách trong tay ra ngoài, rồi lại đá mạnh một cú.

Găng tay màu xanh

Tiểu thuyết của Quỳnh Dao không làm tâm tình tôi tốt lên, ngược lại còn sa sút hơn. Ngày hôm sau, không đọc vào đầu cuốn sách nào hết, mà tôi lại không có bạn bè, chỉ có thể đi tìm Tiểu Ba chơi. Từ chỗ Ô Tặc, tôi biết được địa chỉ nhà Tiểu Ba, trực tiếp tìm đến nhà Tiểu Ba.

Khi Tiểu Ba mở cửa ra, tôi thấy anh ấy đang cởi trần, trên người chảy đầy mồ hôi, thấy là tôi, có chút choáng váng ngạc nhiên, tôi thấy anh ấy không mặc áo, cũng rất xấu hổ, đứng ở cửa không biết nói cái gì, anh ấy lập tức quay người vào phòng, mặc cái áo vào rồi lại đi ra.

Lúc anh ấy xoay người, tôi nhìn thấy trên người anh không có hình xăm giống như Ô Tặc và anh Lí ca, không biết vì sao, tôi liền cảm thấy trong lòng bình an nhẹ nhõm, cảm giác này giống như khi đánh bài, anh cùng một nhà với tôi.

Chúng tôi đứng ở cửa nói chuyện, tôi hỏi anh ấy ngoài với tôi một chút được không, anh nói anh muốn làm việc, tôi nghĩ đó chỉ là vài việc vặt, nên nói tôi có thể chờ, anh mở cửa ra, để tôi đi vào. Hình ảnh đó, đến nay vẫn còn rõ ràng sống động trước mắt tôi.

Trong phòng khách trống rỗng, có thể nói là nhà chỉ có bốn bức tường, phòng khách vừa rộng vừa trống rỗng, trong phòng khách trống trải có hai đồng găng tay màu xanh. Giữa hai đồng đó, đặt một băng ghế, hiển nhiên, vừa rồi Tiểu Ba đã ngồi ở chỗ đó.

Ai sinh vào những năm tám mươi hẳn là đều từng nhìn thấy loại găng tay màu xanh bằng vải nhung này, trong nhà tôi có rất nhiều, là bảo hiểm lao động đơn vị của bố tôi phát cho, hình như năm đó rất nhiều đơn vị lao động phát loại bảo hiểm này, khi thay bình ga bố tôi sẽ đeo nó.

Tiểu Ba giới thiệu, làm găng tay loại này chia làm hai quá trình chính, đầu tiên máy móc sẽ cắt vải nhưng thành hình găng tay, say đó dùng máy may may các phần lại với nhau, lúc này mẹ Tiểu Ba đang ngồi ở ban công, đeo khẩu trang, vùi đầu vào làm găng tay.

Găng tay được khâu từ bên trong, công việc của Tiểu Ba là lộn phải cái găng tay ra, xếp chồng chúng lên.

Vì găng tay bằng vải nhung có rất nhiều lông tơ, gió thổi qua sẽ làm chúng bay tứ tung, nên trời có nóng bức đến đâu cũng không được bật quạt điện, trong phòng vô cùng oi bức. (lúc đó, gần như không nhà ai có điều hòa nhiệt độ) trong mắt tôi khăng định có vài tia khiếp sợ, nhưng về mặt Tiểu Ba lại rất thản nhiên, không có chút co quắp bất an nào, cũng không có ý xấu hổ muốn che giấu, tùy tay lấy một cái ghế nhỏ cho tôi ngồi, còn mình thì lại ngồi vào giữa hai đồng găng tay để lộn phải chúng ra, tôi cầm cái ghế lên ngồi đối diện anh ấy, học cách của anh, cùng lộn găng tay ra với anh.

Hai người vừa lộn găng tay vừa nói chuyện phiếm. Tôi hỏi anh một đôi găng tay có thể được bao nhiêu tiền, Tiểu Ba nói cho tôi biết, một đôi găng tay mẹ anh có thể được một mao tám phân, mấy năm trước, một đôi găng tay chỉ được một mao hai phân.

(mao và phân là đơn vị tiền Trung Quốc. Mao còn gọi là giác, theo đơn vị đếm tiền ở Trung Quốc, 1 nguyên bằng mười giác, 1 giác bằng mười phân.)

Những câu hỏi về loại găng tay này trong lòng tôi đều hỏi xong rồi, không biết nên nói cái gì, nên cũng không nói nữa, Tiểu Ba cũng không nói, hai người trầm mặc lộn găng tay, cho đến khi lộn xong đồng găng tay đó. Người tôi dính đầy mồ hôi, cái váy liền dán sát vào lưng, Tiểu Ba cũng đỏ

Tôi nhìn phòng khách chỉ còn một đồng găng tay, cảm thấy có chút thành tựu, vui vẻ nhìn anh ấy, anh ấy cũng cười, nói với tôi: “Anh mời em ăn kem.” Tôi gật đầu.

Ra cửa, gió thổi đến người, cảm giác vô cùng thoải mái, lần đầu tiên cảm thấy thì ra gió cũng đáng yêu như thế. Chúng tôi mỗi người cầm một que kem loại rẻ nhất, ngồi cạnh bờ sông, vừa ăn kem vừa hưởng thụ cơn gió mát lúc hoàng hôn.

Ngồi cả nửa ngày, người tôi dính đầy mồ hôi, thế nhưng không hiểu sao tâm tình của tôi lại tốt lên rất nhiều. Dù Tiểu Ba nói cái gì, tôi cũng không nhịn được muốn cười, Tiểu Ba thấy tôi cười nên cũng cười theo. Hai

người dùng chân đạp nước, xem ai tạo ra bọt nước lớn hơn, đều nỗ lực muốn làm ướt người kia trước, đạp đến khi mất hết sức lực, cười nằm trên tảng đá, nhìn trời cao ngẩn người.

Tảng đá bị ánh mặt trời phơi nắng một ngày, vẫn còn nóng, quần áo của chúng tôi lại ẩm ướt, ẩm áp giữa cái lạnh, chỉ cảm thấy vô cùng thích ý. Hai tay Tiểu Ba đan vào nhau rồi đặt dưới đầu, huyết sáo, tôi lắng nghe mãi, mới nghe ra anh ấy đang thổi bài "Khang Định tình ca" [1], giữa tiếng nước chảy ào ào, giữa làn gió nhẹ ẩm áp, tất cả thật hài hòa, khoe miệng tôi bất giác cong cong tạo thành một nụ cười. Tiểu Ba cũng cười, tiếng huyết sáo mang theo ý cười, theo tiếng huyết sáo của anh ấy, tôi ngẫm nga: "Một con ngựa phi nước đại, nhanh nhẹn lướt sang bên kia ngọn núi, mặt trăng bán nguyệt soi sáng tường thành Khang Định..."

Sau này, Ô Tặc nói cho tôi biết, bố của Tiểu Ba là thợ điện, khi Tiểu Ba học lớp ba, có một lần sửa điện xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị điện ở đường dây cao thế giật chết. Mẹ của Tiểu Ba chỉ làm nội trợ, không có công việc, từ đó phải làm công nuôi sống Tiểu Ba, đã từng bán kem, bán bánh rán, đến công trường sàng cát, làm găng tay chính là công việc mẹ anh ấy làm lâu nhất. Ô Tặc còn nói, mẹ Tiểu Ba thần kinh không bình thường, hoặc là vài ngày không nói lời nào, ngay cả con mình cũng không nói một câu, hoặc là đã nói thì không ngừng được, lời kéo người lạ vừa khóc vừa kể về bố Tiểu Ba, lúc Ô Tặc nói chuyện, lòng còn sợ hãi, hiển nhiên anh ấy cũng từng bị giữ chặt rồi.

Tôi nhớ lại cảnh tượng ngày đó, đúng là như vậy, mẹ Tiểu Ba không nói câu nào, trước khi ra khỏi nhà, Tiểu Ba chào mẹ mình, ngay cả đầu mẹ anh ấy cũng không nâng lên.

Sau khi lộn những cái găng tay ấy, trong một thời gian rất dài, tôi cứ mua cái gì, theo bản năng đều đem giá của thứ đó đổi thành một đôi găng tay, ví dụ như mua một bát mì lạnh năm mao, tôi nghĩ sẽ mua được hai một bát mì thịt bò là hai nguyên, sẽ mua được mười một đôi găng tay, mà sau mỗi lần đổi, tôi lại càng biết tính toán khi tiêu tiền hơn, luôn suy nghĩ cẩn thận xem mình có thật sự nên mua cái đó không, thói quen tiêu tiền của tôi càng ngày càng đơn giản, bắt đầu có thể lý giải vài phần đối với sự coi trọng tiền tài của Tiểu Ba.

Kì nghỉ hè của tôi vô cùng thanh nhàn, còn kì nghỉ hè của Tiểu Ba lại vô cùng bận rộn, anh ấy học cách kinh doanh quán karaoke từ anh Lí. Người bên cạnh anh Lí rất nhiều, bất kể tuổi tác hay lai lịch, thậm chí thời gian đều thích hợp hơn Tiểu Ba rất nhiều, dù sao Tiểu Ba còn đang đến trường, nhưng anh Lí vẫn đối xử rất đặc biệt với Tiểu Ba, khi nói chuyện với người khác anh ấy thường không kiên nhẫn, có khi còn chửi ầm lên mắng người đó đúng là tên đầu heo, nhưng đối với vấn đề của Tiểu Ba anh ấy luôn kiên nhẫn trả lời, Tiểu Ba cũng rất thông minh, dù ở bất cứ trường hợp nào, chỉ cần anh Lí nói qua, Tiểu Ba sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ.

Ô Tặc đã tốt nghiệp trường kỹ thuật, không đến báo danh ở các đơn vị quốc doanh, mà đi theo anh Lí bắt đầu chính thức tham gia vào việc buôn bán, anh Lí để Tiểu Ba và Ô Tặc trông coi một quán karaoke. Tuy Ô Tặc lớn tuổi hơn Tiểu Ba, bình thường cũng luôn bày ra bộ dáng đại ca, nhưng khi có chuyện gì, đều là Tiểu Ba quyết định. Theo bọn họ, chỗ hoạt động chủ yếu của tôi, bất tri bất giác cũng chuyển đến quán karaoke. Điều kiện tiên tiến không ít, ít nhất khi mọi người còn không biết Từ Khắc [2] là ai, thì tôi đã được xem rất nhiều phim điện ảnh ông ấy quay, cộng thêm vô số bộ phim gangster của Đài Loan. Phong thái của Tiểu Mã Ca Châu Nhuận Phát [3] đã làm khuynh đảo vô số nhóm tiểu lưu manh như Ô Tặc, bọn họ thường mặc cả cây đen, đeo kính râm, miệng ngậm một cái tăm, giả bộ lạnh lùng thâm trầm, sợ rằng khi đi trên đường cái, người ta sẽ tưởng họ bị thần kinh mất.

Thật ra anh Lí ăn mặc rất bình thường không thể bình thường hơn nữa, sợ người ta sẽ nhìn ra anh ấy là đại ca của một lũ thần kinh. Anh Lí nhìn đám đàn em của mình, thường thường bắt đắc dĩ cười, tụng ra một câu: "Đừng tưởng rằng mới xem hai bộ phim điện ảnh xã hội đen của Hongkong, mà đã nghĩ mình có thể chui vào giới xã hội đen."

Cô gái xinh đẹp chính thức làm bạn gái của Ô Tặc, chị ấy lớn hơn Ô Tặc ba tuổi, Ô Tặc rất đặc ý. Coi như lúc đó, nếu nam sinh nào có thể tìm được bạn gái nhiều tuổi hơn mình, thì sẽ đặc biệt có mặt mũi trước mặt người khác. Lúc ấy không rõ vì sao, nhưng bây giờ lại có thể hiểu được sơ lược, đại khái là ở thời thanh xuân, nam sinh vội vàng muốn chứng minh mình đã trưởng thành, ôm một cô bạn gái lớn tuổi hơn mình, làm cho họ cảm thấy mình giỏi hơn đám bạn cùng tuổi kia.

Có một lần, tôi nói thầm với Tiểu Ba về cô gái xinh đẹp đó, Ô Tặc nghe được danh hiệu ấy, không chỉ không tức giận, mà ngược lại còn rất đắc ý, cảm thấy bạn gái mình quả thực rất xinh đẹp, thế nên bỏ luôn tên thật của chị ấy, thật sự gọi chị ấy là “Xinh Đẹp”. (Tiểu Dương: Phiên âm Hán Việt là Yêu Nhiêu, có nghĩa là xinh đẹp, đây là danh hiệu của cô ấy nên mình để là Xinh Đẹp.)

Tôi và Xinh Đẹp cúi đầu không thấy, ngẩng đầu thấy, thường xuyên qua lại cũng tán gẫu vài câu. Theo miệng chị ấy tôi mới biết được anh Lí từng bị vào tù, nghe nói năm đó ở trên đường cũng từng rất nổi trội, các đại ca giang hồ đều tính khi anh ấy ra tù, sẽ nghĩ biện pháp thu phục anh ấy, không ai có thể nghĩ tới mấy năm nay, anh ấy làm ăn buôn bán rất có quy củ, hơn nữa còn làm rất sinh động. Tôi rất ngạc nhiên làm thế nào Tiểu Ba có thể ở cùng một chỗ với họ, trong lòng tôi nghĩ người có thể đổ vào trường Nhất Trung, không nên ở trên một đường với Ô Tặc và anh Lí, Xinh Đẹp cũng không biết, chỉ nói Tiểu Ba đánh nhau đặc biệt lợi hại, ra tay đặc biệt mạnh, năm đó rất nhiều người đều biết có một cậu tên Tiểu Ba đánh đấu rất khá.

Bây giờ nhìn bộ dáng Tiểu Ba thật đúng là hiền lành, tôi nghe mà ngẩn cả người, Xinh Đẹp nhìn tôi cười, “Chị nghe Ô Tặc nói, em đánh nhau cũng rất gấu, lần trước nếu không có anh Lí thì trên tay em đã mất một mạng người rồi.”

Thực ra không phải ngoan độc, mà là làm việc nghĩa không được chùn bước, không còn đường lui, một nửa là tình thế bất buộc, một nửa là tính cách cá nhân, chẳng qua trong mắt người khác, mọi chuyện sẽ dần bị biến dạng thôi. Đột nhiên hiểu được Tiểu Ba cũng ngoan độc, từ năm lớp ba anh ấy đã không còn bố nữa, mẹ lại tinh thần không bình thường, căn bản anh ấy không có đường lui, cũng không thể không làm việc nghĩa không được chùn bước.

Hồi ức về kì nghỉ hè năm lớp sáu thật xán lạn, vì kết thúc một đoạn cuộc sống cũ, bắt đầu một đoạn cuộc sống mới, nghỉ hè không có bài tập, không có áp lực học tập, cái có chính là khát vọng tốt đẹp trong tương lai, có chơi, chơi và chơi!

Tôi nhớ lại thời gian đó rất bình thản, nhớ rõ tôi và Trương Tuấn chỉ gặp nhau một lần duy nhất, lộn găng tay màu xanh cùng Tiểu Ba, hát theo tiếng huýt sáo của anh ấy.

Rất nhiều năm sau, tôi đi hát karaoke với một đám bạn, bị đám bạn bắt hát “Khang Định tình ca”, tôi vừa cười ha hả vừa hát, trước mắt hiện ra hai đồng găng tay màu xanh và cả tiếng huýt sáo, thanh âm đột nhiên nghẹn ngào. Lúc đó, tôi mới biết được, trước đây cho rằng bình thản cũng không phải

[1] Bài Khang Định tình ca, nhạc không lời :

mp3.zing.vn/bai-hat/Khang-dinh-tinh-ca-Various-Artists/IW6EZZ80.html)

[www.youtube /watch?v=0h8BhjDI3no](http://www.youtube.com/watch?v=0h8BhjDI3no)

[2] Từ Khắc: đạo diễn điện ảnh HongKong, phim nổi bật: Thuận dòng ngược dòng, Lão phu tử, Hoàng đế làm thuê, Bản sắc anh hùng, Hồn thanh nữ, Đêm Thượng Hải, Thất kiếm, Đạo.

[3] Châu Nhuận Phát đóng vai Tiểu Mã Ca trong phim Bản sắc anh hùng (hay Anh hùng bản sắc).

13. Chương 2 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 02 part 1

Chương 2

[Tình bạn của những người phụ nữ hay nữ sinh cũng đều rất phức tạp.

Tình bạn của con trai có thể ví như chơi đá bóng, những giới hạn và quy tắc họ đều hiểu rõ trong lòng, hợp tác và cạnh tranh rõ ràng, tranh đấu hò hét, mồ hôi hòa quyện; tình bạn của con gái có thể ví như nấu thức

ăn, không có hình thái, không có quy củ, chua cay mặn ngọt, đều có thể có trong món ăn, có thể chế biến phức tạp cũng có thể chế biến qua loa, nhưng không ai biết bên trong kết quả đó thật sự chứa những gì.]

Tình bạn của tôi

Tôi, Quan Hà và Trương Tuấn đều được phân đến lớp khác nhau, tôi học lớp 7-1, không cùng lớp với bất cứ bạn học nào ở tiểu học, tôi thật cảm tạ trời đất.

Trường trung học cơ sở được xây ba tầng, tầng một là khối lớp 7, tầng hai là khối lớp 8, còn tầng ba đương nhiên là dành cho khối lớp 9 rồi. Cả khu phòng học được xây theo kết cấu của chữ cái tiếng Anh, chữ Z, có điều ở giữa chữ Z được xây vuông góc. Lớp 7-1 đến lớp 7-3 có cùng một hành lang, cũng chính là phần ngang của chữ Z, đi đến chỗ rẽ đầu tiên chính là văn phòng của giáo viên, sau đó lại tiếp tục quẹo vào, có năm phòng học gần nhau, theo thứ tự từ lớp 7-4 đến lớp 7-8. Từng chỗ quẹo vào đó đều có một cầu thang, Quan Hà học lớp 7-5, Trương Tuấn học lớp 7-8, bọn họ ở cùng một hành lang, tôi lại ở một hành lang khác, cơ hội gặp mặt của chúng tôi cơ bản là vô cùng ít ỏi.

Hành lang lớp 7-1 của tôi gần cầu thang nhất, thông với một khu vườn được thiết kế theo kiến trúc giả cổ điển, có đình đài và một cái ao nhỏ, hành lang của Quan Hà và Trương Tuấn có hai cái ao, cầu thang cũng thông đến khu vườn cổ điển này, đằng sau có một sân vận động nhỏ, có tám bàn đánh bóng bàn xây bằng bê tông [1], bên ngoài là rừng cây bạch dương, qua rừng cây bạch dương, có sân đánh bóng chuyền, phòng khoa học kĩ thuật, khu phòng thí nghiệm, khu ký túc xá, căn tin.

[1] Có thể là kiểu bàn chơi bóng đơn giản thế này:

Tôi mang theo lòng kích động, khát khao bắt đầu một đoạn cuộc sống mới, kỳ vọng không gian hoàn toàn mới mẻ này có thể mang đến ỉnh một cuộc sống hoàn toàn khác với thời tiểu học.

Chủ nhiệm lớp chúng tôi là một giáo viên tiếng Anh, một thầy giáo có đôi mắt nhỏ, họ Thôi. Thầy ấy đại học ra, được phân đến trường chúng tôi giảng dạy, ban lãnh đạo tin tưởng để thầy làm chủ nhiệm lớp tôi, vì thế thầy vô cùng nghiêm túc, bất cứ động tác nhỏ nào trong lớp tôi đều không thể thoát khỏi ánh mắt của thầy.

Trong một giờ ngữ âm, nhóm bạn trong lớp đã đặt cho thầy một biệt danh, nói thầy ấy có đôi mắt nhỏ, nên đặt cho thầy một mỹ danh là “Chậu châu báu”.

(tiểu nhân tự quang: mắt nhỏ, nên đặt cho thầy một mỹ danh là “tụ bảo bồn” (nghĩa là chậu châu báu), cũng có chữ tụ.)

Thầy chậu châu báu này có ảnh hưởng rất lớn đối với cuộc đời tôi, không thể không kể đến cống hiến của thầy ấy tạo nên tính cách mạnh mẽ ngang ngược của tôi, nhưng câu chuyện đó chúng ta sẽ nhắc lại sau.

Giáo viên đầu tiên có ảnh hưởng tới tôi ở trường trung học là cô giáo dạy ngữ văn, cô ấy tên Tùng Hồng, bộ dạng cô thật giống con trai đội lột con gái, tóc ngắn, thích hút thuốc, cô ấy là cô giáo hút thuốc duy nhất mà tôi biết.

Tháng chín hàng năm, học sinh vừa khai giảng, sẽ tham gia một đại hội các học sinh, theo trình tự là hiệu trưởng phát biểu, tuyên bố năm học mới bắt đầu, tiếp theo, trong khối lớp 9 tốt nghiệp vào tháng ba sẽ chọn ra một học sinh đại diện lên phát biểu cảm tưởng, nói lên quyết tâm của tất cả học sinh cùng khối, cố gắng hết sức trong kỳ thi lên trung học phổ thông; sau đó sẽ có một bạn đại diện cho những học sinh mới bước vào trường đi lên phát biểu, cuối cùng là trao giải cho những bạn học tốt, cán bộ lớp ưu tú trong học kỳ trước. Dù là học trò nào được lên phát biểu, chỉ cần lên đài là đã đại diện cho học trò tốt, có vinh dự rất lớn, vì vậy nếu không có thành tích nổi trội xuất sắc thì sẽ không có khả năng nhận vinh dự ấy.

Năm đó, nhiệm vụ chọn một học sinh mới lên phát biểu được hiệu trưởng giao cho cô giáo Tùng, cô Tùng hoàn toàn không coi nó là chuyện quan trọng gì, ngay trong giờ tự học, cô ấy gọi vài bạn nữ nhìn thuận mắt lên đọc bài khóa, sau đó đầu cũng chưa nâng mà chằm ngay tó

Lúc ấy tôi vô cùng nghi ngờ đầu cô giáo này đã bị đụng trúng cửa, sau khi tan học, tôi đi tìm cô ấy, cô đang bắt chéo chân hút thuốc lá.

Tôi nói: “Cô giáo Tùng, em không có khả năng đại diện cho những học sinh mới lên phát biểu đâu ạ.”

Cô ấy hỏi tôi: “Tại sao em lại không được?”

Tôi nói: “Bởi vì em học tập không tốt ạ.”

Cô ấy văng điều thuốc đi, hỏi một thầy giáo đang hút thuốc ngồi đối diện mình: “Trường có quy định phải là học sinh giỏi nhất mới được đại diện cho học sinh mới lên phát biểu à?”

Thầy giáo kia cười nói: “Không có.”

Cô giáo Từng nhún vai, nói với tôi: “Nghe thấy chưa? Không có quy định này.”

Tôi xúc động trợn tròn mắt, kiên nhẫn nói: “Từ trước tới giờ em chưa lần nào nói chuyện trước mặt nhiều người như thế.”

Cô ấy nói: “Ai cũng có lần đầu tiên, lần này không phải đúng lúc sao, bắt đầu lần đầu tiên của em.” Nói xong, liền không kiên nhẫn đuổi khéo tôi đi, “Sẽ là em! Đừng có dong dài nữa, mau về viết bản thảo đi, đừng phiền chúng cô soạn bài.”

Tôi trợn mắt xem thường, soạn bài ư? Hút thuốc thì có!

Gặp phải cô giáo có cái đầu bị đục trủng cửa như thế, không có cách nào, tôi chỉ có thể trở về viết bản thảo. Viết xong bản thảo, cô Từng nhìn thoáng qua, tùy tiện sửa lại vài lỗi chính tả đã nói là được rồi, nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của tôi, rốt cuộc cô ấy cũng mở miệng vàng: “Đừng lo lắng, không có gì đáng lo hết, em chỉ cần đứng trên đài nhìn xuống dưới đài cười ngây ngô một lúc là được, đến khi cười mệt mỏi, thì cũng nói xong thôi.”

Khóe miệng tôi run rẩy, cười, tôi cười!

Lúc ấy, trường trung học cơ sở của chúng tôi có ba khối, từ lớp 7 đến lớp 9, mỗi khối có tám lớp, mỗi lớp có khoảng hơn bốn mươi học sinh. Trong giảng đường lớn, đối mặt với hơn một ngàn người, hơn nữa trên đầu lại có biết bao bóng đèn, tôi cảm thấy ngay cả bắp chân mình cũng đang run run.

Ban đầu, tôi còn nhớ rõ lời cô Từng nói, cứ cười với họ là được, nhưng sau đó, càng ngày đầu tôi càng cúi thấp, thấp đến mức chỉ thiếu chút nữa thôi là chui luôn vào trong quần áo, trong đầu toàn một mớ hỗn loạn, cũng không biết mình đang nói cái gì.

Lần diễn thuyết ấy, tôi vô cùng vô cùng, cực kỳ cực kỳ dọa người, bởi vì nghe nói tất cả mọi người đều có thể nghe được âm thanh run rẩy của tôi, run run một chút, đọc vài câu, giọng nói vừa lớn một chút, lại xuống thấp, chỉ có thể nhìn thấy môi tôi đang rung động, mà lại không nghe ra tôi đang nói cái gì.

Tuy nhiên, chuyện này, phải mãi sau đó tôi mới biết được, lúc ấy tôi không biết một chút nào, mặc dù ở trên đài, hai bắp chân của tôi còn đang đánh nhau, nhưng sau khi xuống đài, trong lòng tôi còn rất đắc ý, dù sao tôi lớn như vậy rồi mà đây mới là lần đầu tiên nói chuyện trước nhiều người như thế, có một loại cảm giác mình cũng được coi trọng. Cô Từng cũng tùm tùm nói không tề, có lời khẳng định của cô ấy, lòng tự tin của tôi lại bành trướng hơn, lúc ấy tôi còn nghĩ không biết Trương Tuấn và Quan Hà ở dưới đài có nhìn thấy tôi lên phát biểu không, không biết họ có tâm tình gì, trước đó chỉ có tôi nhìn họ, giờ đây cũng có một lần họ nhìn đến tôi. Tôi càng nghĩ càng đắc ý, lòng tham hư vinh lại bạo phát một phen. Nếu lúc ấy tôi biết mình có biểu hiện dọa người như vậy, thì khẳng định là tôi sẽ lao đầu vào cô Từng, cho hai người cùng chết v

Sau khi đại diện học sinh mới lên phát biểu, các bạn học đều cảm thấy cô Từng thích tôi, mà địa vị của cô Từng ở trường rất đặc biệt, bởi vì tính cách mạnh mẽ của cô, lại là chỗ thân quen với một vị lãnh đạo nào đó, nên giáo viên trưởng bộ môn ngữ văn của chúng tôi cũng nể cô ấy vài phần, vì vậy có được sự coi trọng của cô, tôi coi như cũng trở thành nhân vật nổi bật trong lớp.

Tôi quen ba bạn nữ, một bạn là lớp trưởng xinh đẹp nhất lớp tôi tên Lí Sân, thành tích học tập không tệ; một bạn chẳng những xinh đẹp mà còn học giỏi nhất lớp, lại giỏi ca múa, tên Lâm Lam; và một bạn nữ thành tích học tập không tốt, nhưng nhà rất giàu, tên Nghê Khanh. Vừa nhìn tổ hợp này của chúng tôi, là có thể đoán được, chúng tôi là bốn cô gái phong cách nhất lớp.

Khi đó tôi đã trải qua thời tiểu học bị cô lập, vô cùng khát vọng có bạn có bè, thực ra tính cách của tôi và ba bạn ấy cũng không hợp nhau cho lắm, nhưng tôi giấu đi suy nghĩ thật của mình, hòa mình với họ. Tôi

và ba cô bạn hay bàn luận về những nữ sinh khác, đánh giá xem nam sinh nào lạnh lùng bảnh trai nhất, là dư luận chủ đạo của lớp, có thể nói như vậy, nam sinh trong lớp đều giúp đỡ chúng tôi, nữ sinh không dám đắc tội với chúng tôi.

Phim truyền hình của Mỹ hiện nay lưu hành loại phim vườn trường, chính là xoay quanh những câu chuyện về popular girl, tôi thường cười vui vẻ khi xem những phim ấy, bạn bè tôi cười nhạo tôi sao lại nông cạn thế, nhưng họ không biết tôi nhìn sự xinh đẹp và kiêu ngạo, đùa giỡn tình cảm, cách ăn mặc, cách nam sinh theo đuổi nữ sinh đó, đã thấy được tuổi thanh xuân đã từng nông cạn và kiêu ngạo của mình.

Chậu chậu bầu chọn một bạn nữ hơi béo làm lớp trưởng, thành tích học tập của bạn ấy không tốt như Lâm Lam, nhưng tính cách ôn trọng và cũng có trách nhiệm, ở tiểu học cũng đã làm lớp trưởng. Nhưng Lâm Lam hiển nhiên không phục, vì thế luôn tìm cơ hội chèn ép bạn lớp trưởng này.

Ví dụ như, nữ lớp trưởng mặc một cái quần màu tím, một cái áo màu hồng nhạt, Lâm Lam sẽ cười, nói với chúng tôi: “Hong với tím chính là cứt chó!”

Hay như, nữ lớp trưởng mặc quần áo sọc ngang, Lâm Lam sẽ cười giễu: “Ngựa vằn mặc đồ sọc ngang, vì nó gầy, từ bao giờ mà voi cũng dám mặc đồ sọc ngang thế? Còn sợ thân hình mình không đủ lớn, người ta không thấy được sao?”

Về chuyện ăn mặc, ba cô gái này đều rất chuyên nghiệp, thật ra tôi cũng không hiểu cái gì, chỉ có thể cùng đi cùng cười với họ thôi.

Nữ lớp trưởng lúc đầu còn nhường nhịn, sau đó rốt cuộc bị Lâm Lam chọc giận nhiều quá nên không nhịn được nữa, lợi dụng quyền uy lớp trưởng để phản kích, nhưng một mình bạn ấy chống lại bốn người chúng tôi, hơn nữa nam sinh trong lớp thích Lâm Lam và Lí Sân cũng không ít, sự phản kích của bạn ấy cũng chỉ tự rước lấy nhục thôi. Bạn ấy bị tất cả nữ sinh trong lớp cô lập, đều cảm thấy bạn ấy vừa béo, vừa ngốc vừa xấu, chơi cùng bạn ấy chính là chuyện hổ thẹn.

Bạn ấy dần trở nên trầm mặc, không để ý tới bốn người chúng tôi nữa, mặc kệ chúng tôi nói chuyện trong giờ tự học, hay truyền giấy trong lớp, thì cũng làm như không biết. Lí Sân và Nghê Khanh càng thêm khí thế, nhưng nhìn ánh mắt bi thương trầm mặc của nữ lớp trưởng, tôi như thấy được cái gì đó rất quen.

Không biết tại sao, trong toàn thành phố từ cô bé sáu tuổi đến những bà sáu mươi tuổi, đều bắt đầu mặc quần côn, nữ sinh trong trường cũng không ngoại lệ, ai cũng mặc quần côn, mẹ của nữ lớp trưởng cũng mua loại quần này cho con gái.

Ai cũng mặc, vốn không có gì, nhưng Lí Sân lại châm biếm nữ lớp trưởng: “Chân thô như voi mà cũng bắt chước người ta mặc quần côn, cũng không biết đi nhìn gương à.”

Giữa tiếng cười của mọi người, dường như tôi nhìn thấy có gì đó long lanh khi nữ lớp trưởng nhanh chóng cúi mặt xuống. Trong nháy mắt, bỗng nhiên tôi cảm thấy người xấu xí không phải nữ lớp trưởng, mà là chúng tôi. Lí Sân vẫn muốn châm chọc, tôi nói: “Bạn ấy đã nhượng bộ rồi, không cần nói nhiều nữa, để lại cho người ta ba phần đường sống, cũng là giữ lại ình một phần đường lui.”

Lí Sân bắt mắt với tôi, Lâm Lam cũng liếc nhìn tôi một cái, nói với Lí Sân: “Sau này nó không chọc chúng ta, chúng ta cũng không cần chỉnh nó.”

Tranh đấu với nữ lớp trưởng đã tuyên bố chấm dứt, toàn thắng thuộc về chúng tôi, nữ sinh trong lớp vừa kính sợ vừa muốn lấy lòng chúng tôi.

Tuy chúng tôi vẫn là trẻ con, phương thức đấu tranh có lẽ không tàn khốc như thế giới của người lớn, nhưng kết quả cũng tàn khốc không thua gì thế giới của họ. Tôi tin nữ lớp trưởng vốn là một cô bé tự tin vui vẻ, có lẽ chỉ mới đây thôi, phụ huynh và giáo viên còn khen ngợi bạn ấy nghiêm túc cẩn thận, nhưng vì bốn đứa chúng tôi vô tình đã kích và cười nhạo, vì lời bàn tán của đám bạn, đã làm bạn ấy dần dần tự ti, có lẽ mỗi ngày bạn ấy mặc quần áo rồi nhìn vào gương, đều có cảm giác sợ hãi, không biết hôm nay các bạn trong lớp sẽ nói mình thế nào, bạn ấy sẽ sinh ra mặc cảm và tự ti về bản thân mình. Bởi vì tự ti, nên khi làm bất cứ chuyện gì bạn ấy đều không tin tưởng chính mình, bắt đầu sợ đầu sợ đuôi. Loại tổn thương tâm lí này, tàn khốc đến nỗi có thể thay đổi hoàn toàn quỹ đạo cuộc đời của một người, thậm chí hủy diệt một người, chỉ sợ là cũng sẽ lưu lại một đoạn thời thiếu niên ám ảnh.

Khi tôi hiểu được và cảm thấy hổ thẹn vì những gì mình làm, thì nữ lớp trưởng đã biến mất trong dòng sông của thời gian, tôi không thể nói lời xin lỗi với bạn ấy, chỉ có thể biến thành áy náy không thể biến mất mỗi khi nhớ lại.

~Tranh đấu bên trong vòng luẩn quẩn

Hình như giữa vòng luẩn quẩn của các cô gái đều có một nhân vật trung tâm, vòng luẩn quẩn này của chúng tôi, tuy rằng không nói rõ, nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, người xinh đẹp, thông minh, mạnh mẽ, thành tích nổi trội xuất sắc nhất, Lâm Lam, chính là trung tâm, rất nghe lời bạn ấy, Lí Sân thậm chí còn nghe lời đến trình độ nịnh bợ và lấy lòng Lâm Lam, cứ như e sợ Lâm Lam sẽ không chơi cùng.

Đến bây giờ tôi cũng không rõ vì sao có thể như vậy, rõ ràng là thân thể độc lập, lại không có quan hệ lợi ích cấp trên cấp dưới như trong xã hội của người lớn, giữa những đứa trẻ mới hơn mười tuổi, vì sao có thể rõ ràng quan hệ mạnh mẽ và yếu thế như vậy?

Nhưng giữa những cô gái chính là như vậy, tuy rằng trang điểm, ăn mặc không giống nhau, nhưng dù là ở Trung Quốc hay ở nước ngoài, chuyện đó cứ được lặp đi lặp lại hết thế hệ này đến thế hệ khác.

Nghê Khanh không xinh, thành tích học tập không tốt, nhưng có tiền, thường xuyên mời chúng tôi ăn kem, uống đồ uống lạnh hoặc cái gì đó, có lẽ trong lòng Lí Sân cho rằng cô bạn này thật ngốc, nhưng ở ngoài mặt thì lại rất tốt với bạn ấy, mà cái tôi có thể cho Lí Sân rất ít, vì vậy mà tôi thành “kẻ thù tưởng tượng” của Lí Sân, luôn muốn xa lánh tôi khỏi cái vòng nhỏ hẹp này, nhưng Lâm Lam vẫn rất tốt với tôi, cho nên cô bạn ấy không thể không nể hà, chỉ có thể càng đối tốt với Lâm Lam, hy vọng Lâm Lam có thể xa lánh tôi.

(Tiểu Dương: “kẻ thù tưởng tượng” nguyên văn là giả tưởng địch, gần như quân xanh, quân xanh là từ dùng nhiều trong kinh doanh, chính trị... nghĩa là quân giả.)

Ban đầu có nữ lớp trưởng, tranh đấu giữa chúng tôi chỉ là âm ỉ cháy thôi, mọi người đều giả như không có chuyện gì.

Khi không còn ngoại đấu với nữ lớp trưởng nữa, thì tranh đấu nội bộ giữa chúng tôi dần dần thăng cấp, Lí Sân không biết liên hợp với Nghê Khanh từ bao giờ, hai người càng ngày càng xa lánh tôi hơn, câu nào câu nấy đều châm biếm chế nhạo, tôi không phải là đứa mồm miệng lạnh lợi, thế nên, tôi chỉ có thể làm như nghe không hiểu những câu chế nhạo đó. Cái gì Lâm Lam cũng để trong mắt, nhưng cô bạn này lại cao cao tại thượng quan sát ba đứa chúng tôi, làm như không nhận ra cái gì hết, chỉ khi nào Lí Sân và Nghê Khanh làm gì đó quá mức, thì bạn ấy sẽ duy trì cân bằng, giúp tôi một chút.

Bốn đứa chúng tôi trong mắt người ngoài thì là đám bạn vô cùng thân thiết, trong giờ cứ truyền nhau giấy to giấy nhỏ, ngoài giờ học thì chơi cùng nhau, ngay cả khi đi toilet cũng là cậu chờ tớ, tớ chờ cậu, cùng nhau nghe những bài hát phổ biến nhất, cùng nhau chơi đùa với nam sinh đẹp trai nhất lớp, một người bị bắt nạt, bốn người sẽ cùng phản kháng lại, không ít nữ sinh hâm mộ cái vòng tròn nhỏ hẹp đó của chúng tôi, khát vọng có thể chơi cùng chúng tôi, nhưng trong lòng mỗi người chúng tôi mới thật sự hiểu, trong tình bạn xán lạn đó đang cất giấu cái gì.

Tôi dè dặt và vất vả để giữ lấy “tình bạn” của mình, khi ở bên các bạn ấy, tôi cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng nếu không ở bên các bạn ấy, thì tôi sẽ rất cô đơn.

Tôi vẫn hy vọng cuộc sống ở trường trung học cơ sở này sẽ hoàn toàn khác với cuộc sống ở trường tiểu học, tôi thật sự đã làm được. Bây giờ tôi có thể được coi là một trong những nữ sinh năng động nổi bật nhất, có thể lực nhất trong lớp, cô giáo ngữ văn thích tôi, các bạn nữ trong lớp lấy lòng tôi, nhưng tôi lại không cảm thấy mình vui vẻ gì.

Lớp tôi có một nam sinh tên Trần Tùng Thanh, cậu ấy chỉ học cùng tôi hai năm, nhưng cho tới giờ tôi vẫn nhớ kĩ cậu ấy, đơn giản là vì cậu ấy đã nói với tôi mấy câu.

Có một lần, trong lớp có một nam sinh trên mặt có bột viết thư tình cho Lí Sân, bạn ấy xem xong rồi cười hì hì, đưa thư tình cho Lâm Lam, Lâm Lam vừa xem vừa đọc to lên, các bạn trong lớp cười nghiêng cười ngả, sắc mặt bạn nam kia thì chuyển từ đỏ sang trắng, rồi từ trắng lại chuyển sang đỏ, đầu cúi thấp như dính luôn vào mặt bàn.

Nhìn bộ dáng của cậu ấy, ngoài mặt thì tôi cũng cười như mọi người, nhưng trong lòng lại có cảm giác bị thương mờ mịt, đây là kết quả của người thích ai đó mà không biết lượng sức mình sao? !

Trần Tùng Thanh đột nhiên hỏi tôi, “Cậu cảm thấy chuyện này thật sự rất buồn cười à?”

Tôi ngây người, cậu ấy vẫn ngồi sau tôi, nhưng chúng tôi gần như không nói câu nào với nhau, tôi chỉ biết cậu ấy học cực giỏi.

Cậu ấy lại hỏi tôi: “Cậu cảm thấy ở cùng mấy người như Lâm Lam, Lí Sân, cả ngày trêu cợt cười nhạo người khác, tự thấy mình thật ưu việt, là rất thú vị à? Một người ưu tú cần phải chà đạp lên sự tôn nghiêm của người khác mới có được sao? Chẳng lẽ cậu không thấy bản thân mình rất ngây thơ, rất nông cạn à?”

Tôi không thể trả lời, cậu ấy nói tiếp: “Đem sự thông minh và sức lực của cậu dùng vào việc có ý nghĩa ấy.” Nói xong, cậu liền cúi đầu đọc sách, coi như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì.

Lâm Lam vẫn đang rêu rao đọc bức thư tình, các bạn trong lớp vẫn đang cười, nhưng cậu ấy chỉ chuyên tâm xem sách giáo khoa của mình, yên lặng đọc các từ tiếng Anh

Mãi đến khi tiếng chuông giờ tự học vang lên, lời nói của cậu ấy vẫn không ngừng âm vang trong đầu tôi, trong giờ tự học, tôi đột nhiên quay đầu hỏi cậu, “Chuyện gì là chuyện có ý nghĩa?”

Cậu ấy nói: “Nếu cậu không biết đáp án, thì đến thư viện trường tìm đi.”

Trường chúng tôi có thư viện ư? Xem ra tôi đúng là đứa hiểu biết nông cạn.

Giờ ra chơi ngày hôm sau, lần đầu tiên tôi không chơi cùng đám Lâm Lam nữa, tôi đến thư viện. Theo giới thiệu, thư viện của trường tôi chính là thư viện tốt nhất trong các trường trung học cơ sở của tỉnh, phòng đẹp, hiện đại, rộng rãi sáng sủa, bàn ghế thoải mái, nhưng lại chỉ có vài học sinh đến đó, Trần Tùng Thanh đang đọc sách ở một góc. Tôi không đến quấy rầy cậu ấy, tự đi một mình trong thư viện, ngửa đầu nhìn một loạt giá sách xếp cao cao, chứa chi chít đầu sách, lần đầu tiên tôi biết thế nào gọi là biển sách, tôi không đọc sách, cũng không mượn sách, mà chỉ đi một vòng quanh thư viện rồi ra khỏi đó.

Có lẽ tôi đã mệt mỏi vì phải ứng phó với sự xa lánh của Lí Sân, có lẽ là bản thân tôi hiểu được đây chẳng phải là điều tôi muốn, có lẽ là vì mấy câu Trần Tùng Thanh nói kia, tôi bắt đầu bất hòa với đám Lâm Lam, giờ giải lao tôi thường xuyên đến thư viện đọc sách, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, tôi vẫn không hoàn toàn dứt khỏi họ, trái tim tôi không đủ mạnh mẽ, không đủ khả năng đối mặt với cô độc, lòng hư vinh của tôi khiến tôi lưu luyến sự náo nhiệt khi ở cạnh họ, vì thế, giờ giải lao, đôi khi tôi vẫn chơi cùng mấy cô bạn đó.

Lí Sân rất thích kể cho chúng tôi nghe nam sinh nào đang theo đuổi mình, đem thư tình của nam sinh viết inh cho chúng tôi xem. Trong mắt Lâm Lam có khinh miệt, nhưng biểu hiện thì lại rất nhiệt tình, hướng dẫn Lí Sân nói ra càng nhiều.

Tôi không biết tâm tính của nữ sinh trung học là thế nào, có lẽ là có thiên tính ngưỡng mộ quyền uy, họ không để ý nhiều đến nam sinh cùng khối, mà lại thích nam sinh lớn tuổi hơn, mỗi lần Lí Sân nhắc đến chuyện nam sinh cùng khối viết thư tình inh, luôn khinh thường thành kiến, nhưng lại rất thích khoe khoang lời mời của nam sinh lớp lớn, muốn mời mình ra ngoài uống nước đá bào, hẹn mình đi hát Karaoke.

14. Chương 2 .2 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 02 part 2

Một ngày nọ, bốn đứa chúng tôi vừa ăn kem, vừa ngồi ở cái đình trong khu vườn trường tán gẫu về nam sinh, một nam sinh mặc quần áo trắng cười xe đạp từ cổng vòm vào, Lí Sân lập tức trầm mặt. w:st=“on”>Nam sinh đó dừng xe, cười đánh đắm chào hỏi bạn của mình rồi đi vào khu phòng học. Nam sinh ấy rất cao, mái tóc đen thui hơi xoăn, hốc mắt hơi thâm, cái mũi thẳng, đeo kính mắt, nụ cười xán lạn như ánh mặt trời.

Nếu để tôi dùng từ hình dung, tôi sẽ lập tức nghĩ đến thiếu nữ trong truyện tranh “Bạch mã vương tử”, tôi biết như vậy rất buồn cười, nhưng đó thật sự là ấn tượng đầu tiên trong mắt tôi.

Ba cô bạn kia đều đang nhìn chăm chăm vào người ta, tôi không nhịn được hỏi: “Ai thế?”

Lí Sân hung hăng lườm tôi, vô cùng bất mãn vì tôi chả biết gì, nhưng lại lập tức đặc ý giải thích: “Thẩm Viễn Triết, bạn hồi tiểu học của tớ, chúng tớ cũng có quan hệ rất tốt.” Bộ dáng của cô bạn này không phải là xem thường như khi nhắc đến những nam sinh cùng khối, mà trong giọng nói còn thấy được cảm giác sùng bái.

Nghê Khanh cười nói: “Giờ đang là lớp trưởng lớp 7-6 đấy, nghe nói nữ sinh trong lớp 7-6 phải có ít nhất một nửa thích cậu ấy.”

Lí Sân không hé răng, hình như không vui.

Lâm Lam cười, nháy mắt với tôi, trêu Lí Sân, “Không phải cậu thích người ta đấy chứ?”

Lí Sân mất hứng nói: “Làm gì có! Tớ chỉ chơi thân với em gái cậu ấy thôi.”

Nghê Khanh lập tức thân thiết hỏi: “Nghe nói Thẩm Viễn Tư ở lớp 7-2 là em gái cậu ấy, sao cậu ấy lại bằng tuổi em gái thế? Họ là anh em sinh đôi à?”

Lí Sân lắc đầu, “Không phải, Thẩm Viễn Triết hơn Thẩm Viễn Tư hai tuổi.”

“Sao? Hơn hai tuổi á? Cậu ấy đúng à?”

Lí Sân cứ như sợ người ta coi thường Thẩm Viễn Triết, lập tức nói: “Không phải đâu! Từ lớp một hai người đó đã học cùng khối rồi, thành tích học tập của họ rất tốt. Hình như là trước đây cậu ấy bị bệnh, phải làm rất nhiều cuộc phẫu thuật, đến khi khỏi bệnh mới đi học, thế nên mới học chậm một chút.”

Khó trách cậu nam sinh này hoàn toàn khác so với nam sinh cùng khối, hóa ra là hơn chúng tôi vài tuổi. Sau đó mấy cô bạn ấy nói gì, tôi đều không nghe được, bởi vì tôi nhìn thấy Trương Tuấn.

Trương Tuấn vừa đi vừa nói chuyện với một nữ sinh lớp 9, đi đến bên hồ nước, nữ sinh kia ngồi xuống, Trương Tuấn đứng trước cô gái đó. Hai người đều cười vui vẻ, Trương Tuấn lộ ra trưởng thành không hợp tuổi, đi cạnh nữ sinh lớp 9, không hề cảm thấy cậu ấy ít tuổi, nữ sinh kia thỉnh thoảng lại vừa cười vừa giận giơ tay đánh cậu ấy mấy cái, hoặc dùng khuỷu tay huých cậu ấy một cái, Trương Tuấn vẫn luôn mỉm cười, động tác chân tay của hai người đó lộ ra ái muội.

Nghê Khanh khẽ kêu: “Trương Tuấn!” Ba cô bạn không ai bảo ai, cùng đưa mắt chăm chú nhìn giống tôi, lúc này tôi mới muộn màng nhận ra, thì ra Trương Tuấn là người nổi tiếng trong khối chúng tôi.

Nam sinh lớn lên dường như chỉ trong nháy mắt, không lâu trước kia, cậu ấy còn đội mớ tóc con nhím, cao cao gầy gầy, tay dài chân to, dáng vẻ hơi giống quái thú, thế mà trong nháy mắt, liền biến thành vóc dáng thon dài, phong cách xuất chúng.

Thật ra trong mắt tôi cậu ấy vẫn là cậu ấy thôi, nhưng còn đám Lâm Lam, tôi biết trong mắt họ Trương Tuấn không còn giống Trương Tuấn của thời tiểu học nữa.

Nghê Khanh thở dài, “Đáng tiếc nghe nói cậu ấy không thích nữ sinh bé, chỉ chơi với nữ sinh trường khác thôi.”

Lâm Lam hỏi: “La Kỳ Kỳ, cậu tốt nghiệp Tứ Tiểu đúng không? Chẳng phải Trương Tuấn cũng tốt nghiệp Tứ Tiểu à?”

Tôi lập tức nói: “Chúng tớ không quen, không nói chuyện nhiều.”

Lí Sân và Nghê Khanh đều có biểu tình vốn phải như thế, chỉ còn thiếu há mồm nói: “Người như con bé La Kỳ Kỳ này, mà cũng xứng nói chuyện với Trương Tuấn sao?”

Nhìn bộ dạng của họ, cũng không biết tôi xuất phát từ tâm lí gì, thế nhưng nói: “Ồ tiểu học cậu ấy đã bị đúp, còn chơi bời ở bên ngoài, thích hút thuốc đánh nhau.”

Vốn tưởng rằng ánh mắt mấy cô gái kia có thể lập tức thay đổi, nhưng không ngờ họ lại càng nhiệt tình hơn, “A? Cậu còn biết gì nữa hả? Cậu ấy có bạn gái không? Cậu ấy thích nữ sinh như thế nào?”

Tôi bị kết quả ngoài dự đoán ấy dọa, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn họ.

Trung học và tiểu học tựa như là hai thời đại hoàn toàn khác nhau. Ở tiểu học, mọi người đều thích nam sinh thành tích học tập nổi trội xuất sắc, được giáo viên quý mến, vì vậy gần như tất cả nữ sinh trong lớp đều thích Trần Kính. Nhưng ở trung học, đối với nam sinh có thành tích tốt như Trần Tùng Thanh thì nữ sinh lại không hề quan tâm, thậm chí còn gọi cậu ấy là con một sách, mọi người bắt đầu theo đuổi tiêu chuẩn “Nam sinh không xấu nữ sinh không thương”, Trương Tuấn hiển nhiên vô cùng phù hợp tiêu chuẩn này.

Trương Tuấn nhìn về phía cái đình nơi chúng tôi ngồi, chúng tôi đều lập tức chột dạ ngậm miệng, tầm mắt cậu ấy ngừng một chút trên người chúng tôi, cười quay đầu lại, Nghe Khanh lập tức hưng phấn mà nói: “Lí Sân, Lâm Lam, nhất định cậu ấy đã nhìn các cậu.”

Lí Sân và Lâm Lam liếc nhìn nhau, hai má ửng đỏ, trong mắt lại có ý khinh thường đối phương.

Tôi nghĩ đến Quan Hà, nghĩ đến sự xinh đẹp hào phóng của bạn ấy, không kiêu ngạo không siểm nịnh, bỗng nhiên cảm thấy bản thân thực xấu xí, thậm chí chạy nhanh khỏi chỗ này.

Lúc gần đến hành lang, tôi thoáng nhìn thấy một cô gái rất xinh đẹp, trong lòng chấn động mạnh mẽ, nhưng lại không biết chấn động cái gì, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, cứ đi tiếp đi tiếp, cuối cùng không nhận được dừng bước, quay đầu nhìn, không ngờ cô gái kia cũng chần chờ dừng chân, quay đầu nhìn tôi, hai đứa chúng tôi đều nhìn nhau chằm chằm, trong mắt đều có mê hoặc.

Đột nhiên, cô gái hét to một tiếng: “Kì Kì!”, chạy vọt tới chỗ tôi.

“Hiểu Phỉ!” Tôi cũng phóng nhanh đến chỗ cậu ấy.

Sau đó, chúng tôi đứng ngay dưới tầng trường trung học, giữa vô số ánh mắt của mọi người, ôm chầm lấy nhau, chúng tôi cứ thét chói tai không để ý tới ai, vừa kéo vừa ôm, vừa cười lại vừa nhảy, hai người cười cười, rồi lại ôm mặt khóc rống lên, như là nước mắt chia tay của nhiều năm trước vẫn chưa chảy hết.

Khi hai đứa dần nguôi xúc động, phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm mình, Hiểu Phỉ nhìn tôi le lưỡi, tôi thật xấu hổ quần bách, nhưng vẫn không nhận được muốn cười.

Hai người tương thông tâm hồn, nắm tay nhau, chạy ra ngoài, chạy một hơi khỏi tầm mắt mọi người, chạy đến rừng cây nhỏ.

Cậu ấy hỏi: “Cậu học lớp nào?”

“Lớp 7-1, còn cậu

Về mặt cậu ấy không thể tin, “Tớ học lớp 7-2, cách vách lớp cậu đấy.”

Thật không thể tin được!

Đã khai giảng được mấy tháng rồi, hai lớp chỉ cách nhau một bức tường, giáo viên đều giống nhau, tôi còn là đại biểu cho học sinh mới bước vào trường, phát biểu trước mặt tất cả học sinh trong trường, thế mà hôm nay chúng tôi mới tìm thấy nhau. Cậu ấy nói với tôi, lúc khai giảng, cậu ấy ngồi phía dưới, nghe thấy tôi nói, nhưng lại không nhìn kĩ tôi trông thế nào, cậu ấy lại không chuyên tâm nghe, cũng không nghe thấy tên tôi là gì.

Rất nhiều năm sau, tôi đọc truyện tranh “Rẽ trái, rẽ phải” của Cơ Mễ, có bạn thấy nó quá lãng mạn không thật, nhưng tôi lại vô cùng tin tưởng, bởi vì vận mệnh thật sự rất thần kỳ, nếu nó không để chúng tôi gặp nhau, thì tôi và cậu ấy sẽ bị ngăn cách bởi một bức tường, dù tôi đứng ngay dưới ánh đèn, đứng trước mặt cậu ấy, thậm chí còn có thể có ai đó đứng gần cậu ấy gọi to tên tôi, cậu ấy cũng sẽ không gặp được tôi.

“Rẽ trái, rẽ phải”: là truyện của tác giả Cơ Mễ (Đài Loan). Truyện đã được dựng thành phim điện ảnh, nếu bạn chưa đọc thì thử đọc xem nhé, bản dịch của chị Trang Hạ:

trangha.wordpress /2005/10/28/re-trai-re-phai/

Xa nhau bốn năm, nhưng giữa tôi và cậu ấy vẫn không có gì ngăn cách, chúng tôi thân thiết giống như chỉ vừa mới chia tay nhau ngày hôm qua thôi, cậu ấy cũng giống trước đây, rất hay nói chuyện, vội vàng muốn kể hết cho tôi nghe về cuộc sống của mình trong bốn năm vắng bóng tôi, tôi thì cũng giống trước, trầm mặc lắng nghe, chia sẻ nỗi lòng của cậu ấy. (hỉn nỗi lòng của cậu ấy. (hỉn nỗi lòng yêu ghét)

Rất nhanh, giờ giải lao đã hết, tiếng chuông vào lớp vang lên, chúng tôi nắm tay nhau chạy về lớp, cậu ấy dặn đi dặn lại, tan học tôi phải nhớ chờ mình, tôi vô cùng vui vẻ gật đầu.

Trở lại phòng học, Lâm Lam hỏi tôi, “Cậu rất thân với Cát Hiểu Phi à?”

Tôi cười, nói rõ ràng: “Cậu ấy là người bạn tốt nhất của tớ, cậu biết cậu ấy sao?”

Lâm Lam cười cười, “Thành tích học tập của cậu ấy là nhất lớp 7-2 đó, vừa khai giảng, giáo viên chủ nhiệm lớp 7-2 đã cho cậu ấy làm lớp trưởng, thế mà cậu ấy lại từ chối, cậu ấy nói ở tiểu học đã làm lớp trưởng mãi rồi, làm suốt sáu năm, thật sự đã ngấy làm lớp trưởng.”

Tôi không nhịn được cười, Hiểu Phi chính là như vậy.

Từ khi gặp lại Hiểu Phi, tôi hoàn toàn bất hòa với đám Lâm Lam.

Chiều nào tôi và Hiểu Phi cũng ngồi cùng một chỗ, mười phút giữa giờ nào chúng tôi cũng nói chuyện với nhau.

Nếu lớp cậu ấy tan học trước, nhưng lớp chúng tôi vẫn còn học, thì cậu ấy sẽ thò đầu ngó vào lớp của tôi, giáo viên nhìn thấy cậu ấy, cậu ấy lại lập tức rút đầu lại, cứ như vậy một lúc, cậu ấy lại thò đầu vào lớp tôi, nhìn xung quanh tôi. Giáo viên của hai lớp chúng tôi giống nhau, nên đều biết cậu ấy. Cậu ấy xinh đẹp, thành tích học tập tốt, tính cách cũng vui vẻ hòa đồng, nên giáo viên không tức giận, mà ngược lại còn bật cười vì bộ dáng thò đầu rút cổ, lén lút của cậu ấy, thế là giáo viên của chúng tôi vẫy vẫy tay, cho chúng tôi tan học.

Thế nên chẳng bao lâu sau đó, không chỉ lớp 7-1 và lớp 7-2, mà ngay cả các giáo viên cũng biết Cát Hiểu Phi có cô bạn cực tốt tên là La Kỳ Kỳ.

Tôi và Hiểu Phi cả ngày dính cùng một chỗ, thậm chí to nhỏ. Nói hết chuyện quá khứ, chúng tôi lại bắt đầu kể đến chuyện hiện tại, khi nói đến chuyện mối tình đầu, đề tài này đương nhiên không tránh khỏi những cậu nam sinh. Hiểu Phi đưa thư tình mình nhận được cho tôi xem, thật là rất đồ sộ nhá!

Tôi đọc, cậu ấy nghe, có đoạn thật sự viết rất buồn nôn, cậu ấy làm bộ nôn mửa, còn khi đọc đến câu hái sao, cậu ấy có thể vô tình châm chọc, nếu những cô gái khác như vậy, có lẽ tôi sẽ không thích, nhưng dù cậu ấy làm gì, thì trong mắt tôi đều là xinh đẹp đáng yêu.

Hai đứa vừa đọc thư tình vừa cười vui trong rừng cây, Hiểu Phi hỏi tôi: “Có nam sinh nào thích cậu không?”

Tôi lắc đầu.

Cậu ấy hỏi: “Cậu thấy khó chịu không?”

Tôi lắc đầu.

Cậu ấy hỏi: “Cậu có người trong lòng không?”

Tôi nghĩ nghĩ một chút, lắc đầu, tôi đã sớm quyết định không thích Trương Tuấn.

Nhìn thần sắc của cậu ấy, tôi phỏng đoán tâm ý, “Cậu có người trong lòng?”

Cậu ấy mỉm cười không nói lời nào.

“Là ai thế?”

“Một nam sinh học lớp 9. Trước đây là hàng xóm với nhà tớ, còn nhớ mấy hôm trước tớ kể với cậu là khi tớ học tiểu học, thường ngồi sau xe đạp của một anh hàng xóm không?”

“Ừ, nhớ, cậu đắc tội với một nữ sinh cùng lớp, nằng ta gọi anh trai đến đánh cậu, không ngờ lại bị anh hàng xóm ấy dọa chạy mất, anh trai hàng xóm này là thân họ mệnh của bạn Cát Hiểu Phi đó nha!”

Hiếu Phỉ cười ha ha, “Anh ấy, tên là Vương Chính.”

Hai mắt Hiếu Phỉ vụt sáng lên, mong chờ phản ứng của tôi, tôi lại không có chút phản ứng gì, cậu ấy nhụt chí, đánh lên đầu tôi, “Sao cậu lại thế hả, cứ như là không quan tâm chút nào ấy, là Vương Chính đó nha! Anh ấy là tay trống trong đội âm nhạc của trường ta đó, trời ạ! Tất cả nữ sinh trường này đều biết anh ấy đấy, thế mà cậu không biết gì sao? Cậu biết không, lúc anh ấy đánh trống trông rất cool nha? Quả thực vô cùng cool!”

Năm đó, từ “Cool” vừa mới lưu hành, khi chúng tôi nói cool, cũng thường cảm thấy bản thân mình thực cool.

(Tiểu Dương: nguyên văn Hán Việt là “khốc”, mình đã tìm kiếm qua mạng Trung Quốc và thấy nó được dùng như từ cool trong tiếng Anh, nên mình chuyển thành cool. Từ cool không chỉ có nghĩa là mát mẻ, lạnh mà còn có rất nhiều nghĩa, ví dụ như tuyệt, rất tuyệt, đẹp, phong cách...)

“Thế bản thân anh ấy có cool không?”

Hiếu Phỉ ra vẻ thực bì thông ngả vào người tôi, “Cực cool! Phi thường cool! Từ hồi học lớp bốn tớ đã thầm mến anh ấy rồi, nhưng người ta căn bản không để ý đến tớ, trước kia là hàng xóm, còn có thể lấy cớ mà tiếp xúc, bây giờ chuyển đến thành phố này rồi, chúng tớ không là hàng xóm nữa, ngay cả cái cớ tớ cũng không có.”

Tôi không cho là đúng nói: “Cậu xinh đẹp đáng yêu như vậy, khẳng định anh ấy sẽ thích cậu.” Trong lòng tôi, Hiếu Phỉ gần như hoàn mỹ, tôi không nghĩ lại có nam sinh nào từ chối cậu ấy.

Hiếu Phỉ lập tức hi hi ha ha nói: “Đúng thế, đúng thế, tớ cũng biết mà. Không chừng anh ấy đã sớm có tình cảm với tớ rồi, chẳng qua thấy tớ vẫn còn là đóa hoa của tổ quốc, (ý chỉ vẫn còn là cô bé, còn nhỏ) nên mới không nỡ tàn phá, bây giờ tớ đã lớn rồi, anh ấy có thể không cần khách khí.” Hiếu Phỉ giương tay, kêu lên với trời cao: “Hoan nghênh tàn phá!” Tôi cười đến đau cả bụng, trông mắt cậu ấy chuyển nhanh như chớp, dùng sức nắm chặt tay, “Không được, tớ phải cố lên! Đối thủ cạnh tranh của tớ nhiều lắm đó, quả thực chính là cướp miếng thịt từ trong miệng đàn sói đấy.” Cậu ấy lại nói lời thắm thía với tôi: “Kì Kì à, đừng nên thích nam sinh xuất chúng nhé, cậu có thể sẽ rất vất vả đó, cậu ta còn không biết quý trọng sự vất vả của cậu đâu, mà lại càng không muốn động tâm trước, ai động tâm trước thì người ấy thua.”

Tôi cười to, đạo lí cậu ấy nói tôi hiểu hơn bất cứ ai, nhưng kết quả của hành động thì hoàn toàn trái với đạo lí.

~•

Thành tích thi giữa kì được công bố, lớp có hơn bốn mươi học sinh, tôi đứng thứ hai mươi mấy, bố mẹ cũng rất vừa lòng với thành tích này của tôi, nhưng bản thân tôi lại không thấy hài lòng chút nào. Trần Tùng Thanh đứng đầu lớp tôi, Lâm Lam đứng thứ hai, Hiếu Phỉ có thành tích cao nhất lớp, tôi đi hỏi thăm một chút về thành tích của Quan Hà, không có gì bất ngờ, bạn ấy đứng nhất lớp, lại không nhận được đi hỏi thăm thành tích của Trương Tuấn, đứng thứ hai mươi mấy của lớp, cũng gần như thành tích của tôi, đây mới là bắt đầu của một năm học thôi, kết quả ai thắng ai thua không ai biết.

Bởi vì Hiếu Phỉ và Quan Hà là hai người nổi trội xuất sắc, thành tích học tập cao nhất lớp lại vô cùng xinh đẹp, hai bạn ấy đã trở thành “Song ba” trong khối chúng tôi, ban đầu chỉ là từ do một cô giáo ngữ văn dùng, sau đó lại được mọi người nhất trí tán thành, giáo viên và học sinh đều thích nhắc đến hai cô gái này, dùng họ để so sánh đến so sánh đi với chúng tôi.

Từ ba ở đây có nghĩa là hoa lệ, đẹp đẽ, song là hai, song ba: chỉ hai cô gái này giỏi và đẹp.

Nhân tiện chú thích thêm nhé: từ Ba trong tên của Tiểu Ba không giống từ ba trong song ba này đâu, dù cùng có phiên âm là ba. Mà nó có nhiều nghĩa có thể là sóng, sông, dòng nước... tùy vào từ đi kèm, Tiểu Ba, có thể là con sóng nhỏ, dòng sông nhỏ...)

Theo lẽ thường mà nói, hai cô gái xuất sắc được nhiều người chú ý như vậy, khó tránh khỏi có khúc mắc, nhưng Quan Hà lạnh nhạt bình thản, giữ mình trong sạch, cũng không chế tạo tin tức, Hiếu Phỉ tùy tiện, hi hi ha ha, ngoài học tập ra thì trong đầu toàn là Vương Chính, ngày nào cũng lên tầng ba rình coi xem có

cô gái nào đang để ý đến Vương Chính của mình không, cho nên dù hai người nổi bật ngang nhau, nhưng lại hoàn toàn mâu thuẫn, cũng không xuất hiện cùng lúc bao giờ.

Sau khi tôi và Hiểu Phỉ gặp lại nhau, “Tình yêu cuồng nhiệt”, dần dần cũng khôi phục bình thường, không còn dính lấy nhau nhiều như trước nữa, cậu ấy thích đi cùng nữ sinh và nam sinh lớp 9, mượn cơ hội hỏi thăm tin tức của Vương Chính. Tôi thích đến thư viện, gần như giờ ra chơi hôm nào cũng vào đó, tôi rất hay gặp Trần Tùng Thanh, cậu ấy và tôi ngồi cùng một cái bàn lớn, cùng đọc sách, nhưng không nói chuyện với nhau.

Cuộc sống của tôi trở nên đơn giản và vui vẻ, khi Hiểu Phỉ có thời gian, tôi liền chơi cùng cậu ấy, khi Hiểu Phỉ không có thời gian, tôi sẽ đi thư viện. Qua sự chỉ đường của Trần Kính, tốc độ đọc sách của tôi đã rất nhanh, cuốn “Bá tước Monte Cristo” dày như vậy mà tôi chỉ đọc vài giờ đã xong, vì thế, tôi cần rất nhiều nhu cầu về số lượng sách, những sách đọc ngày càng tạp nham, đọc từ Plato cho đến Tịch Mộ Dung, mặc kệ đọc có hiểu hay không.

Bá tước Monte Cristo (tiếng Pháp: Le Comte de Monte-Cristo) là một tiểu thuyết phiêu lưu của Alexandre Dumas cha. Cùng với một tác phẩm khác của ông là Ba chàng lính ngự lâm, tác phẩm thường được xem là tác phẩm văn học nổi tiếng nhất của Dumas. Cuốn sách này đã được viết xong năm 1844. Giống như nhiều tiểu thuyết khác của ông, tiểu thuyết này đã được mở rộng từ cốt truyện do người giúp việc cho nhà văn Auguste Maquet cộng tác.

Plato là triết gia Hy Lạp.

Bà Tịch Mộ Dung là người dân tộc Mông Cổ Trung Quốc, bà sinh năm 1943 tại thành phố Trùng Khánh miền tây nam Trung Quốc, sau theo gia đình đi Hồng Công, tuổi thơ của bà lớn lên tại Hồng Công, sau đó bà lại theo gia đình đi Đài Loan định cư. Sau khi tốt nghiệp chuyên ngành mỹ thuật Trường Sư Phạm Đài Loan, bà liê châu u du học, năm 1966 bà tốt nghiệp tại Học viện Nghệ thuật Hoàng Gia Brúc-xen Bỉ với thành tích xếp đầu bảng.

Tịch Mộ Dung là nhà văn sáng tác nhiều tác phẩm văn học, những tập thơ “Thất lý hương”, “Tuổi xuân không oán hận”, những tập tản văn “Dấu vết trong trường thành”, “Tập đồng tâm” v v ...

Tôi vẫn không thích về nhà, tan học, tôi thường đi lang thang bên ngoài, cũng không muốn về nhà, bố mẹ thấy thành tích của tôi không có gì đáng ngại nên cũng cảm thấy yên tâm, dùng phương pháp chặn dề để quản giáo tôi.

Hiểu Phỉ cũng giống trước đây, không thích về nhà, tuy nhiên, bây giờ cậu ấy đã có rất nhiều bạn bè khác, vì vậy, cậu ấy không phải thường xuyên ở cạnh tôi nữa.

Sau khi tan học, phần lớn thời gian của Tiểu Ba là ở quán karaoke, nếu tôi không thích về nhà, đương nhiên cũng thường ngâm mình trong quán karaoke đó.

Thông qua tôi, Hiểu Phỉ quen biết Tiểu Ba và Ô Tắc, tôi không có nhiều hứng thú với chuyện ca hát, nhưng Hiểu Phỉ thì vô cùng yêu thích, thời gian đó, vào quán karaoke với đám học trò mà nói là một khoản chi không nhỏ, nhưng tôi lại có thể dẫn Hiểu Phỉ đến đó ca hát miễn phí.

Mỗi lần Hiểu Phỉ đi, Tiểu Ba luôn cung cấp miễn phí đồ uống và đồ ăn vặt, Hiểu Phỉ được ăn mặt mày hớn hở, vụng trộm nói với tôi: “Hay là cậu làm bạn gái của anh Tiểu Ba, như vậy tốt lắm đó, tớ sẽ được ăn uống thoải mái mà lại không cảm thấy ngại.”

Tôi đuổi theo đánh cậu ấy, “Vì mấy miếng mơ khô mà cậu muốn bán tớ hả, sao tớ lại có cô bạn như cậu nhỉ, thật là gian ác.”

Hiểu Phỉ trốn đông trốn tây quanh phòng, còn không quên đút nho khô vào miệng. Tôi đuổi theo cậu ấy, không khách khí vung tay vung chân về phía đó, cậu ấy ăn đau, bắt đầu gọi bầy: “Vương Chính, Vương Chính, Vương Chính. . .”

Tôi giơ hai tay lên, làm bộ gấu đen hung ác chộp mồi, hắc hắc cười lạnh, “Vương Chính không ở trong này đâu nhé, hơn nữa, anh ấy cũng không phải bạn trai của cậu, ở đây không ai giúp cậu đâu.”

Cậu ấy cắn môi cười, tôi véo cậu ấy, hai người đánh nhau loạn lên, cậu ấy cười giải thích, “Tớ gọi Vương Chinh không phải là muốn ương Chinh giúp tớ đánh cậu, mà là khi tớ thật sự đau, kêu một tiếng Vương Chinh, trong lòng sẽ hạnh phúc, sẽ không đau nữa.”

Tôi nửa tin nửa ngờ, “Thật hay giả?”

Cậu ấy cười, có ý định xông lên véo tôi, “Không tin, cậu cứ để tớ véo một cái, rồi kêu một tiếng thử xem.”

“Cậu tưởng tớ là đồ ngốc à?” Tôi bắt lấy tay cậu ấy, ngăn không cho cậu ấy véo mình, hai người nằm lăn trên sofa, thầm thì cười nói vui vẻ.

15. Chương 3 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 03

Chương 3

[Trái tim của thiếu niên non nớt mềm mại

Vì vậy tổn thương và ám áp

Đều khắc ghi sâu đậm

Đến giây phút cuối cùng

Giao hòa cùng thời gian

Trở thành tính cách của chúng ta.]

Ác mộng t

Gần đến kỳ thi cuối kỳ của tôi, đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Có một ngày nọ, đến phiên tôi trực nhật, quét lớp xong, tôi và vài bạn cùng lớp sách nước lau sàn, vừa nói chuyện phiếm vừa không kiêng nể gì gọi thẳng biệt danh của thầy giáo, bình luận từng động tác nhỏ của thầy khi lên lớp, đúng lúc tôi nói biệt danh của thầy chủ nhiệm lớp “Chậu châu báu, đôi mắt nhỏ”, thì thầy chậu châu báu ấy bước vào, thầy cũng không có phản ứng gì, chỉ kiểm tra xem phòng họp có được quét tước sạch sẽ không rồi rời đi. Mấy bạn kia kinh hãi, đến khi thầy đi rồi, mới vỗ ngực nói: “May là thầy không nghe thấy.”

Đôi khi, tôi có thể cảm nhận được cảm xúc của người khác, tôi đã cảm thấy thầy chậu châu báu mắt húng, khẳng định thầy ấy đã nghe thấy tôi gọi biệt danh của mình, đem từng động tác nhỏ của thầy khi lên lớp ra để trêu đùa, nhưng tôi cũng không biết sợ hãi, ý nghĩ của tôi rất đơn giản, không phải chỉ là một biệt danh thôi sao! Thầy là đàn ông, chắc không đến mức nhỏ nhen tính toán như v

y, Ô Tặc cả ngày gọi tôi là gấu trúc bốn mắt, tôi cũng không giận anh ấy.

Tuy nhiên, ý nghĩ đó của tôi đã sai lầm rồi. Thầy chậu châu báu chẳng những rất tức giận, mà hơn nữa còn vô cùng để ý, lúc ấy chỉ là thầy bảo trì phong độ thôi, không phát tác ra, nhưng ngay ngày hôm sau, thầy ấy liền chọn ra một cái sai của tôi, trước mặt cả lớp, phê bình tôi thậm tệ, tôi và thầy đều biết, thầy trách móc tôi không phải vì tôi thất thần trên lớp. Trên mặt tôi hiện rõ ý xem thường, thầy ấy lại càng tức giận, ra lệnh cho tôi đổi chỗ ngồi, chỉ vào góc trong cùng của lớp, nói với tôi: “Em chỉ hợp ngồi chỗ kia thôi, chuyển bàn của em lại đó, khi nào biết mình sai ở đâu, thì khi ấy lại cho em trở về chỗ ngồi của mình.”

Cái góc đó của lớp chứa một đồng chổi quét, chổi lau, bình tưới cây, thùng nước, còn cả thùng rác nữa, rất nhiều nam sinh lười đứng lên vứt rác, thường chơi trò ném bóng rổ, vô số rác rưởi rơi bên ngoài cái thùng rác ấy, thế nên chỗ đó trông càng giống bãi rác của lớp hơn.

Tôi không kêu rên một tiếng, chuyển ngay cái bàn của mình đến chỗ “bãi rác” đấy, ngồi sau đồng rác, tôi mới phát hiện ra bản thân mình còn cách bạn ngồi cuối cùng của lớp một khoảng cách rất xa.

Sắc mặt thầy chậu chậu bấu xanh mét, đám học sinh trong lớp câm như hến, trong m cô nàng Lí Sân kia có niềm vui sướng khi người khác gặp họa, quãng thời gian khủng hoảng ở tiểu học tràn ngập đầu tôi, một lần nữa tôi lại lâm vào hoàn cảnh bị cả lớp vứt bỏ.

Tôi yên lặng ngồi, tan học, chậu chậu bấu tập hợp cả lớp đi đánh bóng chuyền, còn chia tổ rất đầy đủ, chỉ duy nhất tên tôi là không có trong số đó. Nhóm bạn trong lớp đều cười cười đùa đùa rồi đi, trong lớp chỉ còn lại mình tôi. Tôi nhìn phòng học trống rỗng, đột nhiên lúc ấy tất cả che giấu và kiên cường đều sụp đổ, nước mắt rơi xuống không chịu nghe tôi khống chế, tôi cũng không biết mình khóc cái gì nữa, là vì hối hận đã đắc tội với chủ nhiệm lớp ư, hay là đang sợ hãi ác mộng trong tương lai.

Rất lâu rồi tôi không khóc, nhưng lúc này đây, tôi gục mặt xuống bàn, càng khóc càng thương tâm, chỉ cảm thấy mình lại bị đẩy sâu vào nơi tăm tối mịt mù, tựa như ác mộng mới đây thôi lại sắp tái diễn.

Bất tri bất giác, tôi đã quên đề nén tiếng khóc của mình, bật khóc thành tiếng.

Bỗng nhiên, một giọng nói rất dễ nghe hỏi tôi: “Cậu làm sao vậy? Ai bắt nạt cậu?”

Tôi ngẩng đầu, một thiếu niên cao ngất đứng ngay trước mặt tôi, thân thiết nhìn tôi, không ngờ đó là Thẩm Viễn Triết!

Cậu ấy mặc quần màu đen, áo len trắng cổ cao, tóc hơi quăn màu đen, đeo kính mắt màu vàng, ánh mắt ôn hòa thân thiết, theo góc độ tôi ngẩng đầu nhìn, ánh mặt trời xuyên qua lớp kính trắng trên cửa sổ chiếu rọi lên người cậu ấy, toàn thân cậu ấy như được phủ thêm lớp ánh sáng màu bạc, giống như chàng bạch mã hoàng tử bước ra từ truyện tranh, chứ không phải nàng công chúa.

Tôi ngơ ngác nhìn cậu ấy chỉ trong chớp mắt, rồi lại cúi đầu, tiếp tục khóc.

Cậu ấy kéo một cái ghế lại gần, ngồi vào trước bàn của tôi, ôn hòa kiên nhẫn nói: “Dù có chuyện gì thì cứ nói ra, có lẽ sẽ có phương pháp giải quyết.”

Tôi vẫn đang lau nước mắt và khóc nức nở, cậu ấy không buồn nhắc lại, liền kiên nhẫn ngồi đó, im lặng cùng tôi. Rốt cuộc, có lẽ bởi vì sự dịu dàng và kiên nhẫn của cậu ấy, làm cho tôi cảm thấy cái gì cậu ấy cũng có thể hiểu được, có lẽ bởi vì ánh nắng chiều hôm đó, chiếu lên người cậu ấy, làm cho cậu ấy có vẻ thực ấm áp, mà thế giới của tôi lại hoàn toàn khuyết thiếu hơi ấm này. Tôi bắt đầu vừa khóc vừa kể hết ra, tôi buồn rầu nói mãi không xong, nhưng tựa như cậu ấy có kiên nhẫn vô hạn, vẫn nghiêm túc lắng nghe tôi kể.

Khi kể xong, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, tuy vẫn còn khóc nức lên, nhưng tất cả sợ hãi dường như đã biến mất.

Cậu ấy càng không ngừng an ủi tôi, vẫn kiên nhẫn dỗ tôi, mãi đến khi tôi hoàn toàn ngừng khóc, cậu ấy mới đứng lên, “Sắp vào lớp rồi, tớ đi đây. Không cần lo lắng, vài ngày nữa thầy hết giận, nhất định sẽ để cậu ngồi chỗ cũ thôi.”

Cậu ấy đi tới cửa, tôi mới nhớ ra mình còn chưa nói lời cảm ơn, tôi gọi cậu ấy, “Này!”

Cậu ấy dừng chân, quay đầu nhìn tôi, tôi nói: “Cảm ơn cậu.”

Cậu ấy nâng mắt kính, mỉm cười nói: “Không cần khách khí, tớ cũng chưa giúp được gì cho cậu.”

Sau khi cậu ấy rời đi, nhóm bạn trong lớp mới lục tục trở về, phòng học lại ồn ào náo nhiệt, mọi người sợ chủ nhiệm lớp tức giận nên không ai quan tâm đến tôi, nhưng tôi không thấy khó chịu nhiều như trước nữa, tôi bắt đầu hoảng hốt, chuyện xảy ra ban nãy là thật sao? Chàng bạch mã hoàng tử Thẩm Viễn Triết trong mộng của bao nữ sinh kia thật sự đã xuất hiện ư? Rất giống một giấc mơ, cứ như bản thân tôi tự tưởng tượng ra để an ủi chính mình ấy.

Vì cảm thấy chuyện này không chân thật, nên ngay cả Hiểu Phỉ tôi cũng không nói, chỉ nói cho cậu ấy, tôi bị thầy giáo đuổi xuống ngồi dưới xó lớp. Khi tôi nói, cậu ấy lại cười hì hì, từ nhỏ đến lớn Hiểu Phỉ đã có thành tích nổi trội, cho tới bây giờ cũng chưa từng bị sự tra tấn thống khổ của giáo viên, vì vậy, cậu ấy cũng không để ý, không coi đó là chuyện gì quan trọng, còn nói đùa với tôi, ngồi một mình ở đằng sau thật là tự do tự tại, muốn làm cái gì thì làm cái ấy.

~~Trận chiến với thầy chậu chậu bấu

Thầy chậu châu báu không những đuổi tôi xuống xó lớp, mà còn thường xuyên điểm danh phê bình tôi, có ý muốn dùng hết quyền uy của giáo viên để làm tôi phải cúi đầu, nhưng với tính cách bạn tôn trọng tôi một, tôi tôn trọng bạn ba của tôi, sẽ tuyệt đối không vì sự áp bức của thầy ấy, mà tôi liền cúi đầu, ngược lại, tôi càng quật cường hơn, càng tỏa sáng càng dũng mãnh, hoàn toàn không để mắt đến thầy ấy, thầy dạy môn tiếng Anh, tôi hoàn toàn không nghe, trong giờ tiếng Anh thì vừa đọc tiểu thuyết Quỳnh Dao vừa thổi bong bóng kẹo cao su

Mà thầy chậu châu báu, vừa tham gia công tác đã được phân đến dạy học tại một tỉnh trọng điểm, lại được lãnh đạo giao cho trọng trách chủ nhiệm lớp, khẳng định có nhiều chí khí trong ngực, lo âu tham vọng. Nếu coi tất cả đám học trò là ngựa non, thì thầy ấy chính là một con tuấn mã, mà tôi đây chính là con ngựa hoang non nớt đầu tiên trong kiếp sống tuấn mã của thầy ấy, đối với thầy mà nói, tôi còn chưa phục tùng, thì không chỉ có nghĩa là thầy không giữ được uy nghiêm trước mặt cả lớp, mà còn ảnh hưởng đến cảm giác thành tựu nghề nghiệp ở sâu trong lòng thầy, vì vậy hai người chúng tôi liền đối kháng nhau.

Ban đầu phương pháp thầy áp dụng còn rất đơn giản, không có gì ngoài răn dạy, phạt quét tước vệ sinh, phạt đứng, nhưng khi thấy tôi đứng sau lớp học lại còn thoải mái hơn khi ngồi, thầy ấy bắt đầu hiểu được phương pháp đối phó với những nữ sinh bình thường không hề có tác dụng với tôi.

Có một lần, tôi ăn cơm trưa xong liền chạy đến trường chơi, bị thầy ấy bắt gặp, ngày đó lại thật không may, tôi làm vỡ mất một miếng kính cửa sổ, thầy giận dữ, buộc tôi phải phụ huynh đến trường. Tôi vô cùng lo lắng, về nhà ấp a ấp úng nói với mẹ, chủ nhiệm lớp muốn gặp mẹ.

Mẹ đi gặp chậu châu báu, chậu châu báu bẽ mặt của tôi ra nói với mẹ, hy vọng phụ huynh có thể kết hợp với giáo viên giáo dục tôi, khi mẹ trở về, mẹ nói hết những lời thầy ấy phê bình cho bố nghe.

Chắc là hồi tiểu học tôi đã bị mang danh đánh nhau trộm cắp, lên lớp không nghe giảng, nên chuyện phá hoại của công này thật sự rất lông gà vỗ tới (ý là quá tầm thường), bố tôi không để ý lắm, không chùng trong lòng còn cảm thấy chậu châu báu đúng là chuyện bé xé ra to.

Mẹ tôi tuy hơi sầu lo, nhưng cũng không thể không nể hà, khi ấy tôi và họ có cảm giác xa cách lạnh lùng, trong lòng mẹ hiểu, vì thế, mẹ cũng không dám nói nặng lời với tôi, sợ tôi biến từ lạnh lùng sang phản nghịch, chỉ có thể uyển chuyển khuyên tôi cần tôn trọng giáo viên hơn.

Chậu châu báu lại không biết tình huống cụ thể của nhà tôi, thầy ấy thấy mẹ tôi là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa, đặc ý nghĩ rất cuộc cũng tìm ra phương pháp trị tôi, nhưng thầy lại không thể ngờ rằng vừa cao hứng được hai ngày, liền phát hiện tôi vẫn làm theo ý mình như cũ, thậm chí bắt đầu ngày một nghiêm trọng hơn, ngoài giờ ngữ văn của cô Từng Hồng tôi luôn nghiêm túc nghe giảng ra, thì tất cả giáo viên còn lại đều nói tôi lên lớp không nghe giảng, đều nói để học trò ngồi sau lớp không phải một cách hay.

Chậu châu báu cũng thấy ngại những lời đề nghị của các giáo viên khác, nên cho tôi đổi chỗ ngồi, từ cực đoan này chuyển đến một cực đoan khác, để tôi ngồi hàng đầu tiên ngay chính giữa lớp, bàn tựa vào bục giảng, ngay dưới mí mắt thầy ấy. Về mặt của thầy ấy thật kiêu ngạo, ra vẻ như ở trước mắt tôi đây xem em có thể giở trò gì.

Kết quả là không đến một tuần sau, các giáo viên đều đi tìm thầy ấy cáo trạng, giáo viên toán nói trong giờ của mình tôi làm bài tập vật lý, cô giáo vật lý nói trong giờ của mình tôi làm bài tập toán, chậu châu báu đau đầu, đi tìm tôi nói chuyện, hỏi tôi vì sao phải làm như vậy, tôi thành thành thật thật nói: “Bởi vì tan học em muốn đi chơi, không có thời gian làm bài tập về nhà, thế nên em phải làm xong bài tập trước khi tan học.” Chậu châu báu tức giận đến mức trong đôi mắt nhỏ đã chứa đầy ánh lửa, vì không cho tôi làm bài tập về nhà trong lớp, nên phạt tôi đứng bên ngoài lớp học.

Đứng ngoài lớp học và đứng trong lớp học, nhìn qua thì đều là phạt đứng mà thôi, nhưng thật ra lại khác nhau rất lớn, trong lớp học, giống như chuyện nhà mình, mặc kệ tốt xấu gì thì cũng ở bên trong cửa nhà, nhưng bên ngoài lớp học, lại giống như đem chuyện riêng của mình ra cho người ta gièm pha. Mới đầu, tôi thật sự rất khó chịu, xấu hổ đến nỗi đầu cũng không dám nâng, những học sinh đi qua đó, ai cũng nhìn tôi, tôi hận không thể tìm cái lỗ nào để chui xuống, nhưng xấu hổ là chuyện của xấu hổ, muốn làm tôi khuất phục sao, không có cửa đâu!

Vì vậy khi bị chậu châu báu phạt đứng, tôi như cà tím bị dính sương muối, ủ rũ héo hoắt, trên cổ như đang

phải đeo cái gông nặng ngàn cân, đầu cúi thật thấp chỉ hận không thể chui luôn vào trong áo. Nhưng một khi thầy ấy đã bỏ tôi ngoài phòng học, tôi liền làm bài tập toán trong giờ vật lý, làm bài tập vật lý trong giờ toán, giờ tiếng Anh thì đọc tiểu thuyết, lúc nào cũng thật nghiêm túc, thầy ấy tức không chịu được, chỉ có thể tiếp tục đấu với tôi.

Khi tôi và chạu châu báu bận rộn tính kế so chiêu, thì kỳ thi cuối kỳ cũng đến, đấu thì vẫn đấu cùng chạu châu báu, nhưng tổng thành tích thì không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại còn tiến bộ vài bậc, chút lo lắng duy nhất của bố mẹ tôi đã tan thành mây khói, họ nghĩ rất đơn giản, chỉ cần tôi không trốn học, làm đủ bài tập, thành tích không có gì trở ngại, thì liền chứng minh tôi vẫn một lòng hướng về học tập, còn tất cả những cái khác, dù là làm vỡ kính, lên lớp nghịch ngợm, thậm chí tranh luận với giáo viên, đều rất bình thường, thậm chí bố thấy tôi nghịch ngợm hiếu động, gây ra chút tai họa mới giống trẻ con bình thường, bố vẫn còn cảm thấy sợ tôi ít lời, âm khí dày đặc giống hồi tiểu học, đương nhiên, họ cũng không dám để chạu châu báu biết họ nghĩ như vậy.

Đối với chuyện tôi bị phạt đứng ngoài hành lang, Hiểu Phỉ chẳng những không thấy xấu hổ, mà còn rất sùng bái tôi, cậu ấy cảm thấy tôi thực cool, dám đối đầu với giáo viên, học sinh trung học cơ sở tuy không sùng bái giáo viên như học sinh tiểu học, nhưng cũng không dám đối đầu với họ, hơn nữa còn là nữ sinh.

Với ý nghĩ của cậu ấy, tôi chỉ có thể cười khở, sao tôi có thể cool chứ? Là tôi bị buộc thôi!

Kỳ nghỉ đông, cuộc sống của tôi vô cùng thích ý, không cần lên lớp, không cần làm bài tập, không cần đấu với chạu châu báu, cả ngày có thể đọc tiểu thuyết mình thích. Ngày mừng ba, tôi đi chúc tết cô giáo Cao, cô hỏi tình hình học tập của tôi, tôi báo cáo chi tiết cho cô nghe, cô cười hỏi tôi: “Em rất cuộc đã dùng hết mấy phần sức lực?”

Tôi nghiêm túc suy tư, nói với cô ấy, “Cũng không nhiều lắm ạ, học tập thật sự không có ý nghĩa gì.”

Cô Cao cười mãi không thôi, “Sao em và Trương Tuấn vẫn còn tâm tính trẻ con thế? Cả ngày chỉ nghĩ đi chơi thôi.”

Tôi lặng lẽ hỏi cô: “Trương Tuấn cũng đến đây ạ?”

Cô Cao nói: “Đúng vậy! Hôm qua em ấy đến chúc tết cô, cô hỏi em ấy có thật sự nghiêm túc học tập không, em ấy chỉ cười không nói lời nào, tuy nhiên chơi gì thì chơi, đừng để quá xa đà là được, dù sao các em tuổi còn nhỏ, còn cách kỳ thi đại học một thời gian!”

Cô Cao thật tâm thích tôi và Trương Tuấn, hai đứa chúng tôi ở trong mắt giáo viên khác thì hư hỏng không chịu nổi, âm trầm quái dị, nhưng trong mắt cô ấy chúng tôi chẳng qua chỉ là những đứa trẻ chưa lớn, nghịch ngợm xảo quyệt mà thôi, tuy nhiên cô ấy lại không biết rằng, thật ra tôi với Trương Tuấn đều có sự trưởng thành, có tâm lý phức tạp hơn các bạn cùng lứa tuổi nhiều.

Cô Cao bóc vỏ cam rồi đặt vào tay tôi, cười nói: “Em và Trương Tuấn về sau có thể cùng đến thăm cô, mọi người còn có thể cùng nhau nói chuyện phiếm.”

Tôi mỉm cười ăn cam, không hé răng.

Sau khi ra khỏi nhà cô Cao, tôi vừa đi vừa hối hận, nếu ngày hôm qua đến chúc tết cô thì thật tốt. Tâm tình đang trùng xuống, thì chợt nghe thấy trong một quán truyền ra tiếng hát của nhóm Tiểu Hồ

“Sâu trái tim bạn thành một chuỗi cuốn quanh trái tim tôi

sâu một cây cỏ may mắn

sâu một vòng tròn đồng tâm

kêu gọi tất cả chờ mong trong tương lai làm bạn với tuổi xuân

đừng để tuổi trẻ cô đơn...”

(Tiểu Dương : bài này có nhắc đến trong phần I – chương 10.)

Bây giờ bắt đầu lưu hành Lâm Chí Dĩnh, trên những hộp đồ dùng của nữ sinh trong lớp đều dán ảnh của Lâm Chí Dĩnh, thế mà quán này vẫn bán băng đĩa của nhóm Tiểu Hồ sao?

Tôi kinh ngạc đứng bên ngoài lắng nghe, sau đó bước nhanh rời đi.

Kỳ nghỉ đông này thật bình bình đạm đạm, trừ mấy ngày tết theo bố mẹ đi chúc tết ra, thì gần như ngày nào tôi cũng ngâm mình trong quán karaoke của Tiểu Ba, nằm trên sofa đọc sách mượn ở thư viện, đọc hết quyển này đến quyển khác, Ô Tặc thường xuyên giễu cợt tôi, “Còn chê cái kính trên mũi em không đủ dày à?”

Tôi mặc kệ anh ấy. Bây giờ anh ấy cũng rất đặc ý, dù sao Tiểu Ba vẫn còn ít tuổi, rất nhiều trường hợp không tiện ra mặt, nên chỉ có Ô Tặc mới có thể ứng phó, nhiều người không biết, đều nghĩ Ô Tặc là ông chủ của quán karaoke này, đi đâu cũng có đàn em kính rệu, rất phong cách, lại có cô gái xinh đẹp ôm trong ngực, quả thực là thu hoạch được cả tình trường và thương trường.

Quán karaoke chủ yếu kinh doanh vào buổi tối, Tiểu Ba rất chăm chỉ, thường hay ôm việc vào người, nhiều khi bận rộn đến hai ba giờ đêm. Ban ngày, anh ấy thường nằm ngủ trên sofa, tôi thì ngồi đọc sách trên một cái sofa khác, đôi khi anh ấy tỉnh ngủ, có thể nhờ tôi lấy bình cốc nước, uống mấy ngụm, xoay người một cái rồi lại ngủ tiếp, tôi cũng tiếp tục đọc sách.

Khi không ngủ được, anh ấy cũng đọc sách, có điều không đọc loại sách giống tôi, tôi thích đọc tiểu thuyết, còn anh ấy phần lớn đọc sách chiến tranh anh hùng, tiểu sử của những người thành công, hoặc là loại sách như nghệ thuật quản lý kinh doanh, thị trường kinh tế, còn nghiêm túc ghi chép nữa.

Vì đang là kỳ nghỉ đông, không mượn được sách trong thư viện anh ấy đưa tôi đến thư viện thành phố, nhân viên ở thư viện vừa nhìn thấy anh ấy đã thân thiết chào hỏi: “Đến mượn sách hả? Mấy hôm trước quản lý nhập rất nhiều sách về marketing đấy, sách ở đây này.”

Lúc ấy tôi mới biết anh là khách quen của thư viện. Tôi cũng mượn sách, bắt đầu đến thư viện thành phố mượn sách từ đó.

Hai người chúng tôi thường cả ngày ở cùng một chỗ, tựa như nơi nào có tôi nơi đó có anh ấy, nơi nào có anh ấy nơi đó có tôi. Thật ra, dù chúng tôi ở cạnh nhau, nhưng sách của ai người ấy đọc, chuyện của ai người ấy làm, hai bên độc lập không ảnh hưởng gì đến nhau.

Bên ngoài bắt đầu có tin đồn tôi là bạn gái của Tiểu Ba, họ giáp mặt tới hỏi chúng tôi, chúng tôi đương nhiên phủ nhận, nhưng chúng tôi cũng không thể chạy đông chạy tây cầm tay người ta giải thích này nọ, hơn nữa tôi thấy Tiểu Ba còn rất cao hứng vì có tôi làm tấm gỗ chắn ình.

Tiểu Ba có bộ dạng nhả nhặn tuần tú, đối với con gái luôn khách khí có lẽ, cũng không nói năng thô tục, không giống như người giang hồ, rất nhiều cô gái thích anh ấy, trong đám con gái đó cũng có không ít người mạnh bạo nóng lòng, để truy đuổi nam sinh thì biện pháp nào cũng dám dùng, từ thổ lộ trước mặt mọi người đến cắt cổ tay tự sát, Tiểu Ba vô cùng phiền não, nhưng từ khi có tôi chống đỡ, tình hình cũng tốt lên ít nhiều.

Trương Tuấn thường đến quán này ca hát, tôi dần dần biết được người cậu ấy đi theo có ngoại hiệu là “Tiểu Lục”, nhưng không ai dám gọi “Tiểu Lục” ngay trước mặt hắn ta, ngay cả anh Lí cũng tôn trọng gọi một tiếng “Anh Lục”, mặc dù tên Tiểu Lục này nhìn qua rõ ràng ít tuổi hơn anh Lí. Theo lời Ô Tặc nói, Tiểu Lục là tên vô cùng giáo hoạt tàn nhẫn, có thể nói hắn là đại ca xã hội đen của thành phố này, bị giam giữ rất nhiều lần rồi, những hắn cũng thật may mắn, mỗi lần vào cục công an đều có thể bình an đi ra.

Tôi không thể hiểu nổi tại sao Trương Tuấn lại có thể đi cùng người như Tiểu Lục, tuy nhiên, chắc rằng cậu ấy cũng không thể hiểu nổi tại sao tôi lại ở cùng một chỗ với đám anh Lí, Tiểu Ba, Ô Tặc.

Tôi và cậu ấy thường lui tới quán karaoke, thỉnh thoảng cũng có cơ hội chạm mặt nhau, nhưng hai bên đều làm như không quen biết, cho dù gặp thoáng qua, cũng không chào hỏi, hoàn toàn không nhìn đối phương. Nhưng tôi biết, thật ra, ánh mắt của tôi không có lúc nào không dừng trên người cậu ấy.

width=“48” align=“justify”>

16. Chương 4 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 04

Chương 4

[Tôi ngẩng cao đầu, dùng ánh mắt khiêu khích ngắm nhìn thế giới xung quanh, nhìn như thật quật cường thật kiên cường, nhưng thực ra trong lòng lại đang cất giấu sợ hãi và mê man.

Những người lớn ạ, chúng con có thể hiểu được khát vọng của mọi người muốn vun đắp cho chúng con ngày một ưu tú hơn, nhưng xin mọi người hãy hiểu: chẳng phải lưỡi dao sắc bén rét lạnh có thể khắc ra được một bức tượng đẹp đẽ, mà là một đôi mắt biết nhìn, biết thưởng thức cái đẹp, một trái tim tràn ngập tình yêu thương, một vòng tay ấm áp mới khắc nên được bức tượng đẹp đẽ nhất.]

Làm thế nào để luyện thành cực phẩm

(Cực phẩm là số một, là tuyệt vời nhất.)

Kỳ nghỉ đông qua đi, một học kỳ mới lại bắt đầu, tôi thở dài, những ngày thoải mái đã hết mất rồi.

Mâu thuẫn giữa tôi và chậu châu báu bắt đầu từ năm mới này, lại càng thăng cấp, phạt đứng ngoài hành lang với tôi mà nói thì đã trở thành bữa ăn sáng rồi, hoàn toàn không ảnh hưởng đến tâm tình của tôi, tôi cũng quen biết thêm mấy bạn lớp 7-2 và lớp 7-3, mười phút giữa giờ chúng tôi thường trò chuyện vui vẻ với nhau. Vòng quan hệ xã giao luẩn quẩn của tôi đột nhiên mở rộng đến một phạm trù mới, đương nhiên, độ dày của da mặt tôi cũng đạt được một trình độ mới.

Tôi rất hiểu, cuộc sống của tôi càng dễ chịu, thì tâm tình của chậu châu báu càng không tốt, vì vậy, để thầy ấy tức chết, tôi thả lỏng tâm tình, làm inh ngày càng thích ý hơn. Tận hưởng gió xuân, ngắm hoa rơi, nghe hồ nước, lắng nghe tiếng chim sẻ. . . Vô cùng vui vẻ! Vừa hay trước mặt hành lang của lớp tôi là m

ột khu vườn nhỏ có kiến trúc cổ điển, đình đài lầu các đẹp như tranh, đầy đủ mọi thứ.

Có một lần sau khi hết giờ, cô Từng Hồng hút thuốc, đứng nói chuyện với tôi ở hành lang, “Em còn chưa đứng mệt hả? Chỉ cần nhận sai một câu là có thể yên ổn sung sướng mà ngồi trong lớp rồi, trong lòng em nghĩ kết quả như thế nào, người khác lại không biết được.”

Tôi thực kiêu ngạo trả lời: “đấu với Trời là vui vô cùng, đấu với Đất là vui vô cùng, đấu với Người là vui vô cùng”.

(Câu nói trên là của Mao Trạch Đông.)

Tiếng chuông vào lớp vang lên, cô Từng Hồng ném điếu thuốc qua cửa sổ, một tay vỗ vỗ bả vai tôi, giống như muốn tôi tự giải quyết tốt chuyện của mình, sau đó cô đi vào phòng học.

Chậu châu báu thấy phạt đứng ngoài cửa không thể tra tấn tôi, nên lại lệnh cho tôi mời phụ huynh đến, mới có một tháng ngắn ngủi mà đã bắt tôi mời phụ huynh ba lần rồi, lại phát hiện không có hiệu quả gì, thầy ấy bắt đầu hiểu, chiêu phụ huynh kết hợp giáo dục với giáo viên này cũng thất bại.

Tuy nhiên, thầy ấy phạt tôi đứng ngoài hành lang còn không quên quan sát tôi rất để ý đến người khác nghĩ gì, thầy bắt đầu gọi tôi đến đứng ở cửa văn phòng mình, bởi vì nơi đó càng có nhiều học sinh và giáo viên lui tới, chỗ này không có những bạn lớp 7-1, lớp 7-2, lớp 7-3 mà tôi quen nữa, đối mặt với hoàn cảnh mới này, tôi hiển nhiên không thích ứng được, lại bị tra tấn, đầu cúi thấp cứ như mình là phạm nhân mang trọng tội, nhưng dần dần, theo số lần phạt đứng, đầu của tôi cũng chậm rãi nâng lên, tư thái càng ngày càng thanh thản, khí sắc càng ngày càng bay lên, tươi cười càng ngày càng xán lạn, chậu châu báu phát hiện ra tôi lại một lần nữa dùng sự quật cường của mình để chống lại sự tra tấn của thầy ấy, lại một lần nữa dùng thói hư tật xấu của sinh vật để cạnh tranh thích ứng với hoàn cảnh, thầy ấy hận tôi nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng nhất thời không thể nghĩ ra biện pháp nào tra tấn tôi.

Lúc trước tôi đã từng nói khu dạy học của trường trung học cơ sở này được xây theo hình chữ Z, chẳng qua ở giữa chữ Z là đường thẳng. Ở mặt phải của chữ Z là một khu vườn nhỏ giả cổ điển, mặt phải còn có một sân vận động, có tám bàn đánh bóng bàn xây bằng bê tông, và cạnh đó còn có sân bóng rổ. Lớp 7-1 đến lớp 7-3 nằm ở chiều ngang của chữ Z, không nhìn thấy sân vận động. Nhưng văn phòng của giáo viên lại nằm ở chiều thẳng đứng của chữ Z, hành lang bên ngoài văn phòng vừa đứng đối mặt với sân vận động, có thể nhìn thấy bàn đánh bóng bàn, làm cho tôi không thể không cảm thấy thẹn mà cúi thấp đầu, đến khi

học được cách thưởng thức phong cảnh bốn phía, thì tôi nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc ở ngay cái bàn đánh bóng gần nhất — thân đồng Trần Kính.

Hình như cậu ấy rất thích chơi bóng bàn, cứ giờ ra chơi là lại đi đến mấy cái bàn đánh bóng, mà chơi cũng tốt lắm, gần như không có đối thủ, chỉ cần cậu ấy muốn, thì cậu ấy vẫn đứng ở bàn chơi bóng, chỉ có người khác tới tới lui lui thay phiên nhau.

Dù là đánh bóng bàn, dáng vẻ của Trần Kính cũng không có gì khác so với học sinh trung học, tôi không thể hiểu được, cậu thân đồng tỏa sáng rực rỡ chói mắt, kiêu ngạo tự tin đã chạy đi đâu mất rồi? Nếu cậu ấy vẫn tỏa sáng lộng lẫy như hồi tiểu học, thì chắc hẳn vừa bước chân vào trường tôi đã nghe danh của cậu ấy rồi, nhưng chỉ khi đứng ở chỗ này, đột nhiên nhìn thấy cậu ấy, thì tôi mới chợt nhớ ra có một người như vậy.

Tôi thừa nhận mình là người tương đối nhàm chán, rồi việc, vì thế tôi đã nhờ Hiểu Phi hỏi thăm một chút về Trần Kính, sự thật chứng minh, cậu ấy thật sự bình thường. Thành tích học tập của cậu ấy đứng trong top 10, đương nhiên cũng coi như là thành tích tốt, nhưng còn cách nổi tiếng rất xa xôi, cậu ấy vô cùng bình thường, tính cách lại bình thản không hòa đồng lắm, bạn trong lớp nhắc đến cậu ấy, đều dùng giọng điệu lạnh nhạt thờ ơ, tựa như trong lớp có thêm cậu ấy cũng không nhiều lên, mà thiếu cậu ấy thì cũng chẳng ít đi.

Hiểu Phi thấy tôi chú ý đến Trần Kính thì cực kỳ khẩn trương, đặt việc hỏi thăm Trần Kính lên hàng đầu, nhưng sau khi nghe xong, càng không ngừng nói với tôi: “Tuy thích nam sinh xuất chúng thì rất phiền toái, nhưng tiêu chuẩn của cậu cũng không đến mức thấp như vậy chứ, nếu không cứ để tớ giới thiệu cho, tớ quen rất nhiều anh lớp 9 đấy.” Bởi vì Trần Kính nhỏ hơn các bạn cùng lớp bốn tuổi, vóc dáng của cậu ấy lại không phát triển nhanh, đứng giữa một đồng nam sinh lớp 9 cao ngồng kia, trông cậu ấy lại càng nhỏ bé, trường tôi rất phổ biến những môn thể thao như bóng rổ, bóng đá, và cả bóng chuyền nữa. Vào lứa tuổi này, ngoại hình chủ yếu của đám nam sinh thường là lạnh lùng, hay nói mấy câu thô tục, nhưng Trần Kính lại được bố mẹ dạy dỗ quá tốt, hôm nào cũng ăn mặc gọn gàng, rửa tay sạch sẽ, rửa mặt sạch sẽ, nói chuyện cũng lịch sự, hơn nữa cậu ấy còn dùng khăn tay.

Lúc Hiểu Phi nói đến đoạn “Trần Kính thật sự là lúc nào cũng mang khăn tay theo đây”, thì biểu tình của cậu ấy vô cùng kinh dị width=“48” align=“justify”>Nhìn về mặt kinh dị nhảm nhí của Hiểu Phi, tôi nghĩ nếu mình nói cậu ấy rằng, năm đó gần như tất cả con gái lớp tôi đều thích Trần Kính, thì cậu ấy có thể kinh ngạc đến ngất xỉu đi không?

Mỗi lần bị phạt đứng, tôi liền thấy Trần Kính. Mỗi giờ ra chơi, cậu ấy đều đánh bóng bàn, tôi nghĩ mình có thể hiểu vì sao cậu ấy chỉ chơi bóng bàn, nhưng tôi không thể hiểu được, điều gì đã làm ánh sáng thân đồng rực rỡ của cậu ấy biến mất? Điều gì đã làm cậu ấy không còn nổi bật nữa? Chẳng lẽ cậu ấy lại thành “Thương Trọng Vĩnh” thứ hai?

“Thương Trọng Vĩnh” là tên một bài văn xuôi của Vương An Thạch, nhà chính trị, nhà văn của Trung Quốc thế kỉ XI.

Bài văn kể rằng, tác giả gặp một thân đồng tên là Thương Trọng Vĩnh, Năm 5 tuổi, Thương Trọng Vĩnh đã có thể sáng tác ra bài thơ rất hay, bố Vĩnh rất vui mừng, thường dẫn Vĩnh tham gia các hoạt động xã giao để kiếm lợi. Sau đó, vì không được tiếp tục giáo dục, Vĩnh dần dần trở thành một đứa trẻ rất bình thường. Bài này hình như là tác giả viết để động viên bản thân mình, thông qua học tập chăm chỉ, Vương An Thạch cuối cùng đã trở thành một nhân vật vĩ đại. Bài “Thương Trọng Vĩnh” cũng được người đời sau coi là bài mẫu để động viên khuyến khích mọi người học tập chăm chỉ, cho đến nay vẫn là bài kinh điển trong sách giáo khoa trung học Trung Quốc.

Tuy nhiên, tò mò thì tò mò, dù tôi có nhàm chán đến đâu, cũng không nhàm chán đến mức chạy vọt ra trước mặt Trần Kính hỏi cậu ấy này này nọ nọ, huống chi cũng đã ba năm rồi, ai biết cậu ấy còn nhớ tôi không?

Hành vi tôi coi phạt đứng là một cách thưởng thức phong cảnh hiển nhiên đã chọc giận cậu châu báu, thế nên có một ngày thầy ấy bắt lấy một lỗi nhỏ của tôi, rốt cuộc cũng ra chiêu bí truyền cuối cùng.

Chậu châu báu ra lệnh cho tôi đứng ngay trên bàn đánh bóng để tự suy nghĩ về bản thân, đến khi nào nghĩ thông suốt, giải thích và nhận sai với thầy, thì khi ấy tôi mới có thể được vào lớp ngồi

Lúc này đây, xem như thầy ấy đã thật sự đánh trúng chỗ đau của tôi, đứng trên bàn đánh bóng cũng không có gì đáng sợ cả, mà điều đáng sợ là ở sau lưng tôi, Trương Tuấn và Quan Hà đều có thể đang nhìn tôi. Nhưng, ai bảo chậu châu báu là thầy, còn tôi lại là trò chứ? Mà tôi thì quật cường đến mức thà chết cũng tuyệt không chịu nhận sai. Chính vì vậy, tôi chỉ có thể đứng trên cái bàn đánh bóng đó.

Ngày đầu tiên, sau khi chạy xong bài thể dục buổi sáng, tất cả học sinh trường trung học này đều nhìn thấy một cô bé mặc áo khoác đỏ đứng lên cái bàn đánh bóng ngay giữa sân, họ đều vô cùng kinh ngạc, lúc đầu họ chỉ nghĩ tôi đang đùa thôi, nên họ chỉ đứng nhìn rồi cười cười nói nói vài câu, sau đó thấy chuông vào lớp đã vang lên mà tôi vẫn không nhúc nhích, thì họ lại càng choáng váng.

Ngày hôm đó, từ hành lang đến cửa sổ tầng hai, tầng ba dãy phòng học của trường tôi đều chỉ chít những cái đầu. Tôi biết họ đang nhìn thẳng vào mình, trong số đó khẳng định có Trương Tuấn và Quan Hà, thế nên, tuy trong lòng đã xấu hổ và giận dữ muốn chết, nhưng trên mặt tôi lại giả như mình không cần gì mình không sợ gì hết, cứng rắn ép buộc mình phải cười. Tôi mỉm cười đứng trên bàn đánh bóng, mặc kệ mọi người đến gần thăm quan nhìn nhìn ngó ngó, chỉ còn thiếu hòa ái nói câu: “Cảm ơn đã ghé thăm nha, vô cùng cảm ơn, nhưng hãy giữ gìn môi trường một chút, chớ leo lên chụp ảnh.”

Nghe nói giáo viên tất cả các bộ môn đều được truyền tin, họ còn đến xem tôi là thánh nữ phương nào, mà lại có thể đứng cao cao hiên ngang như pho tượng Lưu Hồ Lan thế.

Lưu Hồ Lan (1932 -1947) là một nữ chiến sĩ giải phóng quân anh hùng trong lịch sử Trung Quốc.

Ngày nào chạy thể dục xong tôi cũng phải đứng ở đó, cứ đứng mãi cho đến buổi chiều khi tan học.

Ngày đầu tiên, tất cả mọi người không chơi bóng bàn nữa, khi họ đi qua chỗ tôi đứng, có người tò mò nhìn xung quanh, có người muốn nhìn nhưng lại ngại nhìn kĩ, tôi thì vẫn trơ trọi đứng trên cái bàn bê tông ấy.

Ngày hôm sau, Trần Kính cầm vợt bóng bàn đi đến đó, đứng ở bàn đánh bóng bên cạnh nhìn tôi một lúc, sau đó thật không thể ngờ, cậu ấy lại đứng đó luyện phát bóng, hoàn toàn coi tôi như cây cột bê tông. width="48" align="justify"> Vì có Trần Kính, dần dần bắt đầu có người đến chơi bóng bàn, sân thể dục nhỏ bé lại khôi phục không khí ồn ào náo nhiệt như xưa, ngoại trừ —— một người đứng chính giữa là tôi.

Lúc đó cảm giác của tôi chính là hận không thể giết cậu ấy, nhưng lại có cả lòng cảm kích muốn nói lời cảm ơn. Hận cậu ấy, là vì người chung quanh đều đang chơi bóng bàn, mà tôi thì cao cao tại thượng, càng thấy tôi có vẻ kì quái hơn; cảm kích cậu ấy, là vì cái sân thể dục nhỏ bé này rất cuộc cũng khôi phục như bình thường, mọi người đều vội vàng đánh bóng bàn, cho dù họ nhìn tôi, cũng chỉ là đảo mắt thoáng qua thôi.

Ngày thứ ba, tin tức rất cuộc lan đến tai trường trung học phổ thông, Tiểu Ba nghe thấy vậy nên đến nhìn tôi, đứng ở xa xa, ánh mắt dừng trên người tôi, tôi vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy anh ấy, anh ấy liền lập tức xoay người rời đi. Tôi thầm cảm ơn anh ấy, bởi vì tôi chỉ có thể mỉm cười cho người lạ xem thôi, còn khi đứng trước mặt những người thân quen, lớp vỏ bọc và sự kiên cường của tôi cực kỳ yếu ớt.

Vào giờ ra chơi, Hiếu Phỉ mang đến cho tôi mười xiên thịt dê nướng nóng hôi hổi, cười hì hì nói: “Cho cậu này, cậu thích ăn thịt dê nướng nhất mà, anh Tiểu Ba mua cho cậu đấy.”

Tôi không khách khí, nhận lấy mấy xiên thịt dê đó liền ăn ngay, khi ăn đến xiên thứ sáu, chậu châu báu đứng trước cửa sổ, hớn hển hét to, “La Kì Kì!” Tôi lập tức nhét mấy xiên thịt dê còn lại vào tay Hiếu Phỉ, lau lau miệng rồi nghiêm túc đứng thẳng. Tất cả mọi người trên sân thể dục đều nhìn tôi, sau đó tiếp tục đưa mắt nhìn nhìn chậu châu báu, muốn cười mà không dám cười.

Ngày thứ tư, giữa đám người xung quanh, ánh mắt tôi không cẩn thận lướt qua bóng dáng Quan Hà, tôi càng cười ra sức hơn, sợ rằng người khác sẽ nhìn ra tôi không vui, quả thật là hận không thể giơ cao hai tay lên, cầm biểu ngữ và hô to, “Phạt đứng không hề xấu hổ”, nhưng trong lòng tôi lại là khoảng không mờ mịt chết lặng, hận mình không thể bị nuốt sâu trong hố đen vũ trụ, may mắn, vẫn không nhìn thấy Trương Tuấn, nếu không, tôi thật nghi ngờ cái vỏ bọc kiên cường này của mình sẽ bị phá vỡ.

Ngày thứ năm, tôi đã hoàn thành bước tiến hóa cuối cùng của sinh vật, coi việc đứng trên bàn đánh bóng nhẹ nhàng như mây trôi gió thoảng, hơn nữa tôi còn rất hòa thuận vui vẻ. Giờ ra chơi, có một nam sinh lớp

9 đến trên tôi, nói chuyện phiếm với tôi, hoạt động ngoại khóa, các cặp đánh bóng bàn bên cạnh còn tiện thể nhờ tôi làm trọng tài, tôi lại đứng cao như vậy, nên bóng nào cũng có thể thấy rõ ràng.

Dù sao đứng cũng chỉ là đứng thôi, tôi đã được trò chuyện nhiều hơn, từ khi làm trọng tài, tôi cũng cảm thấy dễ thở hơn.

Chuyện này, đã trở thành tin tức siêu hot lúc bấy giờ, từ cấp trung học cơ sở đến trung học phổ thông, tất cả mọi người đều biết có một nữ sinh lớp 7 bị chủ nhiệm lớp phạt đứng trên bàn đánh bóng, đã đứng đó liên tục trong một tuần. Sau đấy, chuyện không thể không kinh động đến thầy hiệu trưởng, thầy đặc biệt đến nhìn tôi, nhẹ nhàng nói chuyện với cậu châu báu, lấy cảm hóa giáo dục làm chủ, ngụ ý chính là không tán thành cách phạt về thể xác trắng trợn như thế, tuy rằng cách xử phạt về thể xác trong giáo dục vào những năm đó được cả giáo viên và phụ huynh cho phép.

(Tiểu Dương: bạn Kì Kì học cấp II vào đầu thập niên 90, khi ấy nhiều tư tưởng khác bây giờ.)

Vào ngày thứ bảy bị phạt đứng, tôi được cậu châu báu phóng thích, cho phép về lớp học. Tuy cậu châu báu nghiêm khắc răn dạy tôi trong lớp học, nói là vì không muốn ảnh hưởng đến việc học tập bình thường của tôi nên mới cho phép tôi vào lớp học. Nhưng thật ra tôi và thầy ấy đều hiểu, từ đầu đến cuối tôi không giải thích lời nào với thầy ấy hết, cũng không thừa nhận sai lầm, chiến dịch này của tôi và thầy ấy, thầy ấy đã thất bại, người thắng cuộc chính là tôi!

Làm một con tuần mã như cậu châu báu thực thất bại, thầy chẳng những không thu phục được con ngựa non hoang đã là tôi, mà ngược lại còn kích phát tiềm năng vô hạn của tôi, ở trên người tôi, thầy ấy đã ném qua cái gì gọi là suy sụp. Nhưng đối với tôi mà nói, thầy ấy thật sự là người thầy hiền lương! Thầy khiến tôi từ nhục nhã phải đứng trên đồng rác, đi bước một thăng hoa, đứng thẳng trước mắt mấy ngàn người, làm cho tôi đứng một tuần trên bàn đánh bóng, hơn nữa trong mấy ngàn người đó còn có hai người, một người tên là Trương Tuấn, một người tên là Quan Hà. Sau chuyện này, tôi không thể nghĩ ra trên đời còn có thể có chuyện gì đáng xấu hổ hơn không.

Có sao? Đã không có!

Vì vậy, tính mạnh mẽ không chỗ nào sợ hãi của tôi rốt cuộc đã thành công tuyệt mỹ!

Vào những năm đó, có một câu mắng chửi rất phổ biến, “Mặt mày còn dày hơn cả tường thành uốn cong.” Tôi cảm thấy câu này dùng để hình dung mình thì vô cùng đúng mức, tuyệt đối đừng trách móc tôi, da mặt của tôi thật sự rất dày, vô cùng dày, cũng không phải chỉ là tường thành uốn cong, mà là tường thành uốn cong rồi lại uốn cong.

(Tường thành uốn cong là hai lớp tường thành, kiểu như gấp đôi một tờ giấy thành hai lớp ấy.)

Cậu châu báu vừa phóng thích tôi về lớp, có lẽ từng có lo lắng và phần uất, nhưng thầy ấy rất nhanh đã phát hiện tôi là người như con nhím, người khác không chọc tôi, tôi cũng sẽ không để những cái gai của mình chọc phải họ, chẳng những không lộ gai ra, mà tôi còn trầm mặc im lặng tựa như không tồn tại.

Tôi và cậu châu báu dần dần cũng chung sống hòa bình, thầy ấy không để ý tới tôi, coi như tôi không tồn tại, tôi cũng không đi quấy rối thầy ấy, cho dù lên lớp đọc tiểu thuyết, thì nhất định sẽ giấu dưới ngăn bàn, làm một chút tôn trọng ở ngoài mặt.

Tuy nhiên, vì trận đấu giữa tôi và cậu châu báu, trong lòng tôi cảm thấy thật chán ghét thầy ấy. Vừa vào giờ của thầy, nhìn thấy mặt thầy tôi liền không muốn nghe giảng, bình thường cũng đã ghét môn tiếng Anh rồi, vì thế môn tiếng Anh của tôi không thể tránh được ảnh hưởng, thành tích trượt dốc rất nhiều, nhưng do một học kỳ có tổng cộng rất nhiều môn, nên trong thời gian ngắn nó cũng không lộ ra ảnh hưởng rõ ràng.

Hiểu Phỉ ngưỡng mộ tôi không thôi, tôi thì thật nghi ngờ cấu tạo đầu óc của cậu ấy, tôi không rõ bản thân mình có cái gì đáng ngưỡng mộ?

Hiểu Phỉ nói: “Bởi vì cậu rất cool! Cậu mặc áo khoác đỏ, đội mũ trắng, cười tủm tỉm đứng trên bàn đánh bóng bằng bê tông, vẻ mặt chẳng hề để ý, quả thực muốn bao nhiêu cool thì có bấy nhiêu cool! Cậu biết không, ngay cả Vương Chính cũng chạy đến cửa sổ nhìn cậu đấy, tớ đã kích động nói với anh ấy cậu là bạn tốt của tớ.”

Tôi chỉ có thể cười khổ, thật ra trong lòng tôi, người cool chính là cậu ấy. Tôi chỉ giả cool mà thôi, còn cậu ấy mới thật sự cool. Tôi dùng vẻ mặt không sao cả và nụ cười kia để che giấu sự nhút nhát xấu hổ và để ý của mình, tất cả những gì tôi biểu hiện ra ngoài đều là giả thôi, mà khi cậu ấy vui vẻ, liền cất tiếng cười to, khi đau buồn, lại bật ra tiếng khóc lớn, cậu ấy đúng cảm biểu hiện nội tâm chân thật của mình.

Có một buổi chiều, cậu ấy nói với tôi rằng Vương Chính dạy mình chơi trống, cậu ấy nói chuyện rất cao hứng, cậu ấy ngồi ngay trên lan can, để tôi bắt chước động tác giữ trống. Cậu ấy nhắm mắt lại, say sưa làm động tác đập lên cái trống ảo tôi cầm, đập bên phải một cái rồi lại đập bên trái một cái, thân thể còn nghiêng nghiêng nhún nhảy phối hợp, những học sinh đi qua đều kinh ngạc nhìn, trong mắt họ Cát Hiểu Phỉ như con bé lên cơn điên, cứ đánh đập không khí mãi làm gì chứ. Nếu là tôi, khẳng định sẽ rất ngại để ọi người nhìn ra tôi vì một nam sinh mà điên điên khùng khùng, nhưng Hiểu Phỉ không thèm quan tâm, bởi vì cậu ấy thích, cho nên cậu ấy làm, cậu ấy không biết thiên hạ còn có một việc là cần quan tâm đến người khác nghĩ gì, cậu ấy nghe theo tiếng nói của trái tim mình, sống một cách vô cùng nhuần nhuyễn, sống động, như vậy mới thật sự là cool!

17. Chương 5 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 05

Chương 5

[Trưởng thành, giống như tham gia một cuộc thi chạy. Nhìn thấy người ta chạy nhanh hơn mình thì mình cũng không chắc sẽ sốt ruột bị thương, chỉ đến khi mình càng ngày càng cách xa người dẫn đầu, mới có thể sốt ruột bị thương. Có lẽ tôi sẽ không nhớ rõ người chạy phía sau tôi là ai, nhưng tôi vĩnh viễn nhớ rõ người chạy phía trước tôi.

Thời gian như ngọn lửa cháy mãnh liệt rồi cuộc cũng rèn luyện nên sự trưởng thành.

Trên ngã tư đường, có lẽ các bạn sẽ vẫy vẫy tay, có lẽ ngay cả một cái vẫy tay các bạn cũng không làm, cứ như vậy đều tự bước đi về những hướng khác nhau, bạn thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng trận đấu rồi cuộc cũng chấm dứt, nhưng bạn lại không biết rằng mình đã bắt đầu đứng trên một con đường khác, một trận đấu mới lại bắt đầu rồi.

Bạn băn khoăn sao nó không chấm dứt đi? Khi nào mới có thể nghỉ ngơi?

Vĩnh viễn không chấm dứt đâu! Đó là sinh mệnh!]

Hội diễn văn nghệ

Trong chương trình TV “Tuổi mười sáu là mùa hoa nở”, có một cô gái rất xinh đẹp tên là Trần Phỉ Nhi, rất nhiều người cảm thấy Hiểu Phỉ giống Trần Phỉ Nhi, hơn nữa tên cô gái kia cũng có chữ “Phỉ”, chính vì vậy mà đám bạn bắt đầu thân thiết gọi cậu ấy là “Phỉ Nhi”.

Theo sức hút của chương trình “Tuổi mười sáu là mùa hoa nở”, cái tên Hiểu Phỉ ngày càng nổi hơn, không ít nam sinh lớp trên, nam sinh trường khác đến tìm hiểu về Hiểu Phỉ, viết thư cho cậu ấy, hẹn cậu ấy đi chơi, Hiểu Phỉ trở thành cô gái trong mộng của rất nhiều nam sinh.

Nếu là cô gái khác, khẳng định sẽ rất hư vinh, có lòng tham vô bờ, nhưng Hiểu Phỉ lại không thấy vui vẻ chút nào, cảm thấy không được gọi mình là “Phỉ Nhi”, cậu ấy chẳng quan tâm ai thích mình, cậu ấy chỉ quan tâm Vương Chính gần đây làm cái gì, có nữ sinh nào dám đến gần anh chàng của mình không.

Thật ra, đến lúc đó tôi cũng chưa được nhìn rõ bộ dạng của Vương Chính, tuy nhiên, hàng năm cứ gần hết học kỳ hai là trường tôi lại tổ chức hội diễn văn nghệ, khẳng định có thể nhìn thấy Vương Chính, tôi cũng có ch

t hứng thú muốn chiêm ngưỡng xem tay trống có thể chinh phục trái tim của vô số cô gái kia có bộ dáng gì.

Hội diễn văn nghệ, là một sự kiện rất có ý nghĩa, nói chính xác hơn, đó là cơ hội để các tuần nam, mỹ nữ của các khối, các lớp tranh nhau khoe sắc.

Tiết mục của lớp tôi do Lâm Lam phụ trách, về mảng này bạn ấy cũng là người có tài, làm người ta không thể không phục. Bạn ấy lo từ việc bố trí vũ đạo đến trang phục diễn, và đã nghĩ ra hai điệu nhảy. Điều nực cười nhất là, điệu nhảy đầu tiên, bạn ấy có thể mượn trang phục may sẵn, nhưng còn điệu múa Thái, [1] lại không có trang phục may sẵn, nếu như đi đặt may theo yêu cầu thì cũng cần số tiền không nhỏ. Chậu châu báu lo lắng đến sắp bốc hỏa mà vẫn không có cách nào, rồi một ngày nọ, sau khi Lâm Lam nhìn chăm chăm lá cờ tổ quốc ở trường học cả buổi, ý tưởng bất ngờ ập tới, nói với chậu châu báu đi mượn cờ màu của trường học. (Mỗi lần trường có hoạt động quan trọng, ngoài cờ tổ quốc ra, còn treo những lá cờ màu ở hai bên)

[1] Dân tộc Thái: là một dân tộc ít người ở một vùng của tỉnh Vân Nam, Trung Quốc. Một hình ảnh múa Thái:

Lâm Lam cuốn lá cờ màu lên người từng bạn nữ một, dùng kim băng và dây kim tuyến cố định chúng, mặc thêm áo ghi lê vào, tóc dài chải sang một bên, gắn một đóa hoa hồng lên tóc, dưới ánh sáng của bóng đèn, nhìn từ xa, thật sự rất giống những cô gái dân tộc Thái.

Không biết Lâm Lam xuất phát từ ý nghĩ nào mà biết rõ cái não nhỏ của tôi không phát triển gì, còn mời tôi tham gia đội múa, tôi nhẹ nhàng xin miễn tham gia với bạn ấy, nhưng tôi sẵn sàng trợ giúp. Tôi thích nhìn các bạn ấy múa, nhìn những cô gái mới lớn duyên dáng múa những điệu múa thướt tha, xinh đẹp động lòng người.

Cứ hết giờ học, tôi liền giúp Lâm Lam xếp gọn bàn ghế xuống cuối lớp, tạo ra một khoảng trống để các bạn nữ tập múa. Khi họ tập múa, tôi ngồi trên bục giảng, giúp họ để ý bên ngoài, để phòng người của lớp khác đến nhìn lên.

Hiếu Phỉ có tham gia tiết mục văn nghệ của lớp 7-2, nhưng cụ thể diễn cái gì thì tôi không biết, đây là bí mật của các lớp, tôi không muốn làm kẻ phản bội, Hiếu Phỉ cũng không muốn, thế nên hai đứa đều bận rộn việc của riêng mình.

Vất vả luyện tập hơn nửa học kỳ sau, nhóm mỹ nữ lớp chúng tôi rốt cuộc cũng đợi đến ngày tranh đua khoe sắc ở hội diễn văn nghệ, vì hai điệu múa của lớp tôi đều do những bạn trong một đội múa nên thời gian trang điểm thay quần áo rất gấp gáp, vì thế tôi phụ trách việc giữ quần áo và hộp trang điểm cho đám mỹ nữ trong lớp, chính là nhân vật nha hoàn điển hình đó.

Thứ tự biểu diễn sẽ được bốc thăm để quyết định, điệu nhảy đầu tiên của lớp chúng tôi biểu diễn trước, điệu nhảy thứ hai cũng có thứ tự rất tốt, nhưng tiết mục Hiếu Phỉ tham gia thật không may, phải biểu diễn khai mạc hội diễn.

Vì tôi vẫn theo đuôi đám Lâm Lam, giúp lấy quần áo, lấy đồ trang điểm, nên không thể chuyên tâm ngồi dưới đài xem biểu diễn, màn múa của Hiếu Phỉ cũng chỉ được xem một nửa, mấy cô gái đó múa cũng khá đẹp, nhưng trang phục thì thật không thể khen nổi, ngọn đèn chiếu rọi xuống, không có một chút sắc thái biểu cảm nào, thực rõ ràng, những cô gái kia có thể múa, nhưng lại khuyết thiếu kinh nghiệm chuẩn bị, kinh nghiệm biểu diễn.

Điệu múa đầu tiên của lớp tôi tên là “Tiên nữ phóng hoa”, múa với trang phục kimono trông rất đẹp, nhưng trong lúc múa có một bạn nữ làm rơi lăng hoa, chắc cũng bị mất không ít điểm. Tuy Lâm Lam mất hứng, nhưng trên mặt lại không biểu hiện chút bực bội nào, mà còn an ủi cô bạn kia, “Không sao đâu, mọi người đều không trách cậu, chúng tớ đều biết cậu đã cố hết sức rồi.” Còn Lí Sân thì lại nghiêm mặt liếc cô bạn đó mấy cái.

Tôi đứng cạnh nhìn, cảm thấy lại phục Lâm Lam thêm vài phần. Những lớp khác, chủ nhiệm lớp đều phải tự tay lo liệu nhiều chuyện, thậm chí còn vận dụng mối quan hệ của mình, mời thầy cô dạy múa đến, nhưng chậu châu báu mới tốt nghiệp đại học đã được phân công đến dạy ở trường tôi, không có nhiều mối quan hệ, tất cả đều dựa vào Lâm Lam. Quần áo và kiểu tóc của mấy cô gái trong đội múa đều là Lâm Lam thiết kế, còn biết điều tiết quan hệ của cả đội, bạn ấy thật sự không đơn giản đâu!

Khi mấy cô gái thay trang phục, tôi tương đối nhàm chán, cầm tờ ghi trình tự biểu diễn, tiết mục của lớp 7-5 rất đơn giản, một tiết mục hát tam ca, một tiết mục đọc tấu đàn nhị. Tiết mục đọc tấu đàn nhị sắp

diễn rồi. Nhìn thấy tên tiết mục độc tấu đó, lòng tôi khê động, lớp tôi đang chuẩn bị tiết mục kế tiếp, tôi nhờ Nghệ Khanh và mấy bạn khác làm giúp việc của mình rồi chạy ra trước đài xem.

Quả nhiên là Quan Hà, bạn ấy mặc một bộ quần áo đơn giản, chiếc quần lụa màu tím khi bước đi cứ nhẹ nhàng lay động, như cơn gió thổi qua đóa sen. Bạn ấy nhìn mọi người rồi cúi đầu chào, ngồi trên ghế, trang điểm rất nhạt mà lại duyên dáng yêu kiều như đóa sen.

Người dẫn chương trình nói: “Sau đây là tiết mục của lớp 7-5: Độc tấu đàn nhị ”Đua ngựa“, [2] biểu diễn Quan Hà.”

[2] Nghe: mp3.zing.vn/bai-hat/Dua-Ngua-Huang-Jiang-Qin/ZWZD0Z8U.html

Chờ ánh đèn trên đài dần tối đi, chùm tia sáng chỉ tập trung trên người bạn ấy, bạn ấy mới bắt đầu kéo đàn, lúc đầu là hàng vạn con ngựa hung mãnh phi như bay, toàn bộ khán đài như biến thành khung cảnh thảo nguyên bao la, mặc cho những chú ngựa thỏa sức rong ruổi.

Một đoạn giữa bài, bạn ấy lấy tay vỗ vào đàn, bắt chước âm thanh của vó ngựa, hiển nhiên kỹ thuật rất tốt, làm cho nữ nghệ sĩ đặc biệt được mời đến làm giám khảo cũng rung động.

Biểu diễn xong, một tràng vỗ tay như sấm dậy vang lên, nam sinh lớp 7-5 gọi to tên bạn ấy, Quan Hà cười nhẹ, cúi đầu chào mọi người xong liền nhanh nhẹn rời đi. Giáo viên âm nhạc của trường và nữ nghệ sĩ trong đoàn văn nghệ kia đều cho bạn ấy điểm.

Tôi nghe thấy tiếng huýt gió ở phía góc đài, rất kinh ngạc, giáo viên chủ nhiệm các lớp đều ngồi tắt ở dưới, là ai có lá gan lớn như vậy nhỉ?

Vì tôi không có chỗ ngồi, đứng trên một cái bàn, nên tôi có thể nhìn rất rõ phía bức rèm trên đài. Một thiếu niên rất bảnh trai mặc áo choàng Mông Cổ, đội mũ Mông Cổ, vẻ mặt hiện rõ ý cười, ngón cái và ngón trỏ đặt trong miệng, huýt gió ăn mừng thay Quan Hà. Hóa ra là Trương Tuấn! Khi Quan Hà đi qua người cậu ta, cười gật đầu, tỏ vẻ biết ơn.

Tôi cảm thấy lòng mình như bị chôn vùi trong hố băng vào ngày đông giá lạnh nhất, tôi và Trương Tuấn đã sớm là người xa lạ, từ khi Trương Tuấn lên trung học cơ sở, ngay cả nam sinh cùng khối cũng ít chơi, càng không cần phải nói đến nữ sinh, nhưng cậu ta lại đối xử với Quan Hà không giống những người khác.

Tiết mục của lớp 7-8 là một màn múa Mông Cổ, tôi không ngờ Trương Tuấn cũng tham gia, nhưng nghĩ lại thì có cái gì kì lạ chứ? Hội diễn văn nghệ vốn là trò chơi của đám tuấn nam, mỹ nữ, Trương Tuấn bây giờ được rất nhiều nữ sinh bình chọn là nam sinh đẹp trai nhất khối 7, đã sớm không phải là cậu nhóc với mái tóc con nhím trên đầu mà năm đó tôi nhìn thấy nữa rồi, giờ cậu ta đã rất nổi tiếng.

Muốn đi, nhưng lại muốn xem, muốn đứng im ở đó, nhưng lại muốn chạy đi.

Trong lúc do dự, bốn nam sinh và bốn nữ sinh của lớp 7-8 đã chạy lên đài từ lúc nào. Giữa những lời ca tiếng nhạc Mông Cổ, họ vừa múa vừa hát. Con trai mạnh mẽ, con gái dịu dàng nhiệt tình.

Thế mà trước giờ tôi không biết Trương Tuấn cũng có tế bào văn nghệ, cậu còn múa đầu trong đám con trai, nhảy rất ấn ý với một bạn gái xinh đẹp đầu gắn đầy châu ngọc, khi thì là con tuấn mã ngông cuồng bay nhảy trên thảo nguyên, khi thì là con đại bàng hung mãnh bay lượn trên trời cao trong xanh.

Cậu ngồi xổm xuống, thân mình hơi nghiêng về trước, hai chân thay phiên nhau bắt chước tư thế nhảy chồm lên của con ngựa, cứ thế tiến về phía trước, thấy cậu sắp đến gần chỗ mình đứng, tôi lập tức xoay người bước đi, vội vàng nhảy lên góc đài, vén màn lên, đi vào trong tìm đám Lâm Lam.

Lâm Lam thấy tôi, lập tức hỏi: “Cậu thấy màn múa Mông Cổ của lớp 7-8 không? Múa thế nào?”

Tôi nhàn nhạt thờ ơ, chúng mình vẫn múa đẹp nhất, trời nóng thế này mà còn cổ mặc cái áo choàng dày cộp.”

Lâm Lam cười: “Nghe nói người biên đạo múa của lớp 7-8 là Đồng Vân Châu, là người Mông Cổ, múa điệu Mông Cổ rất đẹp, nếu không phải biểu diễn thì tớ thật rất muốn đi xem họ múa như thế nào.”

Nghệ Khanh vội vàng chạy đến, thở hổn hển nói: “Trời ạ! Lớp 7-8 kia múa đẹp quá! Trương Tuấn thực quá cool! Cô nàng Đồng Vân Châu đó không hổ là người Mông Cổ, còn múa đẹp hơn trên TV đấy!”

Lâm Lam liếc Nghê Khanh một cái, làm bộ không nghe thấy gì hết, giục các cô gái trong đội kiểm tra trang phục lần cuối. Nghê Khanh còn chưa hiểu ý cứ xán quanh Lâm Lam, Lâm Lam cũng chẳng buồn để ý.

Đến khi tiết mục múa Thái của chúng tôi lên đài, tôi và Nghê Khanh chạy ra trước đài nhìn. Tiết mục của lớp 7-5 và lớp 7-8 đều tương đối sống động, hai lớp vừa rồi còn nhảy hiện đại, người xem có cảm xúc dâng trào theo một đường dài, nên khi chúng tôi biểu diễn tiết mục “Bình minh trên đất Thái” này cũng được chiếm vài phần thiên thời địa lợi.

m nhạc tươi mát dịu dàng, những cô gái duyên dáng thướt tha, như con chim non giữa núi rừng, như dòng suối nhỏ trong mát, làm cho tinh thần của mọi người đều thay đổi.

Ánh đèn chiếu rọi xuống đài, chiếc váy trên người những cô gái trở nên xinh đẹp lạ thường, nếu không nói thì tuyệt đối không ai nghĩ tới đó lại là những lá cờ màu. Khi họ múa xong, tôi và Nghê Khanh lại quay về hậu trường, cầm quần áo chờ họ thay.

Lâm Lam còn không vội thay quần áo đã kéo tay tôi, cùng tôi chen chúc ra trước đài chờ xem kết quả, giáo viên chủ nhiệm và giáo viên âm nhạc cho điểm rất cao, hai giám khảo khác cũng cho điểm không thấp, nhưng nữ nghệ sĩ trong đoàn văn nghệ lại cho điểm rất chênh lệch, Lâm Lam dậm chân, than thở nói: “Mẹ tớ thật ác quá!”

Tôi kinh ngạc, “Đó là mẹ cậu?” Khó trách Lâm Lam có thiên phú văn nghệ như vậy, thì ra là con nhà nòi. “Đúng vậy!”

Tôi an ủi bạn ấy, “Không sao đâu, giám khảo khác cho điểm rất à, khẳng định có thể đoạt giải. Mẹ cậu làm như vậy, cũng là vì chứng minh cậu dựa vào năng lực của chính mình, không vì quan hệ mà thiên vị.

Lâm Lam cười cười, cuối cùng cũng có vài phần cao hứng.

Những tiết mục sau đó rốt cuộc là gì, tôi đều không còn tâm trạng xem nữa, chờ đến lúc nhớ tới Vương Chinh mới vội đi hỏi, kết quả người ta nói cho tôi, năm nay Vương Chinh không thể đại diện lớp tham gia biểu diễn, bởi vì khi diễn tập, giáo viên chủ nhiệm không thích tiết mục của anh ấy, nói rằng chủ đề đó không lành mạnh, nên đã bị rút.

Kết quả cuộc thi được công bố, giải nhất của khối 7 thuộc về tiết mục độc tấu đàn nhị do Quan Hà biểu diễn, giải nhì thuộc về màn múa Mông Cổ của lớp 7-8 và điệu múa Thái của lớp tôi, vũ đạo của lớp 7-2 không được giải gì, Hiểu Phi có chút uể oải, có điều cậu ấy còn bất bình thay cho Vương Chinh nhiều hơn, mắng to giáo viên chủ nhiệm đó đúng là không có con mắt thẩm mỹ.

Tan cuộc, đám học sinh xung quanh còn đang bàn luận về hội diễn văn nghệ vừa kết thúc, con gái nói về Trương Tuấn, con trai nói về Quan Hà. Tôi hoảng hốt, trước mắt lần lượt hiện lên hình ảnh Quan Hà và Trương Tuấn, cô gái tao nhã uyển chuyển hàm xúc, nét anh tuấn không thể che giấu của chàng trai, tôi bắt đầu cảm thấy khoảng cách giữa mình và họ ngày một xa hơn, họ như hai ngọn đèn càng cháy càng sáng, ánh sáng tỏa ra càng ngày càng động lòng người, mà tôi đây chẳng những không có ánh sáng, mà còn tăm tối không chịu nổi, tiếng xấu lan xa.

Tôi hiểu được chênh lệch giữa mình và họ, tôi có một chút bi thương, có một chút phiền muộn không cam lòng với vận mệnh, và nhiều nhất chính là không thể không chấp nhận. Có lẽ chỗ sâu nhất trong lòng đã sớm hiểu bản thân mình vốn là một người chỉ có thể nhìn không chớp mắt, vốn nên đứng đó mà ngưỡng mộ, khát vọng nhìn về phía ánh sáng của người khác, cho dù hăm mộ đến đâu, tôi cũng không thể trở thành họ được.

Tất cả trường trung học đều có chủ tịch hội học sinh.

Sau khi hội diễn văn nghệ kết thúc không lâu, trường bắt đầu thay đổi các thành viên trong hội học sinh, Thẩm Viễn Triết được nhận chức chủ tịch mới của hội học sinh.

Làm lớp trưởng lớp 7-6, lớp đó được cậu dẫn dắt, đã giành danh hiệu lớp xuất sắc nhất năm, tên của cậu ai ai cũng biết, vì vậy, cậu đảm nhiệm chức chủ tịch hội học sinh này cũng rất xứng đáng width=“48” align=“justify”>Thời gian trôi qua, đám học sinh mới vào trường chúng tôi đầu tiên là nghe tin đồn từ sư huynh sư tỷ, rồi không biết bắt đầu từ khi nào đã trở thành nhân vật chính của tin đồn.

Sau “Song ba” Hiểu Phỉ và Quan Hà, “Song vương” cũng được đề cử ra. Bạch mã vương tử là Thẩm Viễn Triết, tướng mạo nhả nhặn, học tập tốt, tính tình cũng tốt, nhiệt tình lương thiện, vui vẻ giúp đỡ các bạn và thầy cô giáo, luôn thân thiện với các bạn, có nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, rất nhiều nữ sinh thích cậu, nhưng cậu không hề có lời đồn xấu, với nữ sinh nào cậu cũng đối xử bình đẳng. Cậu ôn hòa lương thiện nên dù nữ sinh thổ lộ với cậu bị từ chối, cũng không cảm thấy bị tổn thương, mà còn coi cậu là bạn.

Hắc mã vương tử là Trương Tuấn, diện mạo anh tuấn, học tập bình thường, tính cách trầm mặc ít lời, không có tinh thần tập thể, cũng không đoàn kết với các bạn học, không nhiệt tình giúp đỡ người khác, nhưng cũng không bắt nạt kẻ yếu, con gái thích cậu nhiều và cũng phức tạp, có đàn chị lớp trên, có nữ sinh học trường kỹ thuật, có cả cô bé lớp dưới, lời đồn về cậu rất nhiều, nhưng do không chơi với nữ sinh cùng khối, nên không nghe nói cậu có chuyện tình cảm với nữ sinh cùng khối, cũng không nghe nói có nữ sinh nào khối tôi thổ lộ với cậu, tuy nhiên có thể thường xuyên nghe nói rất nhiều chuyện từ yêu thành hận của những nữ sinh lớp trên với cậu, tìm người quen biết đánh cậu, kết quả có đánh hay không, không ai biết.

18. Chương 6 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 06

Chương 6

[Vết thương đau đớn nhất thế gian chính là vết thương không đổ máu, không có thuốc hay, cũng không thể chữa khỏi, cho dù bình phục, cũng như ánh trăng trên mặt nước, nhìn thì thật tròn vẹn, yên bình, nhưng mỗi khi gió thổi qua, nó sẽ dễ dàng lộ ra vết rách, âm thầm đau đớn.]

H

Cuộc thi cuối kỳ chấm dứt, thành tích của mọi người đều không có thay đổi gì lớn, Trần Tùng Thanh vẫn đứng đầu lớp tôi, Lâm Lam đứng thứ hai, lớp 7-2 Cát Hiểu Phỉ đứng thứ nhất, lớp 7-5 Quan Hà đứng thứ nhất, Trương Tuấn và tôi vẫn lẩn lử ở vị trí thứ hai mươi mốt của lớp.

Tôi yêu nhất là kỳ nghỉ hè dài. Tôi giấu mình trên ghế sofa ở quán karaoke, vừa đọc sách vừa ăn quà vặt, tiêu dao tự tại cứ như thần tiên. Tiểu Ba bây giờ đâu còn giống trước nữa, không cần chờ đến khi đánh thắng ván bi-a mới mời tôi uống nước, bây giờ, dù là lúc nào bên cạnh ghế sofa cũng bày đầy đồ ăn vặt và đồ uống, tùy tôi muốn ăn gì thì ăn, muốn uống gì thì uống.

Tôi cũng không cần khách khí gì với anh ấy, đôi khi nhớ đến vấn đề kinh tế, lương tâm cũng thấy bất an nên hỏi: “Em có cần trả tiền không? Mẹ em cũng cho em tiền tiêu vặt mà.”

Tiểu Ba cười: “Em có thể ăn bao nhiêu? Mấy chuyện này anh vẫn đủ khả năng.”

Miệng tôi nhai mứt, không do dự hỏi: “Mẹ anh còn may găng tay à?”

Anh thản nhiên trả lời: “Đúng vậy, đối với mẹ anh mà nói, chút bận rộn trong cuộc s

ng có thể quên đi những chuyện không vui.”

Ô Tặc nghe được đoạn đối thoại của chúng tôi, hoàn toàn không thể hiểu nổi, la hét nói: “Nhưng bây giờ em có thể nuôi sống bản thân mình rồi, sao còn để mẹ em phải kiếm tiền vất vả như thế? Cô ấy may găng tay cả ngày cũng không đủ tiền hát một bài hát.”

Tiểu Ba và tôi đều cười nhìn Ô Tặc, anh chàng này sống thật đơn giản hạnh phúc!

Một buổi tối cuối tuần, tôi rúc mình trong phòng hát đọc sách nhiều quá đến mệt mỏi cả người, chuẩn bị đi ra ngoài một chút. Vừa đi ra đã nhìn thấy ngọn đèn mờ ảo, tiếng người ồn ào, không khí có vẻ khác lạ, ngay cả cầu thang cũng đứng trập người, tôi cảm thấy buồn bực, tối nay sao lại kinh doanh khác thường vậy nhỉ?

Bắt lấy một chị đang đưa rượu, hỏi: “Tối nay có hoạt động à chị?”

Chị ấy gạt đầu, “Có người tổ chức sinh nhật.”

Tôi lách qua đám người, muốn đi lấy chút đột nhiên, ở giữa ngọn đèn mờ ảo, tôi nhìn thấy một cô gái có mái tóc dài đen nhánh, quần áo trắng tinh ngồi bên cạnh Trương Tuấn, cầm microphone hát “Như sương như mưa lại như gió”.

“Tình cảm em dành cho anh vĩnh viễn không thể rõ

Em trao trái tim mình cho anh nhưng em luôn bị dày vò

Trong đêm tối tĩnh mịch em bắt lực tìm kiếm

Muốn tìm một ai đó có thể dựa vào

Nhưng em lại nhận được cái ôm sâu đậm nhất

Em cảm nhận được trái tim nồng cháy của anh đang đập mạnh mẽ

Anh có biết không, em không quan tâm

Trái tim yêu anh vĩnh viễn không già

A. . . A. . .

Đối với em, anh như sương như mưa lại như gió

Đến rồi lại đi chỉ để lại công dã tràng

Đối với em, anh như sương như mưa lại như gió

Mặc cho tim em luôn dõi theo anh

A. . . A. . .”

Lúc đó, bài hát này và cô gái Lương Nhạn Linh xinh đẹp đã nổi tiếng khắp trong nam ngoài bắc, gần như cứ đến quán karaoke là sẽ hát bài này, tôi đã sớm nghe đến tên người, nhưng lúc này, tại nơi đây, tôi như bị sét đánh trúng.

Người bên cạnh cứ không ngừng xô đẩy, tôi bị đâm vào khi thì bị đẩy lên phía trước, khi thì bị xô xuống dưới, nhưng tôi lại không có chút cảm giác đau đớn nào, chỉ cảm thấy linh hồn mình như bị hút ra khỏi cơ thể, nó vừa chết lặng vừa bị thương nhìn thân thể tôi.

Những người xung quanh Trương Tuấn vỗ tay, huýt sáo, cười hét lên: “Nghe thấy chưa? Muốn cậu cho cô ấy một cái ôm sâu đậm đó!”

Trương Tuấn uống rượu cười, vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Bạn bè của Trương Tuấn ồn ào: “Trương Tuấn, sao cậu nhảm chớ thế hả, con gái nhà người ta đã chủ động thế mà!”

Một cô gái không biết có phải em gái của cô kia không, dẫn đầu nói, “Trương Tuấn, hôn chị ấy đi!” Tất cả mọi người đều vỗ tay cổ vũ, reo hò, “Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi! . . .” Tiếng kêu càng lúc càng lớn, tiếng vỗ tay càng lúc càng vang, dường như độ âm trong phòng hát được đẩy lên rất cao, linh hồn của tôi thấy bản thân mình đang chen chúc trong đám người, sắc mặt trắng bệch, ngơ ngác nhìn chằm chằm Trương Tuấn, hai tay gắt gao nắm thành quyền.

Trương Tuấn không nhìn được trước tiếng reo hò của mọi người, rốt cuộc cũng buông chén rượu xuống, nắm tay cô gái kia, hôn lên mu bàn tay cô.

Mọi người không hài lòng ôi ôi a a chê cậu ta, tiếng chê càng lúc càng lớn, rất có xu thế bật tung nóc nhà.

Cô gái kia đột nhiên nâng một tay lên ôm cổ Trương Tuấn, nhìn về phía trước rồi hôn một cái trên mặt cậu, cuối cùng cũng thay Trương Tuấn giải vây trong cuộc biểu tình.

Mọi người lại huýt sáo, lại cười vang, vừa cười vừa chen lấn, vóc dáng tôi cũng không cao to gì, vô tình bị đám đông đẩy về phía trước, không biết cánh tay ai đụng phải một chút, cái kính cận bị rơi xuống sàn, tôi luống cuống đi tìm, miệng còn nói: “Đừng giẫm lên kính của tôi.”

Nhưng ở đây thật sự rất nhiều người, mọi người đều chen nhau lao về phía trước. Tôi chẳng những không nhặt được kính, mà còn suýt bị đám người làm bị thương, kính bị đá đến dưới chân một người, tôi đang muốn đi nhặt nó thì lại bị một đôi giày cao gót giẫm lên, nát bét, chủ nhân của đôi giày cao gót đó kinh hãi kêu lên một tiếng, “Ai nha, đây là cái gì?” Mọi người nghe thấy tiếng kêu đều hạ tầm mắt xuống thấp, thấy tôi chật vật trên sàn.

Hóa ra, trong lúc lần tìm kính tôi đã tình cờ đến cái sofa mà bọn Trương Tuấn ngồi. Vừa rồi nhìn chăm chăm vào Trương Tuấn, nên không phát hiện ra Tiểu Ba cũng ngồi trong này. Anh ấy kéo tôi từ dưới sàn lên, cố gắng nén nhịn mới không chửi ầm lên, “Em có biết vừa rồi nguy hiểm thế nào không? Nhiều người như vậy, tiếng nhạc lại to, nếu em bị ngã thì chả có ai chú ý đến em cả.”

Tôi ầm ục nói: “Em muốn tìm kính.”

Bạn gái Trương Tuấn thật có lỗi nói: “Xin lỗi nhé, em gái, chị không nhìn thấy, chị sẽ mua cho em một cái kính mới.”

Tiểu Lục nói: “Tiểu Ba, cái bộ của mày Vì chịu ảnh hưởng của những bộ phim điện ảnh xã hội đen HongKong, nên hồi đó lưu hành gọi bạn gái là cái bộ, nhưng tôi lại rất rất ghét cách gọi này.”

Tiểu Ba vội nói: “Không phải, bạn bình thường của em thôi.”

“Bảo con bé lại đây, mọi người cùng nhau uống vài chén, kết bạn kết bè một chút.”

Tiểu Ba cười theo nói: “Em ấy vẫn còn nhỏ, không uống được rượu.”

Tiểu Lục cười không nói lời nào, bên cạnh hẳn tự nhiên có người nói thay, “Tiểu Ba bây giờ là ông chủ, tính khí cũng bạo hơn trước quá nhỉ, ngay cả lời anh Lục nói cũng không nghe.”

Sợ Tiểu Ba khó xử, tôi túm áo anh ấy, ý bảo anh là không sao, chủ động ngồi xuống cạnh anh.

Tiểu Lục đưa cho tôi một chén rượu vang nhỏ, “Học trường nào?”

“Trường Nhất Trung ạ.”

“Trường tốt đấy, cùng trường với thằng em Trương Tuấn của anh đúng không? Trương Tuấn?”

Trương Tuấn chỉ lạnh lùng gật gật đầu.

Tôi đang định uống chén rượu cho xong chuyện, Tiểu Ba lại cầm lấy chén rượu trong tay tôi, cười nói: “Anh Lục, cô bé này thật sự không biết uống rượu đâu, bỏ qua cho em ấy nhé, em sẽ uống thay.”

Tiểu Lục không cười, nhìn chăm chăm Tiểu Ba, Tiểu Ba cũng không lùi bước, đón tầm mắt của hắn. Tất cả những người xung quanh đều không nhịn được ngừng thở, một lúc lâu sau, Tiểu Lục cười gật gật đầu, “Được! Mày đã nói vậy thì anh cũng không thể miễn cưỡng, mày muốn uống thay thì phải uống nhiều đó!”

Tiểu Ba lập tức uống một hơi cạn sạch, “Cảm ơn anh Lục.”

Một thanh niên bên cạnh Tiểu Lục giờ chai rượu chưa mở nắp ra trước mặt Tiểu Ba, “Không phải một chén đó, mà là một chai này.”

Tôi tức đến xì khói, nhưng tôi biết, đây là quy củ của vòng quan hệ luẩn quẩn này, nếu muốn ra mặt thay người khác, thì sẽ phải chấp nhận yêu cầu của đối phương, nếu không làm được thì đúng là hèn.

Tiểu Ba cầm lấy chai rượu, ngay cả cái bật nắp chai cũng không dùng, mà trực tiếp dùng răng cắn nắp chai ra, đặt miệng chai lên môi, nuốt từng ngụm rượu vào cổ họng.

Giữa những tiếng “ực ực” “ực ực”, Tiểu Ba đã uống hết chai rượu một lít, đặt vỏ chai rượu lên bàn, cười nói: “Cảm ơn anh Lục.”

Tiểu Lục không để ý đến Tiểu Ba, cười tủm tỉm hỏi người khác, “Này, sao em không hát? Hát đi nào!”

Cô gái ngồi cạnh hắn lập tức cầm cuốn sách hát lên, chọn bài, sau đó chị ta và hắn cùng đứng lên hát bài “bình tụ”.

Tiểu Ba chào Tiểu Lục, Tiểu Lục cứ như đang đuổi ruồi bọ, không kiên nhẫn xua xua tay, tôi chạy nhanh về phía toilet cùng Tiểu Ba, anh ấy thọc tay vào cổ họng, ép mình nôn ra, tôi cảm thấy áy náy vô cùng, nhưng lại không biết mình có thể làm cái gì, chỉ có thể vỗ nhẹ lên lưng anh.

Nôn xong, anh xúc miệng, rửa mặt, cười nói với tôi: “Không sao đâu, thể này thì coi như chưa uống tí rượu nào rồi.”

Tôi nhẹ giọng hỏi: “Sao anh lại đỡ rượu thay em? Đó chỉ là một chén rượu vang nhỏ thôi mà, uống cũng chẳng sao hết, vào lễ mừng năm mới bố mẹ cũng cho em uống rượu vang.”

Anh mỉm cười giải thích, “Trong vòng luẩn quẩn này, lũ đàn ông con trai muốn chuốc say các cô gái đều bắt đầu dây dưa từ chén đầu tiên, có chén thứ nhất, sẽ không có cách nào từ chối chén thứ hai, bọn họ sẽ dùng đủ mọi cách để mời rượu em, muốn từ chối thì phải từ chối từ chén đầu tiên. Vừa nãy anh chỉ uống một chai, nhưng lại có thể đỡ rượu thay em cho cả sau này nữa, mọi người ở đây hôm nay đều hiểu rồi, dù là dưới trường hợp nào em cũng không uống rượu, tuyệt đối sẽ không có ai để em uống nữa.”

Lúc đó tôi mới thật sự hiểu ác ý của Tiểu Lục, giọng điệu của Tiểu Ba ngày càng nghiêm túc hơn, “Kì Kì, đối với con gái, thứ nhất là thuốc phiện, mặc kệ nó có phải thật sự là thuốc phiện hay không, dù người ta có nói không độc, không gây nghiện, cũng tuyệt không thể dính vào, thứ hai là rượu, một giọt cũng không thể uống.”

“Em biết rồi, có thể uống ở nhà với bố mẹ, không thể uống cùng những người này.”

Tiểu Ba vỗ vỗ đầu tôi, giống như đang vỗ đầu con chó nhỏ.

Tiểu Ba mới nôn xong, tuy thân thể không thoải mái, nhưng vẫn muốn ở lại làm việc, tôi đi tìm Ô Tặc, muốn anh ấy đôn đốc Tiểu Ba ăn chút gì đó, nhưng Ô Tặc lại làm bộ xa lánh, tôi đoán là vì Tiểu Ba giúp tôi đỡ rượu nên anh ấy mới mất hứng, nhưng mà, ai thêm để ý anh ấy mất hứng hay không chứ? Tôi nói xong điều muốn nói rồi quay người bước đi.

Cầm sách trên tay, chen qua đám người đông đúc để ra ngoài, thái độ của họ không giống trước nữa, nhìn thấy tôi, họ đều chủ động đứng dịch ra tạo cho tôi một lối đi, trong đại sảnh, lại vang lên lời ca của bài “Như mưa như sương lại như gió”.

“A . . . A . . .

Đối với em, anh như sương như mưa lại như gió

Đến rồi lại đi chỉ để lại công dã tràng

Đối với em, anh như sương như mưa lại như gió

Mặc cho tim em luôn dỗi theo anh

... ”

Tôi chạy rất nhanh ra khỏi quán karaoke, đứng ngây người trước dòng xe cộ đi lại đông nghìn nghịt, có cảm giác hoang mang bị thương, đột nhiên, tôi bắt đầu chạy, chạy dọc theo ngã tư đường, hơn hai mươi phút sau, tôi thở hồng hộc chạy đến bờ sông.

Tôi đứng ở bờ sông, nghe tiếng nước sông chảy rào rào, ánh trăng chiếu xuống mặt nước phập phồng, toát ra tia sáng lung linh.

Tôi yên lặng đứng đó rất lâu, trong đầu tựa như suy nghĩ rất nhiều, nhưng lại giống như không nghĩ được gì. Mãi đến khi có một người đạp xe đạp qua cầu, tôi mới bừng tỉnh, nên trở về nhà thôi, nếu không biện pháp chặn dê sẽ không còn nữa, bố mẹ sẽ nổi giận mất.

Chạy một mạch về nhà, cũng đã là mười một giờ rồi, sắc mặt mẹ rất khó coi, tôi không đợi mẹ hỏi đã chủ động giải thích, “Con ở nhà bạn Hiếu Phỉ mãi xem Doraemon quá nên không để ý giờ mẹ ạ.” May mắn là vào những năm đó, không có mấy nhà lắp điện thoại bàn.

Sắc mặt của mẹ và bố cũng dịu đi không ít: “Nhanh đi ngủ đi, lần sau chú ý giờ giấc đấy.”

Tôi gật gật đầu, lập tức đi đánh răng rửa mặt.

Sau đó, tôi thường xuyên thấy Trương Tuấn và cô gái kia ở cạnh nhau trong quán karaoke, ai cũng nói cô ấy là bạn gái Trương Tuấn, tôi được nghe nói cô ấy đã đi làm rồi, là giáo viên mầm non, còn có thể nghe rất nhiều chuyện, nhưng tôi không muốn biết thêm điều gì nữa, thậm chí tên cô ấy, tôi cũng chẳng buồn nghe, cho dù nghe thấy, cũng không muốn nhớ kỹ, dường như, chỉ cần tôi không biết tên cô thì tôi có thể làm như cô không tồn tại.

Kỳ nghỉ hè vốn vui vẻ tựa thần tiên của tôi bỗng trời lên một đám mây âm u, lần đầu tiên tôi biết, khi ngóng trông ai đó, trái tim mình có thể đau nhói lên, khi nghe những lời ca u buồn, có thể rơi lệ, thật ra, từ trước tới giờ tôi cũng không ôm hy vọng gì với Trương Tuấn, nhưng có lẽ tình cảm của tôi bị đè nén xuống chỗ sâu kín nhất trong lòng, ngay cả bản thân tôi cũng không phát hiện ra nó, vì thế khi tận mắt chứng kiến mới cảm thấy thương tâm đến vậy. Thậm chí tôi còn có ý nghĩ ác, vì sao cô gái đó không giống Quan Hà, không để ý đến Trương Tuấn chứ? Tốt nhất là cô ấy có thể đá bay Trương Tuấn đi.

Cô gái đó rất thích hát bài “Như mưa như sương lại như gió”, lần nào đến quán karaoke cũng hát bài này.

Mà mỗi khi nghe thấy bài ấy, tôi liền chẳng còn tâm tình làm việc mình đang làm dở nữa, “Như mưa như sương lại như gió” bị tôi liệt vào danh sách những ca khúc ghét nhất, tôi trẻ con đem giấu hết những tờ mã số có bài hát đó trong quán karaoke, không khách nào hát được bài đó nữa, nhưng chuyện còn chưa yên, cái cô nàng kia cũng thật quá cố chấp, nhất định muốn hát bài đó. Tiểu Ba sút đầu mẻ trán vì phải đi tìm quanh, lại còn không ngừng nói “xin lỗi” với cô ta, tôi không thể nhìn nổi nữa, chỉ có thể giả bộ tìm tìm cái gì đó dưới sofa, rồi may mắn tìm thấy mấy tờ giấy ấy, làm như không có chuyện gì đưa chúng cho họ.

Cô nàng đó vui sướng nhận lấy, liên tục nói “Cảm ơn”, lại còn thân thiết mời tôi chơi cùng bọn họ, tôi lạnh lùng, cực kỳ không nể mặt cô ta, nói: “Em không thích hát.”

Cô ta xấu hổ cười, “Chị thấy em cả ngày chơi trong quán karaoke mà, sao lại không thích hát?”

Tiểu Ba sợ tôi lại nói gì đó không hay, vội đẩy tôi xuống ghế lô. Từ đầu đến cuối Trương Tuấn đều lạnh lùng ngồi trên ghế sofa, coi như đây là chuyện của người khác, chẳng thèm đếm xỉa đến.

Cửa phòng bị đóng lại, tôi bực mình nghĩ, chẳng lẽ sau khi đóng cửa lại, vẫn phải đối mặt với chuyện này

Chị đưa đồ uống cho bọn họ hỏi tôi và Tiểu Ba, “Cái cậu Trương Tuấn thật sự học cùng khối với Kì Kì à?”

Tôi không để ý đến chị ấy, Tiểu Ba hiền lành trả lời: “Là cùng một khối.”

Chị kia vô cùng kinh ngạc nói: “Nhìn cậu ta không giống trẻ con chút nào, so với người lớn còn người lớn hơn.”

Tôi lập tức nói: “Tuy cậu ta học cùng khối với em, nhưng cậu ta đã từng bị đúp, lớn hơn em hai tuổi, là học sinh lớp lớn bị lưu ban.”

Có lẽ vì Tiểu Ba chưa từng thấy tôi nói xấu ai như vậy, liếc tôi một cái, mỉm cười nói với chị kia: “Tuổi ở trong lòng, không ở ngoài mặt. Năm nay em mới mười lăm tuổi, bạn bè bằng tuổi em cũng chỉ vừa học xong trung học cơ sở, còn ngồi trong lớp cãi nhau ầm ĩ, nhưng em đã ra ngoài làm công kiếm tiền, chẳng những nuôi được bản thân mình, mà còn mang tiền về nhà cho anh trai mua sách, nếu họ nhìn thấy em, cũng nhất định không thể tin em là bạn cùng lứa với họ.”

Chị ấy cầm cái khay rời đi, “Mỗi người có một số mệnh, họ sinh ra ở thành phố, em sinh ra ở nông thôn, không giống nhau.”

~~Kết quả thi trung học phổ thông của Vương Chính

Nghỉ hè hàng năm, đều có hai kỳ thi khiến nhiều học sinh phải đau đầu, một là kỳ thi vào trung học phổ thông, một là kỳ thi vào trường đại học.

Sau kỳ thi lên trung học phổ thông, ở ngoài cổng của trường trung học cơ sở Nhất Trung sẽ dán thông báo công bố thành tích. Trên bảng tin của trường trung học cơ sở Nhất Trung, bên phải là thành tích thi trung học phổ thông của các học sinh, bên phải là tên những thí sinh đỗ vào trường trung học phổ thông Nhất Trung, vì thế ngoài cổng trường có rất nhiều phụ huynh và thí sinh đang lo lắng chen chúc để xem kết quả, có học sinh và phụ huynh của trường Nhất Trung, cũng có những học sinh của trường khác nữa.

Vì năm nay có Vương Chính tham gia cuộc thi, nên Hiểu Phỉ vô cùng chú ý, sáng sớm tinh mơ đã kéo tôi dậy vào trường xem kết quả. Tuy so với các bạn cùng lứa, vóc dáng của tôi và Hiểu Phỉ đều tính là cao, nhưng đứng cùng nhiều người lớn thế này, dù sao cũng vẫn là thấp bé, vì thế dù đến rất sớm nhưng chúng tôi lại là những người cuối cùng xem được kết quả, khi đám người đều xem gần xong rồi, rốt cuộc chúng tôi mới chen được vào mà xem.

Hiểu Phỉ bắt đầu nhìn từ những cái tên đầu bảng, tôi không hé răng, lén lút xem từ những cái tên cuối bảng, rất nhanh tôi đã thấy thành tích của Vương Chính, xem từ đầu bảng đúng là chỉ lãng phí thời gian và sức lực, tuy nhiên, câu này tuyệt đối không thể nói với Hiểu Phỉ được.

Khi nhìn được tên của Vương Chính rồi, tôi liếc sang cột thành tích, thật rõ ràng, với thành tích này của anh ấy, không chỉ không vào được trường trung học phổ thông trọng điểm, mà ngay cả trường bình thường cũng đừng có mơ, anh ấy chỉ có thể đi ghi danh vào trường kỹ thuật thôi.

Hiểu Phỉ vẫn đang chuyên chú tìm tên từ trên xuống, dù sao thì tôi vẫn đợi cậu ấy, nên cũng xem từ trên xuống giống cậu, sau khi xem qua bốn mươi năm mươi cái tên, phát hiện một cái tên quen thuộc, Trần Kính. Tôi ngậy người nhìn chằm chằm cái tên ấy vài giây, cái tên của cậu thật sự chỉ bình thường đứng giữa một đồng tên khác.

Có gần bốn trăm thí sinh của trường tôi thi vào trung học phổ thông, tôi nhìn lên nhìn xuống một lúc lâu, nhìn đến nổi hoa cả mắt, rốt cuộc, Hiểu Phỉ cũng nhìn thấy tên Vương Chính.

Cậu ấy yên lặng đứng đó, nhìn đi nhìn lại, dường như không tin chỗ mà mình vừa nhìn thấy. Tôi không phải là người giỏi an ủi người khác, nên chỉ có thể trầm mặc đứng.

Bỗng nhiên, cậu ấy bắt đầu gào khóc, khóc long trời lở đất, khóc khàn cả giọng.

Trời ạ! Tất cả thí sinh thi trượt đều không khóc, thế mà cô bạn tôi lại khóc cứ như mình thi trượt. Phụ huynh và các học sinh khác đều nhìn về phía chúng tôi. Hiểu Phỉ khóc giàn giụa như mưa, mặc kệ người khác nghĩ gì, trên mặt tôi thì vẫn trấn tĩnh lắm, nhưng trong lòng thì chỉ hận không thể giấu cái mặt mình trong quần áo.

Có phụ huynh vì đứa con của mình không thi đỗ nên rất bức, nhìn thấy Hiểu Phỉ khóc thương tâm như vậy, liền chỉ vào con mình trách móc: “Con xem con đi, thi không đỗ mà lại chẳng có chút phản ứng nào, người ta không đỗ ít nhất còn biết khóc, biết hối hận trước kia không học hành chăm chỉ.”

Con của cô ấy buồn bức, tôi cũng rất buồn bức!

Tôi không biết khuyên nhủ thế nào, chỉ có thể trầm mặc nhìn Hiểu Phỉ khóc, Hiểu Phỉ như được tạo ra từ nước ấy, khóc ước chừng nửa giờ rồi mà vẫn không thấy. Tôi nhìn cũng thấy đau lòng, giọng buồn buồn nói:

“Đừng khóc nữa!”

Hiểu Phỉ vừa lau nước mắt vừa thê lương hỏi: “Làm thế nào bây giờ? Anh ấy không đỗ trung học phổ thông, sau này tớ còn muốn học đại học nữa, có phải chúng tớ sẽ không được ở cùng một chỗ không?”

“Thì cậu không chê anh ấy là được thôi!”

“Thế nếu anh ấy ghét bỏ tớ thì sao?”

Tôi thật nghi ngờ cái đầu của Hiểu Phỉ có cấu tạo không giống người thường, bắt đắc dĩ nói: “Sao anh ấy có thể ghét bỏ cậu chứ? Tương lai cậu là sinh viên cơ mà!”

Hiểu Phỉ nửa tin nửa ngờ, cuối cùng nước mắt cũng dần ngừng chảy, tôi vốn muốn mời cậu ấy đi ăn kem, ăn chút kem lạnh vào để bồi bổ lại sức lực mà cậu vừa tiêu tốn, thật không ngờ trong mắt cô bạn này chỉ có trai đẹp, không có bạn bè, “Kì Kì, tớ không đi chơi cùng cậu được đâu, tớ muốn đi tìm Vương Chính, lúc này khẳng định anh ấy rất buồn, tớ muốn gặp anh ấy.”

Không phải Vương Chính thi trượt kỳ thi này, mà là thành tích quá kém, đối với thành tích của mình chắc hẳn trong lòng anh ta cũng sớm đoán được rồi, nếu có bị buồn lòng thì phải đợi đến hôm nay sao? Nhưng tôi cũng chỉ có thể nói với Hiểu Phỉ rằng: “Cũng được, vậy cậu đi tìm anh ấy đi.”

Hiếu Phỉ hấp tấp cười chiếc xe đạp của mình rồi đi, tôi nhàn rỗi không có việc gì, đi đến bảng thành tích, đi xem những ai đỗ vào trường trung học phổ thông Nhất Trung. Trường Nhất Trung tuyển chọn khoảng bốn, năm trăm học sinh, tên Trần Kính đứng ở thứ hai, ba trăm, thật sự không dễ tìm chút nào. Bên cạnh có hai cô gái cũng đi xem náo nhiệt giống tôi, thấp giọng bàn tán, “Trần Kính này có phải là con phó giám đốc đài truyền hình của chúng ta không nhỉ?”

“Chính là cậu ta đó!”

“Không phải nghe nói con cô ấy rất thông minh sao?”

“Trước đây hình như đúng là vậy, phó giám đốc đài truyền hình còn liên hệ với giới báo chí trong tỉnh, muốn cho tên con mình vào một trăm thiếu niên ưu tú nhất Trung Quốc, sau đó cậu ta lại học tập không xuất sắc nữa, dù cô ấy có tâm cao đến đâu cũng phải từ bỏ.”

Tôi nhìn chằm chằm vào tên Trần Kính, nghĩ đến Thương Trọng Vĩnh không biết mẹ cậu có hối hận vì đã để cậu nhảy lớp không, còn Trần Kính. . . Nghĩ tới dáng vẻ của cậu, tôi lại cảm thấy cậu không giống Trọng Vĩnh, Trọng Vĩnh chính là một con một sách, còn xa mới gian xảo giả dối được như Trần Kính.

[1]“Thương Trọng Vĩnh” là tên một bài văn xuôi của Vương An Thạch, nhà chính trị, nhà văn của Trung Quốc thế kỉ XI.

Bài văn kể rằng, tác giả gặp một thần đồng tên là Thương Trọng Vĩnh, Năm 5 tuổi, Thương Trọng Vĩnh đã có thể sáng tác ra bài thơ rất hay, bố Vĩnh rất vui mừng, thường dẫn Vĩnh tham gia các hoạt động xã giao để kiếm lợi. Sau đó, vì không được tiếp tục giáo dục, Vĩnh dần dần trở thành một đứa trẻ rất bình thường. Bài này hình như là tác giả viết để động viên bản thân mình, thông qua học tập chăm chỉ, Vương An Thạch cuối cùng đã trở thành một nhân vật vĩ đại. Bài “Thương Trọng Vĩnh” cũng được người đời sau coi là bài mẫu để động viên khuyến khích mọi người học tập chăm chỉ, cho đến nay vẫn là bài kinh điển trong sách giáo khoa trung học Trung Quốc.

Tiểu Dương: Mình đã từng chú thích về Thương Trọng Vĩnh rồi, chú thích lại vì có thể có bạn quên.

19. Chương 7 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 07

Chương 7

[Có người rất thích những vì sao, giơ tay lên trời muốn hái chúng xuống, nỗ lực lâu ngày, nhưng vẫn không thể hái được. Người ta cười rằng: đúng là không biết lượng sức.

Anh ta đáp: giơ tay hái sao, dù không hái được, nhưng lại được ngắm cảnh đẹp, tay cũng không bị bỏng.]

Cuộc thi diễn thuyết width=“48” align=“justify”> Kỳ nghỉ hè dài, phiên muộn, ưu tư cuối cùng cũng chấm dứt, lại bắt đầu một năm học mới, chúng tôi chuyển từ tầng một lên tầng hai, bắt đầu làm học trò lớp 8.

Vừa khai giảng, Cô Từng Hồng đã bảo tôi tham gia cuộc thi diễn thuyết dành cho học sinh trung học của thành phố, cô bảo tôi chuẩn bị bài diễn thuyết, đề tài không giới hạn, chỉ cần có chủ đề lành mạnh tích cực. Khi nói đến chủ đề phải lành mạnh tích cực, cô không nhịn được cười, tôi cũng không nhịn được cười. Thật kỳ lạ, từ chuyện ám ảnh với cô giáo Triệu hồi tiểu học, giáo viên đối với tôi chẳng khác gì ác quỷ, không muốn tiếp xúc với giáo viên, nhưng cũng không hiểu sao tôi lại có cảm giác rất thân thiết, hòa hợp với cô Từng Hồng.

Tôi nói: “Tại sao lại là em ạ? Nếu không được giải thì làm sao bây giờ?” Cô ấy không kiên nhẫn, “Sao trong đầu em lúc nào cũng toàn dấu chấm hỏi thế? Cho em tham gia thì em cứ tham gia đi.”

“Em cảm thấy mình không được, thật ra lần trước ở trên đài phát biểu, ngay cả bấp chân của em cũng run rẩy, dù chỉ là cười ngây ngô mà cũng không làm được.”

Cô Tùng Hồng có vẻ không quan tâm, cười nói: “Em đã đứng trên bàn đánh bóng rồi đó, cô thấy em cười rất tốt, còn sợ đứng trên sân khấu sao?” Tôi nghĩ thấy cũng đúng là vậy, giờ đây da mặt tôi còn dày hơn hai lớp tường thành cơ mà, còn có cái gì phải sợ nữa chứ?

Viết xong bản thảo, cô Tùng Hồng chỉnh sửa cho tôi, rồi để tôi viết lại, tôi viết xong, cô lại chỉnh sửa, hai người cứ viết viết sửa sửa như vậy, cho đến khi sửa lại đến lần thứ năm, mới định ra được bài diễn thuyết. Đồng thời, cô ấy bắt đầu huấn luyện cách diễn thuyết cho tôi, ban đầu, chỉ vào đầu giờ ngữ văn, cô để tôi đứng tại chỗ đọc bài khóa, đợi đến khi tôi thích ứng, cô để tôi đứng trên bục giảng ngâm nga thơ ca, nội dung không giới hạn, chỉ cần là thơ ca cổ đại.

Chuyện này thật sự rất dễ dàng, được sự dẫn đường đúng đắn của thần đồng Trần Kính, từ Kinh Thi đến Đường Thi Tống Từ Nguyên Khúc [1], tôi đều đọc lướt qua rồi. Nhưng tôi cũng không nghĩ tới ngay ngày đầu tiên đã bị cô Tùng Hồng răn dạy, “Em có biết tại sao thơ của Trung Quốc được gọi là thơ ca không? Ngâm nga thành như vậy thật sự là nhục nhã cho hai từ ‘Thơ ca’”

[1] Đường Thi, Tống Từ, Nguyên Khúc: Các thể loại văn học nổi bật

Đường Thi là toàn bộ thơ ca đời Đường được các nhà thơ người Trung Quốc sáng tác trong khoảng từ thế kỷ 7 – 10 (618 – 907). Các sáng tác của hàng nghìn nhà thơ đời Đường được bảo tồn trong cuốn Toàn Đường thi gồm 48.900 bài.

Từ là một thể loại văn học, hình thành vào đời Đường, và phát triển mạnh vào đời Tống ở Trung Quốc.

Nguyên Khúc: Thể loại thơ Khúc phát triển vào thời Nguyên ở Trung Quốc.

Tôi phụng phịu đi xuống bục giảng, trong đầu suy tư về câu hỏi tại sao thơ lại được gọi là thơ ca.

Tan học về rồi về nhà, tôi mở đài, tìm được một kênh văn nghệ, cẩn thận nghe người ta đọc diễn cảm thơ ca. Giờ nghỉ trưa mỗi ngày và giờ ra chơi giữa giờ, tôi đều ôm cái đài nghe thơ Bình, đàn từ, văn xuôi giám thưởng, tôi tìm một góc yên lặng, ngồi một mình luyện tập với rừng cây hoặc đám mây trắng. Cô Tùng Hồng không để ý tôi làm gì, chỉ là ngày nào cũng gọi tôi lên ngâm nga thơ ca như trước, khi thì trách móc tôi đôi câu, khi thì không nói tiếng nào, dù sao tôi ngâm nga xong, cô ấy lại cho tôi về chỗ. Dần dần, mặc kệ các bạn ngồi dưới có để ý đến tôi trên bục giảng hay không, tôi đều coi như không ai nhìn mình, mình chẳng nhìn ai.

Vũ trường của anh Lí đã được chuẩn bị tốt, sẵn sàng khai trương, nhưng tên của nó thì vẫn chưa chọn được, mấy cái tên như “Vũ trường Lệ Lệ”, “Vũ trường Đêm Hoa Hồng”, “Vũ trường Ngân Hà”, anh Lí đều ngại nó tục quá, anh ấy nói với Tiểu Ba: “Mày giúp anh nghĩ một cái tên đi.” Tiểu Ba cười mãi một lúc, anh Lí còn nói thêm vài cái tên nữa, nhưng chính anh đã tự phủ định nó rồi, anh vò nát tờ giấy bên cạnh, quay người nói với tôi đang ngồi trên ghế sofa, “Kì Kì, cho anh cái tên đi. “

Lúc bấy giờ đầu tôi toàn thơ ca, thuận miệng nói: “Bên Dòng Nước”.

“Cái con bé này! Mấy năm trước miệng còn hơi sữa, lúc nào cũng một câu anh Lí hai câu anh Lí, nếu không có anh, thì em đã cắn chết người ta rồi đó, thế mà giờ còn dám trừng mắt nhìn anh hả. “

“Bên Dòng Nước” là một tiểu thuyết của Quỳnh Dao, được chuyển thể thành phim vào cuối thập niên tám mươi. Ở phần một, có chương bạn Kì Kì thấy em gái bị bắt nạt, bạn ấy đã cắn vào tay cô gái đó, suýt mất máu chết, anh Lí đưa cô gái kia đến bệnh viện kị

Tôi vung tay muốn đánh anh ấy vài phát, nhưng mà không với tới, anh Lí nói: “Gọi anh một tiếng đại ca đi, anh tạm tha cho em. “

Mọi người trong đại sảnh đều nhìn chúng tôi cười, Ô Tặc hòa theo, “Gấu trúc bốn mắt gọi đại ca đi nào.”

Tiểu Ba ôm hai tay, dựa vào cửa cười.

Tôi đuổi theo anh Lí hết sang phải rồi lại sang trái, mà vẫn không lấy lại được cái kính, tuy tôi vừa chạy vừa cười, nhưng vẫn không chịu gọi anh ấy là đại ca, anh ấy cũng không chịu trả kính cho tôi, tôi bắt đầu nóng nảy, túm lấy cái áo vest của anh, muốn đoạt lại cái kính của mình.

Ô Tặc kêu to, “Gấu trúc bốn mắt của chúng ta tức rồi đấy, anh Lí, anh đừng đề phòng tay của cô bé nhé, miệng của cô bé này còn độc hơn cả tay đó.”

Đánh người không về mặt, mắng chửi người không nói rõ chỗ yếu! Ô Tặc kia không mở bình ra thì sao biết trong bình có gì. Tôi tức giận không thêm đòi kính nữa, thuận tay cầm lấy cái khay nhựa đặt tảo làm đồ trang trí trên hành lang, chạy đến đánh Ô Tặc. Tôi nhìn xuống từ trên cao, đánh cho anh ta không còn sức chạy trốn nữa.

Anh Lí và Tiểu Ba đều đứng dựa vào cầu thang nhìn, vừa nhìn vừa nói mát, Ô Tặc tức giận chửi ầm lên, vừa mắng hai người họ vừa chạy trốn.

Mấy người chúng tôi, trước đây thường vui đùa cùng nhau, đuổi đánh và cười đùa, nhưng theo việc kinh doanh của anh Lí ngày càng mở rộng hơn, mọi người đều bận rộn với công việc, cho dù gặp mặt, cũng luôn có chuyện công việc để nói, lâu lắm rồi mới có một lần vui đùa như vậy, vì thế, chúng tôi vừa cười vừa bảo, nửa đùa nửa điên, một phần là để vui vẻ, một phần chính là lưu luyến những giờ phút yên bình này.

Ô Tặc ôm đầu trốn trái trốn phải, không ngờ có vài người mới tiến vào, quả tảo tôi ném bay vòng về phía họ, mắt thấy quả tảo sắp rơi trúng mặt một người, thì bỗng có một người trong đám đó chạy lên trước, nhảy lên, bắt được quả tảo.

Tuy không đeo kính, nhưng độ cận của tôi không cao lắm, thân ảnh cậu ta lại quen thuộc như vậy, nên tôi nhận ra ngay người bắt được quả tảo là Trương Tuấn, cũng nghĩ tới người suýt bị tôi ném tảo trúng mặt, không khỏi ngáy người.

Anh Lí chụp một cái lên lưng tôi, tay không nắm thành quyền mà chỉ khép năm ngón tay lại, lòng bàn tay khum cao về phía sau, vì có rãnh khí ở kẽ tay nên khi vỗ xuống tạo ra tiếng vang rất lớn, nghe thì có vẻ đau lắm, nhưng thật ra không đau chút nào.

“Gặp rắc rối rồi? Còn không mau giải thích với anh Lục đi, phải cảm ơn Tiểu Tuấn nữa.”

Anh Lí vừa nói xong đã đi xuống cầu thang, mời Tiểu Lục ngồi, nhiệt tình kính rượu hân.

Tiểu Ba kéo tôi vào phòng, đeo kính cận vào cho tôi, “Đứng ngây ra ở ngoài đó làm gì, nếu em muốn về nhà nhưng bọn họ còn chưa đi thì cứ nhảy xuống ban công cũng được.”

Anh ấy định đi, tôi vội túm lấy cánh tay anh, “Anh đừng đi ra ngoài, Tiểu Lục khẳng định sẽ chuốc rượu anh đấy.”

Anh cười, “Không sao, tửu lượng của anh tốt lắm.”

Tôi buông tay anh ấy ra, một mình ngồi trong phòng, muốn đọc sách nhưng lại không vào đâu được chữ nào, quyết định rời đi, tôi trèo xuống từ ban công, tay bám chặt vào lan can, thân mình nhẹ nhàng, lúc ẩn lúc hiện, cân nhắc xem nên trực tiếp nhảy xuống bằng bất cứ giá nào, hay là nỗ lực trượt theo ống nước trên tường để xuống.

Ven đường có ai đó không ngừng bấm chuông xe đạp, tôi quay đầu nhìn, đúng là thần đồng Trần Kính, cậu ấy đang ngồi trên xe đạp, một chân chống xuống đất, một chân còn đặt trên bàn đạp, mở to mắt nhìn tôi. Tôi bỗng thất thần, sức lực trên tay biến đi đâu hết, ngã bịch một phát xuống đất, cái mông đáng thương bị tiếp xúc với mặt đất, thiếu chút nữa nó đã nở ra tám cánh hoa, đau đến cắn răng bặm môi, liên tục hít không khí.

Trần Kính mừng rỡ cười to, suýt nữa ngã sấp xuống thành một đồng với chiếc xe đạp của mình. Tôi lạnh lùng nhìn cậu một cái, làm bộ như không biết, đứng lên bước đi.

Cậu ấy đạp xe đuổi theo tôi, “La Kì Kì, cậu còn nhớ tớ không?” Tôi giả ngây, mê mang nhìn cậu, cậu nhứt chí, “Tớ là Trần Kính, hồi tiểu học từng ngồi cùng bàn với cậu đó.”

Tôi vẫn không để ý tới cậu, cậu không cam lòng, dường như không tin được chuyện mình bị người ta quên mất, muốn nhắc nhở tôi, nhưng cũng không muốn giới thiệu nhiều quá đến mức tự khen ngợi mình, đó chính là điều cậu khinh thường nhất, vì vậy cậu ấy chỉ rầu rĩ dắt xe, không nói lời nào, cũng không rời đi.

Tôi thản nhiên hỏi cậu, “V Cậu hỏi lại: “Cái gì vì sao?” “Vì sao cậu không phải Trần Kính?”

Cậu ấy nghe vậy, bên môi lập tức nở nụ cười, “Làm Trần Kính rất vất vả, bố tớ cho phép tớ lười mấy năm, bằng không, ai biết mẹ tớ còn có thể nghĩ ra cách hay gì? Bố bảo không cho phép tớ đi làm thiếu niên sinh viên, chế tạo tin tức oanh động, thật ra mẹ tớ cũng thích tiếng tăm mà, tớ phải học cùng một đám bạn già, đừng nói bóng rổ bóng đá, mà ngay cả bạn bè chơi bóng bàn cũng khó bằng. “

Tôi hiểu được, “Vậy cậu muốn là Trần Kính . “

Cậu ấy thở dài, “Đúng vậy, lên trung học, muốn nỗ lực thi đỗ đại học, nhưng không biểu hiện quá tốt, nếu không bố tớ sẽ không hài lòng. “

Tôi mỉm cười, “Vậy chúc cậu được phát cờ chiến thắng! “

Cậu ấy cũng cười: “Còn cậu thì sao? Cậu tính khi nào thì dốc toàn lực để học tập?”

Tôi hỏi: “Nghĩa là sao?”

Cậu cười nói: “Tớ nghe nói ở tiểu học cậu thi toán được giải thưởng, hẳn là các bạn trong lớp đều rất kinh ngạc, tớ thì không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, khi ngồi cùng bàn với cậu, tớ đã phát hiện thật ra cậu rất thông minh. “

Tôi không cho là đúng nói: “Tớ và cậu không phải người cùng một đường, tạm biệt nhé! Thân đồng!” Nói xong, liền chạy vụt đi.

Kết quả cuộc thi giữa kỳ một ở trường trung học phổ thông, từ vị trí hơn hai trăm khi mới nhập trường, Trần Kính đã nhảy lên vị trí đầu tiên, tạo nên kỳ tích lớn nhất từ trước đến nay, tất cả giáo viên đều tròn mắt há hốc mồm, giáo viên trung học phổ thông vội vàng hỏi thăm giáo viên trung học cơ sở, có phải bình thường thành tích của cậu rất tốt, kỳ thi vừa rồi chỉ là gặp phải vài điều không may không, giáo viên trung học cơ sở đương nhiên lắc đầu phủ nhận, thành tích của cậu tăng vọt như thế thật không thể tưởng tượng được, tin tức giữa hai cấp của trường vốn không được liên thông nhiều, nhưng chúng tôi vẫn có thể nghe đại danh của cậu, hơn nữa cậu ấy còn kém các bạn cùng khối bốn tuổi, chỉ trong nháy mắt, ánh hào quang của thần đồng lại tỏa ra trên người cậu, ngay cả lớp tôi cũng bị ảnh hưởng, đám Lâm Lam thường chạy đến khu trường trung học phổ thông để ngắm thần đồng. Hiểu Phỉ cũng không cho là đúng, sợ tôi thấy ánh hào quang chói mắt của thần đồng, lại động tâm tư, nên cậu ấy cảnh cáo tôi một lần nữa, không được thích Trần Kính. Câu cửa miệng cậu ấy giáo huấn tôi l đang tìm bạn trai, chứ không phải đang tìm thư viện. “

Tôi nghe mà cười đau bụng, Hiểu Phỉ lúc nào cũng ngụy biện ỉn. Có lẽ bởi vì từ nhỏ đến lớn cậu ấy đều xếp thứ nhất trong bảng thành tích học tập của lớp, coi điều đó là đương nhiên, nên cũng không thấy lạ lùng hay thán phục chuyện của Trần Kính.

Sau kỳ thi giữa kỳ, dưới sự đôn đốc của cô Từng Hồng, tôi lại tiếp tục chuẩn bị cho cuộc thi diễn thuyết, sau khi nghiền ngẫm vô số danh gia đọc diễn cảm các bài diễn thuyết trên đài, tôi dần dần rút ra kinh nghiệm riêng ỉn.

Một ngày, tôi chọn bài “Vịnh lão đầu bạc” của Lưu Hi Di.

“Lạc Dương thành đông đảo lý bay

Dập dìu qua lại, rụng nhà ai?

Cô gái Lạc Dương xinh biết mấy

Gặp những hoa rơi cứ tiếc hoài.

Năm nay hoa rụng, dung nhan đổi

Năm sau hoa nở còn ai đợi?

Mấy độ ruộng dâu hóa biển xanh

Bao lần từng bách khô thành củi.

Thành đông người cũ vắng xa rồi

Người nay trong gió ngấm hoa rơi

Năm năm tháng tháng hoa còn đó
Tháng tháng năm năm khách đổi dời
Nhấn kẻ trẻ trung tươi má thắm
Thương lão già nua tóc bạc thời.
Ông lão thương thay tóc trắng ngần
Vốn má đào xưa lúc tuổi xuân
Cây thơm công tử vương tôn hội
Hoa rơi múa hát đẹp quây quần
Ao đài gấm vóc dinh quang lộc
Lầu gác thần tiên phủ tướng quân
Ai biết bệnh nằm trong một sớm
Còn đâu vui thú những ba xuân?
Mây ngải mềm mại dễ bao thời?
Tóc rối như tơ một thoát thời
Chốn xưa múa hát nay nhìn lại
Chỉ còn chim liệng bóng chiều rơi..”

(Tiểu Dương : Đoạn dịch thơ trên là của Nhất Tri Mai.)

Dù trước đó đã nghe và luyện đọc nhiều lần rồi, biết đây là bài thơ cảm thán thời gian vô tình, nhưng khi chân chính đọc diễn cảm nó, không biết vì sao, ngâm đến câu “ Năm năm tháng tháng hoa còn đó. Tháng tháng năm năm khách đổi dời “, tôi vẫn có cảm giác bị thương.

Hôm nay, chúng tôi đều ngồi trong cùng một phòng học, ngày mai, chúng tôi có thể ở nơi nào? Tôi ở nơi nào? Hiểu Phi ở nơi nào? Trương Tuấn ở nơi nào? Tiểu Ba lại ở nơi nào? Người xưa cũng đặt ra vấn đề của ngày hôm nay, vì vậy mới chất vấn “Ngày mai mềm mại dễ bao thời ?” Đáp án của nó cũng là “Vốn má đào xưa lúc tuổi xuân, cây thơm công tử vương tôn hội.” Chúng tôi đều muốn thoát khỏi trói buộc của cha mẹ, của giáo viên, nhưng có phải khi đã lớn lên, chúng tôi mới hiểu được thời gian của ngày hôm nay quý giá nhường nào?

Khiâm xong bài thơ đó, cô Từng Hồng ra sức vỗ tay, các bạn trong lớp đều ngẩng đầu nhìn chúng tôi, họ cũng không rõ trong giây phút ngắn ngủi này giờ tôi nghĩ tới điều gì, nhưng chắc hẳn cô Từng Hồng hiểu được.

Cô ấy để tôi về chỗ, nói với tôi rằng, có thể không cần đọc diễn cảm thơ cổ nữa, bắt đầu từ ngày mai, vào giờ nghỉ giữa giờ hãy đến văn phòng tìm cô.

Cô đưa tôi đến giảng đường lớn, cho tôi đứng trên bục giảng đường, từ trên cao nhìn xuống những hàng ghế trống.

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta chính thức luyện tập diễn thuyết, diễn thuyết không giống ngâm thơ và đọc diễn cảm, nó còn phải dựa vào ngôn ngữ cơ thể để làm rung động người nghe, chúng ta phải học cách biểu đạt bằng ánh mắt mình, học cách mỉm cười, học những cử chỉ để kích thích cảm xúc của người nghe.”

Dưới sự hướng dẫn của cô Từng Hồng, tôi bắt đầu buồn tẻ luyện tập diễn thuyết, cô sửa đúng cho tôi từng động tác nhỏ, làm cho tôi học được cái gì gọi là tự nhiên hào phóng, cái gì gọi là dong dạc, cái gì gọi là đau mà không thương, thậm chí cô ấy còn mời giáo viên dạy võ đạo ở trường trung học phổ thông, huấn luyện tôi phải đi ra sân khấu như thế nào, cách cầm micro ra sao, sau khi diễn thuyết xong, lại phải tạo nhã cúi đầu rồi đi.

Tôi học cử chỉ tao nhã duyên dáng từ cô giáo dạy võ đạo, đi tới đi lui trên đài, cô Tùng Hồng hút thuốc, xoa thắt lưng, động tác thô tục ở bên dưới.

Cô dạy võ đạo là bạn hồi trung học với cô Tùng Hồng, sau đó họ lại tốt nghiệp ngành sư phạm trong cùng một trường đại học, tình cảm sâu đậm, cô ấy thường vừa dạy tôi vừa trách móc cô Tùng Hồng, “Tùng Hồng, bộ dạng cậu thế này thì làm sao gả ra ngoài được đây!”

Cô Tùng Hồng nhả khói thuốc, không chú ý tới cô ấy, nhưng sau đó lại bất ngờ chỉ vào người tôi trách móc: “La Kì Kì, sao em lại vụng về như lợn thế hả? Vừa dạy em mà em đã quên rồi! Trong lòng không vui là em chỉ cười một hai cái thôi hả, em cười tươi lên cho tôi!”

Được thầy chầu chầu bấu ban tặng, tôi không hề cảm thấy run sợ trước mặt giáo viên, cô dạy võ đạo chú ý thần sắc của tôi, lại thấy tôi toàn không thêm để ý, cô cũng có chút kinh ngạc, cảm thấy tôi hoàn toàn không giống những lời đồn, con mắt nhìn người lớn hoàn toàn không có kính sợ, lúc nghỉ ngơi cô ấy nói với cô Tùng Hồng: “Cô bé này cũng có cá tính đấy, khó trách đồ lười như cậu lại chịu bỏ thời gian và công sức, hợp!”

Bây giờ tôi cũng không phải trẻ con ba tuổi, nên cũng sớm biết rằng những lời trách móc và khen ngợi cũng có những ẩn ý riêng, có người có thể đem ác ý giấu trong lời khen, cũng có người có thể đem nỗi lòng căt giấu trong tiếng mắng mỏ. Người tốt không nhất thiết phải vô cùng tốt, người xấu cũng không phải thật sự xấu.

Cả khối không phải chỉ có mình tôi tham gia cuộc thi này, những giáo viên ngữ văn khác cũng chọn ra học sinh tốt nhất trong lớp mình, những học sinh đó chỉ cần luyện tập vài lần, được giáo viên sửa đúng những lỗi sai là xong, nhưng cô Tùng Hồng lại cố ý chọn người kém cỏi như tôi, lại không từ khổ luyện phiên toái, nhờ cả người khác đến dạy thêm cho tôi, vì vậy, dù cô có trách tôi cả trăm câu đầu heo, tôi cũng nghe được.

Toàn thành phố có năm trường trung học cơ sở trọng điểm, tề tụ tại hội trường lớn của trường Nhất Trung, chia thành từng khối tiến hành cuộc thi diễn thuyết, đài truyền hình cũng đến quay một đoạn video để truyền tin tức. Cuối cùng tôi cũng không phụ sự dạy bảo tâm huyết của cô Tùng Hồng, tôi đoạt được giải nhì, thấy cô dạy võ đạo có chút tiếc nuối, cô ấy nói cô bé đạt giải nhất kia là vì có giọng nói ngọt ngào, hình tượng như ánh mặt trời, mang hơi thở thanh xuân tươi vui, nhưng thật ra tôi còn lão thành hơn. Dù vậy tôi và cô Tùng Hồng đều rất vừa lòng với thành tích này, đối với tôi mà nói, có thể bình tĩnh đứng trên sân khấu, phát huy hết tất cả những gì học được và tiềm năng của mình, đã là thành công rồi. Mà cô Tùng Hồng tự tay đem cô gái từng đứng run rẩy trên đài phát biểu, ánh mắt cũng không dám nâng lên, không dám nhìn người ta mỉm cười, trở thành một cô gái tự tin nói năng lưu loát, đó thật sự là thành công mà cô đã nhận được.

Tôi phát hiện mình và cô ấy cũng có điểm giống nhau, hai người chúng tôi đều là người mà trong quá trình thi cố gắng dốc toàn sức lực, nhưng khi có kết quả cuối cùng, chỉ cần cơ bản đạt yêu cầu thì chúng tôi sẽ vừa lòng, chúng tôi cũng không để tâm vào những chuyện vụn vặt, khi tôi đi lên đài lĩnh thưởng, khéo mắt đột nhiên lướt qua một thân ảnh quen thuộc, Trương Tuấn đang đi ra ngoài. Tôi thất thần trong khoảnh khắc. Hội trường chỉ có thể chứa hai ngàn người, trường cũng không yêu cầu tất cả học sinh phải đến, những học sinh đến đây phần lớn là học sinh ngoan giỏi trong mắt giáo viên, nhiệt tình tham gia các hoạt động, quan tâm đến vinh dự tập thể. Những học sinh cá biệt thì chẳng đến đây làm gì, hôm nay trở thành ngày nghỉ của họ, họ đi ra ngoài tiêu dao. Tuy thành tích của Trương Tuấn cũng không kém, nhưng tôi không tin vì suy nghĩ giáo viên và các bạn, mà Trương Tuấn lại tới nghe mấy bài diễn thuyết dài dòng nhằm chán này.

Tại sao cậu ta lại đến?

Suy nghĩ vừa mở ra, lại lập tức kêu ngừng, tại sao cậu ta đến thì có liên quan gì tới tôi chứ?

Từ khi đoạt giải trong cuộc thi diễn thuyết, dù có cuộc thi ngâm thơ, diễn thuyết lớn nhỏ gì, các giáo viên đều cho tôi tham gia, tôi cũng không từ chối, từ trường học đến thành phố, tất cả hoạt động tôi đều tham gia. Vì tôi muốn đoạt giải và cũng là vì muốn luyện tập nhiều hơn, để nâng cao tài nghệ.

Qua cuộc thi diễn thuyết ấy, các giáo viên đều cho rằng tôi mồm miệng lanh lợi, nên thi biện luận cũng để tôi tham gia.

Thật ra, sau khi vượt qua được sự lo lắng và e lệ, cuộc thi diễn thuyết không còn kích thích nữa, thi biện luận lại rất kích thích, đòi hỏi phải có tri thức và tốc độ phản ứng cực cao, thật sự rất hợp ý tôi. Tôi thích tìm kiếm những thiết sót trong lời nói của đối phương, hoặc dùng ngôn ngữ khôn khéo để đưa đối phương vào cạm bẫy đã được bố trí sẵn, phương thức đa dạng, biến đổi thất thường, chỉ cần có thể đóng đinh đối phương.

Tôi thích hưởng thụ khoảnh khắc đối phương bị tôi dồn hỏi vào góc tường.

Tôi bắt đầu liên tiếp đoạt giải trong các cuộc thi biện luận, thậm chí còn vượt qua đàn anh đàn chị ở trường Nhất Trung, đại diện cho trường tham gia cuộc thi cấp tỉnh.

Từ khi “Xuất đầu lộ diện”, tôi coi như cũng có chút tiếng thơm trước các giáo viên, phụ huynh và các bạn học, ngay cả đồng nghiệp của bố cũng nghe nói tôi “Giỏi ăn nói”. Ngoài mặt tôi cũng làm như không hề để ý, nhưng trong lòng lại vì chút “Thành tựu” của mình mà âm thầm đắc ý. Mỗi một lần đi lĩnh thưởng, chỉ cần nghĩ tới dưới đài kia có Quan Hà và Trương Tuấn đang ngồi nhìn mình, tôi liền cảm thấy vô cùng phấn khích, tựa như tôi đã đánh bại được đối thủ vậy, mà đối thủ lại là Quan Hà, dường như thắng lợi của tôi không phải vì lớp vì trường, mà là vì Trương Tuấn.

Tôi đã âm thầm đắc ý, tưởng rằng mình đã rút ngắn được khoảng cách xa xôi, nhưng lại quên rằng, khi tôi đang phăng phăng tiến về phía trước, Quan Hà cũng không giậm chân tại chỗ.

Quan Hà viết một bài báo được giáo viên ngữ văn lớp 8-5 đăng trên tờ “Văn nghệ thiếu niên”, “Văn nghệ thiếu niên” không chỉ thuê người, mà còn phát hành báo theo kỳ, giáo viên ngữ văn ở trường trung học đều nhắc đến những bài viết trong đó vào giờ ngữ văn, cô Từng Hồng để tôi đọc diễn cảm cho cả lớp nghe bài viết có cách hành văn của Quan Hà. Có lẽ bây giờ rất ít người đọc “Văn nghệ thiếu niên”, tuy nhiên, vào những năm 9X, gần như phòng đọc nào của các trường trung học đều có tạp chí này, năm đó báo chí rất được yêu thích, nó được phát hành rộng khắp Trung Quốc, sức ảnh hưởng to lớn hơn một quyển tạp chí thanh xuân bấy giờ nhiều. Chính vì vậy, giải nhì trong cuộc thi diễn thuyết của tôi, được có mặt trong ba giấy tin tức của đài truyền hình thật sự không đáng nhắc tới.

Nhìn thấy cái tên Quan Hà được in rõ nét trên trang giấy mới tinh. Tôi không thể nói rõ được cảm giác của mình, dù sao ngọt, đắng, chua, cay đều có cả, phải vừa đọc vừa cười, nếu không thật sự là phụ sự huấn luyện ma quỷ và thiên sứ của thầy chầu chầu báu và cô Từng Hồng, mà giờ đây công phu mỉm cười của tôi cũng luyện được đến xuất thần nhập hóa rồi, ít nhất ngay cả sự phụ Từng Hồng của tôi cũng không nhìn ra nụ cười của tôi là thật hay giả.

Tôi nghĩ bản thân đã gắng sức chạy hết mình rồi, nhưng không thể ngờ Quan Hà còn chạy nhanh hơn. Tôi vừa mới nghĩ mình đã đuổi gần đến Quan Hà rồi, nhưng thật ra lại còn bị đá xa hơn về phía sau, chút kiêu ngạo còn chưa kịp bành trướng đã bị giã dập nát.

Nghĩ đến giáo viên ngữ văn của lớp 8-8 khẳng định cũng khen sự tài hoa của Quan Hà trước mặt cả lớp, không chừng cũng sẽ gọi một bạn đọc diễn cảm bài viết của bạn ấy, để cho cả lớp thưởng thức, tôi không nhận được nghĩ Trương Tuấn có thể có cảm giác gì, chắc chắn sẽ có nhiều cảm xúc vô cùng phức tạp, nhưng khẳng định sẽ không mang chua xót và ghen tị đầy mình như tôi.

20. Chương 8 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 08 part 1

Chương 8

[Trái tim của cô gái giống như bông hoa, sẽ vì người trong lòng mà nở rộ, cũng sẽ vì người trong lòng mà héo rũ.

Có những người dù nở tươi hay héo tàn thì vẫn như bông hoa hồng trước ánh mặt trời, dù nở hay tàn cũng đều lừng lẫy khắp chốn, trở thành truyền kỳ được người người ghi nhớ và truyền tụng; có những người dù nở tươi hay héo tàn t cũng như bông bách hợp mọc giữa núi rừng, dù nở hay tàn cũng không ai hay biết, trở thành bí mật bị thời gian vùi lấp.]

Người yêu của Vương Chinh

Tôi đã quá dễ tâm đến những chuyện của mình, phải rất lâu sau khi cuộc thi diễn thuyết kết thúc, tôi mới biết Vương Chinh không đi học ở trường kỹ thuật.

Vào những năm đó, ở thành phố của chúng tôi, cho dù thành tích học tập kém đến đâu, thì cũng có thể học ở trường kỹ thuật, bởi vì trường kỹ thuật hợp tác giáo dục với một vài xí nghiệp nhà nước (bây giờ được gọi là các ngành công nghiệp độc quyền). Sau khi tốt nghiệp trường kỹ thuật, căn cứ vào trình độ sẽ được điều đến những xí nghiệp khác nhau, chắc chắn sẽ có một công việc ổn định, tiền lương không thấp, phúc lợi cũng khá tốt. Vì vậy, những bậc cha mẹ có yêu cầu thấp cũng không quá lo chuyện con mình có thành tích thấp kém, bởi vì thành tích kém đến mấy cũng còn đường ra. Nhưng Vương Chinh thật sự rất có cá tính, anh ta không để ý đến sự uy hiếp hay khóc xin của cha mẹ, tự quyết định con đường tương lai của mình, không theo học trường kỹ thuật, hành vi như thế lúc bấy giờ quả thực chẳng khác tự sát là bao.

Vương Chinh mang theo cái trống của mình, đi tới “Bên Dòng Nước”, lại tìm vài anh bạn cùng chung chí hướng rồi thành lập một ban nhạc, bắt đầu biểu diễn. Lúc ấy, đa số những vũ trường ở thành phố của tôi đều đệm nhạc từ đĩa, giống như anh Lí vậy, trên sân khấu không có một ban nhạc nào, hơn nữa Vương Chinh có bộ dạng anh tuấn, dưới hàng chục ngọn đèn, hăng say chơi trống, lại mang theo hơi thở phóng khoáng không kèm chế được, nhóm con gái ở đó đều ý loạn tình mê trước anh ta.

Anh Lí tìm vài cô gái xinh đẹp, nết mọt mề như những cô diễn viên trong phim, ca hát trên sân khấu. Rất nhanh, vũ trường “Bên Dòng Nước” đã có tiếng tăm vang xa trong thành phố, dù là nam hay nữ đều kéo nhau tới “Bên Dòng Nước” chơi. Nghe nói những cửa hàng tạp hóa bên cạnh cũng buôn bán thuận lợi hơn, có thể thấy được “Bên Dòng Nước” có sức mạnh tiếp thị thế nào.

Tuy nhiên, mọi người không thể nghĩ cứ vào vũ trường là người không tốt, những năm đó có không khí xã hội tốt hơn bây giờ rất nhiều, đến vũ trường chính là để xem nhảy xem hát, bố mẹ của một bạn cùng lớp với tôi cũng thường xuyên đi khiêu vũ, cuối tuần còn dúi em bạn ấy đi chơi cùng, hai chị em bạn ấy cũng học khá tốt.

Nhưng, cũng không phải tất cả vũ trường đều lành mạnh, không có mấy chuyện tiêu cực, vớ vẩn, với giới trẻ, khiêu dâm, cờ bạc đều có cả, nhưng khẳng định nó được ẩn sâu dưới mặt bàn.

Vì Vương Chinh biểu diễn ở vũ trường, nên Hiếu Phỉ cũng bắt đầu thường xuyên ra vào vũ trường.

Những cô gái trong nhóm nhảy đều có vòng eo thon, ăn mặc rất thời trang, phong cách hoàn toàn khác với đám học sinh, chỉ nói vài câu với con trai thôi mà cũng uyển chuyển xoay eo, múa chân múa tay rất nhiều lần.

Vương Chinh ngày càng lãnh đạm với Hiếu Phỉ, thậm chí còn đặt biệt ghét Hiếu Phỉ đi theo anh ta đến các sân nhảy, lòng Hiếu Phỉ rất rối loạn, sự tự tin trước đây không còn nữa, cậu ấy không ghét bị mọi người gọi mình là “Phỉ Nhi” nữa, dần dần đã bắt chước dáng vẻ của cô gái Trần Phỉ Nhi trong chương trình “Tuổi mười sáu là mùa hoa nở”, tựa như chỉ khi mượn dáng vẻ của ngôi sao, cậu ấy mới có thể áp đảo người khác. Mà những chuyện đó, tôi hoàn toàn không biết gì cả, tôi còn bận tranh thủ luyện tập để đoạt giải trong các cuộc thi diễn thuyết, bận dõi theo bóng dáng trong lòng mình. Mãi đến khi Tiểu Ba nói với tôi, tôi mới biết, “Kì Kì, đêm qua Cát Hiếu Phỉ uống say rồi đánh nhau với người ta, anh Lí nể mặt em nên cũng không nói gì cả, nhưng tốt nhất em nên khuyên cô ấy một chút đi, bảo cô ấy đừng trở lại Bên Dòng Nước nữa.

Cậu ấy còn ít tuổi, nên có người lớn đi cùng, không hợp ra vào sân nhảy.

Tôi mờ mịt, một ngày sống trong núi, đã là ngàn năm bên ngoài rồi ư?

Buổi tối, tôi cũng đến Bên Dòng Nước. Tuy trường học nghiêm cấm học sinh không được vào vũ trường, nhưng thực rõ ràng, học sinh trung học ra ra vào vào vũ trường thật sự không ít, tôi còn quen mặt vài người, lớp tôi có bạn Lí Tuy, lớp 8-8 có bạn Đồng Vân Châu, họ đều là những cô gái tốt, là con nhà gia giáo. Nhóm mỹ nữ nhỏ tuổi sẽ có rất nhiều nam sinh theo đuổi, không phải ai cũng có tâm trong sạch, không ham muốn gì như Quan Hà, phần lớn mỹ nữ đều không chọn những nam sinh mọt sách, họ thích những nam sinh năng động, có thể là cá biệt nhưng rất bảnh trai.

Trên đài, một cô gái có mái tóc dài mặc quần lụa mỏng và áo trắng đang hát bài “Ánh trăng nói hộ lòng

tôi” [1], những đôi nam nữ đang khiêu vũ dưới sàn, ngọn đèn mờ ảo uyển chuyển dường như có thể bộc lộ cảm xúc, tỏa sáng dịu dàng như những vì sao, chiếu rọi từng bước nhảy

Mỗi cái bàn cạnh sàn nhảy đều đốt nến, chợt nhìn thấy, có cảm giác như đang ở Bên Dòng Nước, lãng mạn không giống nhân gian.

Lần đầu tiên tôi vào phòng khiêu vũ, tay chân cũng không biết nên đặt đâu, vẻ mặt cũng rất rụt rè, cố gắng trấn tĩnh đi qua từng bàn một, cẩn thận tìm Hiểu Phỉ, khi nhìn rõ ràng mọi thứ ở đây, tôi mới biết nó không phải là “Bên Dòng Nước” trong Kinh Thi, ánh nến lấp lánh không phải lãng mạn, mà là dục vọng.

Tìm một vòng mà vẫn không thấy Hiểu Phỉ, khi đi qua ghế lô, tôi nhìn thấy hàng ghế ở gần cửa có một cô gái tết bím tóc, anh chàng bên cạnh mời rượu cô ấy, cô cúi đầu, bả vai run run, có lẽ đang khóc thút thít.

Tôi lập tức chạy vọt vào, đột nhiên có một bàn tay vươn ra, một tay cầm cổ tay của tôi, một tay đè nặng vai tôi, buộc tôi phải lui về phía sau. Khi tôi đã lui ra sau thì cô gái ngồi trên sofa kia ngẩng đầu lên, cô ấy khoảng trên dưới hai mươi tuổi, đang cười hi hi ha ha, cười đến run rẩy cả người, mà anh chàng cùng đùa với cô chính là Tiểu Lục.

Suýt nữa thì tôi gặp rắc rối.

Người nắm tay tôi, kéo mạnh tôi xuống ghế lô là Trương Tuấn, bên cạnh cậu ta là cô bạn gái dạy ở trường mầm non.

Tuy cậu ta cứu tôi một lần, nhưng tôi lại không cảm kích, trừng mắt nhìn tôi một cái rồi cậu buông tay tôi ra.

Trương Tuấn lạnh lùng hỏi: “Cậu muốn làm gì?” Tôi hỏi: “Cát Hiểu Phỉ ở đâu?” Trương Tuấn nói: “Không ở trong này.”

Bạn gái cậu lại nói: “Cát Hiểu Phỉ à? Chính là cô bé tự mình là Trần Phỉ Nhi sao?” Tôi nhìn chằm chằm cô ta, cô ta cười chỉ vào một hàng ghế khác, “Ồ bên kia.”

Tôi nhanh chóng chạy tới đó, nhìn thấy Hiểu Phỉ đang ngồi quanh một đám cả trai lẫn gái, nói “loạn” thật sự cũng không khoa trương chút nào, một ghế sofa vốn chỉ ngồi được tám người, mà bây giờ lại có mười mấy người chen chúc ngồi ở đó, cả trai lẫn gái ngồi cùng một chỗ ôm người này kéo người kia. Có người đang uống rượu, có người đang hút thuốc, dưới ánh đèn mờ mịt nhấp nháy, những cô gái trang điểm ở đó nhìn qua đều giống nhau như đúc.

Tôi không thể tin vào mắt mình, đau lòng đến cực điểm, tôi đến gần đám hỗn loạn đó, kéo Hiểu Phỉ ra, không biết vì Hiểu Phỉ uống rượu hay ăn cái gì đó không nên ăn, mà cứ cười mơ màng, tôi túm lấy cậu ấy, cậu ấy lại không vui giật tay tôi ra.

Người bên cạnh cậu ấy đều cười, rất nhiều người không kiên nhẫn, trực tiếp trách móc: “Cút ngay!”, “Không thì ăn đánh đấy.” Tôi không hé răng, gắng sức kéo Hiểu Phỉ đứng lên, một đứa con trai ngồi cạnh Hiểu Phỉ tức giận, đứng lên muốn giơ tay đánh tôi, Trương Tuấn ở phía sau tôi nói: “Để cho cô ấy đi.” Đứa con trai đó lại ngồi xuống, tôi nửa kéo nửa ôm Hiểu Phỉ ra ngoài, cậu ấy gục trong lòng tôi hét lên không chịu đi, gây không ít chú ý cho những người xung quanh, may mắn có một chị quản lý từng gặp tôi, nên đi ra giải quyết mấy chuyện xung đột với đám người kia, chị ấy giúp tôi đỡ Hiểu Phỉ sang một bên, Hiểu Phỉ nằm trên sofa, ngây ngô cười ha ha.

Tôi nhìn cậu ấy, không biết nên làm cái gì bây giờ. Sao cậu ấy có thể biến thành cái dạng này? Bím tóc như vậy, kiểu tóc như vậy, thật sự rất giống Trần Phỉ Nhi, nhưng làm sao có khí chất thanh thuần như Trần Phỉ Nhi được? Làm sao có tinh thần tiến thoái lưỡng nan vẫn tích cực như Trần Phỉ Nhi chứ?

Tôi hỏi chị quản lý, “Cậu ấy chỉ say thôi, hay là. . .”

Chị ấy đến gần kiểm tra kĩ càng, nói cho tôi biết, “Chỉ say thôi, có thể còn ăn phải cái gì nữa.”

Lúc đó tôi mới bớt lo, hỏi, “Vương Chính đâu ạ?” Chị ấy nhìn qua lịch chương trình rồi nói: “Chưa đến giờ cậu ấy biểu diễn, nhưng cũng nhanh thôi.”

“Vương Chính có bạn gái không?”

“Khách nữ đến đây đều thích Vương Chính đấy.”

Chị quản lý trả lời rất thông minh, nhưng tôi không muốn Hiểu Phỉ có cơ hội, chỉ vào Hiểu Phỉ hỏi: “Anh ta đối với cô gái này thế nào? Có bắt nạt cô ấy không?” Chị ấy chần chừ, tôi nói: “Nếu Tiểu Ba đứng đây hỏi chị, chị cũng áp a áp ứng như thế này sao?” Chị ấy lập tức nói: “Cũng bình thường thôi, thậm chí còn có chút không kiên nhẫn, đối xử tệ hơn so với những người khác.”

Tôi nghịch ngợm nện trên bàn, sắp nện chảy xuống tay tôi, tôi chẳng những không lau, mà còn nghiêng cây nện đi, tập trung tinh thần nhìn từng giọt từng giọt sắp nện chảy xuống tay mình.

Chị quản lý ngồi cạnh tôi, cẩn thận nói: “Vương Chính không phải người xấu, rất nhiều cô gái thích cậu ấy, nhưng cậu ấy cũng không lợi dụng tình cảm của họ để đoạt lấy cái gì. Chị cảm thấy. . . Chị cảm thấy cậu ấy không tốt với cô bé đó, là vì cô bé quá tốt. Chị nghe người trong ban nhạc nói, Vương Chính đang dành tiền, sau này cậu ấy muốn đi Quảng Châu, ở đó có rất nhiều người đam mê âm nhạc như cậu, sẽ có công ty tìm họ để làm đĩa nhạc.

Tôi giật mình, ngơ ngác nhìn giọt sắp nện rơi xuống lòng bàn tay, chị quản lý thấp giọng nói: “Chị có việc phải làm, vài phút nữa Vương Chính sẽ lên sân khấu, em muốn uống gì không?”. “Không cần đâu ạ.”

Một cô gái tết tóc hai bên đứng trên sân khấu hát bài “Không nên hái hoa dại ven đường”[2], động tác của cô ấy rất sinh động, làm ọi người bên dưới đều cười đùa cùng cô. Khi hát xong, không khí trong phòng khiêu vũ lại im lặng lạ kì, những người trung tuổi nhanh chóng rời khỏi sàn nhảy, càng ngày càng nhiều thanh niên nam nữ trẻ tuổi tiến vào sàn nhảy. Tôi không chớp mắt nhìn đám nam nữ đang nhảy, đột nhiên, tiếng đàn ghi-ta điện tử vang lên giữa tiếng trống binh binh bang bang, tràn ngập cảm xúc của Rock ‘N’ Roll, hoàn toàn khác với tiếng nhạc tươi vui mềm mại này giờ, toàn bộ sàn nhảy từ không khí ngượng lạnh của những người trung niên đột nhiên biến thành không khí trào dâng sôi sục của những thanh thiếu niên.

” Uoh . . . Uoh . . . ” Biển người ở kia có những người gặp được bạn mình rồi cười vui vẻ với nhau, họ không cần rõ mình muốn cái gì, chỉ làm những gì họ thấy vui thích, khi đứng trong đám đông hỗn loạn đó, có lẽ họ không còn chú ý tâm lý nữa. Đứng giữa không khí này, có lẽ sẽ không cảm thấy mình từng bị xa lánh, từng cô đơn một mình. Nam nữ trên sàn nhảy đều rất kích động, vừa nhảy múa vừa hát theo ban nhạc, tựa như tất cả áp lực đều được giải tỏa. Tôi nhìn vào tay trống trong ban nhạc, một chàng trai anh tuấn mặc quần da đen bó sát và áo trắng đang say mê đánh trống. Ánh mắt buông xuống, biểu tình lãnh đạm, không hòa theo không khí dưới sàn nhảy, mà chỉ đắm chìm trong thế giới của riêng mình, theo động tác thân thể mạnh mẽ, mái tóc dài cũng tung bay, vẻ mặt bình tĩnh khác người của anh ta, tạo ra một ma lực hết sức đặc biệt. Bữa bãi, đặc biệt, nhiệt liệt, thiêu đốt như vậy, lại không để tâm đến thế giới bên ngoài, gần như lạnh lùng khắc nghiệt, thật sự làm cho người ta không thể dời mắt, khó trách nhiều cô gái phát cuồng vì anh ta. Chỉ trong nháy mắt, ngay trong tiếng nhạc này, dường như tôi đã hiểu được Vương Chính, trừ bản thân mình ra, thì đối với anh ta tất cả những thứ khác đều không tồn tại. Khó trách Hiểu Phỉ thích anh ta, anh ta không để tâm đến người khác cũng giống Hiểu Phỉ vậy, chỉ sống vì bản thân mình, nhưng Hiểu Phỉ lại để ý đến anh ta, còn anh ta lại để ý đến âm nhạc của mình.

Tôi quay đầu, phát hiện Hiểu Phỉ không nằm trên sofa nữa, tôi vội vàng chen vào sàn nhảy tìm cậu ấy. NhVương Chính trên sân khấu, lòng tôi bất an, rốt cuộc Hiểu Phỉ thích Vương Chính đến mức nào?

Bốn phía cả trai lẫn gái đều la hét ồn ào, chưa từng biết đến Rock and Roll, đây là lần đầu tiên tôi biết được ma lực của nó.

Tôi cố gắng xuyên qua đám người để tìm Hiểu Phỉ, cuối cùng cũng thấy cậu ấy. Cậu ấy đang nghiêng ngả chao đảo đi về phía sân khấu, giống như muốn đi bắt lấy Vương Chính, tên con trai vừa rồi ôm cậu ấy xuất hiện, hấn ôm Hiểu Phỉ, Hiểu Phỉ muốn đẩy hấn ra, đẩy vài lần cũng thành công, đang muốn đi thì lại bị hấn ta kéo vào lòng. Hiểu Phỉ xoay người liền cho hấn một bạt tai, hấn cũng không khách khí tát lại cậu ấy một phát.

Giữa tiếng nhạc đinh tai nhức óc, mọi người còn đang cuồng loạn, không ai để ý đến sự hỗn loạn bên góc sàn nhảy. Vương Chính ở trên cao nhìn thấy mọi chuyện, nhưng lại thờ ơ, chỉ lạnh lùng đánh trống.

Rốt cuộc tôi cũng đến trước đài, người nọ còn muốn ôm Hiểu Phỉ, lần này không đợi Hiểu Phỉ ra tay, tôi đã tát mạnh một cái lên mặt hấn, hấn ngậy người ngẩn ngơ, giận tím mặt, muốn đánh tôi, tôi vớ đại được

một ống đèn tuýp trên bàn, đang phân vân xem có nên đập vào đầu hắn không, thì hắn đã nhìn thấy trong tay tôi có cái đèn, ngừng lại, vài thằng bạn của hắn đi đến, cười xấu xa nhìn tôi.

21. Chương 8 .2 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 08 part 2

Bởi vì chỗ này là góc sàn nhảy, rất gần những cái bàn, trên bàn còn có mấy ly rượu khách đang uống dở, trong phút chốc, tôi bỗng có ý nghĩ ác độc, nếu đột nhiên tôi hất rượu vào người họ, cắm dây điện của cái đèn này vào ổ, ném đèn về phía họ, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, không biết trong sách nói những chất lỏng không thuần sẽ dẫn điện có phải là thật không.

Nhưng, Trương Tuấn và Tiểu Ba đều đi đến đã không cho tôi cơ hội được xác minh ý tưởng này, một người ngăn cản lũ con trai kia, một người đứng trước tôi, sắc mặt Tiểu Ba xanh mét, cầm lấy cái đèn trong tay tôi, kéo tôi đi ra ngoài, người bên cạnh anh ấy cũng kéo Hiếu Phỉ đi.

Anh Lí đang chờ chúng tôi trong phòng, nhìn thấy tôi, cười tủm tỉm hỏi: “Nữ thổ phỉ, một mình em tính đối phó với mấy thằng con trai kia thế nào?”

Tôi không mở miệng, anh ấy liếc tôi một cái, nhìn Hiếu Phỉ giờ đã tỉnh táo, nói: “Lại là vì Vương Chính sao, thực phiền phức, đi gọi Vương Chính tới!”

Khi Vương Chính tiến vào, nhìn thấy những người trong phòng, vẻ mặt có chút kinh ngạc, nhưng chỉ trong giây lát, vẻ mặt anh tabình tĩnh, lạnh lùng như trước.

Anh Lí nói: “Cô bé kia là bạn của em gái bọn anh, hôm nay vì mày mà thiếu chút nữa em gái đánh nhau với người của anh Lục, hôm nay ở đây mày hãy nói rõ với cô bé ấy đi, anh không muốn nhìn thấy cô bé ở vũ trường này nữa.”

Tôi muốn ngăn cản, nhưng lại nghĩ, biện pháp này của anh Lí tuy có tàn nhẫn nhưng cũng rất dứt khoát.

Hiếu Phỉ nhìn thấy Vương Chính, lập tức sửa sang lại đầu tóc, lau nước mắt, vừa mừng vừa lo.

Wương Chính đi đến trước mặt Hiếu Phỉ, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cậu ấy, nói vô cùng rõ ràng: “Anh biết em thích anh, nhưng anh không thích em. Trước đây anh không nói ra, là vì cảm thấy em còn nhỏ, anh chỉ coi em là em gái, hy vọng em có thể hiểu, nhưng bây giờ em làm vậy anh không thể chuyên tâm làm việc được, em làm cho anh ngày càng ghét em hơn, em có thể biến khỏi tầm mắt anh được không, để cho anh chuyên tâm làm việc của mình?” Nói xong, anh ta đi về phía anh Lí, “Vậy đã được chưa?”. Anh Lí gật gật đầu, Vương Chính xoay người rời đi.

Sắc mặt Hiếu Phỉ trắng bệch, không thể tin nổi những gì mình vừa nghe, nhìn chăm chăm bóng dáng Vương Chính, hét lớn: “Wương Chính, anh Vương Chính. . .”

Wương Chính không thèm để ý đến cậu ấy, rất nhanh đã biến mất ở cuối hành lang.

Hiếu Phỉ ngốc nghếch càng khóc lớn tiếng, nhưng tôi lại có thể an tâm một chút, cậu ấy ngơ ngác nhìn chăm chăm ra bên ngoài, giống như mất đi hồn phách, tôi chưa bao giờ thấy Hiếu Phỉ như vậy, đau lòng, gọi: “Hiếu Phỉ”.

Hiếu Phỉ đau đớn kêu to: “Đều tại cậu đấy, sao cậu lại nhiều chuyện thế hả? Ai muốn cậu xen vào chuyện của người khác?” Cậu ấy vừa nói vừa chạy ra ngoài, tôi đang muốn đuổi theo, thì Tiểu Ba nhéo tôi, nói với người đứng gần cửa: “Đi theo cô bé, đưa cô bé ấy về nhà.”

Từ nhỏ đến lớn Hiếu Phỉ chưa bao giờ thất bại, hôm nay lại bị nam sinh cậu ấy thích đứng trước mặt mọi người nói lời từ chối tình cảm của mình, tâm trạng của cậu ấy lúc này, tôi hoàn toàn hiểu rõ, nghe thấy Tiểu Ba bảo người đi theo cậu ấy, tôi cũng quyết định không đi làm phiền cậu ấy nữa, nên để cậu ấy yên tĩnh một chút.

Anh Lí thấy trong phòng chỉ còn lại ba người chúng tôi, đứng dậy đóng cửa lại, thực đau đầu hỏi Tiểu Ba: “Sao tính tình con bé này lại như thế chứ? Năm đó anh thấy mày đánh nhau cũng đủ liều lắm rồi, thế mà con bé này lại còn liều hơn mày nữa!”. “Vừa rồi em định đánh nhau với bọn chúng sao?”. “Không đánh thì em phải đứng chịu à.”

“Anh thấy em không hề sợ hãi chút nào, trong lòng hẳn là có chút máu côn đồ, thế em không sợ chúng sẽ gọi người đến đánh sao?”. “Trong tay em có đèn tuýp, trên bàn có nước không thuận.”

Anh Lí không hiểu ý tôi lắm, nhưng Tiểu Ba lại hoàn toàn hiểu rõ, anh ấy vùng mạnh tay lên, muốn đánh tôi, nhưng khi bàn tay gần chạm đến mặt tôi, lại thay đổi ý định, cố gắng kìm lực, muốn thu bàn tay lại, nhưng cũng không kịp nữa, vừa lúc tôi nghiêng người né tránh theo bản năng, cái tát của anh đã đập lên vai tôi, tôi bị anh đánh loạn choạng lù ra sau mấy bước, suýt thì té ngã.

Anh Lí kinh ngạc, sắc mặt biến đổi, vội đẩy Tiểu Ba ra, “Kì Kì, nhiều năm rồi Tiểu Ba không tức giận như thế, cậu ta chỉ nhất thời xúc động thôi, em đừng giận đấy. . . “

Tiểu Ba lại lạnh lùng nói: “Không phải em xúc động, mà là thật sự muốn đánh.”

Thật kì lạ, Tiểu Ba muốn đánh tôi, nhưng lòng tôi lại vừa thấy giận vừa thấy ảm áp, tôi bắt đầu cảm thấy cấu tạo đầu óc của mình chẳng giống người thường chút nào. Có người ở bên ngoài gõ cửa, “Anh Lí, bên ngoài có người hút thuốc phiện.”

Mặt anh Lí lập tức xanh mét, chạy nhanh ra ngoài, còn không quên nói với Tiểu Ba: “Con bé này để mày giáo dục đó.”

Trong phòng chỉ còn tôi và Tiểu Ba, hai người đều không nói lời nào.

Thật lâu sau, Tiểu Ba nói: “Kì Kì, em còn muốn nói chuyện với anh không?”. Tôi cúi đầu không hé răng. Anh ấy bỗng chỉ lên khuôn mặt mang biểu tình buồn buồn của mình, muốn nói cái gì nhưng lại thôi, tôi cắn cắn môi, tước vũ khí đầu hàng, “Anh thật ngốc, nếu em trả lời anh, thì không phải là đã nói chuyện với anh sao? Em đang giận anh đó, anh không biết à. Tiểu Ba, anh ngốc như thế thì sau này làm sao đỡ bạn gái được?”

“Em còn giận không?”.

Tôi trừng mắt nhìn anh, “Vô nghĩa! Thử nghĩ xem nếu anh bị người ta đánh một cái thì sao, em đương nhiên rất giận rồi! Nhưng nếu em có anh trai, anh trai đánh em, em giận thì có giận, dù sao cũng không thể giận cả đời được.”

Anh nở nụ cười, xoa xoa bả vai tôi, “Đau

“Có.” Tôi ngồi xuống ghế da của anh Lí, để anh ấy bóp vai ỳnh.

Anh ấy vừa bóp vai cho tôi vừa nói: “Trước đây tính tình anh cũng rất giống em, hay đánh nhau với người ta, chỉ cần tức giận thì sẽ ra tay không xem nặng nhẹ gì, cứ nhắm vào đầu đối phương mà đánh, thiếu chút nữa gây tai nạn chết người, may mắn gặp được anh Lí, anh ấy chỉ không ít tiền mới giúp anh giải quyết xong mọi chuyện.”

“Vì sao?”. “Xúc động thời niên thiếu, vì những chuyện mà lúc đấy cảm thấy rất quan trọng, nhưng thật ra đó là những chuyện không đáng, em có thể tưởng tượng được, nếu trước đây anh thật sự gây tai nạn chết người thì sẽ thế nào không?”.

“Em sẽ không thể quên anh.”

Anh ấy cười rộ lên, biết tôi đang tránh nặng tìm nhẹ, cũng không nói ra, chỉ nói: “Kì Kì, tuổi trẻ thường mắc rất nhiều sai lầm, nhưng vẫn còn cơ hội sửa đúng, có điều có những sai lầm không thể mắc phải, nếu phạm vào, sẽ không còn đường lui nữa đâu.”

Tôi không nói gì, Tiểu Ba ngồi xuống bàn làm việc của anh Lí, hai tay chống lên thành ghế dựa, hơi nghiêng người về trước, nhìn tôi, “Chúng ta từ nhỏ đã không giống những người khác, cuộc sống của những đứa trẻ khác có tiếng cười, có tình yêu thương, họ có sợ hãi, có nhớ nhung, nhưng chúng ta không có, đối với thế giới này và ngay cả bản thân mình chúng ta đều mang nỗi tuyệt vọng, trong tiềm thức của chúng ta có thể

cảm thấy sống là chuyện vất vả nhất, nhưng, điều đó không đúng, nguyên nhân chỉ vì vận mệnh cho chúng ta quá ít, chúng ta càng phải học cách yêu thương, quý trọng bản thân mình hơn. Em cho rằng anh tức giận là vì em muốn giết ba thằng kia sao? Nếu không có pháp luật, em muốn giết chúng, thì anh sẽ tìm dao giúp em.”

“Vậy. . . Vậy anh tức giận cái gì?”. “Anh tức giận là, chỉ vì ba đồng rác rưởi đó mà em muốn hủy diệt bản thân, chẳng lẽ em không coi trọng chính mình sao?”

Nước mắt tôi trào tới hốc mắt, cũng không muốn để anh ấy nhìn thấy, tôi vội quay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào mắt anh ấy, “Mới trước đây thôi, chúng ta đều rất yếu ớt, vì không muốn thế giới bên ngoài bắt nạt mình, nên chúng ta liều mạng bằng bất cứ giá nào, nhưng bây giờ chúng ta đã trưởng thành rồi, phải học được cách xử lý mâu thuẫn trong cuộc sống.”

Tôi vụng trộm lau nước mắt, cười nói: “Lần sau em sẽ học được cách khống chế cảm xúc

Tiểu Ba mỉm cười nói: “Thế giới bên ngoài rất lớn, phải cố gắng bay ra nhìn một lần mới không uống công cả đời, vì vậy không thể làm đôi cánh của mình bị thương quá sớm.”

Tôi nghe ý hiểu ý không, bay đi đâu? Muốn nhìn cái gì?

Tiểu Ba hỏi: “Kì Kì, sau này em muốn làm gì?” Ngoài đề bài văn trên lớp “Lý tưởng của em” ra, dường như tới giờ vẫn không ai hỏi tôi vấn đề này, tôi cau mày suy tư, nói: “Em cũng không biết, trước đây em nghĩ khi trưởng thành sẽ đến ở cùng ông ngoại, nhưng ông ngoại đã không còn nữa rồi.”

“Vậy đại học thì sao?”. “Đỗ hay không cũng không sao, em không nghĩ nhiều đến chuyện vào đại học, học trường kỹ thuật cũng rất tốt, gần nhà em có chị Đan Nguyên đi làm thủy điện, mỗi ngày nhìn máy móc ngấn người cũng kiếm được tiền, mười bảy tuổi đã có thể nuôi sống bản thân rồi, nếu em có thể giống chị ấy thì cũng rất tốt.

Tiểu Ba không ngờ tôi lại có ý muốn đi làm ở ngành thủy điện để kiếm tiền sớm, nén cười hỏi: “Ngày nào cũng làm một việc như vậy, em không sợ nhàm chán à? Em có việc gì rất thích làm không?”

“Có. . . có. . . Em thích đọc sách, có thể mở một hiệu sách nhỏ, như thế ngày nào cũng được đọc sách mà lại còn kiếm được tiền nữa.” Tôi càng nói càng hưng phấn, “Anh làm việc buôn bán, Hiểu Phỉ đi làm, chúng ta cuối tuần tụ tập lại, cùng nhau chơi poker, ăn thịt dê nướng, uống bia.” Tôi chỉ vào người anh ấy, “Anh cũng có tướng đầy, tương lai khẳng định là kẻ có tiền, không được ghét kẻ nghèo hèn yêu kẻ giàu sang đâu đấy”. Tiểu Ba cười to, “Được, anh mời khách.”

(poker là trò chơi bằng bài tây... nói về trò này chắc tốn cả ngày ^^.)

Tôi cũng cười rộ lên, có một chút vui vẻ, cũng có một chút an tâm.

Tiểu Ba nhìn đồng hồ, nói: “Anh đưa em về nhà.”

Hai người sóng vai bước ra ngoài, mặc dù gần khuya rồi, nhưng sàn nhảy lại càng sôi động hơn, tôi hỏi anh: “Cách bố trí ở đây là ý tưởng của anh à?”. “Ừ.”

Trương Tuấn và bạn gái của cậu ta đang ngồi cạnh nhau, có vẻ đang có tâm sự, người ta nói năm câu, cậu chỉ đáp lại một câu. Cô ta kéo cánh tay cậu, vừa nói vừa nhìn sàn nhảy, giống như đang năn nỉ cậu ta lên

Tim tôi chột đau nhức, nhưng tầm mắt lại không thể dời đi được, thật là chỉ thích tự ngược đãi mình. Trương Tuấn đột nhiên đứng lên, tim tôi cũng nhảy dựng, lại lập tức phát hiện ra cậu ta nhìn Tiểu Ba, Tiểu Ba chào hỏi cậu ta, “Vừa rồi thật sự cảm ơn em.”

Cậu khách khứa nói: “Là người của bọn em gây chuyện trước mà, mong anh Lí và anh Tiểu Ba bỏ qua cho.”

Tiểu Ba ngoắc tay gọi chị quản lý lại đây, cười nói: “Tiền của bàn này tối nay anh trả.”

Trương Tuấn không từ chối, chỉ nói: “Cảm ơn anh Tiểu Ba.”

Bạn gái Trương Tuấn nói: “Anh Tiểu Ba có việc à? Nếu không có việc gì thì mọi người cùng nhau chơi đi!”

Tôi không nhịn được lạnh lùng châm chọc, “Anh Tiểu Ba còn nhỏ hơn chị một tuổi đấy, anh ấy nên gọi chị là chị mới đúng, sao chị lại gọi anh ấy là anh?” Mặt cô ta đỏ bừng, nước mắt sắp chảy ra đến nơi, xem ra trong lòng cô ta vẫn rất để ý chuyện mình hơn tuổi Trương Tuấn.

Tiểu Ba liếc nhìn tôi, đang muốn nói mấy câu làm dịu đi không khí, nhưng Trương Tuấn vẫn nhàn nhạt lại cười nói trước: “Cô ấy là bạn gái của tôi, tôi gọi anh Tiểu Ba là anh, đương nhiên cô ấy cũng gọi là anh Tiểu Ba rồi.”

Cô ta lập tức mỉm cười tươi tỉnh, đến lượt tôi bị nghẹn lời, có điều, đầu óc tôi cũng được thầy chậu châu bấu và cô Từng Hồng huấn luyện mà ra, trong lòng đã chứa cả mấy thùng giấm chua Sơn Tây, hơn nữa giấm chua Sơn Tây còn được bổ thêm hoàng liên [3], nhưng trên mặt lại cười tươi như gió xuân, thân mật ôm cánh tay Tiểu Ba, “Chúng ta đi thôi.” Tiểu Ba chào Trương Tuấn một câu: “Không quấy rầy hai người nữa, anh đi trước nhé.”

Ra khỏi vũ trường, tôi hỏi Tiểu Ba: “Anh thấy cô gái đó xinh đẹp không?” Tiểu Ba hỏi: “Ai? Trong sàn nhảy đâu đâu cũng có các cô gái.”

“Chính là bạn gái Trương Tuấn ấy.”

“Em rất để ý đến cô ấy, rất ghét cô ấy à? Vừa rồi sao lại nói như thế? Tuy Trương Tuấn đi theo bọn Tiểu Lục, nhưng tính tình cũng không giống Tiểu Lục, chuyện tối nay em cũng phải cảm ơn cậu ta.”

Tôi nhụt chí, quên đi! Hỏi ra có xinh đẹp hay không thì có tác dụng gì chứ, dù sao người ta cũng xinh đẹp hơn tôi, tôi nửa thật nửa giả nói: “Chị ta từng nói xấu Hiểu Phi, em không thích chị ta, bản thân chị ta cũng không phải hình mẫu đạo đức, có tư cách gì mà chê bai Hiểu Phi?”. Tiểu Ba thở dài cười.

Rất nhanh đã đi đến dưới lầu nhà tôi, tôi vẫy vẫy tay với anh ấy, “Anh không cần tiễn nữa đâu, quanh nhà em toàn các bà các cô lưỡi dài nhiều lời thôi.”

Anh dừng bước, tôi thùng thùng chạy về nhà.

Buổi tối, nằm trên giường, nghĩ đến Hiểu Phi, lại nghĩ về bản thân mình, thấy vận mệnh khác biệt, nhưng vẫn có điểm tương đồng, người chúng tôi yêu đều không yêu chúng tôi, người cậu ấy yêu chỉ yêu âm nhạc tịch mịch lạnh lẽo của mình, người tôi yêu lại dụ hoặc chốn hồng trần phồn hoa, ai may mắn hơn ai đây?

Chú thích:

[1] Ánh trăng nói hộ lòng tôi:

www.youtube.com/watch?v=dsSaweKz09E

[2] Không nên hái hoa dại ven đường:

www.youtube.com/watch?v=Av1C3g-9nlY

[3] Giấm chua ở Sơn Tây, Trung Quốc rất nổi tiếng. Hoàng liên là một vị thuốc, có vị đắng.

22. Chương 9 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 09 part 1

Chương 9

[Trong truyền thuyết, nếu cá chép muốn hóa rồng, thì phải rút đi toàn bộ vảy cá trên người mình, chặt đứt vây cá, mới có thể hóa thành rồng; trong truyền thuyết, con chim phải tự đốt cháy mình, trải qua cơn đau thiêu đốt của ngọn lửa, mới có thể hóa thành phượng hoàng. Chẳng lẽ thanh xuân tất yếu phải trải qua ngu muội đau khổ, mới có thể đạt được sự khôn ngoan trưởng thành?]

Đau lòng cũng là chuyện rất phức tạp

Từ khi Vương Chinh nói thẳng rằng mình không thích Hiểu Phỉ, Hiểu Phỉ không đến phòng khiêu vũ nữa.

Nhìn cậu ấy thật giống trước đây, cũng cười lớn, nói to, tựa như không nhớ rõ Vương Chinh là ai, nhưng cậu ấy đã không còn là chính mình nữa, mặc xong quần áo, chải xong đầu tóc, Hiểu Phỉ luôn hỏi tôi: “Có đẹp không?”

Hết lần này đến lần khác, giống như cậu ấy xinh hay xấu, hoàn toàn do người khác quyết định.

Hiểu Phỉ không từ chối lời mời đi chơi cùng những nam sinh khác nữa, mà thích đi chơi cùng nam sinh nào nghịch ngợm năng động nhất trường, nhưng chỉ đi vài lần, lại chán ngấy, không hề để ý đến đối phương nữa, cậu ấy lại đổi một người khác. Cậu ấy trở thành nữ sinh thích chơi đùa nhất trong khối chúng tôi, trong mắt những nữ sinh khác, tốc độ cậu ấy đổi “Bạn trai” chẳng khác gì thay quần áo, đối với nam sinh như thế, rất nhiều nữ sinh nghĩ “Nam sinh không xấu nữ sinh không thương”, nhưng đối với Hiểu Phỉ, các cô nàng đó lại dùng những từ ngữ độc ác nhất để công kích sau lưng. Nữ sinh muốn đối địch với những nữ sinh xinh đẹp hơn mình, thường dùng từ buông thả, lẳng lơ, huống chi bây giờ Hiểu Phỉ đã chơi đến điên khùng rồi.

Tôi dôi ánh mắt lạnh lẽo nhìn sự biến hóa của Hiểu Phỉ, mặc dù đau lòng, nhưng cũng không thể làm gì, bởi vì tôi biết mình không thể ngăn cản được, nếu tôi nói nhiều, cậu ấy sẽ không nghe tôi, có thể còn rời xa tôi nữa.

Tôi chỉ có thể coi cậu ấy như đứa trẻ nổi loạn, nhẫn nại dõi theo, hy vọng đoạn thời gian mê loạn bị thương này chóng qua đi, chờ đến khi Hiểu Phỉ ổn định tâm trạng, cậu ấy sẽ nhận ra rằng lời phủ định của Vương Chinh không phải là lời phủ định cho cả cuộc đời, cậu ấy có xinh đẹp hay không chính là ở trong trái tim cậu ấy, không phải từ ngôn ngữ của người khác.

Tôi dùng bản thân và tình cảm bạn bè giữa chúng tôi để cố gắng làm ảnh hưởng đến quyết định của Hiểu Phỉ, hễ là nam sinh học trường kỹ thuật và đám con trai lêu lổng đều ra sức bài trừ, tận lực muốn cậu ấy kết bạn với những nam sinh học trung học. Tôi nghĩ rằng, những người này dù sao cũng thanh thuần, Hiểu Phỉ chơi với họ, sẽ chơi những trò đơn giản mà thiếu nam thiếu nữ biết đến, sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng cũng phải xin lỗi họ, vì đã để họ làm vật hi sinh khi Hiểu Phỉ đang thất tình.

Khoảng thời gian ấy, thế giới xung quanh tôi thật sự rất hỗn loạn, một bên là thế giới tình yêu đẹp đẽ trong tiểu thuyết tình cảm, một bên là hiện thực tàn nhẫn, nếu hỏi vì sao tôi không nhận được sự ưu ái của chàng hoàng tử trong mộng, thì còn có thể lí giải, nhưng Hiểu Phỉ thì sao? Cậu ấy xinh đẹp, có trí tuệ, có nhiệt tình, có lòng lương thiện, nhưng tại sao hoàng tử lại không thèm liếc nhìn cậu đến một lần, tôi bắt đầu hoang mang, trên thế giới này thật sự có một loại tình cảm tên là tình yêu sao? Có gái thật sự có thể ao ước một thế giới có một chàng trai toàn tâm toàn ý thương mình, yêu mình sao?

Hoang mang vẫn là hoang mang, tôi vẫn thích đọc tiểu thuyết tình cảm, tiếp tục siêng năng đọc tiểu thuyết tình cảm, giấc mộng này vừa hiện ra, thì một giấc mộng khác lại tiến vào. Cuộc sống hiện thực có rất nhiều điều ngờ vực, chỉ trong tiểu thuyết mới có thể dệt nên giấc mộng làm cho cuộc sống tăng thêm một chút sắc thái.

Trưởng thành giữa nỗi đau xót và hoang mang, học kỳ một năm lớp 8 đã chấm dứt, thành tích thi cuối kỳ cũng đã công bố, mỗi người đều có những thay đổi khác nhau, Hiểu Phỉ chỉ đứng thứ tư trong bảng thành tích của lớp. Ở trong mắt những người khác, đây vẫn là thành tích tốt, nhưng đối với Hiểu Phỉ mà nói, đây chính là thành tích thấp kém nhất trong lịch sử.

Hiểu Phỉ không thêm quan tâm, chẳng những không tự trách mình, mà ngược lại, kỳ nghỉ đông đã đến, cậu ấy hoàn toàn buông thả, càng chơi đùa điên cuồng hơn, cậu ấy cố ý tránh đến những nơi có liên quan đến tôi, cũng là trốn tránh Vương Chinh, tôi không quản cậu ấy, nhưng sao tôi có thể mặc kệ được đây?

Có một lần Hiểu Phỉ uống say, nháo loạn trong phòng hát của người ta, tôi đến đón cậu ấy, cậu ấy đã nhào vào lòng tôi khóc lớn.

Hiểu Phỉ vô cùng đau lòng, nhưng tôi lại không thể làm gì, chỉ có thể vỗ lưng cậu ấy, liên tục nói: “Rồi sẽ qua thôi, tất cả nỗi đau đều không thể chiến thắng thời gian, sẽ có một ngày, cậu có thể quên anh ta.” Dù tôi nói được như vậy nhưng bản thân lại không thể khẳng định, điều đó có đúng không? Chúng tôi thật sự có thể quên người mình thích ư?

Đang muốn đỡ Hiểu Phỉ về nhà, thì lại nghe thấy góc phòng hát có người đang khóc, thanh âm đó rất quen, nhìn lại, đúng là bạn gái Trương Tuấn, Hiểu Phỉ đau lòng vì Vương Chính, còn cô ấy lúc này lại đau lòng vì ai?

Tôi muốn rời đi, nhưng thấy cô ấy là con gái mà bị say ở đây thế này, dù sao tôi cũng lo lắng, chỉ có thể đưa cô ấy ra.

Hiểu Phỉ đã thế này rồi, tôi không dám trực tiếp đưa cậu ấy về nhà, bạn gái Trương Tuấn, tôi lại không biết nhà cô ấy ở đâu, chỉ có thể gọi một chiếc xe kéo, trước đến quán karaoke của Tiểu Ba đã rồi tính. Ô Tặc bảo người đi tìm Trương Tuấn tới đón người, tôi rót cốc trà nóng cho Hiểu Phỉ.

Lúc Trương Tuấn đến, bạn gái cậu ta say rượu vẫn chưa tỉnh, Ô Tặc ra chào cậu ta, Trương Tuấn khách khí nói: “Phiên anh rồi.”

Ô Tặc chỉ tôi, “Là gấu trúc bốn mắt thích làm việc thiện thôi, không liên quan gì đến anh hết.”

Trương Tuấn quét mắt nhìn tôi, không hé răng, nâng bạn gái dậy rồi rời đi. Tôi dõi theo bóng dáng cậu ta, bực mình chỉ muốn ném mạnh quả táo trong tay cho cậu ta choáng váng. Ô Tặc rùng mình một cái, “Gấu trúc bốn mắt, nếu em ghét Trương Tuấn như vậy, thì còn đi giúp bạn gái nó làm chi?”

Tôi cười ngọt ngào, “Ai nói em ghét cậu ta?”, đứng dậy nhìn Hiểu Phỉ.

Ô Tặc hừ hừ tức giận sau lưng tôi, “Không ghét thì sao em lại nắm chặt quả táo như thế?”

Khi Hiểu Phỉ tỉnh rượu, tôi đưa cậu ấy về tận nhà, nhìn cậu ấy lên lầu, tôi biết, ngày mai cậu ấy lại đi chơi cùng một nam sinh nào đó. Theo thường lệ nam sinh đó sẽ là nam sinh học không giỏi, chỉ giỏi chơi bời, chuyện tình thông chỉ là hút thuốc, uống rượu, đánh nhau.

Thật ra, nói theo cách nào đó, tôi cũng đang bị vây trong cảm giác thất tình, chỉ có điều tôi nhút nhát che giấu cảm xúc, chuyện gì cũng giấu tận đáy lòng, vì vậy dù có đau lòng cũng không dám biểu lộ.

Vì ghen tị nên kỳ nghỉ đông đó tôi đã báo danh vào một lớp học vẽ, bắt đầu nghiêm túc học vẽ tranh, Tiểu Ba muốn được phân vào lớp tốt nhất, nên bắt đầu ôm sách giáo khoa, vừa ôn bài vừa làm bài tập. Tiểu Ba thấy tôi cả ngày chiến đấu với đồng màu sắc, biến bản thân mình thành một con mèo hoa, không khỏi tò mò hỏi tôi: “Sao tự nhiên em lại có hứng thú vẽ tranh thế?”

Tôi đột nhiên quyết định nói ra bí mật của mình cho anh ấy: ời vì em ghen tị với một nữ sinh, bạn ấy rất ưu tú, thông minh xinh đẹp, thành tích học tập cực tốt, biết kéo đàn nhị, biết ca hát, biết viết chữ, còn là một cây viết văn nữa, quả thực là cái gì cũng giỏi.” (biết viết chữ là biết viết thư pháp đẹp, cái này không phải ai cũng giỏi.)

Tiểu Ba không hiểu lắm, “Chuyện đó với chuyện em học vẽ tranh thì có liên quan gì đến nhau?”

“Em đã tìm hiểu rất lâu rồi, nghe nói bạn ấy không vẽ tranh, thế nên em quyết định học vẽ tranh.”

Tiểu Ba nghe xong ngẩn người, tiện đà cười to, “Em mà cũng có lúc ghen tị với người ta sao? Cô bé ấy tên gì? Anh đang rất muốn đi xem cô bạn này rốt cuộc có mấy mắt mấy tay đây.”

Tôi trừng mắt nhìn anh ấy, “Không được! Tất cả nam sinh gặp bạn ấy đều thích bạn ấy, em không cho phép anh thích bạn ấy, vì thế anh không thể gặp được!”

Tiểu Ba kinh dị nói: “Em thật sự ghen tị với cô bạn đó sao?”

Tôi gật đầu, phiên muộn vô hạn nói: “Lúc trước thậm chí còn hận không thể biến thành bạn ấy, rất ghét làm bản thân mình, mà lúc này, em đã hiểu, dù có thích mình hay không, em cũng chỉ có thể là em thôi, nên em không ghét mình nữa, mà thấy vừa hâm mộ vừa ghen tị bạn ấy, bạn ấy là nữ sinh hoàn mỹ nhất trong mắt em, ngoài mặt thì em chẳng hề để ý đâu, nhưng thực ra trong lòng luôn thầm so sánh hai người, cũng luôn luôn âm thầm cố gắng nỗ lực, mỗi khi cảm thấy bản thân tốt hơn một chút, ưu tú hơn một chút so với trước đây, chỉ cần nhìn thấy bạn ấy, thì lại lập tức phát hiện mình vẫn cách bạn ấy một khoảng thật xa xôi. Em cảm thấy đời này, dù mình có nỗ lực thế nào, cũng tuyệt đối không thể đuổi theo bạn ấy, ngay cả ghen tị với bạn ấy cũng là chuyện thật buồn cười, bởi vì ghen tị chỉ thích hợp với những người chênh lệch nhau, với những kẻ tiểu nhân, ví dụ như Lí Tụy có thể ghen tị Hiểu Phỉ có bộ dạng xinh đẹp hơn mình,

cũng tuyệt đối không ghen tị Lâm Thanh Hà xinh hơn mình, là thế đó, anh hiểu chưa? Thực ra em cũng chẳng có tư cách ghen tị.” Tôi nặng nề thở dài một tiếng, “Em chỉ có thể tìm những gì mà người ta không biết để cố gắng học, vụng trộm tạo ình một chút niềm tin, dù sao có một ít còn hơn không!”

Tiểu Ba ôn hòa nói: “Em chính là em, độc nhất vô nhị, không phải so sánh với người khác.”

Tôi không nói gì, vùi đầu pha loãng màu nước. Anh ấy sẽ không hiểu, loại ghen tị này sẽ khiến mình khát vọng có được tất cả những gì thuộc về người t

Ngày mừng ba của năm mới tôi vẫn đi chúc tết cô giáo Cao như trước, cô Cao cảm khái nói, “Năm trước còn có không ít học sinh đến chúc tết, năm nay đã ít hơn phân nửa rồi, chắc là sang năm chỉ còn lại em và Trương Tuấn thôi.”

Cô hỏi thành tích học tập của tôi, tôi báo cáo chi tiết, cô Cao cười thở dài, hỏi tôi: “Đến khi nào em mới tập trung học tập?”

Tôi thành thật nói: “Thật ra, em cảm thấy hứng thú với những môn khoa học, cũng nghiêm túc đọc sách, nhưng vẫn không chăm chỉ, em cũng muốn chăm chỉ, nhưng cứ lúc nào chơi là sẽ không muốn học nữa, thật không biết những học sinh giỏi làm thế nào để nén nhịn.”

Đang nói chuyện phiếm với cô Cao, thì Trương Tuấn đến chúc tết. Cách cậu ta đến chúc tết hoàn toàn khác với tôi, tôi mang hai tay không tới, chỉ mang theo cái miệng nói chuyện thôi, còn cậu ta thì hai tay cầm đầy quà cáp, quả nhiên là người có tiền.

Cô Cao nhìn thấy cậu ta cũng rất cao hứng, vừa đứng lên đón cậu ta vào, vừa nói: “Tối thực khéo, Kì Kì cũng đang ở đây.”

Tôi đứng lên nói: “Cô ạ, em đã hẹn đến nhà một bạn chơi rồi, em xin phép về trước.”

Cô Cao thật đáng tiếc hỏi: “Không thể ngồi lại một lúc à? Lâu lắm rồi ba người chúng ta mới cùng gặp nhau nói chuyện.”

Tôi thật có lỗi nói: “Em đã hẹn với bạn ấy từ sáng rồi cô ạ.”

Trương Tuấn đứng một bên, vẻ mặt nhàn nhạt, không rên một tiếng, tôi và cô Cao nói lời “tạm biệt”, rồi tôi liền rời khỏi nhà cô ấy.

Hai tay cầm chặt nút trong túi áo, chậm chạp bước đi trong gió lạnh, tôi đang muốn phân tích rõ trái tim mình.

Cứ nhìn thấy Trương Tuấn là tôi lại nghĩ đến cậu ta, thậm chí đoán cậu đang làm cái gì, thậm chí còn trông ngóng tình cờ gặp được cậu; chỉ khi nào cậu xuất hiện trước mắt, tôi lại vội vàng muốn chạy trốn. Rốt cuộc là tôi muốn gặp cậu, hay không muốn gặp cậu chứ?

Mâu thuẫn thật phức tạp, không thể nói lý. Phân tích cũng không được rõ ràng lắm, dứt khoát không thêm phân tích cái gì nữa, trở về luyện tập vẽ tranh.

Lòng người rất phức tạp, không có con đường nào đến lòng người, còn chuyện vẽ tranh, chỉ có thể chăm chỉ luyện tập.

23. Chương 9 .2 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 09 part 2

Qua tết âm lịch, trong túi của ai cũng có không ít tiền, thời tiết lại rét lạnh hơn, mọi người đều thích rúc mình trong phòng, vì vậy việc kinh doanh ở quán karaoke càng thuận lợi hơn, toàn bộ tiền mừng tuổi của tôi năm nay đều cống hiến cho sự nghiệp hội họa rồi, có xót xa nhưng cũng thấy ngọt ngào, xót xa là vì

trong túi tiền của mình giờ chẳng còn một xu, thấy cái gì thích thích thì cũng chỉ có thể nhìn ngắm thèm thường, ngọt ngào là vì nhìn một đồng tranh và bút màu vẽ, làm tôi có cảm giác thành tựu.

Em gái tôi bắt đầu học chơi đàn điện tử, những năm ấy cha mẹ đều muốn con mình biết một chút nghệ thuật, nhưng ngoài gia đình Trần Kính ra, rất ít phụ huynh có khả năng cho con mình theo học violon, đàn dương cầm, mà đa số đều lựa chọn đàn điện tử, thế nên gần như tất cả nữ sinh trong lớp đều đi tìm giáo viên dạy đàn, ngay cả giáo viên dạy đàn điện tử nghiệp dư thôi cũng có rất nhiều lời mời dạy thêm.

Cô em tôi cả ngày ở nhà chế tạo tạp âm, nên tôi chuyển hết công cụ hội họa của mình đến văn phòng Tiểu Ba, bố mẹ thấy tôi cứ vẽ vờ hết bức tranh này đến bức tranh khác, cảm thấy tôi vẫn đang cố gắng học tập, có chí hướng về con đường thênh thang trước mắt, nên cũng rất yên tâm về tôi, tiếp tục áp dụng chính sách giáo dục mở cửa.

Tôi thật cao hứng vì cách giáo dục rất khoan dung của họ, làm cho tôi có thể tự do tự tại vụng trộm kết giao với “thanh niên bất lương” như bọn Ô Tặc, nhưng, mỗi khi nhìn thấy em gái nhàn hạ không luyện đàn, bị bố phê bình, thậm chí phạt con bé buổi tối không được xem TV, phải đi luyện đàn, tôi lại cảm thấy tâm tình phức tạp, giống như hy vọng bố mẹ trách móc mình, trừng phạt mình một chút.

Haiz, lòng người mà, thật sự quá phức tạp!

Món quà tốt đẹp nhất đầu năm mới

Một ngày nọ, tôi đang cầm bảng vẽ, ngồi trên ban công, quan sát những thăng trầm của cuộc sống, học bộ dáng của họa sĩ vẽ vật thực, nhìn thấy Trương Tuấn và bạn gái của cậu ta sóng vai tiến vào. Chỉ chốc lát, trong phòng đã truyền đến tiếng nhạc. Đối với em, anh như sương như mưa lại như gió

Đến rồi lại đi chỉ để lại công dã tràng

Đối với em, anh như sương như mưa lại như gió

Mặc cho tim em luôn dõi theo anh... ”

Tôi bực bội nhíu mày, thu đồ vẽ lại chuẩn bị về nhà. Bỗng nghe thấy tiếng nắc nhen giữa tiếng hát, tôi không khỏi dừng bước, lén nhìn vào phòng hát. Tôi biết rình coi là không đúng, nhưng tôi lại không khống chế được bản thân.

Cô gái đó vừa khóc vừa hát, Trương Tuấn vài lần muốn giằng micro từ tay cô, nhưng đều không thành công, mà còn làm nước mắt cô rơi càng nhiều hơn. Trương Tuấn không lấy micro nữa, ngồi im ở đó, mặt mày không chút thay đổi. Cô ấy rất cuộc cũng hát xong, vừa khóc vừa nói với Trương Tuấn, Trương Tuấn lại không nói câu nào, chỉ thỉnh thoảng gật đầu. Thật lâu sau, cũng vẫn là cảnh đó. Tôi xem đến mệt mỏi rồi, bọn họ còn không mệt sao?

Cô ấy lau nước mắt, miễn cưỡng cười cười với Trương Tuấn rồi chạy ra khỏi quán karaoke. Trương Tuấn vẫn ngồi chỗ đó, giống như đang ngẩn người, lại giống như đang suy tư. Cậu ta không nhúc nhích, tôi cũng lui vào một góc, cách cánh cửa kính, nhìn thân ảnh cậu.

Ngày hôm sau, tin cậu chia tay với cô gái đó được truyền ra.

Mọi người đều thật đồng tình với Trương Tuấn, trong vòng luẩn quẩn này, bị con gái đá là chuyện cực kỳ, cực kỳ mất mặt, Tâm tình Trương Tuấn nhất định rất kém. Tôi cũng không để ý tâm tình cậu ta tốt xấu thế nào, vọt vào văn phòng của Tiểu Ba, “Tiểu Ba, chúng ta đi hát nhé, được không?”

Tiểu Ba kinh ngạc, “Không phải em không thích hát sao?”

“Vẫn đang là năm mới mà, chúng ta phải chúc mừng năm mới chứ. Đừng đọc sách nữa, đi hát thôi.” Kéo anh ấy ra ngoài, đến một dãy ghế, nhìn TV hát điên cuồng, bọn Ô Tặc đều đến góp vui, tôi vô cùng cao hứng, ôm cái micro hát hết bài này đến bài khác, vừa múa vừa hát, Ô Tặc cười trêu tôi: “Gấu trúc bốn mắt điên rồi.”

Tôi nói: “Em cao hứng đến điên rồi.” Đây quả thực chính là món quà tốt đẹp nhất đầu năm mới.

Có người gõ cửa phòng, Ô Tặc mở cửa, thấp giọng nói chuyện với

Nhạc bài “Tâm vũ” mà tôi chọn đã vang lên, tôi lập tức nhét một cái micro vào trong tay Tiểu Ba, cùng hát với Tiểu Ba:

“Em nhớ nhung da diết mà lại không thể chạm vào

Nỗi nhớ của em sâu rộng như biển

Tại sao luôn là những ngày mưa

Anh nhớ đến em vào tháng sáu

Tình yêu chảy róc rách như cơn mưa phùn

Anh nhớ em nhớ em nhớ em nhớ em

Nhớ em một lần cuối cùng

Bởi vì ngày mai em sẽ trở thành cô dâu của người khác

Hãy để anh nhớ về em lần cuối...”

Tôi nhìn màn hình vừa hát vừa cười, Tiểu Ba cũng là vừa cười vừa hát, hai người đều hát những lời buồn nôn, rùng mình, nhưng lại hát rất thâm tình, vì mục đích người chết không đền mạng.

Tiểu Ba hát đến đoạn ” Anh nhớ em nhớ em nhớ em nhớ em, nhớ em một lần cuối cùng...” còn cố ý nhìn tôi đầy thâm tình bi thương, bình thường anh ấy đều mang vẻ mặt lão thành ổn trọng, hiếm khi mới lộ ra một mặt lỗ mãng thế này, làm cho chị Xinh Đẹp ôm bụng cười nghiêng ngả.

(Tiểu Dương: Chị Xinh Đẹp này là bạn gái của Ô Tặc, có nhắc qua ở chương trước, tên thật của chị không phải Xinh Đẹp, chỉ là biệt danh thôi, tiếng Hán là Yêu Nhiêu.)

“Hát hay đấy!” Ô Tặc vỗ tay, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, lại vui đùa nói: “Ai dám cướp người với em hả? Để anh đây đi tìm mấy thằng bạn biến hôn lễ của nó thành tang lễ.”

Tôi cười cười cầm khay để cốc đánh Ô Tặc, nghiêng đầu, lại thấy một người đứng dựa vào cửa, đúng là Trương Tuấn. Mặt cậu ta không chút thay đổi nhìn chăm chăm màn hình, Tiểu Ba cũng thấy cậu ta, vội thả micro xuống, mời cậu ngồi, cậu cười nói: “Định tìm anh uống vài chén, nhưng anh và bạn bè đang tụ hội, em không quấy rầy nữa.”

Tiểu Ba khách khí nói: “Không có gì đâu, muốn uống gì để anh bảo người maChúng ta vừa chơi vừa uống.”

Trương Tuấn cười mở cửa, “Không cần, lần sau sẽ tìm anh uống rượu.” Nói xong liền đóng cửa đi ra.

Ánh mắt Tiểu Ba chứa đầy nghi hoặc, Ô Tặc nhấn giọng, nói: “Bị con gái đá, đột nhiên tinh thần không được bình thường.”

“Từ bao giờ thế?”

“Mới hôm qua thôi.”

Những bài hát sau đó vẫn là hát đôi, tôi kéo chị Xinh Đẹp lên hát cùng: “Trái tim em rõ ràng, khát vọng một phần cảm tình chân thật...”

“Để anh hát, để anh hát...” Ô Tặc đoạt lấy micro trong tay tôi, cùng hát với Xinh Đẹp, hai người không hổ là dân mọt rở trong quán karaoke, hoàn toàn không cần nhìn màn hình, chỉ nhìn nhau, nắm tay, thâm tình biểu diễn.

“Em có một đôi mắt dịu dàng

Em có một trái tim biết lắng nghe và thấu hiểu

Nếu em cho phép anh tới gần

Anh nghĩ em sẽ hiểu trái tim anh...”

Tôi cắn răng nhếch miệng, xoa xoa cánh tay nhìn Tiểu Ba, tỏ ý lời bài hát khiến mình nổi cả da gà, Tiểu Ba lắc lắc đầu cười.

Món quà tốt đẹp nhất đầu năm mới là Trương Tuấn bị bạn gái đá, tôi thật vui vẻ, tôi phi thường vui vẻ.

Thỉnh thoảng tôi cũng tự kiểm điểm một chút, có phải lòng dạ tôi rất đen tối không, sao mình lại có thể vui vẻ dựa trên nỗi đau của người khác chứ, chờ đến khi tôi thật sự tỉnh lại, liền phát hiện cảm giác không an tâm của mình chỉ là dư thừa.

Có một ngày, khi tôi tìm Tiểu Ba, thấy anh ấy không ở đó, Ô Tặc cũng không thấy đâu, bắt lấy một người hỏi, mới biết được bọn họ đi chơi cờ bạc cùng ai đó rồi.

Tôi cảm thấy buồn bực, rất lâu rồi Tiểu Ba không chơi cờ bạc, tại sao đột nhiên lại chơi với người ta thế? Xem tình hình này, chắc là cuộc lớn lắm đây.

Vội vàng tiến đến quán game, phát giác thật lâu rồi mình không đến nơi này, nó đã thay đổi rất nhiều rồi, anh Lí đã mua mặt tiền của cta hàng cách vách, hai gian thông nhau, bây giờ quán rộng rãi hơn trước nhiều, máy chơi game cũng tiên tiến hơn trước.

Tôi không biết người trông quán, nhưng anh ta lại biết tôi, cười nói: “Tìm anh Tiểu Ba à? Anh ấy đang chơi bóng ở bên trong.”

“Cảm ơn.”

Tôi lập tức chạy vào trong sân.

Bên cạnh bàn bi-a, có rất nhiều người đứng quanh, tôi tìm kiếm Tiểu Ba, ánh mắt nhìn thấy Trương Tuấn đầu tiên, đứng cạnh cậu là một cô gái có dung mạo mỹ lệ, để tóc ngắn, bông bông như sóng biển.

Cô gái ôm cánh tay cậu, xem người ta đánh bi-a, hình như xem không hiểu, nhỏ giọng hỏi Trương Tuấn, Trương Tuấn thường thường giải thích vài câu.

Tôi yên lặng nhìn bọn họ, quên mất mình vốn muốn làm gì, chỉ cảm thấy ngực mình đang đập mạnh đau đớn.

Trương Tuấn nghiêng đầu nhìn thấy tôi, mặt không chút thay đổi, tôi ngơ ngác theo dõi cậu, không rõ vì sao cậu lại như vậy? !

Cô gái kia tò mò đánh giá tôi, lại túm túm cánh tay Trương Tuấn, cậu ta quay đầu, mỉm cười hôn lên gò má cô gái, ôm lấy thắt lưng cô, chỉ vào bàn bi-a giải thích. Tôi cảm thấy nước mắt đang đảo quanh hốc mắt mình, muốn xoay người bỏ chạy, lại cảm thấy vì sao mình phải chạy trốn? Vì sao tôi lại để ý cậu ta? Tôi không cần cậu ta! Cậu ta có bạn gái hay không, có bao nhiêu bạn gái, thì liên quan gì đến tôi? Một chút liên quan cũng chẳng có!

Tôi mỉm cười nuốt nước mắt vào trong, đi đến bên cạnh anh Lí, “Anh Lí.”

Anh Lí vỗ lên đầu tôi, “Lâu lắm rồi không gặp em, lại cao lên rồi.”

Tôi bĩu môi nói: “So với lần trước anh gặp em, em chẳng cao lên được phân nào, có sổ kiểm tra sức khỏe ở trường làm chứng, em vẫn cao 163 cm như trước thôi, sao tự nhiên Tiểu Ba lại cá cược với người ta?”

Anh Lí ra vẻ thoải mái: “Cược cái gì chứ, anh và bạn bè có một số việc cần giải quyết, thương lượng trên chiếu bạc luôn là cách hay nhất, thắng thua quyết định rõ ràng.”

Tiểu Lục đứng một bên lạnh lùng cười, Tiểu Ba đánh xong một đường bóng, đứng thẳng dậy nhìn tôi cười, tôi không dám mở miệng quấy rầy, đứng bên cạnh anh Lí, nhìn thế cục trên bàn, Tiểu Ba đang chiếm ưu thế, nhưng vị trí bóng của anh không tốt lắm, đối phương lại có vị trí bóng rất tốt, dễ dàng đánh vào lỗ hơn.

Tôi lặng lẽ đi đến gần Ô Tặc, thấp giọng hỏi: “Cược cái gì thế?” Ô Tặc ghé sát vào tai tôi nói: “Bên Dòng Nước.”

Tôi không hiểu lắm, nghi hoặc nhìn anh, anh giải thích: “Người của họ dùng chasing the dragon ở vũ trường của chúng ta, anh Lí và anh Lục cũng nói chuyện vài lần rồi, nhưng chưa bàn được, vì vậy lấy vũ trường Bên Dòng Nước làm tiền đặt cược, nếu chúng ta thắng, sau này bọn họ không được dùng thuốc bừa bãi nữa, nếu bọn họ thắng, anh Lí phải để Bên Dòng Nước lại cho họ.”

Chasing the dragon là một loại thuốc gây nghiện, nguyên tắc của anh Lí là kiên quyết không chạm vào thuốc phiện, dù là loại mềm hay cứng, đều tuyệt đối không chạm vào, chẳng những không chạm vào, thậm chí còn không cho phép nó xuất hiện bữa bãi quanh mình. Lần này không ngờ anh ấy lại lấy “Bên Dòng Nước” làm tiền đặt cược, có lẽ anh ấy đã bị tên Tiểu Lục kia ép vào đường cùng.

(Tiểu Dương: Chasing the dragon tên Hán Việt là truy long, mình tìm thấy ảnh người ta dùng loại thuốc này, nhưng không hay ho gì nên không đưa vào.)

Anh Lí sẵn sàng làm bất cứ giá nào, còn chuyện thắng thua thì cũng rõ ràng, không bức ép, nhưng tâm tư của Tiểu Ba hẳn nhui sâu nặng, anh ấy vì anh Lí, không thể không thắng được, nếu để thua, anh ấy sẽ đem hết trách nhiệm đổ lên lưng mình.

Lòng bàn tay tôi bắt đầu ướt mồ hôi, cũng không dám nhìn vào bàn bi-a nữa, nhắm mắt lại, trong lòng thầm cầu nguyện “Cầu xin các vị thần tiên phù hộ cho Tiểu Ba thắng, năm nay và sang năm con cũng không cầu ỉnh điều gì, chỉ cầu cho Tiểu Ba thắng”, cứ lặp đi lặp lại lời cầu nguyện đó, Ô Tặc cũng rất lo lắng, tiếng thở ngày càng nặng.

Không biết qua bao lâu, nghe thấy tiếng hoan hô của mọi người, tôi mở choàng mắt ra, đầu tiên nhìn thấy Ô Tặc, nhìn thấy khuôn mặt mừng như điên của anh ấy, tôi đã hiểu rằng Tiểu Ba thắng, lập tức tiến lên, ôm cánh tay Tiểu Ba vừa vung lắc vừa bảo, “Mời em ăn cơm, mời em ăn cơm, vừa rồi em luôn cầu nguyện cho anh, đem tất cả may mắn của mình tặng cho anh đấy.”

Tiểu Ba cười nói: “Được, tìm xem chỗ nào có tổ yến, anh sẽ mời em ăn.” Anh ấy vẫn cười như mọi ngày, ôn hòa lạnh nhạt, có thể đếm được chín ngày lạnh, nhưng bàn tay nắm tay tôi lại nóng bỏng khác thường, đứng bên cạnh anh, có thể nhìn thấy cổ anh lấm tấm mồ hôi.

Anh Lí vui mừng không thôi, cười nói với Tiểu Lục: “Đa tạ, đa tạ. Buổi tối chúng ta cùng ăn cơm nhé, em mời.”

Về mặt Tiểu Lục vô cùng lạnh lùng, không để ý tới anh Lí, trực tiếp dẫn đám người của mình rời đi.

Tôi đứng cạnh Tiểu Ba, nét mặt tươi cười như hoa, đặc ý đảo mắt nhìn về phía Trương Tuấn, giống như muốn khôi phục lại ngại ngùng lúc thấy bạn gái cậu ta, lại giống như nỗ lực chứng minh với bản thân mình, cậu ta chẳng được tính là gì hết, cũng không thể ảnh hưởng tới cảm xúc của tôi.

Trương Tuấn nắm tay bạn gái, đi lướt qua chúng tôi, không thèm liếc nhìn tôi lấy một cái.

Diễn trò nỗ lực như vậy, lại không có ai xem, tôi dường như dùng hết khí lực của mình đánh ra một quyền, lại đánh vào giữa không khí, không làm bị thương bất luận kẻ nào, ngược lại làm cho bản thân chặt vật không chịu nổi.

Anh Lí cao hứng thu xếp bữa ăn tối, hỏi Tiểu Ba muốn ăn cái gì, Tiểu Ba cúi đầu hỏi tôi muốn ăn cái gì, anh Lí cười nói: “Quên không hỏi trước thần may mắn của chúng ta là tiểu thư La Kỳ Kỳ đây, Kỳ Kỳ muốn ăn gì?”. Tôi nhìn anh Lí nói: “Sao anh có thể đồng ý việc này chứ? Anh biết rõ Tiểu Ba...”

Anh Lí có chút xấu hổ, Tiểu Ba dúm gậy tôi, dúm tôi cúi cong người, tôi đánh lại anh ấy, anh ấy vừa bắt nạt tôi vừa cười nói với anh Lí: “Hỏi xem họ có tổ yến không nào.”

Anh Lí lập tức nói: “Được”, gọi người đến nhà hàng đặt thực đơn.

24. Chương 10 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 10

Chương 10

[Thời niên thiếu, vì chưa từng bị tổn thương, nên không biết thế nào là nhân từ, vì chưa từng sợ hãi, nên không biết thế nào là thoái nhượng, chúng ta luôn tùy hứng, không quan tâm hay thương hại người khác.

Cho đến một ngày, chúng ta bị tổn thương, hiểu rằng phải trải qua đau đớn và sợ hãi, mới có thể hiểu rõ nhân từ và thoát nhọc.

Nhưng khi ấy, tuổi xuân vô tư không biết kềm chế cũng dần dần bay mất, cách chúng ta ngày một xa hơn.

Chúng ta trưởng thành, nhưng trong lồng ngực là một trái tim, đã bị tổn thương.]

Thanh xuân có hồi hận

Khai giảng học kỳ mới, Lí Sân và Nghê Khanh vẫn chuyển động quanh Lâm Lam như trước, vẫn thích bàn tán hoạt động của nhóm tuần nam mỹ nữ các lớp.

Trong khối chúng tôi, nữ sinh có nhiều lời đồn xấu nhất chính là Hiểu Phỉ, nam sinh là Trương Tuấn. Bây giờ Lí Sân cũng chơi cùng mấy người bạn ở ngoài trường trung học, không biết có phải cô ấy nghe thấy quan hệ của tôi và Tiểu Ba không, mà cô ấy bắt đầu nịnh bợ tôi suốt ngày, biết Hiểu Phỉ thân với tôi, nên cũng không bàn luận chuyện xấu về cậu ấy.

Tuy mấy cô bạn đó không bàn chuyện của Hiểu Phỉ, nhưng đương nhiên có thể tán chuyện về Trương Tuấn.

Bạn gái mới của Trương Tuấn có tính cách khác cậu ta một trời một vực, một cô gái nhỏ nhắn yên tĩnh, nhưng nhiều khi lại rất phô trương, không hề để ý đến chuyện mình lớn tuổi hơn Trương Tuấn, có đôi khi, còn đến trường chờ Trương Tuấn tan học.

Cô ấy có phong cách rất thời trang, trang điểm kĩ càng, để tóc xoăn, đứng giữa sân chơi của trường, trông thật giống ngôi sao điện ảnh, hoàn toàn khác với đám nữ sinh tóc ngắn giản dị như chúng tôi.

Những câu chuyện về Trương Tuấn trở thành đề tài bàn tán hot nhất của đám nữ sinh trường tôi, ngay cả cô bạn ngoan hiền nhất lớp cũng đứng ngó qua cửa sổ, tò mò lên nhìn bạn gái Trương Tuấn một lần. Lí Sân và Nghê Khanh riu ra riu rít bàn tán, tôi muốn đi chỗ khác, nhưng lại không nhịn được muốn nghe.

Lí Sân hỏi Lâm Lam: “Nghe nói cô gái kia làm cùng đơn vị với mẹ cậu?”

“Ừ, năm trước vừa được phân đến đoàn nghệ thuật, chuyên về nhảy hiện đại, tính cách cũng rất mạnh mẽ khôn ngoan.” Lâm Lam giả hoạt tươi cười, “Chỉ sợ lần này Trương Tuấn gặp phải khắc tinh rồi.”

Nghê Khanh hỏi: “Có phải không ai thích cô ấy không?”

“Làm sao có thể? Ở đơn vị của mẹ tớ toàn là mỹ nữ thôi, ai cũng được cả đồng người theo đuổi, tính tình cô ta lại hoạt bát, nên được rất nhiều người theo đuổi đấy.”

Nghê Khanh thật hoang mang, “Vậy cô ta thích Trương Tuấn thật sao? Già như vậy mà lại đi thích nam sinh ít tuổi hơn mình?”

Chỉ là một câu nói rất bình thường, nhưng lại khiến Lâm Lam đột nhiên mất hứng, nói với giọng lạnh lùng: “Cô ấy thích ai là tự do của cô ấy, cậu quản được sao, Trương Tuấn thì chỉ thấy cậu chướng mắt mà thôi!”

Nước mắt của Nghê Khanh tí nữa đã chảy ra, Lí Sân vui sướng khi người ta gặp họa, Lâm Lam không thèm để ý đến hai người đó, xoay người bước đi.

Một thời gian sau, theo tin tức từ miệng của đám nhân sĩ buôn dưa, bố mẹ Lâm Lam đang muốn ly hôn.

Những năm đó, ly hôn là chuyện tương đối hiếm, nhưng càng hiếm thấy là, mẹ Lâm Lam ly hôn vì một anh chàng trẻ tuổi, sau khi tốt nghiệp đại học đến sống ở thành phố của chúng tôi chưa được mấy năm, tính ra thì anh ta cũng chỉ hơn chúng tôi trên dưới mười tuổi. Lúc ấy chuyện này vô cùng ồn ào huyền ảo, gần như ai cũng biết đoàn văn công của thành phố có một phụ nữ ngoại tình với anh chàng kém mình đến bảy, tám tuổi, ngay cả bố mẹ tôi cũng nghe thấy chuyện này.

Mẹ và bố nói chuyện với nhau về chuyện đó trên bàn cơm, hai người đều không thể hiểu nổi, không rõ người phụ nữ này là người thế nào.

Mẹ hỏi tôi trong lớp có bạn nào tên Lâm Lam không, tôi không vui gật đầu, cho rằng mẹ lại giống các cô các bác ngoài kia, nghe nói tôi học cùng lớp với bạn có bố mẹ ly hôn, liền thân thiết hỏi thăm tất cả tình hình về Lâm Lam, cứ làm như Lâm Lam bị dị dạng vậy, nhưng không ngờ mẹ hỏi tôi là muốn bảo tôi không

được nói linh tinh, không nên hỏi chuyện về bố mẹ Lâm Lam, lại càng không được cố ý xa lánh hay cố ý tiếp cận Lâm Lam, trước kia xử sự thế nào thì sau này vẫn phải xử sự như thế.

Tôi thật không ngờ, nhưng nghĩ đến ông ngoại và bà ngoại cũng từng ly hôn, có lẽ vì mẹ hiểu nên mới từ bi như vậy.

Lâm Lam vẫn kiêu ngạo, vẫn xinh đẹp, vẫn cười đùa với Lí Sân và Nghê Khanh như trước, nhưng trong mắt cô ấy có sự đề phòng không hợp tuổi. Nếu để ý quan sát, có thể phát hiện thấy khi cô ấy ở một mình, thường hay ngẩn người, nhưng chỉ cần có ai đó nhìn cô ấy, cô ấy có thể lập tức dùng nụ cười làm vũ khí, bảo vệ bản thân.

Quan hệ của tôi và Lâm Lam ngày càng “Quân tử chi giao đàm như nước” [1], bình thường chúng tôi cũng không thân thiện lắm, nhưng tôi có thể cảm giác được cô ấy tin tưởng mình, khi ở cạnh tôi, cô ấy có thể nói vài câu, hoặc không cười không đùa, chỉ lẳng lặng ngồi. Có lẽ bởi vì cô ấy biết tôi không bàn tán chuyện thị phi, cũng không thấy hứng thú với chuyện thị phi của người khác, vì vậy khi ở bên cạnh tôi, cô ấy có cảm giác an tâm, thoải mái.

[1] Quân tử chi giao đàm như nước: sự giao thiệp giữa người quân tử với nhau trong như nước.

Một buổi sáng, tôi vừa đến lớp học, cô ấy hỏi tôi, “Có thể ra ngoài chơi với tớ không?”

Tôi thấy trong mắt cô ấy chứa đầy tơ máu, lập tức đồng ý.

Hai đứa chúng tôi không xin phép giáo viên, cũng không nói cho bất cứ ai, mà đã cưỡi chiếc xe đạp của mình bắt đầu xuất phát, đạp xe vền vện cả buổi sáng, mới đến một thành cổ để chụp ảnh, cô ấy chỉ ra rất nhiều tiền, chúng tôi thuê vô số trang phục cổ trang và đạo cụ, chụp vô số bức ảnh.

Lâm Lam phải trả một khoản tiền rất lớn, thuê hai bộ trang phục công chúa nhà Đường, lại dùng bàn tay khéo léo của mình, tạo kiểu tóc xinh đẹp cho tôi và cô ấy, chúng tôi mặt váy của công chúa nhà Đường, đi dạo trong thành cổ, đi tới đi lui, đột nhiên Lâm Lam nói: “Bố mẹ tớ ly hôn.”

Tôi không biết nên phản ứng thế nào, càng không biết nên an ủi cô ấy thế nào, chỉ có thể trầm mặc, dường như cô ấy cũng rất cảm kích sự trầm mặc của tôi, nắm tay tôi, vô cùng vui vẻ làm nàng công chúa, dạo quanh thành cổ.

Ngày hôm đó, chúng tôi ăn rất nhiều đồ ăn vặt, uống đủ loại đồ uống đắt tiền, nhìn thấy cái gì hay, dù tôi cô ấy thích, cô ấy đều lập tức mua nó.

Từ nhỏ đến lớn, đó lần đầu tiên tôi tiêu tiền mà không kiêng nể gì, nhưng vào ngày hôm đó, tôi đã hiểu, trên thế giới này tiền tài không mua được niềm vui!

Tôi và Lâm Lam trốn học một ngày, nhưng thầy chầu chầu báu không phê bình chúng tôi, chắc là vì thầy cũng nghe tin bố mẹ Lâm Lam chính thức ly hôn, thầy ấy thấy tiếc cho trí tuệ và khả năng của Lâm Lam, sau đó, thầy còn cho Lâm Lam vào đội tuyển tiếng Anh, và cũng rất thiên vị Lâm Lam.

Thời gian đó, Lâm Chí Dĩnh đang rất được yêu thích, ai cũng ngâm nga hát “mùa mưa tuổi mười bảy” [2]

“Khi tôi còn là đứa trẻ

Trước cửa có rất nhiều hoa nhài

Tản ra hương thơm ngát nhàn nhạt

Khi tôi dần dần khôn lớn

Hoa nhài trước cửa này

Đã chậm rãi héo rũ không nở tươi nữa

Tâm trạng gì thì tuổi ấy

Vui cười thế nào thì tiếng khóc cũng vậy

...”

Gần như tất cả nữ sinh trong lớp đều dán ảnh Lâm Chí Dĩnh lên đồ dùng của mình, mọi người đều vội vàng thu thập băng đĩa và áp phích của Lâm Chí Dĩnh, vì điều kiện gia đình Lâm Lam tương đối tốt, đã từng lưu hành văn hóa theo đuổi thời trang, thần tượng, nhưng bây giờ thái độ lại khác thường, đem tất cả áp phích của mình cho Lí Sơn và Nghê Khanh. Tôi nghĩ vì bố mẹ Lâm Lam ly hôn, cộng thêm sự kỳ thị của người ngoài đã khiến cô ấy trưởng thành nhanh chóng.

Nếu người lớn cũng tùy hứng như trẻ con, không chịu gánh vác trách nhiệm nuôi nấng con cái, thì đứa con của họ cũng chỉ có thể nhanh chóng khôn lớn, tự bảo vệ mình giống như người lớn.

Nói vậy, chuyện bố mẹ ly hôn thường rất ảnh hưởng đến con cái, huống chi chuyện bố mẹ Lâm Lam ly hôn lại oanh động như vậy, nhưng thành tích học tập của Lâm Lam không hề chịu chút ảnh hưởng nào từ gia đình, cô ấy vẫn đứng ra tổ chức cho lớp tham gia hội diễn văn nghệ, cô ấy kiên cường, hoạt bát, phò trợ, không thay đổi để dập nát những ánh mắt kì thị của mọi người, nhưng hiển nhiên cô ấy không còn là Lâm Lam mà tôi từng quen biết nữa.

Có một lần, chúng tôi ngồi bên hồ nhân tạo của trường, đột nhiên cô ấy nói: “Cậu còn nhớ nữ lớp trưởng đã chuyển trường không?”

“Nhớ.”

Cô ấy cười cười, “Chúng ta đều không quên cậu ấy, chúng ta nợ cậu ấy không chỉ một câu ‘xin lỗi’.”

Mọi người thường nói thanh xuân không có hối hận, thực ra thanh xuân sao có thể không có hối hận được?

Trong lòng thiếu niên có dịu dàng cũng có tàn khốc, chúng tôi rất dễ bị tổn thương, cũng dễ dàng thương hại người khác. Theo thời gian trôi đi, chúng tôi có thể quên rất nhiều người, nhưng những người làm chúng tôi tổn thương và những người chúng tôi thương hại, lại có thể vĩnh viễn khắc sâu trong sự hối hận của tuổi thanh xuân.

Nếu bạn đang sống trong những năm tháng thanh xuân, thì hãy đối xử nhẹ nhàng với những người bạn gặp, không phải vì họ làm bạn cảm kích, mà chỉ vì nhiều năm sau, khi bạn bỗng quay đầu lại, trong sự hối hận của tuổi thanh xuân sẽ ít đi một chút.

Mọi người đều thay đổi

Qua những mối quan hệ của mình, anh Lí mua được một chiếc xe Jeep cũ từ cục cảnh sát, mặc dù chiếc xe đó có rất nhiều chỗ đã bong sơn, nhưng anh ấy cũng trở thành một trong số rất ít người trong thành phố sở hữu loại xe đó.

Nghe nói anh ấy trở thành bạn bè với con trai cảnh sát trưởng, có đối tác đầu tư là một tay đại ca có tiền, có tiếng, huynh đệ trong vòng luẩn quẩn của anh ấy ngày càng ít đi, mà thay vào đó là những giám đốc, thư ký và cục trưởng. Mọi người không gọi anh ấy là anh Lí nữa, thay đổi phong cách, gọi anh là Lí tiên sinh, cũng có người gọi là ông chủ Lí.

Từ những năm 80 đến 90, là giai đoạn xã hội Trung Quốc biến đổi mạnh mẽ nhất, chỉ sau mười năm ngắn ngủi, đã phát triển từ bần cùng lạc hậu đến khá giả giàu có, Trung Quốc đã tạo nên kỳ tích lớn. Cuộc sống của mọi người bây giờ thì coi nó là đương nhiên, nhưng vào những đấy chúng tôi mới lần đầu biết đến, ví dụ như lần đầu tiên dùng bình tắm nóng lạnh, lần đầu tiên đi thang máy, lần đầu tiên uống Coca Cola, lần đầu tiên ăn mì ăn liền Khang Sư Phụ, [3] lần đầu tiên dùng Rejoice, Pantene, lần đầu tiên ăn KFC...

Thành phố của chúng tôi cũng biến đổi rất nhanh, vì đuổi theo tốc độ biến đổi của nó, con người cũng phải cấp tốc thay đổi, hay vì con người thay đổi quá nhanh, nên tốc độ biến đổi của thành phố mới nhanh như vậy?

Tôi cũng không rõ nữa, tôi chỉ thấy toàn bộ thành phố đều đang biến đổi từng ngày, may mắn, còn có những điều không thay đổi.

Anh Lí mua xe cũ ỉn, nhưng lại mua chiếc xe máy hàng Nhật chính hãng cho Tiểu Ba, lúc đó nó là hàng hóa xa xỉ một trăm phần trăm, nhưng Tiểu Ba rất ít khi dùng, vẫn thường cưỡi chiếc xe đạp của mình đi qua hết ngõ lớn đến ngõ nhỏ trong thành phố, tôi thường ngồi sau xe của Tiểu Ba, cùng đi đến những ngõ nhỏ tìm kiếm đồ ăn vặt với anh ấy.

Chúng tôi ngồi cạnh cánh cửa gỗ màu đen cũ kĩ, nhìn người đi đường và ông già ngồi ở góc đường vẽ tranh.

Một cái đèn gánh, một cái bếp than, một cái nồi, và cả những vật dụng khác nữa. Đi đến những nơi trẻ con tụ tập, ông già liền đặt đèn gánh xuống, mở nắp nồi ra, trong nồi là nước đường màu nâu, ông múc lên một muôi đầy, từ con rồng lớn rong chơi trên trời, đến con chuột nhỏ lấm la lấm lét cũng phải chạy lại.

Một cái la bàn, bốn phía vẽ các loại động vật, năm đồng một lần quay, quay trúng con gì, ông già sẽ cho bạn con đó.

Lần nào tôi cũng muốn quay trúng con phượng hoàng, nhưng đều không được, càng muốn thì lại càng không quay trúng, Tiểu Ba luôn đứng cạnh trầm mặc nhìn tôi cười. Thực ra tôi và anh ấy đều biết cái la bàn này có điểm khác thường, muốn phá kỹ thuật của nó cũng không khó, nhưng điều đó không quan trọng, thành phố này đột ngột mọc lên những tòa nhà cao tầng, đã đẩy không gian sinh tồn của những người này đến một góc khuất.

Có lẽ vì đọc rất nhiều sách người lớn viết, tôi dần phát hiện mình trở thành người tách rời với thời đại, tôi muốn lưu lại tất cả những gì đã trôi qua. Tôi cũng nghe Tứ Đại Thiên Vương [4] hát, nhưng không thật sự thích. Đầu tiên tôi thích Đặng Lệ Quân, [5] từ Đặng Lệ Quân tôi biết đến Chu Tuyền, rồi lại nghe từ Chu Tuyền đến Hàn Bảo Nghi, do đó đắm chìm trong âm nhạc không thể tự kiềm chế.

Đơn vị của bố tôi đào thải một chiếc máy quay đĩa và một ống đĩa nhạc cũ màu đen, có bài hát của Đặng Lệ Quân, còn có rất nhiều ca khúc cách mạng, năm đó, người người đều vội vàng thực hiện “hiện đại hóa”, không ai thích mấy thứ đồ cổ như thế, nhưng tôi nhặt nó về, đặt nó trong văn phòng của Tiểu Ba, vừa đọc tiểu thuyết vừa nghe, hoặc vừa làm bài tập vừa nghe.

“Chân trời góc bể, tìm kiếm người tri âm, em gái ca hát theo tiếng nhạc, chúng tôi luôn một lòng...” Hoặc là “Đưa hồng quân xuống núi, đi trong mưa, trong gió thu lành lạnh, vắt nỗi nhớ trên cây ngô đồng, u sầu cách ngàn vạn dặm nén trong trái tim...”

(Tiểu Dương: Đoạn này mình dịch sai chắc rồi :> . Các bạn thông cảm!!!)

Có một lần anh Lí đẩy cửa vào, nghe thấy tôi đang ngâm nga hát bài của hồng quân, lập tức đóng cửa, chỉ chớp mắt sau, lại mở cửa, vuốt đầu nói: “Anh không vào nhầm chỗ nhé!”

Ô Tặc và Xinh Đẹp ôm bụng cười, Tiểu Ba và tôi cũng cười.

Anh Lí đi vào, gập quyển sách giáo khoa trước mặt Tiểu Ba lại, cười nói: “Đừng xem sách nữa, tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Xinh Đẹp cười nói: “Khăng định là chuyện làm ăn của anh Lí lại phát đạt rồi.”

Ba người họ đi trước, Tiểu Ba đưa tôi về nhà, tôi nói dối bố mẹ một chút, rồi mới đi.

Năm người vừa ăn vừa nói chuyện, quả nhiên chuyện làm ăn của anh Lí lại mở rộng, anh Lí thỏa thuê mãn nguyện lại không ngừng thở dài, cảm thán mình không có người nào đáng tin, không có trợ thủ đắc lực, mọi người đều hiểu anh ấy đang nghĩ về Tiểu Ba, Tiểu Ba muốn học đại học, sau này sẽ không thể giúp anh Lí nữa. Nhưng anh ấy cũng chỉ thở dài vài lần thôi, không phải muốn Tiểu Ba bỏ chuyện học hành để giúp mình kinh doanh, anh trân trọng Tiểu Ba và Ô Tặc như em trai ruột thịt của mình, Tiểu Ba có thể học đại học, anh cũng thấy rất vui.

Đang nói chuyện thì đột nhiên anh Lí hỏi Ô Tặc: “Mày và Xinh Đẹp khi nào thì tính đến chuyện sau này?”

Xinh Đẹp cúi đầu, nhưng cũng đang chú ý lắng nghe, chị ấy hơn Ô Tặc ba tuổi, tất nhiên có suy nghĩ trưởng thành hơn, Ô Tặc lại cười nói: “Anh còn chưa tính thì em sốt ruột cái gì? Em cũng chưa muốn kết hôn, yêu đương thật tốt, phải không, Xinh Đẹp?”

Xinh Đẹp chỉ có thể gật của chị thật miễn cưỡng, nhưng anh Ô Tặc ngốc kia lại không nhận ra điểm gì, nghĩ Xinh Đẹp đương nhiên là của mình.

Anh Lí cười nhìn chị ấy nói: “Vây cũng được, chờ hai năm nữa, chuyện làm ăn của anh ổn định, anh sẽ tổ chức cho hai đứa một đám cưới xa hoa.”

Tiểu Ba cũng cười nói: “Tiếng chị dâu của em khăng định là chỉ dành cho chị Xinh Đẹp rồi.”

Tiểu Ba và anh Lí đều tỏ rõ thái độ, tôi cũng nhanh nhẹn tỏ thái độ, “Chị yên tâm, anh Ô Tặc này ngốc lắm, chỉ có chị mới đá được anh ấy thôi, anh ấy sao dám làm gì chị.” Anh Lí và Tiểu Ba đều vỗ một cái lên vai tôi, tôi lập tức sửa miệng, “Ý em là, chị rất xinh đẹp, Ô Tặc đi đâu mà tìm được người xinh đẹp như chị chứ.”

Xinh Đẹp cười rộ lên, bố mẹ Ô Tặc không thích chị ấy, nhưng lại được anh Lí và Tiểu Ba tán thành, điều đó rất quan trọng với chị, làm cho chị yên tâm hơn. Ô Tặc vẫn ngốc nghếch, nâng đĩa gấp đồ ăn, nói: “Món này rất ngon, mọi người đừng có nói chuyện mãi thế!”

Tôi thấp giọng nói với Tiểu Ba: “Ngốc cũng có cái phúc của ngốc, thật không biết chị Xinh Đẹp coi trọng anh ấy điểm gì?”

Xinh Đẹp nghe thấy, nhìn Ô Tặc cười, trong mắt chứa toàn dịu dàng yêu thương. Anh Lí châm một điếu thuốc, cười nhìn chúng tôi, trong mắt cũng có cái gì đó rất dịu dàng.

Cơm nước xong, anh Lí có việc phải đi, Xinh Đẹp muốn khiêu vũ, vì thế bốn người cùng đi tới Bên Dòng Nước. Vừa mới vào phòng khiêu vũ, liền phát hiện có điều khác thường, sàn nhảy thường chật kín người mà giờ không có một ai, họ đều đứng xung quanh sàn nhảy.

Tiểu Ba và Ô Tặc cho rằng đã xảy ra chuyện, vội vàng tiến tới, bỗng nhiên âm nhạc vang lên, là bài hát đoạt giải Golden Melody Awards của Trần Tiểu Vân – “Tình yêu đích thực”, bởi vì nó là tiếng Mân Nam, [6] nên không lưu hành trong giới học sinh, nhưng nó là loại nhạc ngông cuồng mà tôi thích, cũng là ca khúc rất hợp với phòng khiêu vũ, dùng để nhảy Cha Cha Cha quả là rất hợp.

“Dưới ngọn đèn đêm ở chốn phồn hoa nhộn nhịp

Tiếng nhạc Nguyễn mê người vang lên làm em nhớ anh

Chỉ cần tình yêu trong đêm đông lạnh lẽo

Trái tim đang yêu có thể l chuyện

Muốn nhắm nháp anh muốn nhắm nháp anh

Đến khi nhảy hết điệu Cha Cha Cha

Không biết anh không biết anh

Đi đến lắm lắm trăm nhịp

...”

Một cô gái có dáng người nóng bỏng, mặc chiếc váy đỏ (mỹ nữ), đang nhảy theo nhạc, kỹ thuật nhảy của cô ấy có vẻ rất chuyên nghiệp, khó trách mọi người đều ngừng lại, chỉ nhìn cô ấy nhảy.

Ô Tặc cười nói: “Cái bộ mới của Trương Tuấn còn chất lượng hơn cái bộ cũ, xem ra tìm cô gái nhảy giỏi làm cái bộ cũng là ý kiến hay.”(cái bộ ý chỉ người tình.)

Xinh Đẹp véo tay anh ấy, hỏi: “Anh có ý gì? Có muốn em giới thiệu cho anh một đứa không?”

Ô Tặc nhìn bạn bè bốn phía, xem có ai thấy mình đang bị mất mặt không, mới thấp giọng cầu xin tha thứ.

Bạn gái Trương Tuấn ở đây, còn Trương Tuấn ở đâu?

Tôi tìm kiếm trong đám người, nhìn thấy cậu đứng trước đám người, cười nhìn bạn gái. Bạn gái cậu nhảy đến bên cạnh, đột nhiên kéo cậu vào sàn nhảy, mọi người đều cười rộ lên, có người còn huýt sáo, Ô Tặc cũng hú lên một tiếng, Xinh Đẹp tức giận lại véo anh ấy cái nữa.

Cha Cha Cha là điệu nhảy mà vũ công nữ có tính chủ đạo cao, đòi hỏi vũ công nữ phải có nhiều tài nghệ, toàn bộ vũ đạo đều chi phối bởi bên nữ, nhưng dù sao cũng là vũ đạo của hai người, nếu nam tử phối hợp không tốt, cũng sẽ không thể đẹp mắt.

Trương Tuấn lẳng lặng đứng nhìn một lúc, sau đó cười cười, cũng bắt đầu nhảy, dưới ánh đèn mờ ảo nhấp nháy, họ nhảy rất ăn ý, lúc tiến lúc lùi, lúc ôm lúc xoay, chàng trai anh tuấn nam tính, cô gái xinh đẹp yếu điệu rung động lòng người.

Ngực tôi đau nhức, trong giây lát tôi đã hiểu, nếu đây là một câu chuyện tình yêu cổ đại, bọn họ mới là nam chính và nữ chính, ngay cả nhân vật nữ phụ tôi cũng không có được, tôi chỉ là người qua đường Giáp mà thôi, nhưng vẫn mang hy vọng xa vời, cướp đoạt đất diễn của nữ chính

Ô Tặc kéo Xinh Đẹp vào sàn nhảy, hai người đều là cao thủ sống phóng túng, lại vì lời nói vừa rồi của Ô Tặc, trong lòng Xinh Đẹp cũng đang mắc nghẹn, nâng tay nhắc nhân, xoay eo lắc hông, thật sự là muốn bao nhiêu xinh đẹp thì có bấy nhiêu xinh đẹp. Nhìn trình độ của họ người khác lại càng không dám ra nhảy. Sàn nhảy rộng như vậy, mà chỉ có hai đôi nhảy disco.

Tiểu Ba biết tôi không biết nhảy, anh tìm một góc, ngồi xuống cùng tôi.

Tầm mắt tôi đuổi theo bóng dáng Trương Tuấn, ánh mắt vô cùng khô ráp, nhưng trong lòng lại mưa to giàn giụa. Tôi hy vọng cậu ấy vẫn là nam sinh có mái tóc con nhím, không có nữ sinh nào để ý, không có nữ sinh nào thích, chỉ có tôi nhìn thấy điểm tốt của cậu, cảm nhận sự dịu dàng của cậu, nhưng cậu cố tình biến thành như vậy, như một ngôi sao tỏa sáng, càng ngày càng bay cao, càng ngày càng sáng rõ, và cũng cách tôi ngày một xa, dù tôi có cố gắng với tay thế nào, cũng không đủ thu hẹp khoảng cách với cậu.

[2] Mùa mưa tuổi mười bảy:

[www.youtube /watch?v=ehGPTOVXV10](http://www.youtube/watch?v=ehGPTOVXV10)

[www.youtube /watch?v=k7nLg1COKbE](http://www.youtube/watch?v=k7nLg1COKbE)

[3] Mì Khang Sư Phụ:

[4] Tứ Đại Thiên Vương hồi ấy là: Lê Minh, Quách Phú Thành, Trương Học Hữu, Lưu Đức Hoa.

[5] Đặng Lệ Quân: (29 tháng 1 năm 1953 – 8 tháng 5 năm 1995) là một trong những ca sĩ nổi tiếng nhất Đông Á, cô là người Đài Bắc, Đài Loan. Được coi là “diva Châu Á”, cô nổi danh trên toàn thế giới, đặc biệt là tại Nhật Bản, Trung Quốc, Hồng Kông, Đông Nam Á với các ca khúc Nguyệt lượng đại biểu ngã đích tâm, Hà nhật quân tái lai bằng tiếng Nhật, Quan thoại, Quảng Đông. Cô qua đời năm 1995 tại Thái Lan sau một cơn hen suyễn. Một số bài hát gắn với sự nghiệp: Ánh trăng nói hộ lòng tôi, Mùa thu lá bay, Ngọt như mật, Người yêu dấu, Sân bay...

[6] Tiếng Mân Nam là một ngôn ngữ thuộc hệ ngôn ngữ Hán-Tạng được nói như tiếng mẹ đẻ ở miền nam của Phúc Kiến, một tỉnh thuộc miền đông nam của Trung Quốc. Có người nói tiếng Mân Nam trong dân nhập cư ở Đài Loan, Quảng Đông (vùng Triều Châu-Sán Đầu và bán đảo Lôi Châu), Hải Nam, hai quận ở vùng nam của Triết Giang, và quần đảo Chu San gần Ninh Ba. Cũng có nhiều người biết nói tiếng Mân Nam thuộc dân Hoa ở Đông Nam Á và khắp nơi.

Bài hát đó đây:[www.youtube /watch?v=kaQP1evsMEE](http://www.youtube/watch?v=kaQP1evsMEE)

Tiểu Dương: mấy đoạn nhạc kia mình dịch sai đó, tra cứu mãi vẫn thế =((.

25. Chương 11 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 11

Chương 11

[Thời niên thiếu, chúng ta thích nói về lý tưởng, thích lập nên những kế hoạch, cho rằng chỉ cần bản thân mình đủ thông minh, đủ nỗ lực, là có thể thực hiện được, nhưng chúng ta lại không biết không gian quanh ta chính là đường kẻ dọc, thời gian của ta chính là đường kẻ ngang, chúng tạo nên vận mệnh, mà chúng ta chỉ là một quân cờ nhỏ nhỏ trên bàn cờ vận mệnh ấy, chỉ cần bàn cờ kia rung nhẹ thôi, chúng ta cũng sẽ bị lệch quỹ đạo kế hoạch.]

Lần đầu tiên bàn cờ bị rung

Thành tích học tập của Hiểu Phỉ tiếp tục trượt dốc, thi giữa kỳ, đứng trên mười bạn trong lớp, chỉ cần cậu ấy “nỗ lực” một chút, là có thể làm chuẩn giống tôi rồi.

Tôi đã vài lần nói bóng gió, ám chỉ với cậu ấy, nhưng cậu ấy vẫn không nghe, trầm mặc không để ý tới tôi, có lẽ cũng là bỏ lại những niềm vui. Thái độ của cậu ấy với con trai cũng ngày càng ác liệt, có đôi khi, nhìn thấy bộ dáng cậu mắng lũ con trai, tôi thật sự sợ bọn họ xấu hổ quá thành giận, nhưng không, họ tham luyến sự xinh đẹp của Hiểu Phỉ, cho dù hôm nay đi rồi, ngày mai sẽ lại đến.

Tôi buồn bực khó hiểu, không rõ vì sao tinh thần Hiểu Phỉ ngày càng xa xút. Chị Xinh Đẹp nói với tôi, vài tuần trước Vương Chính đã mang theo trống của mình rời khỏi thành phố này, đến Quảng Châu, thậm chí anh ta còn không nói một lời tạm biệt với Hiểu Phỉ, cứ như vậy, đột nhiên biến mất giữa biển người,

biến mất khỏi sinh mệnh của Hiểu Phỉ.

Tôi không biết nên vui hay buồn, Vương Chính ra đi mà không nói tiếng nào, có lẽ lại một lần nữa làm tổn thương Hiểu Phỉ, nhưng vết thương nặng đã qua đi, có lẽ đó chính là cơ hội rửa lành vết thương của cậu ấy.

Tôi suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng quyết định nói chuyện rõ ràng với Hiểu Phỉ, tôi muốn nói với cậu ấy, người thất tình không phải chỉ có mình cậu, nhưng chúng tôi không thể vì đối phương không thích mình, mà mình lại bỏ mặc chính mình.

Đang muốn tìm cậu ấy, thì đột nhiên cậu ấy lại mất tích khỏi trường học, tôi hỏi lớp trưởng lớp cậu, lớp trưởng nói cho tôi biết, mẹ cậu xin phép trường học cho cậu nghỉ bệnh dài ngày.

Hiểu Phỉ bị bệnh ư?

T

ôi tìm đến nhà cậu ấy, rất muốn gặp cậu, mẹ cậu đứng ngoài cửa, khách khí nói: “Hiểu Phỉ đang dưỡng bệnh, không tiện gặp bạn bè.”

Lòng tôi tràn đầy buồn bực khó hiểu, không rõ bệnh gì, mà cậu lại không thể gặp ai, tôi lo lắng hỏi: “Cô ơi, bệnh của Hiểu Phỉ có nghiêm trọng không ạ?”

Mẹ cậu ấy rất gầy, cũng rất tiêu tụy, nhưng giọng điệu lại vô cùng khẳng định, “Không nghiêm trọng, một thời gian nữa sẽ đến trường.”

Người ta không cho tôi vào cửa, tôi chỉ có thể rời đi. Mà tôi lại không cam lòng, vì vậy tôi chọn kẻ sách “đánh chết cũng không buông”, cứ cách năm, ba ngày lại đến nhà Hiểu Phỉ, thái độ của mẹ cậu ấy biến hóa mà cũng rất có ý tứ, lúc đầu, tôi đến thường xuyên quá, cô ấy cũng không kiên nhẫn, nói hai ba câu, liền đóng cửa, nhưng dần dần, cô lại hòa ái hơn, buồn bực hỏi: “Sắp đến kỳ thi cuối kỳ rồi đúng không? Cháu không bận rộn học hành à?”

Tôi nhu thuận cười: “Bận rộn là chuyện của bận rộn, nhưng thời gian đến thăm Hiểu Phỉ là không thể không có được cô ạ.”

Mẹ Hiểu Phỉ hỏi: “Hiểu Phỉ chơi rất thân với cháu sao?”

Tôi lôi kéo tình cảm, “Cô, cô đã quên rồi ư? Hồi nhỏ Hiểu Phỉ từng ngủ lại nhà cháu đấy ạ, lần đó, cô và chú tìm thấy nhà cháu vào lúc nửa đêm, đã gặp bố mẹ cháu.”

“À? Là cháu! Sau đó cháu phải chuyển nhà, Hiểu Phỉ khóc rất lâu, không ngờ hai đứa lại học cùng trường, thế mà Hiểu Phỉ không nói gì với cô.”

Tôi trầm mặc không nói lời nào, cô cũng trầm mặc, tựa như đang suy xét điều gì đó, thật lâu sau, cô ấy nói: “Cháu thi cuối kỳ xong lại đến thăm

Tôi vội nói: “Cháu cảm ơn cô ạ.” Có ngày xác định, tôi liền yên lòng.

Trở lại trường học, tinh thần vẫn đang hoảng hốt, rất nhanh nữa thôi, chúng tôi sẽ tốt nghiệp trung học cơ sở.

Đừng nghĩ hai năm là ngắn ngủi, đối với học sinh trung học, hai năm cũng đủ tạo nên vô vàn biến đổi. Hồi tiểu học, chúng tôi kính sợ quyền uy của giáo viên và phụ huynh, tương đối nghe lời, lên trung học cơ sở, chúng tôi đột nhiên có thái độ kinh thị với họ, bản thân lại không nắm chắc được mình, chúng tôi không hề

sợ hãi, dũng cảm ném thử tất cả sự vật non tươi, từ yêu đương, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, karaoke đến vào phòng khiêu vũ trong vũ trường, xã hội hỗn loạn, cái gì chúng tôi cũng dám làm.

Những người từng biết đến thế giới hỗn loạn bên ngoài sẽ hiểu, khi đánh nhau, thực ra người ra tay vô cùng tàn nhẫn, không phải là lưu manh chưa trưởng thành, mà là những thiếu niên không hiểu biết như chúng tôi. Họ biết thế nào là sợ hãi, mà chúng tôi lại không biết, vì vậy cũng không sợ cái gì, thậm chí chỉ vì vài câu nói không thuận tai, đã có thể ném gạch lên đầu đối phương.

Người may mắn, có lẽ sẽ tìm được con đường trưởng thành trên đoạn thời gian mê mang phản nghịch này, mang theo vài phần chua xót thú vị khi nhớ lại, còn người không may, có thể sẽ phải trả một giá rất đắt mà chính bản thân họ cũng không đoán trước được.

Trải qua hai năm học tập, có những bạn ngày một nâng cao thành tích học tập, có những bạn vốn học tập tốt lại bị xuống dốc, tuy là trường trung học cơ sở trọng điểm, nhưng tâm lý học sinh cũng không có gì khác biệt so với trường trung học bình thường.

Vì chuẩn bị cho kỳ thi quan trọng vào năm tới, trường học có thể căn cứ vào thành tích của học sinh lớp 8 để phân lớp một lần nữa, chia làm lớp xuất sắc, hoặc gọi là lớp trọng điểm, lớp bình thường.

Bạn bè xung quanh tôi đều rất lo lắng, người người vùi đầu ôn tập, rất sợ chỉ cần mình không chăm chỉ sẽ bị phân vào lớp kém.

Những ngày vô ưu vô lo của chúng tôi dường như đã chấm dứt, gánh nặng học tập bắt đầu chậm rãi đè nặng lên bờ vai mỗi người. Ngay cả khi ăn cơm, bố mẹ cũng cố ý gấp nhiều thức ăn cho tôi, ngụ ý là: “Con ăn nhiều một chút, càng ngày càng phải học tập vất vả rồi.”

Thành tích học tập của tôi thật đặc biệt khả năng sẽ được vào lớp chọn, cũng có khả năng bị vào lớp kém. Lòng người cũng thật kỳ lạ, dù được vào lớp chọn rồi chỉ học trường kỹ thuật, cũng vẫn muốn vào lớp đó, bố mẹ cũng nghĩ như vậy, họ nghĩ chỉ cần tôi có thể vào lớp chọn, thì tôi nhất định sẽ thi đỗ trung học phổ thông.

Tôi không hề cảm thấy lo sợ, những lúc rảnh rỗi, các bạn học khác đều ôn tập bài vở, còn tôi lại đọc tiểu thuyết, luyện tập vẽ tranh. Tôi thích vẽ hoa sen, giờ ra chơi tôi thường đến bên hồ sen của trường, vừa ngắm hoa vừa vẽ hoa, đối với tôi hoa sen chính là loài hoa đẹp nhất trên đời, tất cả ngôn từ hoa mỹ đều không thể nói lên vẻ đẹp của chúng.

Một ngày nọ, sau giờ tiếng Anh, thầy châu châu bấu tìm Lâm Lam, vô cùng khổ sở nói với cô ấy, Trần Tùng Thanh sẽ không tham gia kỳ thi cuối kỳ, cậu sắp rời xa chúng tôi, thầy ấy hy vọng Lâm Lam sẽ tổ chức một buổi chia tay vui vẻ cho cậu.

Tôi rất kinh ngạc, vểnh tai nghe lén, nghe thấy tiếng Lâm Lam ngạc nhiên: “Vì sao ạ?”

“Trò ấy muốn thi vào trường kỹ thuật.”

“Tại sao cậu ấy không học trung học ạ? Không phải là sau khi học xong trung học cơ sở mới thi vào trường kỹ thuật?”

Liên quan tới hoàn cảnh gia đình của học sinh, thầy châu châu bấu không muốn giải thích nhiều, chỉ nói: “Hình như kinh tế nhà trò ấy khó khăn, bố trò ấy hy vọng con mình đi làm sớm một chút. Với thành tích của Tùng Thanh, bây giờ thi khẳng định sẽ đỗ thôi.”

Lâm Lam khiếp sợ trừng lớn mắt, tựa như lần đầu tiên ý thức được, trên thế giới này còn có những người không thể kham nổi tiền học phí, tuy rằng tiền học phí ấy có lẽ chỉ đủ để cô mua hai chiếc váy.

Tin Trần Tùng Thanh sắp nghỉ học lan đi rất nhanh, ai ai cũng biết. Tuy mọi người đều rất bất ngờ, nhưng những người thật sự buồn lòng lại chẳng có mấy ai, dù sao Trần Tùng Thanh cũng không thích giao du, thường thường cô độc một mình, hiểu biết của mọi người về cậu, có lẽ cũng chỉ là người có thành tích học tập đứng đầu lớp.

Nhưng Lâm Lam lại rất để bụng, coi chuyện này là chuyện rất quan trọng, không tiếc thời gian ôn bài, thật lòng chuẩn bị một buổi tiệc chia tay vui vẻ cho Trần Tùng Thanh, thơ từ ca múa tất cả đều có, cô ấy còn lợi

dùng sức ảnh hưởng của mình, vận động các bạn trong lớp góp tiền mua cho Trần Tùng Thanh một chiếc bút máy đắt tiền, một quyển nhật kí xinh đẹp, coi như quà chia tay.

Năm đó tôi không góp tiền mua quà tặng Trần Tùng Thanh, lúc này đây, lại đem toàn bộ tiền tiêu vặt của mình cúng ra ngoài.

Ở ngoài mặt, Trần Tùng Thanh vẫn trầm mặc tựa như khúc gỗ, nhưng tôi nghĩ trong lòng cậu cũng có lòng cảm kích đối với Lâm Lam, thời niên thiếu của cậu đã đến ngày chung kết, nhưng Lâm Lam lại cố gắng hết sức để dấu chấm tròn của cậu tuy chỉ có lớp màu nhợt nhạt nhưng lại là dấu chấm đáng nhớ và đẹp nhất.

Tôi ra vẻ hờ hững nhìn tất cả mọi chuyện, nhưng trong lòng lại đang nổi sóng không yên, cũng không biết là vì Trần Tùng Thanh, hay chỉ là vì cuộc sống cá nhân, mà một lần nữa tôi lại cảm nhận được sự tàn khốc và bất đắc dĩ của cuộc sống. Rất nhiều người không thích học, ngày nào cũng hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, trộm tiền bố mẹ để đi chơi, nhuộm tóc, lấy trò phản nghịch làm tự hào, bố mẹ lại mong con mình học hành đến nơi đến chốn, nhưng Trần Tùng Thanh đam mê đọc sách, nghiêm túc và cố gắng hết sức mình, nhiều lần đứng nhất lớp, mà cuộc sống lại cố tình không cho cậu tiếp tục đọc sách.

Đây là cuộc sống, tựa như vĩnh viễn đều là bạn muốn cái gì, nó sẽ không cho bạn cái đó.

Ngày Trần Tùng Thanh rời trường học, trời lất phất mưa.

Từ nhỏ đến lớn, tôi luôn thích trời mưa, khi có mưa, tôi cũng rất ít mang ô, tôi thích cảm giác bị những giọt nước mưa hắt vào mặt.

Tôi ngồi trên băng ghế đá trong sân trường, ngẩn người nhìn những hạt mưa nhỏ bé, không thể nói rõ mình đang mất hứng hay cao hứng nữa, tâm tình của tôi thường bị vây quanh trạng thái trống rỗng.

Một nam sinh đi đến trước mặt tôi, đứng lại.

Tôi ngẩng đầu nhìn, là Trần Tùng Thanh, trên lưng cậu là chiếc túi sách vải thô màu xanh quân đội, tay cầm chiếc ô đen đã bạc màu, trầm mặc đứng đó.

Chúng tôi không phải người yêu, không phải bạn thân, không có chuyện gì để nói, trầm mặc mãi một lúc vẫn không ai nói gì.

Cậu bỗng nói: “Ngày mai tớ không đến trường học nữa.”

“Tớ biết.”

Dưới chân cậu, vừa đúng là một vũng nước, nước mưa tụ lại thành một vũng nước nhỏ, cậu liền thuận chân đá nước mưa.

Thật kỳ lạ! Đó đã là chuyện của mười mấy năm trước rồi, nhưng cảm giác tươi mới của cơn mưa nhẹ hôm đó dường như mới xảy ra ngày hôm qua thôi, thậm chí tôi còn nhớ rất rõ về mặt kiên cường không hề để ý bất cứ điều gì của cậu, còn nhớ rất rõ hình ảnh đôi giày chơi bóng cũ của cậu có một vết bẩn và dây giày buộc rất lỏng.

Cậu ấy hỏi: “Cậu ôn tập bài vở thế nào rồi?”

“Không được tốt lắm.”

Cậu liên tục đá nước mưa trên mặt đất, giọt nước mưa bắn tung tóe làm ướt cả quần cậu, nhưng cậu lại hoàn toàn không để ý.

“Tớ vốn nghĩ thi xong kỳ thi cuối kỳ này mới rời trường, nhưng bố tớ lại không đồng ý, bố nói tốt nhất nên chuẩn bị trước cuộc thi vào trường kỹ thuật, tranh thủ thi đỗ vào một ngành có triển vọng, tương lai được một đơn vị tốt nhận, tiền lương có thể cao hơn.”

Tôi trầm mặc, không biết có thể nói cái gì, bỗng nhiên cậu nói: “Tớ có thể xin cậu làm một việc không?”

“Không thành vấn đề.” Tôi không hỏi một tiếng cậu ấy muốn mình làm cái gì, mà đã đồng ý ngay.

Cậu cười cười nói: “Cậu có thể nghiêm túc, chăm chỉ ôn tập, dùng hết sức mình trong cuộc thi cuối kỳ này không?”

Tôi khó hiểu nhìn cậu, không ngờ cậu lại đưa ra yêu cầu kỳ lạ như vậy, nhưng tôi cũng đồng ý với cậu rồi, vì vậy tôi sẽ tuân thủ lời hứa.

Thực ra, mãi đến hôm nay, tôi cũng chưa hiểu tại sao Trần Tùng Thanh lại đưa ra yêu cầu này.

“Được, tớ sẽ chăm chỉ ôn tập, cố gắng thi tốt.”

Cậu cười, vẫn đá nước mưa, tôi im lặng nhìn cậu đá nước mưa tạo ra vô số bọt nước.

Giày của cậu đã ướt đầm, cậu đứng yên rất lâu, sau đó nói: “Tớ đi đây, tạm biệt!”

Tôi ngồi trên chiếc ghế đá, không hề động, “Tạm biệt nhé!”

Đeo túi sách trên lưng, cậu xoay người rời đi, thân ảnh cao gầy của cậu biến mất trong cơn mưa phùn.

Tôi ngồi một mình ở đó rất lâu, ngồi đến khi lạnh cả móng, cả người ướt đầm, mới đeo cặp sách về nhà.

Đó là lần cuối cùng tôi gặp Trần Tùng Thanh trong cuộc đời, từ đó trở đi, tôi không gặp lại cậu nữa, thậm chí không nghe được tin tức nào của cậu. Cậu có thi đỗ vào trường kỹ thuật không, thi vào ngành nghề gì, tôi đều không biết.

Có điều, tôi biết cậu sẽ biết thành tích thi cuối kì của mình, vì thế, tôi tuân thủ ước định, nghiêm túc ôn tập, cố gắng thi tốt, hơn hai tuần, tôi không đi chơi bất cứ đâu, chỉ đọc sách, từ buổi sáng rời giường đến buổi tối lên giường đi ngủ. Cậu nói muốn tôi dùng hết sức mình để học tập, thực ra tôi cũng không hiểu thế nào là dùng hết sức, nhưng tôi lại học lâu lâu quyển sách giáo khoa địa lí, lịch sử, chính trị, ngay cả môn tiếng Anh tôi ghét nhất cũng buộc mình phải học thuộc đủ loại từ vựng, đủ loại cấu trúc câu.

Kết quả thi cuối kỳ, tôi trở thành người đứng đầu lớp. Ngoài môn tiếng Anh thành tích không tốt lắm ra, thì điểm đại số và vật lý đều gần tối đa, những môn phải dựa hoàn toàn vào học thuộc lòng như địa lí cũng được điểm cao nhất lớp, vì vậy mọi người không thể nói tôi gian lận, mọi người chỉ có thể kinh ngạc đối mặt với sự thật bất ngờ này.

Bố mẹ tôi cũng vô cùng kích động, trong buổi họp phụ huynh, thiếu chút nữa là đập đầu tạ ơn thầy chầu chầu bấu, nhưng thầy ấy lại vô cùng lạnh nhạt, bình tĩnh nói: “Tôi dạy tiếng Anh, trò ấy lại thi kém môn đấy nhất, nên trò ấy tiến bộ cũng không liên quan gì tới tôi.”

Sắp phải tạm biệt, giữa tôi và thầy chầu chầu bấu cũng tương đối hòa hợp, tuy tôi và thầy từng tranh đấu gay gắt, tuy thầy thiên vị học sinh có thành tích tốt, tính cách hoạt bát, nhưng nếu bình tĩnh mà xem xét, thầy và cô Triệu hoàn toàn không giống nhau, thầy có sự quan tâm và che giấu chuyện gia đình của Lâm Lam, thầy nỗ lực muốn giữa Trần Tùng Thanh tiếp tục theo học, thầy cố gắng giảng dạy, vì tất cả những điều đó mà tôi đã nhìn thấy, nên tôi tha thứ thầy đã từng gây nên những nỗi đau cho tôi.

Thực ra, thầy chầu chầu bấu cũng là sinh viên mới tốt nghiệp đại học không lâu, hơn chúng tôi chín tuổi, chính thầy cũng là một người chưa hoàn toàn trưởng thành. Tôi tin rằng, chúng tôi là những lớp học trò đầu tiên trong cuộc đời giảng dạy của thầy, khẳng định thầy sẽ vĩnh viễn không quên chúng tôi, cũng như chúng tôi sẽ vĩnh viễn không quên thầy từng là chủ nhiệm lớp của mình. Bởi vì, thầy đã để lại dấu vết trong quãng thời gian chúng tôi dần dần lớn, chúng tôi đã để lại dấu vết trong quãng thời gian thầy dần dần trưởng thành.

Lần thứ hai bàn cờ bị rung

Sau khi kết thúc kỳ thi cuối kỳ ấy, tôi đến thăm Hiểu Phỉ, mẹ cậu cũng tuân thủ hứa hẹn, cho tôi vào gặp cậu.

Khi tôi nhìn thấy Hiểu Phỉ, cậu đang nằm trên giường đọc sách, thì ra mái tóc ngang vai đã bị cắt đi rất ngắn, giống như con trai.

Nhìn thấy tôi, cậu ấy buông sách vở, cười với tôi.

Tôi có cảm giác rất kỳ lạ, tôi không rõ lắm, chỉ cảm thấy cậu ấy có gì đó khác thường, cậu ấy thật sự có điều khác thường, mặt mày vẫn xinh đẹp, nhưng sức sống vui tươi trên khuôn mặt ấy không còn nữa, chỉ có ánh mắt mờ nhạt, nụ cười mờ nhạt, giống như cuộc sống của cậu... cuộc sống của cậu... Đột nhiên chuyển từ mùa xuân tươi đẹp đến mùa thu ảm đạm.

Tôi thấy Hiểu Phỉ đang đọc sách tiếng Anh, yên lòng, ngồi cạnh cậu, “Cậu khỏi bệnh rồi sao?”

Cậu ấy gật gù đầu, “Tốt rồi, cậu thi cuối kỳ thế nào?”

“Đứng đầu lớp, còn theo khối thì chưa biết, chắc là sang học kỳ sau phân lớp mới biết được.”

Cậu ấy rất ngạc nhiên, cũng rất vui vẻ, “Tớ phải nỗ lực thôi, nếu không sẽ bị cậu bỏ xa ở đằng sau mất.”

Tôi không thấy vui sướng nhiều vì thành tích trong kỳ thi này của mình, bởi vì tôi luôn thấy hết hoảng, sợ nó không chân thực, nhưng lúc này, tôi bỗng thấy rất hưng phấn, kích động nói: “Tốt, bắt đầu từ học kỳ sau nhé, chúng ta sẽ đấu xem ai lợi hại hơn ai.”

Hiểu Phỉ cười, “Được”

Tôi vươn ngón tay ra, “Một lời đã định?”

“Một lời đã định!”

Chúng tôi ngoắc tay, ước định một lời hứa. Đường như mẹ cậu ấy luôn đứng ngoài nghe lén, nghe thấy tôi đứng nhất lớp, lại nghe thấy chúng tôi ước định sẽ thi đua trong học tập, cô cũng yên lòng, mang cho chúng tôi một đĩa nho và còn nói ám chỉ với Hiểu Phỉ: “Sau này con phải chơi với những bạn như Kì Kì đấy.” Sau đó lại dịu dàng nói với tôi: “Hoan nghênh cháu đến chơi nhiều hơn với Hiểu Phỉ.”

Tôi cố gắng cười thật dễ thương, nếu mẹ cậu ấy mà biết tôi thật sự là người thế nào, không biết còn có thể nói như vậy không. Tuy nhiên, lần đầu tiên tôi hiểu được, hóa ra thành tích học tập tốt lại có nhiều ưu việt như vậy, trở thành người được các bậc phụ huynh tin tưởng.

Hiểu Phỉ trầm mặc cúi đầu, có vẻ như mẹ cậu lại có điểm bất an, vội vàng đi ra ngoài, “Các con nói chuyện học tập đi, mẹ đi ra ngoài.”

Chờ cô ấy đi, Hiểu Phỉ nháy mắt với tôi, tôi chạy tới cửa nhìn thoáng qua, lắc đầu với cậu ấy.

Hiểu Phỉ ý bảo tôi ngồi cạnh mình, trầm mặc một lúc mới nói: “Thực ra tớ không bị bệnh, mà tớ mang thai.”

Tôi là một người có biểu tình trên mặt không được phong phú lắm, vì thế, tôi chỉ ngơ ngác nhìn cậu ấy. Người ngoài nhìn vào sẽ thấy tôi cực kỳ bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng tôi đã sớm khiếp sợ đến mức không biết nên phản ứng thế nào.

Cậu ấy nở nụ cười, “Kì Kì, có chuyện gì có thể dọa được cậu? Sao lúc nào cậu cũng bình tĩnh như vậy?”

Tôi không biết giải thích ra sao, chỉ có thể hỏi: “Cậu phải làm sao bây giờ?”

Cậu ấy nhàn nhạt nói: “Tớ đã đến bệnh viện phá thai rồi, khai giảng học kỳ sau, tớ sẽ làm như mọi chuyện đều chưa xảy ra, một lần nữa bắt đầu.”

Tôi lắp bắp hỏi: “Cậu... cậu... Sao lại thế này? Có kẻ bắt nạt cậu à?”

Cậu ấy thật bình tĩnh nói: “Quá trình của chuyện này không quan trọng, quan trọng là nó đã xảy ra, bây giờ lại đi truy cứu nguyên nhân, cũng không có ý nghĩa gì. Mấy ngày đầu, lúc nào tớ cũng khóc, căm ghét mình ngu xuẩn, nhưng nước mắt cũng không thể làm thời gian quay trở lại, cũng không thể làm biến mất lỗi lầm của tớ, Kì Kì, đây là lần đầu tiên tớ nói với cậu chuyện này, cũng là lần cuối cùng, về sau, tớ vĩnh viễn không muốn nhắc tới nó nữa, tớ muốn quên đi, cậu giúp tớ quên nó đi được không?”

Tôi gật đầu, “Được!”

Chúng tôi không nhắc đến chuyện cậu ấy mang thai rồi phá thai nữa, mà nhắc đến chuyện ở trường lớp, Hiểu Phỉ hỏi khoảng thời gian mình rời đi, trong trường học đã xảy ra chuyện gì, tôi kể mọi tin đồn mình biết.

Học sinh trung học mang thai rồi phá thai hẳn là chuyện rất lớn, nhưng có lẽ vì thái độ quá bình tĩnh của Hiểu Phỉ, nên tất cả hoảng hốt của tôi đều gần như biến mất, coi đó là chuyện không đáng ngại, tựa như nó chỉ là một lần cảm nặng, chỉ cần trôi qua, tất cả sẽ coi như chưa từng xảy ra.

Sau đó chúng tôi bàn đến kế hoạch trong học kỳ tới, chúng tôi nên làm cái gì, đến khi được phân vào cùng một lớp, chúng tôi sẽ ngồi cùng bàn, cùng lên lớp, cùng làm bài tập, cùng tan học, thậm chí chúng tôi còn bàn đến chuyện sau khi học xong trung học phổ thông, nên thi vào ngành xã hội hay ngành khoa học, xem hai đứa có thể học cùng trường đại học không, cậu ấy cười nói mình thích Bắc Kinh, muốn đến Bắc Kinh học đại học, không phải Bắc Kinh, thì sẽ là Thanh Hoa.

Đại học Bắc Kinh và Đại học Thanh Hoa là hai trường đại học lâu đời, nổi tiếng ở Trung Quốc.

Cậu ấy còn vỗ đầu tôi, nói: “Nếu cậu muốn học cùng trường đại học với tớ, thì phải nỗ lực đấy nhé, không được ham chơi, lúc nào cũng đọc tiểu thuyết.” Thấy vẻ mặt không tự tin của tôi, cậu ấy lại vội an ủi: “Đừng sợ, tớ sẽ giám sát cậu học tập chăm chỉ.”

Hiếu Phỉ tràn đầy tự tin với tương lai, tôi không hề nghi ngờ cậu ấy sẽ không thực hiện được giấc mộng của mình, bởi vì đoạn thời gian bồng hoàng mê loạn đã qua đi, cậu ấy đã chuẩn bị tốt để xuất phát một lần nữa, mà lúc này đây, nhất định cậu ấy sẽ không tái phạm bất cứ sai lầm ngu ngốc nào.

Tiểu Dương: Lần đầu tiên nhắc đến Trần Tùng Thanh trong truyện là ở phần II – chương 2.2

26. Chương 12 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 12 part 1

Chương 12

[Ở cổ đại, khi thiếu nữ đủ mười bốn tuổi, người cha sẽ làm lễ cài tóc [1] cho con gái, với ý nghĩa là con gái đã trưởng thành; ở phương Tây, trong hôn lễ của con gái, người cha sẽ nắm tay con mình, dắt con đi hết đoạn đường cuối cùng của thời thiếu nữ.

Cha, là người đàn ông quan trọng đầu tiên trong cuộc đời con gái.]

[1] Lễ cài tóc: Nguyên văn là kê lễ, kê là trâm cài đầu. Lệ ngày xưa con gái mười lăm tuổi thì cài trâm, biểu thị thành niên. Vì thế con gái đến tuổi lấy chồng gọi là cập kê. Ở đây tác giả Đồng Hoa ghi là mười bốn tuổi, không phải mười lăm.

Điệu nhảy đầu tiên của tôi

Đảng chi bộ ở đơn vị của bố tôi tổ chức lớp học khiêu vũ cho những cán bộ ở tuổi trung niên, chuẩn bị đón tết Nguyên đán, tham gia cuộc thi khiêu vũ cùng những đơn vị khác. Ban ngày bố luyện tập ở đơn vị, buổi tối lại kéo mẹ ra công viên khiêu vũ.

Trong kỳ nghỉ hè, tôi và em gái cũng chưa làm gì, chỉ thỉnh thoảng đến công viên xem mọi người khiêu vũ ngoài trời.

Có một lần, bố trách mẹ ngốc, dạy vài lần vẫn chưa học được, mẹ giận, vung tay một cái, anh chè tôi ngốc, tôi cũng chẳng thèm nhảy nữa. Những ông bà, cô chú đang khiêu vũ cạnh đó đều cười rộ lên.

Bố cười gượng vài tiếng, tìm một bậc thềm rồi ngồi xuống, nói với em gái: “Bà xã không chịu học, tôi sẽ dạy con gái nhảy.”

Em gái vô cùng cao hứng theo bố học khiêu vũ, bố nắm tay nó, vừa nhảy theo âm nhạc, vừa cười ha ha, cái nơ con bướm xinh đẹp trên lưng em gái cũng nhẹ nhàng bay bay.

Những người cao tuổi và trung tuổi xung quanh đều thấy hứng thú, không ngừng khen em gái tôi nhảy đẹp, mẹ ở bên cạnh nhìn vào cũng nở nụ cười, bố lại càng hăng diện vì cô con gái xinh đẹp, tài giỏi của mình.

Nhảy xong một điệu, bố và em gái trở về nghỉ ngơi, thấy tôi luôn nhìn họ, thuận miệng cười hỏi: “Kì Kì có muốn bố dạy khiêu vũ không?”

Tôi kìm nén kích động trong lòng, cố gắng gật gật đầu không hề sợ hãi.

Không lâu sau, âm nhạc lại vang lên, tôi rất hồi hộp, bố lại vội vàng buông cốc nước, nắm tay em gái đang ngồi cạnh rồi chạy ra ngoài.

Tôi tựa như một chiếc súng cao su đã kéo căng hết cỡ, vốn chuẩn bị dùng toàn lực để bắn ra, nhưng lại không có đạn, chỉ chậm rãi, chậm rãi trùng xuống, không muốn để mọi người hay biết.

Tôi cười nhìn một lúc rồi nói với mẹ: “Con đi tìm bạn chơi ạ.”, một mình rời khỏi công viên.

Có người nói con gái là người yêu kiếp trước của bố, nhưng nếu ông bố có những hai cô con gái, vậy có phải một trong hai cô gái sẽ không là người yêu? Người có hai tay, thế nhưng lại chỉ có một trái tim.

Vòng vo trên đường cái một lúc, đang nghĩ xem nên tìm ai chơi. Bây giờ mHiểu Phỉ quản rất chặt, không cho cậu ấy ra ngoài chơi, ban ngày tôi cũng đến tìm cậu ấy rồi, giờ mà đến nữa thì tất nhiên không thích hợp, nhớ ra từ khi được nghỉ đến giờ tôi còn chưa gặp Tiểu Ba, vì thế lắc lư đi tìm Tiểu Ba.

Bên ngoài vũ trường vô cùng ồn ào náo nhiệt, cửa phòng anh khép chặt, anh đang ngồi học dưới ánh đèn bàn.

Bây giờ tôi mới nhớ, học xong cấp Ba, anh sẽ phải thực hiện một lần cá chép hóa rồng, phải trải qua một lần thay da vảy, đau đớn.

Tôi hỏi Tiểu Ba cuối kỳ thi thế nào, anh cười nói mình đứng trong top 100, lại rất có tự tin nói cho tôi, thành tích của mình có thể tiếp tục tiến bộ, mục tiêu là vào top 50.

Theo thành tích thi vào đại học, cao đẳng bao năm qua của trường Nhất Trung, nếu Tiểu Ba thật sự thực hiện được mục tiêu này, thì có nghĩa là sẽ có hy vọng thi đỗ một trường đại học danh tiếng.

Anh đột nhiên hỏi: “Học kỳ sau các em phải phân lại lớp, cuối kỳ này em thi thế nào?”

Tôi buồn bã ỉu xiu nói: “Anh đoán xem.”

Anh ấy cười nói: “Chắc là không tệ, khẳng định có thể vào lớp chọn, muốn anh thưởng quà gì cho em?”

Tôi khinh thường nói: “Có thể vào lớp chọn thì tính cái gì? Em đứng nhất lớp đó.”

Tiểu Ba không thể tin nhìn tôi chằm chằm, đột nhiên, anh nhảy lên từ chiếc ghế dựa, hai tay nắm dưới nách tôi, nhắc tôi lên thật cao, vừa cười to vừa xoay vòng.

Chỉ trong nháy mắt, những chuyện không vui của tôi đều tan thành mây khói, cũng cười rộ lên theo tiếng cười của anh.

Cuối cùng anh cũng đặt tôi xuống, kinh ngạc hỏi: “Em làm thế nào vậy?”

Tôi đầu vầng mắt hoa, lớn tiếng nói: “Đây cũng không phải miếng bánh thịt từ trên trời rơi xuống, em đã thật sự cố gắng! Ngày nào em cũng học bài đến đêm khuya, học thuộc lòng từng nội dung nhỏ trong sách lịch sử, tất cả những bài tập đại số và vật lý, em đều cẩn thận tính toán hai lần, xác định tuyệt đối không sai một lỗi nào.”

Tiểu Ba cười hỏi: “Em vất vả như vậy, muốn được thưởng quà gì?”

Tôi nghiêng đầu nghĩ, trong đầu lại hiện ra hình ảnh bố và em gái khiêu vũ ban nãy.

“Em muốn học khiêu vũ.”

Tiểu Ba lập tức đồng ý: “Được, anh dạy cho em.” Anh ấy đánh giá tôi từ trên xuống dưới, “Đi mua cho em một chiếc váy.”

Tôi lập tức lắc đầu: “Váy không được, mẹ em mà thấy nhất định sẽ hỏi nó từ đâu ra, em lại không biết giải thích thế nào cho rõ ràng.” Vừa nói khỏi miệng, tôi lại lập tức đổi ý, tại sao tôi phải để ý bố mẹ nghĩ thế nào chứ? Tôi càng muốn phóng túng bản thân một lần hơn, “À, vâng, em không mặc về nhà là được.”

Tiểu Ba nhìn thời gian, cười nói: “Bây giờ đến trung tâm mua sắm còn kịp.”

Tôi nhăn mặt nhìn anh, chạy đến chỗ điện thoại bàn, gọi cho anh Lí, anh Lí rất kinh ngạc, “Kì Kì, xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì đâu ạ, em chỉ muốn nói với anh một tiếng, cuối kỳ này em được đứng đầu lớp.”

Anh Lí vô cùng cao hứng, cười nói: “Xem ra chúng ta không chỉ có một cậu sinh viên là Tiểu Ba, về sau đứa nào dám nói anh đây không có văn hóa nữa, anh sẽ cho nó nhìn văn bằng của em trai em gái mình, cho nó sáng mắt ra. Em muốn thưởng gì nào?”

“Em và Tiểu Ba đến trung tâm mua sắm.”

Anh Lí vui vẻ nói: “Anh sẽ trả cho em, em không được tiết kiệm cho anh Lí đâu đấy, đừng học cái thằng Tiểu Ba kia, Tiểu Ba cái gì cũng tốt, chỉ có điều tính cách quá mạnh mẽ.”

Tôi cười hì hì nói: “Em chỉ chọn tốt, không chọn quý.”

Anh Lí vội nói: “Đúng, đúng, đúng!”

Đã đạt được mục đích, tôi vô cùng cao hứng buông điện thoại, Tiểu Ba cũng không hứng thú lắm, tuy anh không biểu hiện ra mặt mà vẫn mỉm cười như trước, nhưng tôi và anh ấy đã quen nhau năm năm rồi, từ lâu đã có thể phán đoán tâm tình của nhau mà không cần nhìn đến biểu hiện.

Tôi đứng cạnh chiếc xe đạp cũ của anh, thấp giọng nói: “Sau khi anh tốt nghiệp đại học, tháng lương đầu tiên sẽ mua quà cho em. Em để anh Lí thưởng ỉnh, không đơn giản chỉ là món quà, mà em không muốn biểu hiện mình là người quá ngay thẳng, không muốn anh Lí cảm thấy sự nỗ lực của chúng ta lại phân rõ giới hạn với anh ấy.”

Tiểu Ba đã ngồi lên yên xe đạp, chỉ chờ tôi lên xe, nghe thấy lời tôi nói, ngây người trong chớp mắt, rồi lập tức xuống xe đạp, xoay người vào phòng lấy chìa khóa xe máy và mũ bảo hiểm.

Anh ấy đội mũ bảo hiểm cho tôi, ngồi lên xe máy, tư thế ngồi và cả cái áo khoác làm anh trông rất oách, cười nói: “Lên xe.”

Tôi lập tức ngồi lên xe, lo lắng nói: “Đây là lần đầu tiên em ngồi xe máy, anh đi chậm một chút nhé, đừng làm em ngã.”

Anh dùng khuỷu tay đánh tôi một cái, ý bảo tôi đừng dong dài, khởi động xe rồi chạy ra đường quốc lộ.

Ở những năm đó, thành phố của chúng tôi không hề ít những thiếu niên đi xe máy, mặc áo da quần da giày da, đua xe bài bạc tán gái, đôi khi, thấy một đội xe máy của bọn họ chạy rầm rầm qua, làm người ta hoa mắt nhức đầu.

Xe máy của Tiểu Ba là hàng Nhật nhập khẩu, anh Lí cũng phải tốn chút công sức mới mua được, trong thành phố cũng chỉ có mấy chiếc, chạy chiếc xe máy này trên đường, thật là phong cách. Tiểu Ba rất ít dùng, nhưng thật ra Ô Tắc từng mượn xe hai lần để đi đua xe cá cược với người ta, sau khi bị Tiểu Ba mắng ột trận, anh ấy cũng không chơi đùa thế nữa.

Lần đầu tiên tôi ngồi xe máy, hai tay nắm chặt vào yên xe, lo sợ gần chết, rất sợ mình bị ngã xuống.

Không ngờ Tiểu Ba đi xe máy với tốc độ của xe đạp, đi mãi mà không thấy tăng tốc, tôi buồn bực hỏi: “Anh có biết đi không?”

Tiếng của Tiểu Ba rầu rĩ truyền đến từ trong mũ bảo hiểm, “Lần đầu tiên anh lái ai đó, đột nhiên nhớ ra, người ngồi sau không có cái gì giữ, phải ôm eo người ngồi trước.”

Tôi cười, chả trách trên TV toàn thấy người ngồi sau ôm eo người lái xe, tôi còn tưởng rằng vì họ là người yếu, hóa ra ngồi xe máy là phải như vậy, vì thế tôi thoải mái ôm eo Tiểu Ba, anh lập tức tăng tốc.

Tốc độ tăng lên, rất cuộc, tôi đã hiểu vì sao con trai thích đi xe máy, không chỉ vì trông rất oách, mà thực sự còn có cảm giác rất thú vị khi đi trong gió.

Tốc độ quá nhanh, gió thổi mạnh qua người chúng tôi, tôi mặc quần áo đồng phục của trường, tuy Tiểu Ba đã chắn phần lớn cơn gió, nhưng tôi vẫn có cảm giác gió đang tạt mạnh vào mặt, tựa như nếu không nắm chặt, người sẽ bị thổi bay. Tôi ôm chặt thắt lưng Tiểu Ba, nhắm mắt lại, cảm thụ cảm giác gió cắt qua da thịt.

Tôi nghĩ mình và Tiểu Ba đều có bản tính thích mạo hiểm và truy tìm giải thoát, vừa lên xe, tôi còn nhắc anh không được chạy quá nhanh, dường như anh cũng tự nhủ phải lái cẩn thận, nhưng đến khi chúng tôi cảm nhận được cảm giác vô cùng kích thích đó, lại vứt bỏ lý trí, thậm chí theo đuổi bản năng, đi hưởng thụ kích thích mang đến sự thư giãn.

Anh vượt qua hết chiếc xe này đến chiếc xe khác, phần lớn lái xe đều trách móc một tiếng, hoặc bấm còi inh ỏi, mà khi anh vượt qua một chiếc xe máy khác, không biết do chủ chiếc xe đẩy bị chúng tôi kích cho tức giận hay do tính hiếu thắng của bản thân hẳn, hẳn bắt đầu đuổi theo Tiểu Ba.

Tiểu Ba gọi to tên tôi: “Kì Kì...”

Tốc độ quá nhanh, gió quá lớn, hoàn toàn nghe không được anh nói cái gì, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tên mình, có điều, tôi đã hiểu ý anh.

Tôi nhìn chiếc xe máy đang chạy song song với chúng tôi, chủ chiếc xe mặc áo da màu đen, cô gái ngồi sau có mái tóc xoăn dài, không thèm đội mũ bảo hiểm, mái tóc tung bay trong gió, kèm theo chiếc váy đỏ của cô ta, trông rất xinh đẹp.

Tôi thích cảm giác mê hoặc như được bay trong gió, bàn tay dùng sức ôm chặt Tiểu Ba, Tiểu Ba hiểu ý tôi, biết tôi đã chấp nhận trận khiêu chiến này. Anh bắt đầu tăng tốc, chuyên tâm tranh đấu với đối phương.

Đối phương hiển nhiên cũng là tay thường đua xe, rất quen đường phố, có ý dẫn Tiểu Ba tới đoạn đường vắng xe, theo dòng xe giảm bớt, tốc độ của hai người họ cũng càng nhanh hơn.

Tôi cảm thấy tốc độ của chúng tôi đã vượt qua 140 km, làm cho người ta có một loại ảo giác, chúng tôi thực sự đang bay trong gió, trong nháy mắt, tôi có xúc động muốn buông Tiểu Ba ra, để cho cuộc sống dừng lại tại khoảnh khắc nhẹ nhàng, tuyệt vời và tự do tự tại này.

Tôi hốt hoảng nghĩ, có phải những người xảy ra tai nạn xe cộ, chính là bởi vì loại ảo giác này?

Xe của Tiểu Ba tốt hơn xe đối phương, nhưng kỹ thuật của đối phương lại tốt hơn Tiểu Ba. Tính ngoan cường cất giấu trong con người Tiểu Ba bị kích động, không hề sợ hãi điều gì, tốc độ vẫn đang tăng lên, đối phương cũng không sợ hãi, tăng tốc theo Tiểu Ba, lợi dụng kỹ thuật và sự khôn khéo của mình, hẳn lại vượt qua Tiểu Ba.

Kỹ thuật của Tiểu Ba không bằng hẳn, ở tốc độ quá cao, xe hơi chao đảo, nếu có điều gì ngoài ý muốn, khẳng định chúng tôi sẽ thành vong hồn nơi giao lộ, nhưng tôi lại không có cảm giác sợ hãi, tôi đã dần hiểu tính ngông cuồng của Tiểu Ba từ đâu mà có, cũng không hoàn toàn là do lực lượng bên ngoài bức bách, mà còn vì tính cách của anh.

Hai chiếc xe máy phóng như bay, một trước một sau, đua được một lúc, bỗng nhiên nghe được tiếng còi cảnh sát ở xa xa, chiếc xe kia đi chậm lại, Tiểu Ba cũng đi chậm theo hẳn, đi qua một tiệm sửa chữa xe, đối phương quẹo vào, dừng xe, Tiểu Ba cũng đi vào đó và dừng xe, xem ra sau cuộc đua xe, họ muốn làm quen một chút, kết bạn kết bè.

Hắn và Tiểu Ba cùng cởi mũ bảo hiểm ra, thấy rõ mặt nhau, sửng sốt một chút, rồi đều cười rộ lên.

Trương Tuấn cười nói: “Xe của anh Tiểu Ba tốt thật.”

Tiểu Ba cũng cười nói: “Xe không tốt nhưng kỹ thuật tốt.”

Bạn gái Trương Tuấn cầm lấy chiếc mũ bảo hiểm, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẻ mặt lại rất kích động, “Rất kích thích!” Giờ tay ra làm quen với Tiểu Ba, cao hứng phần chân tự giới thiệu: “Em là bạn gái Trương Tuấn, lần trước đã thấy anh chơi bóng, cảm thấy anh giống một chàng thư sinh, không ngờ anh cũng phóng xe liều như vậy.”

Tiểu Ba cười bắt tay cô ta, “Không giỏi bằng Trương Tuấn đâu.”

Bạn gái Trương Tuấn đảo mắt nhìn tôi, hỏi Tiểu Ba: “Bạn gái anh Tiểu Ba tên gì?”

Dường như cô ta rất tò mò bộ dáng bạn gái của Tiểu Ba như thế nào, tôi thật sự không muốn cởi mũ bảo hiểm ra, mà tôi lại càng không muốn cho người ta nhìn thấy mình khác thường, vì vậy, tôi chỉ có thể cởi mũ ra, miệng cười nhưng trong lòng không cười nhìn cô ta gật đầu, cô ta thất vọng ra mặt, không thèm che giấu, đại khái không ngờ tôi lại là con bé đeo kính cận, cột tóc đuôi ngựa, dung mạo chẳng lấy gì làm tự hào.

Tiểu Ba mỉm cười nói: “Em ấy là Kì Kì, không phải bạn gái anh, là bạn.”

Có vẻ cô ta muốn nói, may mắn không phải! Cô ta nhiệt tình nói: “Đơn vị của bọn em có rất nhiều cô gái xinh đẹp, em giới thiệu cho anh Tiểu Ba một cô nàng nhé, đảm bảo anh sẽ vừa lòng. Anh thích những cô gái như thế nào?”

Tiểu Ba ngây người ngẩn ngơ, chắc là không ngờ cô bạn gái mới này của Trương Tuấn lại khác cô bạn gái cũ nhiều như vậy. Trương Tuấn ôm eo bạn gái, mạnh mẽ kéo cô ta vào trong lòng, cười cười búng nhẹ lên mũi cô ta, “Em đừng nhiều chuyện, anh Tiểu Ba muốn có mỹ nữ nào mà chả được.”

Tôi nhắm mắt lại ngủ, khi nào các người bế mạc buổi tọa đàm này thì hãy gọi tôi dậy nhé!

Tiểu Ba nói: “Bọn anh còn có một số việc, ngày khác lại tán gẫu.”

Tôi lập tức vô cùng cao hứng mở to mắt, vẫn là Tiểu Ba hiểu ý tôi.

Anh ấy đội mũ lại cho tôi, cẩn thận điều chỉnh dây đai, thấp giọng hỏi tôi: “Có chặt quá không?”

Tôi lắc đầu, anh đội xong mũ cho tôi, mới đội mũ của mình.

Đến khi xe bắt đầu chạy trên đường, tôi nhìn vào gương chiếu hậu của xe, vẫn có thể nhìn thấy dáng chiếc váy đỏ nhỏ xinh, hai tay cô ta ôm chặt cổ cậu, thân thể kề sát thân thể cậu.

Đầu tôi nhẹ nhàng dựa lên lưng Tiểu Ba, Tiểu Ba muốn tăng tốc, tôi túm lấy áo anh, anh đi chậm lại một chút. Tôi sợ, khi cảm giác lâng lâng mê hoặc này trào lên quá mạnh, có lẽ tôi sẽ buông tay ra để mặc mọi chuyện.

Chỉ còn nửa tiếng nữa, trung tâm mua sắm sẽ đóng cửa, Tiểu Ba lo không đủ thời gian, tôi cũng quyết định rất nhanh, chọn một chiếc váy màu đỏ chấm trắng, phần eo có một chiếc nơ bướm rất to. Tôi không chọn nó dựa vào dáng người của mình, tuy nhiên, ở nơi sâu kín dưới đáy lòng, tôi biết vì sao mình lại chọn như vậy, có một số việc, không cần nhà tâm lý học Floyd giải thích. Màu đỏ, là vì bạn gái của Trương Tuấn, nơ con bướm, là vì em gái tôi.

Xoay một vòng trước mặt Tiểu Ba, làn váy xòe ra như bông hoa xinh xắn.

“Được không?”

Tiểu Ba gật đầu tỏ vẻ kinh ngạc, cảm thán, “Kì Kì thực sự trưởng thành rồi.”

Tôi phản bác: “Em chưa từng cảm thấy mình trẻ con.”

Anh ấy nhìn xuống chân tôi, nói: “Hắn là phải mua một đôi giày.

Tôi thật kích động, “Muốn mua giày cao gót!”

Anh cười, “Trước đây em từng đi giày cao gót sao? Có thể bước đi không? Nếu em mà ngã, anh cũng không chịu trách nhiệm đâu đấy.”

Tôi trừng mắt nhìn anh, anh cười chẳng thèm để ý.

Tôi chọn một đôi giày cao gót màu trắng, vụng về đeo vào, trong khoảng khắc mình đứng lên, tôi bỗng cảm thấy mình thật sự là một cô gái.

Không biết có phải mỗi cô bé đều chuyển thành cô gái bắt đầu từ khi đeo giày cao gót hay không, bởi vì khi đeo nó, chúng ta không thể nghênh ngang bước đi, không thể trèo tường trèo cây, chúng ta phải bước đi nhẹ nhàng, uyển chuyển, bất tri bất giác, chúng ta liền trở nên nữ tính hơn, yếu đuối, dịu dàng hơn.

Ngày hôm sau, tôi xin phép bố mẹ, nói rằng buổi tối có sinh nhật bạn cùng lớp, muốn chơi muộn một chút, bố mẹ cùng lập tức đồng ý. Cuối kỳ tôi đứng nhất lớp, trong lòng bố mẹ, đứa nhỏ đứng nhất lớp tuyệt đối không thể làm chuyện gì xấu.

Bố còn cố ý nói: “Lúc nào nên chơi thì chơi, nên học thì học. Nghỉ hè, con có thể chơi thoải mái một chút, đến lúc khai giảng học kỳ mới, hãy cố gắng học tập thi cử cho tốt.”

Tôi theo lời Tiểu Ba đến “Bên Dòng Nước” tìm anh.

Sau khi đến phòng khiêu vũ, phát hiện phòng khiêu vũ không có khách khứa gì, thoáng buồn bực, rồi tôi lại hiểu ngay. Bởi vì phòng khiêu vũ thường có phụ huynh hay giáo viên ra vào, tôi sợ gặp phải người quen, khẳng định sẽ không thích học nhảy trong đại sảnh, có lẽ chỉ dám tìm chỗ nào yên ắng, vắng vẻ mà học, không ngờ anh Lí lại làm long trọng thể này, còn ngừng kinh doanh một đêm.

Đến khi nhìn thấy Tiểu Ba mặc bộ âu phục màu đen, tôi mới biết người long trọng không chỉ có mình anh Lí. Tôi bỗng thấy lo lắng, Tiểu Ba cười nói: “Quần áo và giày của em đều để ở văn phòng anh Lí, anh chờ em ở ngoài.”

Anh Lí cũng cười: “Kì Kì muốn trưởng thành rồi.”

Tuy Ô Tặc kèm chế được cái miệng thối của mình, nhưng cũng không ngừng cười cợt nháy mắt với tôi.

Tôi bị bọn họ cười đến xấu hổ, chữa ngược: “Các anh mà cười nữa thì em không nhảy.”

Tay trái anh Lí ôm Tiểu Ba, tay phải ôm Ô Tặc, đi ra ngoài, “Da mặt cũng mỏng đi rồi, có chút nữ tính đấy, cuối cùng cũng không học theo bọn anh đến nỗi biến thành tomboy.”

Tôi phụng phịu đi vào văn phòng anh ấy, váy và giày đều đặt trên sofa. Tôi mặc váy, đeo giày vào, đứng trước gương xoay trái xoay phải, nghĩ đến cô gái xinh đẹp bên cạnh Trương Tuấn, lại chán nản thở dài, dù sao cũng là con khỉ, có mặc áo choàng vào cũng không thể biến thành thái tử.

Đột nhiên nghe thấy tiếng ai đó gõ cửa.

“Ai vậy?”

“Ông chủ để chị giúp em chải tóc.”

Tôi mở cửa, một chị cầm theo chiếc hộp nhựa to.

Tôi để chị vào, chị hỏi tôi: “Em muốn để tóc thế nào?”

“Em không biết, tùy chị.”

Chị ấy cẩn thận nhìn tôi một lát, cười bảo tôi ngồi xuống, bắt đầu tạo kiểu tóc cho tôi, tôi bị chị ấy mân mê hơn nửa tiếng, đến khi không còn kiên nhẫn nữa, chị cười nói: “Xong rồi, em nhìn thử xem, nếu không hài lòng, chị lại sửa.”

Tôi đi đến trước gương, đeo kính vào, cô gái trong gương có mái tóc đen búi gọn gàng, có cái trán trơn bóng, cái cổ thon dài, mái tóc đen được cài một đóa hoa ngọc lan giả trắng muốt, rất hợp với màu đôi giày tôi đã đi mua cùng Tiểu Ba.

Chị ấy đứng sau tôi cười, nhẹ giọng nói: “Chị có bộ trang sức ngọc trai giả, nếu em không để ý, thì đeo vào trông càng đẹp.”

Tôi bị bàn tay kì diệu của chị chinh phục, lập tức vui mừng nói: “Không để ý ạ.”

Chị lấy ra một đôi khuyên tai ngọc trai, đeo vào cho tôi, cẩn thận quan sát tôi một chút, lại tháo xuống, nói: “Nhìn em rất thuần khiết, như thế này mang thêm trang sức gì cũng là dư thừa, cứ vậy là được rồi.”

Tôi cũng không hiểu lắm, chị ấy nói thuần khiết là có ý gì, chỉ nói: “Vậy không đeo nữa.”

Chị ấy bắt đầu thu dọn đồ, “Vốn nghĩ hóa trang thì phải cần nhiều thứ lắm, nên chị mang theo một đồng hồ thể này, bây giờ thấy chúng đều không dùng được.”

Tôi nói: “Cảm ơn chị.”

Chị cười nói: “Không cần cảm ơn chị, cảm ơn chính em ấy. Tuổi trẻ thật tốt, ánh mắt sáng ngời, làn da mịn màng, chỉ cần một bông hoa là đủ, không cần thay đổi cái gì hết.”

Tôi đi ra ngoài, chị ấy đi theo sau tôi, hỏi: “Em cận nặng không?”

Tôi nói: “Ba đi ốp ạ.”

“Bỏ kính ra có thể nhìn rõ chứ?”

“Vâng, đi đường thì không sao, nhưng để nhận biết thì có chút khó khăn.”

Chị ấy tháo chiếc kính của tôi ra: “Vây là đủ rồi.”

27. Chương 12 .2 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 12 part 2

Ánh đèn trong phòng khiêu vũ vốn đã mờ ảo, tôi lại không còn kính cận nữa, thế giới trước mắt trở nên mờ lung, tất cả mọi thứ đều như phủ thêm một màn sương mù, đột nhiên tôi cảm thấy lo lắng, theo bản năng của con người, sợ hãi vì mình không nhìn rõ.

Tôi đi trên đôi giày cao gót, đi từng bước nhỏ một, nhìn thấy một bóng người, nhưng lại không phân biệt được ai với ai, đột nhiên, một người đứng ra trước mặt tôi, anh ấy lại không nói lời nào.

Tôi vô cùng bất an, bắt đầu hồi hận vì đã để chị kia tháo kính của mình ra, chợt nghe thấy tiếng cười của anh Lí, “Trời ạ! Anh nhìn nhầm người sao? Đây là Kì Kì sao? Thật sự là người đẹp vì lụa, ngựa tốt vì yên.”(Trong câu này là người và ngựa, không phải người và lúa như câu tục ngữ của nước ta.)

Bấy giờ tôi mới nhận ra người đứng trước mặt mình là Tiểu Ba, lập tức đi nhanh hơn, vươn tay về phía anh, anh cầm tay tôi, tôi an lòng, dù thế giới này có mờ mịt đến đâu, chỉ cần có anh ở bên cạnh, anh sẽ nhìn rõ mọi thứ giúp tôi.

Tôi ngưng ngưng nói: “Chị chải tóc cho em đã cầm kính của em đi, em không nhìn rõ lắm.”

Anh nói: “Không sao, anh sẽ d

Anh dẫn tôi ra sàn nhảy, vì lo lắng mà lòng bàn tay tôi đã ướt mồ hôi, anh nói: “Chúng ta nhảy những bước đơn giản nhất trước.”

“Có khó không? Anh biết đấy, em ngốc lắm.”

“Chỉ cần em có thể bước đi thì có thể nhảy được.”

Tiếng nhạc vang lên, là bản nhạc jazz, anh đỡ eo tôi, nhẹ giọng chỉ cho tôi bước từng bước một, nam tiến chân trái, nữ lùi chân phải, nam tiến chân phải, nữ lùi chân trái, nam tiến chân trái, nữ lướt bước chân phải, quẹo phải đặt chân, nhảy ngược lại, lại nam lùi chân trái, nữ tiến chân phải, nam lùi chân phải, nữ tiến chân trái...

Tuy phương hướng khác nhau, nhưng thật ra chỉ là trò chơi tiến tiến lùi lùi, tôi cười nói: “Có vẻ cũng không khó!”

Tiểu Ba cũng cười: “Anh đã bảo mà, không khó.”

Lúc ấy tôi không biết, người nam chính là người có vai trò quan trọng, là linh hồn của điệu nhảy. Người nam dẫn dắt bước nhảy, quyết định tiết tấu và bước chân, nếu bên nam có kỹ thuật tốt, thì bên nữ sẽ nhảy rất thoải mái, tôi thật may mắn, điệu nhảy đầu tiên trong cuộc đời có được bạn nhảy giỏi.

Nhảy xong một đoạn, Tiểu Ba mỉm cười nói: “Bây giờ mới tính là chính thức.”

Chị Xinh Đẹp mặc chiếc váy dài màu đỏ, bước từng bước lên sân khấu, cười cười và nói, “Kì Kì có sở thích thật kì quái, chị chỉ đột nhiên có cảm hứng thôi, hát không hay, nhưng đây đều là tấm lòng của mọi người đối với em.”

Tôi rất bất ngờ, tôi ghi nhớ rất rõ những khoảng thời gian đẹp đẽ, yên bình, trước đây cùng Tiểu Ba xem video ca nhạc của Chu Tuyền, từng thử dài nói: “Cái gì là ngợp trong vàng son? Đây mới là ngợp trong vàng son! Cái gì gọi là quanh co khúc khuỷu phong lưu? Thế này mới gọi là quanh co khúc khuỷu phong lưu!”

Không ngờ Tiểu Ba vẫn còn nhớ, càng không ngờ ca khúc mình yêu thích lại được Xinh Đẹp học để hát tặng.

Tiếng nhạc vang lên, Xinh Đẹp uyển chuyển xoay người, vô cùng yêu kiều bắt đầu hát:

“Hoa hồng hoa hồng nở khắp mọi nơi

Thanh xuân thanh xuân mọi nơi

Không cản được gió xuân đang tràn đầy lồng ngực

Hoa hồng hoa hồng nở khắp mọi nơi

Trời muốn hoa hồng nở khắp nơi

Cũng muốn mọi người hãy yêu hết mình

Gió xuân thoảng qua trái tim ta, đau đốn

Hoa hồng hoa hồng nở khắp mọi nơi

Mùa xuân là một cô dâu xinh đẹp

Hoa hồng nở tươi chính là đồ cưới của cô

...” [1]

Giọng hát mềm mại, ánh đèn mờ ảo, tựa như đưa chúng tôi vào chốn Thượng Hải xưa, nhộn nhịp người nước ngoài.

Tôi vừa bước theo điệu nhảy, xoay tròn cùng Tiểu Ba trên sàn nhảy, vừa nhẹ nhàng hát theo tiếng nhạc: “Hoa hồng hoa hồng nở khắp mọi nơi, thanh xuân thanh xuân ở mọi nơi, không cản được gió xuân đang tràn đầy lồng ngực...”

Xinh Đẹp hát xong, đi xuống sàn nhảy, Ô Tặc dắt tay chị, cùng nhảy với chúng tôi.

“Tâm trạng khi yêu”, “Dạ lai hương”...

Tiếng nhạc vang lên hết ca khúc này đến ca khúc khác, tôi nhảy đến chảy cả mồ hôi, chúng tôi như đang đeo đôi giày đỏ, [2] có thể nhảy mãi không ngừng.

Tuy rằng trên đời này có rất nhiều điều không như ý, tuy rằng những sắc màu tươi đẹp của cuộc sống rồi cũng đến lúc tàn phai, nhưng nó vẫn tràn ngập niềm vui và hy vọng, Hiểu Phỉ đã tỉnh lại, Tiểu Ba khẳng định có thể thi đỗ đại học, sau này có thể tôi sẽ chọn học cùng trường đại học với Tiểu Ba, cũng có thể chọn học cùng trường đại học với Hiểu Phỉ, chờ đến khi vào đại học, chờ đến khi chị Xinh Đẹp kết hôn với Ô Tặc, chúng tôi có thể ngày nào cũng khiêu vũ như hôm nay.

Ô Tặc và Tiểu Ba trao đổi một ánh mắt, Ô Tặc nắm tay Xinh Đẹp rời sàn nhảy, Xinh Đẹp cười nói: “Hai đứa nhảy tiếp đi nhé, bọn chị nghỉ ngơi một chút.”

Tôi hỏi: “Anh Lí chuẩn bị bao nhiêu bài hát vậy?”

Tiểu Ba cười: “Chỉ cần em luôn nhảy, tiếng hát sẽ luôn có.”

“Nhảy hết bản này rồi thôi nhé, em nhảy mệt rồi.”

Tiểu Ba nắm tay tôi đi ra sàn nhảy, miệng tôi vẫn đang ngâm nga hát.

Trên sofa có mấy bóng người, tôi không nhìn rõ ai với ai, chỉ nghe thấy một tiếng hỏi: “Kì Kì, vui không?”

Lúc ấy tôi mới biết đó là anh Lí, rung đùi đắc ý, cười trả lời anh: “Em thích bóng đêm mờ mịt thế này, cũng thích những tiếng hát như chim sơn ca này, càng thích giấc mơ hoa kia, ôm ấp dạ lai hương.”

Anh Lí cười to.

Tiểu Ba kéo tôi ngồi xuống, tôi dựa vào người anh, vẫn thấp giọng hát, “Dạ lai hương anh cho em hát, dạ lai hương anh cho em chọn lựa, dạ lai hương, dạ lai hương...” [3]

Anh Lí ngồi cạnh tôi, nói: “Bọn tôi chúc mừng em gái, để anh Lục chê cười rồi.”

Tiếng hát trong miệng tôi lập tức ngừng hẳn, Tiểu Ba thật nhạy cảm, lập tức phát hiện, vỗ vỗ lưng tôi, ý bảo tôi không sao.

Tiểu Lục nói: “Chả trách hôm nay anh Lí không cho các huynh đệ vào chơi.”

Khẩu khí của tên Tiểu Lục có chút khác lạ, tựa như cái tiếng “anh Lí” không lỗ mãng như trước.

Anh Lí cười: “Thật có lỗi, như vậy đi, thời gian còn lại, tùy các anh chơi.” Người bên cạnh lấy ra một chai rượu, anh Lí đưa cho Tiểu Lục, “Chai rượu này là Vương Dũng mang từ Châu u về, vẫn để dành chưa uống, hôm nay là sinh nhật anh Lục, mọi người đều vui vẻ, chúng ta cùng uống thôi. Hôm nay mọi người đều vui, các anh vui, chúng tôi cũng vui, tất cả cùng vui.”

Tiểu Lục nói không nặng cũng không nhẹ: “Anh Lí và con trai cục trưởng Vương cũng thân thiết nhỉ, thật ra chỉ mượn chút mặt mũi của anh, bọn tôi mới có thể uống một chén rượu của chàng công tử họ Vương này.”

Anh Lí cũng cười nói: “Mọi người đều là bạn bè, đều là bạn bè cả.” Anh vẫy tay, bảo người mở rượu, “Muốn uống rượu hay khiêu vũ cũng được.”

Ý trong lời nói của anh Lí đã, nhưng Tiểu Lục hiển nhiên không cảm kích, đột nhiên chỉ chỉ tôi, “Anh muốn mời em gái này cùng nhảy một điệu.”

Tiểu Ba vốn ngồi hơi rướn người về trước, nghe thấy câu đó của Tiểu Lục, anh đột nhiên cười rộ lên, vừa cười vừa lười biếng dựa vào sofa, nhàn nhạt nói: “Tối nay cô bé này là bạn nhảy của em, không thể nhảy với người khác được.”

Tiểu Lục cười hỏi anh Lí: “Những lời anh Lí vừa nói, không tính toán gì hết?”

Anh Lí thật có lỗi nói: “Xin lỗi anh Lục, huynh đệ của tôi không học hành cẩn thận, nói chuyện không văn hóa, lo lắng không chu toàn, anh Lục thông cảm!”

Tiểu Lục ha ha cười rộ lên, “Được, anh Lí quả nhiên có tài vận, dũng khí cũng tăng lên, chúng ta cứ chờ xem!” Hắn đứng lên, bảo người bê khay rượu đi đến đây, hắn tùy tay vung lên, tất cả rượu và ly đều đổ xuống sàn.

Trong tiếng thủy tinh rơi vỡ, Tiểu Lục nổi giận đùng đùng, dẫn theo người của mình rời đi, lúc này tôi mới biết Trương Tuấn cũng ở đây, vừa rồi cậu không nói tiếng nào, nên tôi cũng không biết có cậu.

Có người đến quét tước thủy tinh, anh Lí vẫy tay, muốn họ lát nữa hãy quét dọn.

Tôi biết chuyện này không liên quan đến mình, tên Tiểu Lục này đã có ý xấu từ lâu, anh Lí đã quyết định không nhún nhường nữa, chẳng qua tôi chỉ có mặt đúng lúc, thành cái cớ của họ, nhưng cũng phải nói một tiếng, “Anh Lí, em xin lỗi.”

Anh Lí tức giận nói: “Em mà có lỗi thì cái chữ Lí tên anh sẽ bị viết ngược. Vừa rồi em không nhảy lên, đập chai rượu vào đầu hắn là đã nể mặt anh lắm rồi.”

Ô Tặc, Xinh Đẹp, Tiểu Ba và tôi đều cười, anh Lí thở dài, “Cái thằng Tiểu Lục này rất tham lam, sớm hay muộn nó cũng trở mặt, bây giờ tuy chúng ta không sợ hắn, nhưng hắn cũng là cái phiền lớn đấy.”

Tiểu Ba mỉm cười nói, “Cách vài năm Chính phủ lại làm nghiêm một lần, tính toán năm thấy cũng đến lúc rồi, lần trước uống rượu cùng Vương Dũng, không phải anh ấy nói văn kiện của Đảng đã ra rồi sao?”

Anh Lí cười ha hả, “Chúng ta không cần quan tâm làm gì.” Nói xong anh đứng lên, muốn rời đi.

Ô Tặc sốt ruột nói: “Đại ca, anh nói rõ ra xem, đối phó với Tiểu Lục nh thế này?”

“Anh còn phải đi gặp Mặc Kiệt, về sau sẽ giải thích ấy đũa. Tối hôm nay là của Kì Kì, đừng vì thằng Tiểu Lục mà mất hứng, muốn chơi gì thì cứ chơi đi.”

Ô Tặc và Xinh Đẹp lại ra nhảy, Tiểu Ba hỏi tôi: “Em còn muốn nhảy không?”

Tôi hỏi: “Tối nay em có xinh không?”

Anh gật đầu, “Xinh!”

Tôi do do dự dự muốn hỏi “Em với bạn gái Trương Tuấn, ai xinh hơn”, nhưng đáp án quả thật không cần nghĩ cũng biết, Tiểu Ba khẳng định nói là tôi, lời của anh ấy, không đáng làm tiêu chuẩn tham khảo.

Tôi mệt mỏi nói: “Không muốn nhảy.”

Tiểu Ba hỏi: “Có đi thay quần áo không?”

Tôi lưu luyến vuốt vuốt chiếc váy trên người, “Em mặc nó một lúc nữa.”

Tiểu Ba cười to, tôi không khách khí đấm anh một quả, “Có cái gì buồn cười? Em không được trang điểm một chút sao?”

“Không cần áo gấm đi đêm, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút.”

Anh kéo tôi ra khỏi phòng khiêu vũ, hai người dọc theo ngã tư đường tản bộ, tôi cảm thấy thế giới hôm nay không giống mọi hôm, đi được vài bước, rốt cuộc cũng tìm ra điểm gì không bình thường, sốt ruột nói: “Kính của em.”

“Anh có bỏ em lại đâu, lúc nào về thì lấy.”

Tôi chỉ có thể đi theo anh, tiếp tục ngắm hoa trong sương.

Chúng tôi vừa đi vừa tán gẫu, nếu ai đó mà nghe thấy mấy câu đối thoại của chúng tôi, khẳng định có thể ngất xỉu, anh ấy đang hỏi tôi về phương pháp học tập, còn tôi cũng thật dào dạt đặc ý chậm rãi mà nói.

“Em học Anh văn không tốt, năm đó đấu với thầy cháu châu báu ác liệt quá, ngồi trong giờ thầy ấy không thêm nghe gì, cũng không thích làm bài tập, nên cái gốc quá yếu, mà Anh văn và ngữ văn là hai môn tốn nhiều thì giờ làm bài tập nhất, thông minh hay không thông minh không liên quan gì đến việc học, bây giờ em vẫn chưa tìm ra phương pháp học Anh văn, vì thế không có gì để nói. Đại số, hình học, vật lý, kỳ này em cũng điểm tối đa, thực ra tất cả những bài khó đều có một ý nghĩa, đó là kiểm tra suy nghĩ. Em cũng không hiểu tại sao giáo viên lại ra những bài tập như thế, không vận dụng được nhiều kiến thức, khi làm được cũng loạn hết cả đầu, toàn vướng vào mấy chi tiết đánh lừa. Anh biết không? Em có thể chỉ cần nửa giờ để làm hết mười bài tập, nhưng lại mất đến hai giờ chỉ vì nghĩ một bài khó, trong đầu em cứ nghĩ đi nghĩ lại vì sao nó lại như vậy, mấu chốt không là giải pháp, mà ở chỗ vì sao phải giải như vậy, rất nhiều giáo viên không thích em, bởi vì ngồi trong giờ của họ em thường xuyên ngắt người, nhưng em thề với ông trời, thực ra trong giờ của họ em đang tập trung suy nghĩ, khi em ngắt người, phần lớn là đang nghĩ đi nghĩ lại bài ví dụ mẫu mà giáo viên giảng, bởi vì em phát hiện, trong tất cả chương trình học, cách luyện tư duy logic hiệu quả nhất chính là những chứng minh và luận đề, nếu có tư duy suy luận logic, thì cách học vật lý và cách nhớ lịch sử, địa lý, chính trị cũng không có gì khác nhau. Quá trình chứng minh rườm rà là một hướng làm mình thông minh hơn, tuy nhiên, anh nhất định không thể mất kiên nhẫn, cho dù liếc mắt một cái có thể nhìn thấy đáp án, vẫn phải dựa theo cách phức tạp nhất mà suy nghĩ nó, thậm chí phải buộc mình thật ngốc, vì quá trình ngốc ấy sẽ làm ta thông minh hơn, dù gặp phải bài khó thế nào, cũng cứ tư duy về nó như những bài dễ thôi...”

Thực ra, ngay cả tôi cũng không biết mình nói cái gì, bởi vì chưa có ai từng hỏi tôi phương pháp học tập, tôi chỉ nói cách học của mình đối với từng môn học, chẳng những khác với phương pháp giáo viên thường nói, mà còn đi ngược lại, thế nhưng Tiểu Ba lại nghe rất chuyên chú.

Tôi lẩm nhẩm rất nhiều điều, cảm thấy rất nhiều điều nghĩ chưa thông đều đã thông suốt, ôm đầu, sốt ruột hỏi: “Anh có nghe nói đến Trần Kính không?”

“Là cậu thần đồng, nhận được vô số huy chương trong các cuộc thi, đương nhiên từng nghe nói rồi.”

“Trước đây em và cậu ấy là bạn tiểu học, nếu anh cần, em có thể đi tìm cậu ấy, cậu ấy sẽ nói với anh vài phương pháp học hiệu quả, chắc chắn cậu ấy đã xem qua tất cả sách giáo khoa cấp Ba, có lẽ sẽ giúp được anh rất nhiều.”

“Không cần, anh loáng thoáng có thể hiểu ý em, việc này cũng gần như chuyện kinh doanh, triết lý thành công trong kinh doanh là một ngọn đèn chỉ đường, cụ thể con đường nên đi như thế nào còn phải dựa vào người bước đi, hơn nữa không nhất thiết phải đi theo con đường người khác tạo nên, mấu chốt là nên mở một con đường có ánh sáng đèn như thế nào để hợp với bản thân mình nhất.”

Tôi vô cùng tán thành, “Chính là như vậy, trước đây hoàn toàn không quan tâm đến chuyện học, nhưng từ khi được cô giáo hướng dẫn hồi tiểu học, không biết vì sao, đối với các môn khoa học, em thấy rất giống nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp, bị người ta dẫn thông kinh mạch, đột nhiên sẽ tỉnh ngộ, rồi có ngày nhìn vào sách giáo khoa toán, có thể giống như đang đọc tiểu thuyết, đọc từ đầu bài đến cuối bài, những chữ trong sách và các ví dụ nó sẽ nói cho anh cách thức tư duy.”

Tiểu Ba mỉm cười nói: “Kì Kì, em làm anh ngạc nhiên đấy, anh thấy em có thể lấy đại học Thanh Hoa và đại học Bắc Kinh làm mục tiêu.”

Tôi nhàn nhạt nói: “Em muốn học cùng trường với anh, nếu không thì phải học cùng trường với Hiểu Phỉ, tốt nhất là ba người chúng ta học cùng một trường, em rất sợ cô đơn, em hy vọng tất cả cô đơn trong cuộc đời này đều dùng hết ở thời thơ ấu rồi.”

Tiểu Ba lần đầu tiên hỏi: “Không phải em có một cô em gái ư? Sao em không thân thiết với em gái? Sau khi bố anh mất, thỉnh thoảng mẹ anh lại không khống chế được cảm xúc, có thể vừa khóc vừa đập phá mọi thứ, anh liền trốn dưới gầm giường, những lúc ấy anh luôn thầm mong mình có anh chị em, ít nhất có thể dựa vào nhau.”

28. Chương 12 .3 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 12 part 3

Ngữ khí của Tiểu Ba rất bình tĩnh, không nghe ra anh đang để tâm điều gì, chỉ là vài lời trần thuật lạnh nhạt. Tôi đứng thẳng, nắm tay anh, ngửa đầu hỏi: “Vì sao anh thân cận với em?”

Anh cười nhìn tôi, lấy tay giúp tôi chỉnh lại cây hoa tôi làm nghiêng, đang muốn nói chuyện, thì có một âm thanh quen thuộc truyền tới từ ngã tư đường, “Anh Tiểu Ba.”

Tôi nhíu mày, sao ở đâu cũng gặp cô ta thế? Đúng là âm hồn không tiêu tan!

Cô ta nắm tay Trương Tuấn cao hứng phấn chấn chạy băng qua đường cái, “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Tiểu Ba mỉm cười nói: “Anh đang hỏi Kì Kì phương pháp học tập.”

Cô ta cười đến run rẩy cả người, cho rằng Tiểu Ba đang nói đùa với mình.

“Bọn em muốn đi hát, thấy ít người không vui lắm, muốn Trương Tuấn tìm vài người bạn, anh ấy ngại phiền toái, anh Tiểu Ba đi cùng bọn em nhé.” Cô ta lại nhìn sang tôi, kinh ngạc nói: “La Kì Kì, tối nay em cũng xinh lắm, mua váy ở đâu thế?”

Lòng hư vinh của tôi cũng được thỏa mãn vô cùng, không nhận được muốn nhìn biểu tình của , nhưng lại chẳng nhìn thấy rõ cái gì.

Tiểu Ba khách khí nói: “Tối nay anh còn có việc, ngày khác mọi người cùng nhau chơi.”

Trương Tuấn lập tức nói: “Vây để ngày khác chúng ta cùng chơi.” Cậu ta kéo bạn gái đi, bạn gái cậu còn cẩn thận nhắc lại, “Anh Tiểu Ba, lần sau cùng chơi nhé, em có người chị em muốn giới thiệu cho anh.”

Chờ cô ta đi rồi, tôi mới nghĩ thông, cô ta khen tôi chỗ nào chứ? Khen quần áo thì có.

Tiểu Ba nhìn đồng hồ, nói: “Cũng mười giờ rồi, chúng ta trở về thay quần áo, anh đưa em về nhà.”

Tôi kinh ngạc, “Tối nay anh thật sự có việc à?”

Anh nói: “Chúng ta chính thức đấu với Tiểu Lục, anh lo cho vũ trường, muốn về xem một chút, tiện thể dặn Ô Tặc vài điều, bảo anh ấy phải biết kèm chế.”

Tôi lắc lắc đầu nói: “Anh có biết Gia Cát Lượng chết như thế nào không? Mệt mà chết! Có nhiều việc, không làm hết được thì đừng làm, ngay cả Gia Cát Lượng cũng có điều không chu toàn, huống chi là những người phàm phu tục tử chúng ta?”

Tiểu Ba cười kéo tôi về.

Tôi thay quần áo xong, nói với anh tôi tự về nhà, không cần anh đưa.

Nhìn thời gian còn sớm, tôi đạp xe về, đến bờ sông, ném chiếc xe vào bụi cỏ, đi đến dưới cây cầu, ngồi cạnh hòn đá, nghe tiếng dòng nước chảy ào ào.

Trong bóng đêm, chỉ thỉnh thoảng mới có người đi ngang qua. Tôi yên lặng giấu mình trong bóng đêm, có cảm giác rất an tâm. Tôi là người thật dễ suy nghĩ miên man, nhưng ở bên dòng nước, nghe tiếng nước chảy, tôi lại có thể không suy nghĩ điều gì, thường thường cứ ngồi xuống, tôi liền quên thời gian, đến khi đột nhiên nhớ ra, thì đã trôi qua nửa ngày rồi. Loại trạng thái tinh thần như vậy, tôi cảm thấy có điểm giống Phật ngồi thiền, nhưng tôi không thật sự ngồi xuống làm cái tư thế ấy, nên cũng không biết có giống thật hay không.

Ngồi rất lâu trong bóng đêm, đang chuẩn bị về nhà, lại nghe thấy tiếng bước chân thong thả trong bóng đêm yên tĩnh, ngày càng đến gần hơn, cuối cùng đứng lại trên cầu.

Một người dựa vào đầu cầu hút thuốc, là Trương Tuấn, tôi choáng váng không dám làm một cử động nhỏ nào. Thân ảnh tôi dưới này cũng gần giống hòn đá ven sông, cậu lại đang ngắm nhìn nước sông đến thất thần, nên không để ý đến người đang ngồi dưới chân cầu.

Hút xong một điếu thuốc, cậu lại hút điếu khác, vừa hút thuốc vừa liệng đá xuống nước, dù đá không to, nhưng tôi lại đang ngồi dưới bờ sông, thỉnh thoảng cũng có hòn đá rơi gần người, làm nước bắn tung lên đầy mặt.

Trong lòng tôi có rất nhiều điều không rõ, tại sao cái cậu này nửa đêm còn đến đây liệng đá? Cậu ta không đi hát, hay là hát xong rồi?

Không ai có thể cho tôi đáp án, chỉ có những viên đá cứ rơi xuống lại rơi xuống. Ném gần một giờ, mới dừng lại, chắc cậu ta cũng hút hết nửa bao thuốc.

Cậu lại dựa vào cầu, hút thuốc, ném đầu điếu thuốc xuống sông, xoay người rời đi. Cả người tôi gần ướt hết, lên bờ, đạp xe về nhà.

Tôi về muộn, đương nhiên bố mẹ rất tức giận, nhưng tôi được đứng đầu lớp, cũng gần như một kim bài miễn tội chết, họ không nói gì nhiều, chỉ nói với tôi, về sau không được đi chơi muộn thế này nữa.

Tôi chạy vội đi rửa mặt rồi lên giường ngủ.

Buổi tối, ở trong mơ, tôi mơ thấy mình mặc váy, đeo giày cao gót, đi gần về phía Trương Tuấn, nhưng cậu vẫn không để ý đến tôi, cậu chỉ nhìn và mỉm cười với cô gái xinh đẹp bên cạnh. Họ không ngừng khiêu vũ trên sàn nhảy, một bài lại một bài, tôi đau lòng chạy về nhà, nhưng trong nhà không có ai, bố mẹ đã đưa em gái rời đi, tôi bắt đầu gào khóc dữ dội.

[1] Bài hát hoa hồng hoa hồng nở khắp mọi nơi:

www.youtube.com/watch?v=t2qpVvIM7jU

[2] Đôi giày đỏ: là một câu chuyện cổ tích

Đôi giày đỏ

Hans Christian Andersen

Karen là một cô gái nhỏ rất xinh xắn và rất ngoan. Mẹ cô nghèo nên cô chẳng có giày dép gì, mùa hè đi chân đất, mùa đông đi guốc gỗ, chân không chịu được rét, đỏ ửng lên.

Trong làng có một bà thợ giày già. Thương cô bé, bà nhặt những mẩu da đỏ chấp vá cho cô bé một đôi giày. Đôi giày ấy chẳng lấy gì làm đẹp lắm vì bà lão phúc hậu ấy mắt đã kém, tay lại run, nhưng bà lão đã tặng vật ấy cho Karen với tấm lòng trù mến. Cô bé thích quá.

Ngày ngày hôm ấy mẹ cô qua đời. Đúng ra, nhà có tang không được đi giày đỏ. Nhưng vì không có đôi giày nào khác nên cô bé đành phải đi giày đỏ vậy. Cô bé vừa đi vừa khóc rưng rức. Chợt có một cỗ xe ngựa lớn và cũ đi qua, trên có một bà quý phái già. Thấy cô bé mồ côi đang nức nở, bà động lòng thương, nói với cụ đạo hỏi xin cô bé. Bà nói:

– Cụ cho tôi xin cô bé này, tôi sẽ đem về nuôi nấng và chăm sóc cẩn thận.

Lúc đầu Karen cứ tưởng bà già lưu ý đến em vì em có đôi giày đẹp, nhưng bà lại bảo đôi giày xấu lắm phải vứt đi. Rồi bà cho em ăn mặc đẹp đẽ sạch sẽ, lại cho em học viết, học đọc, học may vá. Mọi người khen em đẹp và ngoan. Nhìn vào gương, gương cũng bảo em đẹp và ngoan.

Một hôm nhà vua, hoàng hậu và công chúa ngự giá đến thành phố gần đấy. Nhân dân nô nức kéo nhau đến chiêm ngưỡng long nhan. Cô bé Karen cũng theo người lớn đến xem. Cô trông thấy công chúa bận toàn xatanh trắng đứng trên bao lơn để ọi người dân trông thấy. Dưới chân công chúa đi đôi giày da dê màu đỏ rất đẹp, khác hẳn đôi giày bà cụ thợ giày nghèo phúc hậu đã tặng Karen.

Đến ngày Karen chịu lễ thêm sức, bà quý phái may cho cô quần áo đẹp và dẫn cô đến nhà người thợ giày giỏi nhất thành phố thuê đóng cho cô một đôi giày. Đến nơi, Karen chìa đôi chân bé nhỏ cho bác thợ giày đo. Cô nhìn chung quanh thấy trong tủ có một đôi giày đỏ cũng đẹp như đôi giày công chúa đi hôm trước. Karen reo lên: Đôi giày mới đẹp làm sao! Cháu thích đôi giày ấy lắm! Bác cho cháu đi thử nếu vừa thì bán cho cháu. Bác thợ giày đưa cho bé thử và nói:

– Đôi giày này là của con gái vị bá tước đặt, nhưng nhỏ quá đi chật không vừa nên tôi còn để đây.

– Giày bằng da dê phải không, bà quý phái nói, trông bóng bẩy và đẹp quá!

– Thưa vâng, bằng da dê đấy ạ.

Đôi giày Karen đi rất vừa nên bà quý phái mua ngay cho em. Nhưng bà không biết là màu đỏ, vì bà kém mắt; nếu biết màu đỏ, bà đã không để cho Karen đi vào ngày chịu lễ thêm sức.

Thấy Karen đi giày đỏ vào nhà thờ mọi người lắc đầu. Khi đi qua ngưỡng cửa tất cả các bức tranh treo trên tường chăm chăm nhìn cô. Karen không những không ngượng mà còn hãnh diện. Cụ đạo nhắc nhở Karen về bốn phận của cô gái đến tuổi biết suy nghĩ và bước vào hàng ngũ con chiên. Đại phong cầm vang lên điệu nhạc thánh ca. Dân hợp xướng nhi đồng cũng nổi lên bài hát cầu nguyện đôi giày đỏ đẹp như giày của công chúa.

Chiều hôm ấy nghe mọi người xì xào bà quý phái mới biết. Bà bảo cô bé:

– Vào nhà thờ dự lễ, lại đi giày đỏ như thế là ngạo ngược. Từ nay đã bước chân đến nhà thờ phải đi giày đen, dù cũ dù rách cũng phải đi.

Chủ nhật sau Karen phải đi chịu lễ ban thánh thể. Nhớ lời bà quý phái dặn, Karen đã đi giày đen vào. Nhưng nhìn đi nhìn lại đôi giày đỏ, thấy đẹp hơn, cô bé lại tháo giày đen ra, đi giày đỏ.

Hôm ấy trời đẹp. Muốn tận hưởng ánh nắng ấm áp, bà cụ quý phái dẫn Karen đi qua các con đường nhỏ rồi mới ra đường cái để đến nhà thờ. Họ phải đi qua con đường đầy bụi. Một ông cụ già thương binh chống gậy thấy hai người đi đến. Ông cụ xin bà già quý phái cho đánh giày. Bà già đồng ý, Karen chìa đôi giày nhỏ nhắn cho ông cụ chải bụi.

– Chà đôi giày khiêu vũ đẹp quá! Khi khiêu vũ cô phải cho giày bám chặt vào chân kẻo rơi.

Bà quý phái cho ông lão tàn tật một đồng bạc rồi cùng Karen bước vào nhà thờ. Cả cử tọa trợn to mắt nhìn đôi giày đỏ. Các bức chân dung treo trên tường cũng dán mắt vào đôi giày. Còn Karen thì cứ mãi nhìn đôi giày quên cả cầu nguyện khi chịu ban lễ thánh thể, cô lơ đãng chỉ nghĩ đến đôi giày đỏ dưới chân. Cô cứ tưởng chung quanh người ta ghen tị với cô vì đôi giày đỏ.

Ở nhà thờ ra, bà quý phái lên chiếc xe đã chờ sẵn ngoài cửa. Karen cũng bước lên theo.

Ông già tàn tật lúc này vẫn đang còn đây. trông thấy Karen, ông lại tấm t

– Đôi giày khiêu vũ đẹp thật!

Bỗng Karen thấy người như nhấc bổng lên, đôi chân nhún nhảy liên hồi, muốn ghim không được.

Người đánh xe ôm vội lấy cô ấn vào xe. Vào xe rồi cô bé vẫn nhảy, đá cả vào bà già quý phái. Nhưng rồi xe cũng về đến nhà. Chị hầu phòng phải bế cô bé vào, tháo ngay đôi giày quá khổ ra, không thì còn nhảy nhót mãi. Bấy giờ ai chân Karen mới được nghỉ ngơi.

Đôi giày được bỏ vào tủ, khoá chặt lại. Mỗi ngày Karen đến ngắm nghía hàng chục lần.

Được ít lâu bà già quý phái ốm, cần có người ở bên trong nom chăm sóc. Đây là nhiệm vụ của Karen. Cũng vào hôm ấy cô lại nhận được giấy mời đi dạ hội. Cô đã nghĩ mình phải ở nhà để chăm sóc ân nhân. Nhưng rồi cô lại nghĩ bà già chẳng còn sống được bao lâu, chăm sóc có ích gì! Thế là Karen mở tủ lấy giày, đôi giày đỏ vẫn cất đấy từ lâu. Sở chân vào giày cô nghĩ đi dạ hội mang giày này có sai sót gì.

Thế là cô ra đi. Nhưng vừa bước chân ra khỏi cửa hai chân đã lại nhảy nhót, hết đập vào nhau, lại nhảy sang phải, rồi nhảy sang trái. Thấy cô xinh đẹp, nhảy khéo, người đi đường dừng cả lại xem. Suốt dọc đường từ nhà nơi đến dạ hội, Karen cứ nhảy nhót như thế đến nỗi mệt lử không còn lê vào hội trường được nữa. Cô phờ phạc cho đôi giày đưa khắp nơi qua các phố, rồi ra ngoại thành đến các khu rừng xa. Đến đây cô bé lại nhìn thấy ông lão tàn tật. Ông lão nói:

– Chào cô em xinh đẹp. Cô có đôi giày khiêu vũ khá quá.

Đến lúc này Karen mới nhận ra ông già tàn tật là một tên phù thủy. Lão đến không phải xin đánh giày để kiếm tiền mà để phù phép. Cô bé phát hoảng lên, muốn trút bỏ đôi giày, nhưng không sao lôi ra được. Đôi giày cứ dính chặt vào chân và bắt cô bé phải cử động liên hồi, không sao ngồi xuống được.

Cô bé cứ nhảy nhót như thế, băng qua đồng cỏ, ruộng mương, rừng núi, chẳng được nghỉ ngơi lấy một giây, chẳng kịp lấy lại hơi thở. Hết ngày nọ qua ngày kia cô bé không ngớt quay cuồng cả dưới ánh nắng như lửa đốt, cả trong giá lạnh và mưa rào.

Cô bị cuốn vào một nghĩa địa, cố bám lấy một ngôi mộ, nhưng lại bị bật ra ngay, không sao níu được. Cô lại bị lôi đến một nhà thờ, cô muốn ẩn vào thánh thất cầu xin thượng đế xá cho tội đã ngạo mạn người.

Nhưng một vị tiên cánh dài chấm đất, thái độ nghiêm khắc, vung thanh gươm sáng loáng bảo cô:

– Con cứ nhảy đi, nhảy mãi với đôi giày đỏ mà con quý hơn mọi cái, nhảy cho đến lúc chỉ còn da bọc xương, cho đến thân tàn ma dại. Khi nào qua nhà những đứa trẻ hay sĩ diện và tự phụ, con hãy gõ cửa gọi chúng ra xem để chúng biết tính kiêu ngạo thiệt hại như thế nào. Nhảy đi! Nhảy mãi đi!

– Xin tha tội! Xin tha tội cho tôi.

Karen kêu van nhưng đôi chân đã kéo cô đi xa không nghe thấy tiếng trả lời của vị tiên nữa.

Hôm sau cô bé đến một ngôi nhà trông quen thuộc. Một đám người mặc đồ tang đưa từ trong ra một cỗ quan tài trên trải đầy hoa. Đó là đám ma bà già quý phái, ân nhân của Karen. Karen đã bỏ mặc bà ở nhà để đi khiêu vũ. Karen cảm thấy có tội.

Đôi giày vẫn tiếp tục lôi cô bé đi qua núi non, rừng rậm, gai góc cào rách cả mặt, xước cả chân tay. Rồi cô đến trước cửa một nhà mà cô biết là dao phủ. Cô đập cửa gọi:

– Ông ơi! ông ra đây! Cháu van ông! Cháu không vào được. Đôi giày cứ bắt chân cháu quay cuồng liên tục, không sao ngừng được.

– Gọi ra làm gì? Cô biết ta là ai không? Ta là người chặt đầu những kẻ gian ác. Búa tạ đang reo lên đây hẳn là sắp có việc.

– Vâng! Karen nói – Nhưng xin ông đừng chặt đầu cháu, để cháu còn sám hối; ông chặt chân cháu thôi.

Nói thế rồi cô bé thu hết tội lỗi đã ngao mạn. Dao phủ túm chặt cô chặt một nhát đứt phăng hai chân.

Hai chân vẫn tiếp tục quay cuồng mang theo đôi giày đỏ, biến thẳng vào rừng, sau đấy cô bé đi đến nhà thờ để mọi người thấy rằng cô đã được xá tội>

Nhưng vừa tới nhà thờ, cô đã thấy đôi chân đi giày đỏ của cô đã lại đang nhảy múa ở đấy rồi. Cô bé ù té chạy.

Cô lang thang khắp chốn, sống nhờ cửa bố thí. Cô buồn phiền, nước mắt tuôn rơi như suối.

Cô bé rời nhà thờ đến nhà ông mục sư xin ông được làm người giúp việc, xin nhận mọi công việc có thể làm được, miễn là ít phải đi lại và không hỏi công xá gì, chỉ cần có chỗ dung thân mà thôi.

Bà vợ ông mục sư thương tình giữ cô lại. Karen đã tỏ ra quyết tâm tiến bộ và chăm chỉ làm việc. Cô trở nên trầm tĩnh, lặng lẽ. Buổi tối khi ông mục sư đọc kinh, cô chú ý lắng nghe. Các em nhỏ rất quý cô, nhưng hề thấy chúng khoe khoang với nhau, đứa nào xinh, đứa kia có quần áo đẹp là cô khuyên nhủ bảo rằng đó là những thói xấu cần phải tránh.

Đến một ngày lễ, mọi người đến nhà thờ dự lễ. Cô không đi được, thấy buồn, khóc thút thít. Cô leo lên gian phòng nhỏ của mình quỳ xuống đọc kinh. Giữa lúc đang tĩnh tâm cầu nguyện, tiếng đại phong cầm vọng đến. Cô ngước mắt nhìn lên trời cầu khẩn: “Xin thượng đế hãy cứu vớt con”.

Bỗng quanh mình cô ánh hào quang rực sáng. Trước mặt cô hiện ra một tiên cô đã trông thấy ở nhà thờ hôm trước. Những lúc này vị tiên không cầm gươm mà cầm một bông hồng rực rỡ. Người đẩy bông hồng lên trần nhà, tức thì các bức tường mở ra, Karen được đưa vào giữa nhà thờ. Tiếng đại phong cầm vang lên, khi bài hát chấm dứt, ông mục sư nhìn thấy cô và bảo:

– Con đã đến đấy à? Tốt lắm!

Cô bé đáp:

– Thượng đế xá tội cho con rồi!

Tiếng đại phong cầm lại vang lên. Các em nhỏ cất tiếng hát bài cầu nguyện. Một tia nắng rực rỡ xuyên qua cửa kính, rọi vào Karen. Tim cô tràn đầy sung sướng, hồn cô lao theo tia nắng lên thiên đường.

[3] D>:Loại cây có hoa trắng, ban đêm tỏa hương rất thơm.

Bài hát: mp3.zing.vn/bai-hat/Da-lai-huong-Dang-Le-Quan-Teresa-Teng/IW69IEW...

29. Chương 13 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 13 part 1

Chương 13

[Hâm mộ là một chuyện rất huyền diệu, nếu tình cảm đó cứ tiếp tục nhen nhóm về phía trước, nó có thể biến thành khâm phục, coi người ấy là tấm gương sáng; nếu tình cảm đó lùi dần về phía sau, nó có thể biến thành ghen ghét, coi người ấy là kẻ địch, tuy nhiên, không có ai là một thiên thần hoàn hảo, cũng không có ai hoàn toàn là ác quỷ, chính vì vậy, hâm mộ biến thành đổ kỵ, thành ghen ghét, làm cho người ta giãy giụa giữa phía trước và phía sau.]

Nghỉ hè vui vẻ

Dù có không ít chuyện buồn, nhưng ở trong trí nhớ của tôi, kỳ nghỉ hè năm lớp 8 ấy vẫn là một kỳ nghỉ ấm áp và vui vẻ.

Mẹ Hiếu Phỉ không cho phép cậu ấy ra khỏi nhà, nhưng cực kỳ hoan nghênh tôi đến chơi, vì thế tôi thường xuyên đến nhà Hiếu Phỉ chơi vào buổi chiều, hai đứa lười nhác nằm trên sofa nhà Hiếu Phỉ xem TV, ăn đồ ăn vặt.

Chúng tôi tán gẫu chuyện tương lai, bàn xem sau này mình sẽ làm gì, cậu ấy không hứng thú với ý tưởng mở hiệu sách và quán thịt dê nướng của tôi, nhưng lại rất hứng thú nói: “Không sao, tớ sẽ lo kiếm tiền, cam đoan sau này cậu không phải chết đói.”

Cậu ấy sơn móng chân, móng tay cho tôi, cân nhắc xem sơn màu nhũ gì sẽ hợp với đôi dép của tôi nhất, tôi thì không cần mấy cái đó; cậu ấy lại chải đầu cho tôi, nghiên cứu mấy cuốn tạp chí trong nhà, xem những ngôi sao để kiểu tóc gì, rồi có thể thực hành ngay trên tóc tôi; thậm chí cậu ấy còn tặng chiếc váy đẹp nhất của mình cho tôi, cố gắng trang điểm cho tôi thật xinh đẹp, còn cậu ấy dường như đã bỏ hết tất cả nét nữ tính, giấu mình trong mái tóc ngắn ngắn như con trai.

Buổi sáng tôi thường ôn tập bài vở cùng Tiểu Ba, Tiểu Ba cực kỳ cố gắng, sáng nào cũng rời giường đúng sáu giờ, chăm chỉ học tiếng Anh.

Chúng tôi thường đến hồ sen nhân tạo của trường, anh ấy ngồi trong cái đình nhỏ, đón gió và ánh mặt trời để học tiếng Anh, tôi ngồi ở tảng đá gần hồ sen, vừa ngắm hoa sen, vừa dùng bút vẽ phác họa vẻ đẹp yêu kiều duyên dáng của chúng.

Khi vẽ mệt mỏi, tôi liền xem Tiểu Ba học, đôi lúc chán chán, tôi còn cố ý quấy rầy anh. Định lực của Tiểu Ba đúng là vô cùng mạnh mẽ, nếu anh ấy muốn hôm nay học thuộc bao nhiêu, thì nhất định phải học thuộc được bấy nhiêu, dù tôi ở bên cạnh làm gì, cũng không thể quấy rầy anh được. Tôi không phục, không tin anh thật sự ung dung dễ tính đến thế, lúc nào cũng nghĩ trăm phương ngàn kế chọc phá anh.

Dù tôi nói gì, anh cũng không để ý, tôi bắt đầu hát thật to. Từ những bài của Đặng Lệ Quân, học các chị hát trong quán karaoke, xoay trái xoay

phải trước mặt anh, nháy nh mắt, nũng nịu hát: “Đưa anh ra ngoài thôn nhỏ, có điều này cần phải nói rõ với anh, dù trăm hoa đã đua nở, nhưng anh đừng hái hoa dại ven đường, phải nhớ kỹ chuyện của em, nhớ kỹ tình yêu của em...” [1]

[1] Bài hát “Đừng hái hoa dại ven đường” của Đặng Lệ Quân.

[www.youtube /watch?v=TgMg9XrgvMU&feature=player_embedded](http://www.youtube/watch?v=TgMg9XrgvMU&feature=player_embedded)

Không phản ứng à?

Tôi nhảy lên cái lan can gỗ trước mặt Tiểu Ba, làm như đang đứng trên sân khấu, cuộc một tờ giấy lại, làm micro, cắn đầu lưỡi, hát nhái theo tiếng Quảng Đông, lúc thì cúi đầu trầm tư, lúc lại nhìn xung quanh, làm ra vẻ vô cùng đau đớn, vô cùng ai oán, “Người đã say giấc đêm đã chìm sâu, thời khắc này đây chúng ta thật quá gần gũi, suy nghĩ của em dường như đang xao động, mâu thuẫn cứ lớn dần trong em, trái tim em từng bị tan vỡ, em lại dễ dãi để anh len lỏi vào cuộc đời mình...” [2]

[2] Bài hát “Người con gái dễ bị tổn thương”, ca sĩ Vương Phi hát bằng tiếng Quảng Đông nên bạn Kì Kì nhái theo. Bài hát này có trong album “Người con gái dễ bị tổn thương”, tên khác “Người tình mùa đông” của Vương Phi, năm 1992.

[www.youtube /watch?v=-GS720QoYGw&feature=player_embedded](http://www.youtube/watch?v=-GS720QoYGw&feature=player_embedded)

Tiếng phổ thông:

[www.youtube /watch?v=cxFe2eZziUU&feature=related](http://www.youtube/watch?v=cxFe2eZziUU&feature=related)

Vẫn không có phản ứng huh

Tôi nhảy xuống lan can, đi vòng quanh người Tiểu Ba, vừa đi vừa hát khí thế ngất trời: ” Đứng lên! Những người không muốn làm nô lệ! Với máu thịt chúng ta, hãy cùng nhau xây dựng Trường Thành mới!” [3]

[3] Bài quốc ca Trung Quốc.

[www.youtube /watch?v=ODT4ATkKjTc&feature=player_embedded](http://www.youtube/watch?v=ODT4ATkKjTc&feature=player_embedded)

Tiểu Ba cầm sách giáo khoa tiếng Anh, ánh mắt nhìn vào hư không, vẫn không có chút phản ứng nào, bên ngoài đình có đủ thứ tiếng, có một người bị ngã ngồi xuống đất, ngay sau đó truyền đến một trận cười vang.

Trường đang trong kỳ nghỉ, bây giờ mới bảy giờ sáng, tôi cho rằng bên cạnh hồ chỉ có mình và Tiểu Ba, nên cũng không phải cố kỵ điều gì, thoải mái bộc lộ bản chất. Thật không ngờ Trần Kính đang ngồi ở bụi hoa bên kia vẽ tranh, chắc đã nhìn đủ trò nực cười tôi vừa làm, mặt cậu ấy vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ, làm nghiêng cả giá vẽ, vì cú tranh mà người bị ngã đau.

Tôi vô cùng xấu hổ, thật muốn tìm cái lỗ nứt nào để chui xuống, nhưng, tôi là ai nào? Đã sớm bị thầy chầu châu báu huấn luyện rồi, da mặt cực kỳ dày. Không có gì phải xấu hổ hết, mà tôi còn lớn tiếng dọa người, đi đến chỗ đó giáo huấn Trần Kính, “Sao cậu lại trốn ở đây nhìn lén hả?”

“Sáu giờ tớ đã đến đây rồi, còn đến trước cậu đấy, nếu coi là nhìn lén thì chính cậu mới là đứa nhìn lén, đúng không?” Trần Kính đứng lên, nâng bản vẽ, vẫn đang cười cười, bản vẽ đã bị dính bẩn sương ở ven hồ sen, dù cậu ấy mới phác họa thôi, nhưng còn sinh động hơn bức tranh màu mè của tôi nhiều.

Tôi nhìn chăm chăm vào bức tranh đó, không khỏi cảm thán, thiên tài đúng là thiên tài, ngay cả vẽ tranh cũng thắng người ta một bậc.

Khi cậu nhặt bút vẽ, tôi mới phát hiện dưới chân mình có một chiếc bút vẽ, nó đã bị tôi giẫm vỡ. Cậu cười nói: “Không sao, tớ có nhiều lắm.”

Tôi trừng mắt liếc cậu ấy một cái rồi xoay người bước đi.

Đi vào đình, thấy Tiểu Ba vẫn ung dung, yên lặng ngâm nga bài tiếng Anh, ngay cả tư thế cũng chưa thay đổi một chút, còn sách thì đã dở sang trang khác.

Tôi thật phục anh ấy, thất bại ngồi lại trên tảng đá, cầm lấy bút vẽ, ngăn người nhìn chăm chăm vào những bông sen trong hồ nước.

Mãi đến khi Tiểu Ba hoàn thành mục tiêu học tập của hôm ấy, anh mới bảo tôi đi.

Sau đó, chúng tôi thường gặp Trần Kính gần hồ sen, cậu đã học vẽ tranh, chẳng qua vẫn đang luyện phác họa tĩnh vật. Tôi không nói chuyện với cậu ấy, cậu ấy cũng không quan tâm đến chúng tôi, mỗi người ngồi một góc riêng, làm việc của mình.

Một hôm, cậu nhìn Tiểu Ba một lúc lâu, đột nhiên đi đến gần Tiểu Ba, nói: “Học tiếng Anh không phải học như anh, tiếng Anh là một môn ngôn ngữ, công dụng chính của nó là nói, cả ngày anh chỉ im lặng học thuộc thế này, vừa tốn thời gian lại vừa kém hiệu quả. Anh phải đọc to lên, không cần cố gắng ép mình học hết, chỉ cần đọc đi đọc lại, lấy mục đích là đọc lanh lảnh để thuộc lòng là chính, lâu dần, anh tự nhiên có thể nảy sinh cảm giác ngôn ngữ, có được cảm giác ngôn ngữ đó, khi anh làm bài tập, nhiều khi hoàn toàn không cần để ý ngữ pháp, chỉ cần đọc qua, đầu lưỡi anh có thể tự nói ra đáp án chính xác.”

Tiểu Ba vội nói: “Cảm ơn em.”

Trần kính nhàn nhạt nói: “Không cần cảm ơn. Người Trung Quốc mới học nói tiếng Anh có thể thấy buồn cười, không cần ngại, cũng không cần quan tâm người ta nghĩ mình thế nào, mình cứ đọc to lên thôi.” Nói xong, cậu cầm bản vẽ trở về.

Tiểu Ba lập tức nghe theo lời khuyên bổ ích của Trần Kính, bắt đầu đọc chậm chậm bài tiếng Anh, quả nhiên có chút buồn cười, tôi bật cười ha ha, công phu không coi ai ra gì của Tiểu Ba cũng thật lợi hại, anh vẫn cứ đọc bài của mình, mặc kệ người khác cười thế nào.

Đến khi anh đọc mệt rồi, chúng tôi mới ra về, Tiểu Ba nói: “Không ngờ thần đồng lại nhàn hạ thoải mái như vậy, thường nghe nói thần đồng phải đọc sách mấy mớc lắm.”

Tôi nói: “Cậu ấy học vẽ tranh khẳng định không phải vì hứng thú nhất thời, chắc chắn có tính toán gì đấy ỉn. Thật ra cậu ấy cũng rất khôn ngoan, anh đừng vẽ ngoài của cậu ấy lừa, lúc còn nhỏ em từng ngồi cùng bàn với cậu ấy, bị cậu ấy trêu chọc không ít đâu.”

Tiểu Ba cười, “Là một người rất thú vị.”

Tôi cũng cười, “Là người không ở cùng một thế giới với chúng ta.”

~~Học cùng lớp với Quan Hà

Kỳ nghỉ hè đã kết thúc, một năm học mới lại bắt đầu.

Vì Hiểu Phi không thi cuối kỳ, nên trường quyết định lấy thành tích trung bình hai năm của cậu ấy làm tiêu chuẩn đánh giá. Cậu ấy được phân vào lớp 9-2, một lớp trọng điểm; Trương Tuấn được phân vào lớp 9-7, lớp kém; tôi được phân vào lớp 9-4, đứng đầu lớp, người đứng thứ hai là Quan Hà.

Khi đi báo danh, nhìn thấy thứ tự và tên mình trên bảng thành tích đó, tôi thật không dám tin, tôi đứng trước Quan Hà ư? Trường có nhầm không vậy? Tôi đứng trước Quan Hà!

Tôi mơ màng bước vào lớp học, ngồi xuống góc cuối lớp.

Khi Quan Hà đi vào lớp, trong lớp đã kín hơn nửa chỗ, có vài bạn chào hỏi cô ấy, rủ cô ấy ngồi cùng mình, rất nhiều nam sinh nhìn chằm chằm cô ấy. Tôi nhàn nhả nghĩ, cô ấy vẫn được hoan nghênh như trước.

Tầm mắt Quan Hà đảo quanh một vòng trong lớp, mỉm cười xin miễn lời mời của mọi người, lập tức đi đến bên cạnh tôi, “Có ai ngồi đây nữa không?”

Tôi lắc đầu, cô ấy ngồi xuống, “Hi, lâu rồi không gặp cậu.”

Tôi giật giật khoe miệng, tạm coi là một nụ cười, “Ừ.” Đối với cậu, rất rất lâu rồi không gặp tớ, còn đối với tớ, tớ luôn luôn để ý tới cậu.

Không lâu s

au, chủ nhiệm lớp bước vào, là một cô giáo dạy toán mới được điều về trường tôi, nghe nói cô rất có kinh nghiệm giảng dạy. Sau khi vào lớp, đầu tiên cô tự giới thiệu: “Cô họ Ngô, trong năm học này, chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua, cô và các em sẽ cùng cố gắng để tất cả các em đều thi đỗ vào trường trung học trọng điểm.” Ngay sau đó liền hỏi: “Bạn nào là La Kỳ Kỳ?”

Ánh mắt cô nhiệt tình tìm kiếm quanh lớp, các bạn trong lớp cũng tò mò nhìn quanh. Một lát sau, tôi mới tâm không cam tình không nguyện giơ tay lên, có hơi ngạc nhiên vì thấy tôi ngồi ở góc cuối lớp, nhưng vẫn nhiệt tình cười với tôi, lại hỏi: “Ai là Quan Hà?”

“Là em ạ.” Quan Hà mỉm cười đứng lên.

Cô giáo Ngô càng kinh ngạc hơn, bạn đứng thứ hai trong lớp cũng rúc mình nơi xó lớp? Lại còn ngồi cùng bàn với người đứng nhất lớp? Thật ngoài hiểu biết của cô về những học sinh giỏi, cô cười gật đầu, “Ngồi đi!”

Quan Hà ngồi xuống, cô giáo Ngô nhìn hai đứa tôi, nói: “Trong năm học này, cô sẽ cố gắng hết sức, cô cũng hy vọng hai em có thể cùng cố gắng với cô, sáng tạo phong cách học tập hiệu quả nhất, giúp các bạn trong lớp cùng tiến bộ.”

Quan Hà mỉm cười gật đầu, tôi cúi đầu, ngăn người nhìn chằm chằm cái bàn, tôi đã quen làm một học sinh bình thường, kém cỏi rồi, thật sự không quen được giáo viên chú ý như thế này.

Cô Ngô nói: “Cô muốn làm quen với các em một chút chúng ta làm tổng vệ sinh, tổng vệ sinh xong sẽ sắp chỗ ngồi, nếu bạn nào có nhu cầu đặc biệt, có thể nói với cô. La Kỳ Kỳ, em phụ trách nhóm bạn quét rác, Quan Hà, em phụ trách nhóm bạn lau kính.”

Tôi nhú mày, trước khi cô giáo này nhận lớp, có hỏi thăm tôi là học trò như thế nào không? Chưa gì đã dựa vào thành tích để luận rồi.

Cô cầm tờ danh sách lớp trong tay, điểm danh từng bạn một, đại khái chỉ làm quen với chúng tôi một lúc, rồi cô liền rời đi, để lại cho chúng tôi một phòng học không được quét dọn gì suốt một kỳ nghỉ.

Các bạn trong lớp đều nhìn tôi và Quan Hà, tôi đứng lên, mở cửa sau, mặt không hề thay đổi, đi ra khỏi phòng học, các bạn thích quét tước thế nào thì cứ quét tước thế ấy đi, chẳng liên quan gì đến tôi hết.

Các lớp 9 đều ở tầng ba, lớp 9-1, 9-2 và 9-3 đều ở cùng một hành lang, nếu cứ đi theo hành lang tầng ba thì sẽ đi qua văn phòng giáo viên ở giữa, tôi không muốn đụng phải cô giáo Ngô, nên đi theo hướng khác xuống tầng, vòng vèo qua hành lang tầng hai một chút.

Còn chưa đi tới lớp 9-7, đã chợt nghe thấy tiếng Trương Tuấn nói chuyện, nhìn qua cửa sổ, tôi thấy cậu đứng trên bục giảng, vẻ mặt bất đắc dĩ. Biểu tình của những bạn học sinh ngồi dưới hoàn toàn khác với 9-4 của tôi vừa rồi, đây là lớp kém hơn, một nhóm học khá khá ngồi cùng nhau, một nhóm học kém ngồi cùng nhau, tạo nên sự khác biệt cấp bậc vô cùng lớn!

Những học sinh nghịch ngợm và kiêu ngạo nhất khối tôi đều được phân vào lớp 9-7 này, rất có cảm giác thổ phỉ tranh rừng đoạt biển. Tôi nghi trường cố ý sắp xếp như vậy, như lớp 9-6 là lớp giỏi nhất trong những lớp giỏi, lớp 9-7 là lớp kém nhất trong những lớp kém, có lẽ nhà trường đã tính không hy vọng gì nhiều ở lớp này, nên để cả một đám ngỗ ngược vào đây để họ cùng kéo nhau xuống.

Trương Tuấn học lớp 9-7, được coi là một học sinh khá trong đám nghịch ngợm ấy, xem đáng về này, cậu đã bị giáo viên giao trọng trách làm lớp trưởng rồi, tôi không nhìn được cười, giáo viên lớp này cũng may mắn đấy, dùng mông nhìn người! Chọn một cậu nam sinh “ngoan ngoan” đi quản lý một đồng ngỗ nghịch này, chỉ sợ cuối cùng ngoan ngoan cũng biến thành ngỗ nghịch. Dù Trương Tuấn ở trong trường luôn ủ rũ, không náo loạn hay giở trò gì, dựa vào thái độ hờ hợt và những chuyện xấu để nổi tiếng, chứ không dựa vào mấy chuyện hút thuốc, uống rượu, đánh nhau để nổi tiếng, nhưng nếu cậu ấy muốn, thì quản lý mấy tên côn đồ cũng không phải chuyện khó.

Khi tôi nhìn thấy Trương Tuấn, tất nhiên cậu cũng thấy tôi, có lẽ ý cười trên khóe miệng tôi đã làm cậu bất ngờ, cậu đang nói mà bỗng dừng lại, giống như quên mất câu từ, đám học sinh phía dưới lập tức cười vang, chế nhạo cậu, thậm chí mấy tên còn đập bàn đập ghế.

Trương Tuấn lại rất bình tĩnh, chỉ mỉm cười nhìn bọn họ, nhấn nài chờ họ gõ đập đến mệt, cậu mới nói, nhưng cô giáo chủ nhiệm lớp này lại không chịu nổi, không ngừng kêu to: “Yên tĩnh, yên tĩnh!” Câu “yên tĩnh” của cô bị lấn áp bởi những tiếng cười nhạo.

Tôi cười đi xuống tầng, từ tầng hai vòng sang một cầu thang khác để đi lên tầng ba. Lớp 9-1 đang tụ tập, thầy chẫu chẫu đang nói, học sinh bên dưới đương nhiên không thể so sánh với lớp giỏi, nhưng cũng khá ngoan, xem ra trường vẫn còn coi trọng thầy ấy, để thầy dẫn dắt một lớp sắp tốt nghiệp ra trường, cũng coi như một đợt tập luyện.

Lớp 9-2 và lớp 9-3 đều đang quét dọn vệ sinh, Lâm Lam và Hiểu Phỉ đứng trên ghế lau kính, tôi đi đến đó, đứng trước mặt hai người, Hiểu Phỉ lập tức hỏi: “Sao cậu lại tới đây? Lớp cậu không cần lau dọn gì à?”

Lâm Lam cười: “Chắc cậu ấy lại trốn rồi, bây giờ lá gan cậu ấy càng lúc càng lớn, giáo viên chủ nhiệm lớp 9-4 cho rằng mình nhặt được một kho báu, thật không ngờ mình lại vớ phải một tai họa.”

Tôi hỏi: “Lớp trưởng lớp cậu là là ai?”

“Thẩm Viễn Tư.”

“Em gái của Thẩm Viễn Triết à?” Tôi yên lòng, trước đây Thẩm Viễn Tư từng học lớp 8-2 cùng Hiểu Phỉ, quan hệ của hai người cũng không tệ, những ngày sau này của Hiểu Phỉ, chắc sẽ không có sóng gió gì.

Hiểu Phỉ nói: “Đúng là cậu ấy đấy, hai anh em cậu ấy đều làm lớp trưởng, thú vị nhỉ.”

Lâm Lam nói: “Hai anh em họ đều học tập giỏi, khả năng ứng xử cũng tốt, lại còn có vẻ ngoài đẹp nữa, sau này dù làm gì cũng có đôi có cặp, nhìn họ, đột nhiên cảm thấy con một như chúng ta thật đáng thương.”

Hiểu Phỉ dùng sức gạt đầu, tỏ vẻ đồng ý. Tôi không hé răng, tôi thì tình nguyện nhà mình chỉ có một con.

Tôi đứng cạnh nói chuyện phiếm với Hiểu Phỉ và Lâm Lam, thấy họ đã lau xong cửa kính, tôi mới đi lại đường cũ, xuống tầng hai rồi vòng lên lớp mình, lớp học đã sáng sủa hẳn lên, ánh mắt mọi người trong lớp nhìn tôi rất đặc biệt, tôi hoàn toàn không để ý, độ dày của da mặt tôi đã là số một rồi, còn lâu họ mới xuyên thấu được.

Đang tìm chỗ ngồi thì Quan Hà gọi tôi, không ngờ cô ấy cố ý dành chỗ cạnh mình cho tôi, những chỗ khác đều có bạn ngồi rồi, tôi chỉ có thể yên lặng ngồi cạnh cô ấy.

Cô giáo Ngô bước vào lớp, bắt đầu tuyên bố danh sách cán bộ lớp, lớp trưởng là một nam sinh mới chuyển từ Tây An đến, tên là Lí Sam, cô Ngô giới thiệu, trước đây cậu đã từng làm lớp trưởng, có kinh nghiệm quản lý lớp, Quan Hà là cán bộ học tập, kiêm đại diện về ngữ văn của lớp, tôi được làm đại diện về môn

toán, thật đúng là một khóa đại biểu, những người làm đại biểu thế này thường có rất nhiều quyền lợi đặc biệt.

Đây là quan" đầu tiên trong cuộc đời của tôi. Hồi còn nhỏ, tôi đã từng vô cùng khát khao nó, nhưng bây giờ, lại chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, tôi cũng đã hiểu tâm tình của Trương Tuấn khi bị làm lớp trưởng.

Cô Ngô sắp lại chỗ ngồi, tôi và Quan Hà vẫn ngồi cùng bàn, bị chuyển đến vị trí giữa lớp, Lời của cô ấy có rất nhiều hàm ý: "Hy vọng hai em sẽ giúp đỡ nhau, cùng nhau tiến bộ, làm tấm gương cho các bạn trong lớp, tạo nên phong cách học tập tốt cho lớp ta."

Cứ như vậy, bức màn năm cuối cấp của tôi được kéo ra. Người ngồi cạnh tôi là người tôi ngưỡng mộ, là người tôi ghen tị, là người trong lòng của người trong lòng tôi, là người từng giây từng phút nhắc nhở tôi, mình không hề tài giỏi gì.

30. Chương 13 .2 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 13 part 2

~~Tiếng hát vui vẻ

Vẫn là vậy, khí chất và phong độ của Quan Hà rất nhanh đã chinh phục tất cả các bạn trong lớp, làm cả lớp đồng tâm học tập, lớp trưởng Lí Sam của lớp tôi cũng không phụ sự kỳ vọng của cô giáo Ngô, cậu học giỏi, ôn hòa và hào phóng với mọi người, rất nhanh đã có được sự tin cậy của các bạn, cậu và Quan Hà, một cương một nhu, quản lý lớp tôi rất chu đáo, có tổ chức.

Lớp vô cùng hài hòa, điểm duy nhất không hài hòa chính là tôi.

Cứ hai tuần trường tôi lại tổ chức cuộc thi "viết báo trên bảng đen" một lần, những lớp xuất sắc sẽ được cộng thêm điểm, nghe nói nó sẽ ảnh hưởng đến thành tích của lớp, đặc biệt ảnh hưởng đến tiền thưởng của giáo viên chủ nhiệm, vì vậy giáo viên chủ nhiệm và ban cán bộ lớp đều rất quan tâm đến cuộc thi này.

Lí Sam nghe nói tôi biết, nên mời tôi góp sức cho cuộc thi viết báo này, tôi không nghĩ ngợi nhiều liền từ chối ngay. Từ nhỏ đến lớn, tinh thần tôi khuyết thiếu nhất chính là tinh thần tập thể.

Quan Hà lại mời tôi một lần nữa, tôi nói: "Tớ chỉ học được hơn một năm thôi, còn chưa đủ khả năng."

Quan Hà mỉm cười nói: "Tổng Thân phụ trách các bài viết, tớ phụ trách viết bảng, hy vọng cậu có thể vẽ bảng cho lớp mình, thật ra người biết vẽ không khó tìm, Lí Sam cũng biết vẽ, nhưng tớ cảm thấy cậu sẽ có ý tưởng đặc biệt, chúng ta cần trang trí thật nổi bật, thu hút. Cậu cứ thử trước xem, nếu thật sự không được thì thôi."

Tôi âm thầm thở dài, cũng là một chuyện, nhưng từ miệng cô ấy nói ra, nghe thật thoải mái. Đối với cô ấy, tôi không nói nổi tiếng từ chối, vì thế, tôi đã đồng ý.

Nhiều năm trôi qua, những chi tiết trên tấm bảng đen tôi cũng quên gần hết. Tôi chỉ nhớ mình và Quan Hà đều theo chủ nghĩa cầu toàn. Quan Hà có thể chỉ vì chút khác biệt giữa màu xanh đậm và màu xanh nhạt mà đã xóa hết cái bảng vát vả viết bốn, năm giờ, viết lại từ đầu. Tôi cũng chỉ vì một bài văn mà vẽ bốn, năm bức tranh minh họa, để mọi người góp ý, sau đó sửa đi sửa lại đến khi mình vừa lòng mới thôi.

Dưới sự hợp tác của hai đứa hơi cố chấp chúng tôi, bảng tin của lớp tôi không bao giờ đứng thứ hai, mà luôn luôn đứng thứ nhất, Lí Sam trêu chọc tôi và Quan Hà là: "Song kiếm hợp bích, thiên hạ vô địch".

Thường thì khi các bạn trong lớp đã ra về, tôi, Quan Hà, Lí Sâm vẫn ở lại lớp làm việc. Khi tôi và Quan Hà tập trung làm việc, có thể quên ăn cơm, Lí Sam phải đi mua bánh mì và đồ uống cho chúng tôi.

Khi cậu mua về, sẽ mời chúng tôi ăn. Chúng tôi ngồi trên bàn học, vừa ăn vừa thưởng thức thành quả lao động của mình, đến lúc đó sẽ đến phiên Lí Sam làm việc, cậu ấy phụ trách kiểm tra, chỉnh

Tiếng hát của Quan Hà nghe rất êm tai, cũng rất thích hát, cô ấy thường ngồi trên bàn, vừa đóng đưa chân vừa hát, gần như bài hát đang được thịnh hành nào cô ấy cũng hát được, Lí Sam nói bài nào, cô ấy lại hát bài ấy; mà tôi, hưởng thụ tiếng hát tuyệt vời đó, vừa uống nước, vừa nhìn Lí Sam bận rộn. Thỉnh thoảng, tôi cũng rung đùi đắc ý hát cùng Quan Hà, tuy nhiên, tôi cũng chỉ ngâm nga nhỏ nhỏ theo cô ấy thôi, giống như tiếng hát dẽm.

Có một lần, chúng tôi đang vui vẻ hát, tôi đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trương Tuấn đứng ngoài hành lang, nhìn chúng tôi qua lớp kính cửa sổ, ánh mắt vô cùng chăm chú, cho dù tôi phát hiện ra cậu, cậu cũng không rời mắt, thoáng chốc, tôi cảm thấy kinh ngạc, nghĩ người cậu nhìn là mình, nhưng ngay sau đó tôi liền hiểu, sai rồi, cậu đang nhìn người bên cạnh tôi, Quan Hà.

Quan Hà cũng nhìn thấy cậu, vẫy tay chào hỏi cậu, Trương Tuấn liền đi vào, dựa lưng trên vách tường, hai tay khoanh trước ngực, nhìn bảng tin của lớp chúng tôi.

Quan Hà vẫn hát, tôi nhảy xuống bàn, vẽ nốt bức tranh minh họa cuối cùng với Lí Sam, cố gắng bỏ qua sự tồn tại của Trương Tuấn.

Không biết tại sao Trương Tuấn không đi, Lí Sam và Quan Hà không có ý kiến gì, nên tôi cũng không thể có ý kiến, cậu ấy luôn nhìn vào bảng tin.

Có lẽ vì tiếng hát vui vẻ của Quan Hà, có lẽ vì ánh mắt Trương Tuấn luôn nhìn bảng tin, nên tôi không nẩy ra một tia ghen tị nào, thậm chí còn hưởng thụ cảm giác hạnh phúc khi có cậu ở bên, cố gắng vẽ thật đẹp, đôi khi bất chợt quay đầu lại, đón lấy tầm mắt cậu, tôi vẫn vội vàng lảng tránh, nhưng không hề sắc bén như ngày xưa.

Chúng tôi đều không nói câu nào, nhưng ngày hôm đó, là lần ở chung lâu nhất của tôi và Trương Tuấn từ khi biết nhau, cũng là một kỷ niệm nho nhỏ bình thản và ấm áp nhất.

Vì vậy, nhiều năm sau, tôi đã rất cố gắng muốn miêu tả lại khung cảnh năm đó. Khi ánh hoàng hôn len lỏi vào lớp học, ánh sáng nhu hòa ấm áp chiếu vào, một cô gái xinh đẹp ngồi trên bàn học, vui vẻ ca hát, một cô gái và một cậu thiếu niên đứng trước bảng tin, khi thì đứng lên, khi thì khom người, cẩn thận tô vẽ, một thiếu niên anh tuấn đứng dựa vào tường, chăm chú nhìn họ. Đáng tiếc, dù tôi có vẽ thế nào, cũng không thể vẽ ra hình ảnh đã lưu giữ trong trí nhớ.

Tâm lý sợ hãi giáo viên

Cô giáo chủ nhiệm lớp mới của tôi, cô Ngô, cực kỳ nhiệt tình, cực kỳ tốt với tôi, lần đầu tiên tôi gặp được giáo viên nhiệt tình đến vậy.

Sau khi tan học, cô cố ý bảo tôi đến văn phòng cô, cho tôi sách tham khảo, dùng bút đánh dấu những ví dụ mẫu, mỗi lần dạy hết tiết, cô lại đến chỗ bàn tôi hỏi han, tiết này cô dạy có dễ hiểu không, thậm chí khi trời mưa gió, cô còn nhắc nhở tôi chú ý mặc quần áo.

Nhưng cô ấy không hề biết tôi có rào cản tâm lý với giáo viên, tôi đã quen duy trì khoảng cách với các giáo viên rồi, trên thế giới này, ngoài cô giáo Cao ra, không một giáo viên nào có thể đến gần tôi. Nếu cô ấy giống cô Từng Hồng, ít nhất tôi còn có thể làm một học sinh bình thường, nhưng cô ấy nhiệt tình, cô ấy thiên vị khiến tôi cảm thấy sợ hãi, cô càng nhiệt tình, tôi càng lạnh lùng, cô càng muốn tiếp cận tôi, tôi càng muốn trốn tránh cô.

Tôi có thể cảm nhận được cô ấy đang thương hại, đại khái trong cuộc đời làm giáo viên, cô chưa từng gặp học sinh nào “không biết điều” như thế, cô muốn giơ tôi lên thật cao, mà tôi lại vô cùng muốn hòa nhập vào đám người, chỉ mong cô vĩnh viễn không để ý tới tôi.

Cô ấy vẫn nhiệt tình trước sự lạnh lùng của tôi, nhưng cô liên tiếp thất vọng, tôi trả lại quyển sách tham khảo còn nguyên vẹn cho cô, mỗi lần nói chuyện với nhau, tôi đều không mở miệng vàng, thậm chí trước mặt cả lớp, cô thấy sắc mặt tôi không tốt, quan tâm hỏi tôi có bị bệnh gì không, muốn sờ lên trán tôi kiểm tra, tôi lại né tránh bàn tay cô, lạnh lùng trả lời: “Em không phải trẻ con, em tự biết mình có bị bệnh hay không.”

Tôi còn cố gắng để cô ấy ghét mình, cố ý không làm bài tập toán, cố ý ngủ trong giờ của cô.

Rốt cuộc, cô cũng biết tôi là hòn đá mài, không phải hòn ngọc bích, cô bắt đầu buông tha tôi, đem sự nhiệt tình của mình chuyển sang Quan Hà, Quan Hà không phụ lòng cô, mang lòng cảm kích làm một học sinh ngoan giỏi

Ể báo đáp cô, cô Ngô vui vẻ hưởng thụ thành quả mình tạo nên.

Tôi bắt đầu an tâm, lặng lẽ làm chuyện của riêng mình.

Thằng thằn mà nói, cô Ngô là một giáo viên chủ nhiệm rất có trách nhiệm, toàn tâm dạy dỗ lớp tôi, ngày nào cũng đến sớm về muộn, ngoài việc thiên vị rõ ràng những học sinh giỏi ra thì chuyện gì cô cũng tốt, có điều, có giáo viên nào không thích học sinh giỏi chứ?

Trong giờ toán, nhiệt tình thì cô có thừa, nhưng tính logic thì lại thiếu nhiều, giờ của cô ấy, tôi chỉ nghe vài lần đã phát hiện ra, chẳng thà mình tiết kiệm thời gian tự đọc sách còn hơn. Tuy nhiên, không phải đọc sách giáo khoa, mà là đọc truyện trinh thám, nguồn gốc là từ Quan Hà cho tôi mượn “Sherlock Holmes”, tôi thích so đo trí tuệ như thế này, bắt đầu yêu thích thể loại truyện trinh thám, bắt đầu điên cuồng đọc các câu chuyện, vì có Quan Hà yểm trợ cho tôi nên các giáo viên đều làm bộ như không phát hiện.

Bất tri bất giác, tôi bắt đầu nói chuyện với Quan Hà, cô ấy nói tiểu thuyết mình thích nhất cho tôi, nói với tôi vì sao mình thích, tôi cũng nói với cô ấy, tiểu thuyết tôi thích nhất, nói với cô ấy vì sao lại thích. Chúng tôi trao đổi cái nhìn và lý giải về nhân vật, nhận thức về thế giới, càng trao đổi nhiều, tôi “ngẩng đầu nhìn núi cao” với cô ấy. Giữa những người bạn cùng trang lứa, tôi chưa gặp được cô gái nào có suy nghĩ trưởng thành, thâm thúy như vậy, ở ngoài mặt, cô ấy chỉ như một thiếu nữ mười sáu tuổi bình thường, nhưng suy nghĩ có lẽ đã vượt qua cô gái hai mươi sáu tuổi, tôi luôn cảm thấy bản thân trưởng thành sớm, nhưng tôi trưởng thành sớm mang theo cực đoan, phản nghịch và tà ác, còn cô ấy trưởng thành sớm, lại mang theo sự ần ỉn trong cuộc sống, bao dung và trí tuệ.

Cô ấy làm tôi bị mê hoặc, và cũng vô cùng sùng bái, nhưng chính vì vậy mà càng thêm buồn khổ. Tôi cảm thấy cuộc đời mình, dù có cố gắng thế nào cũng không thể vượt qua cô ấy. Cuộc sống của tôi gần như không có mục tiêu, mục tiêu duy nhất giấu sâu trong đáy lòng, lại làm người ta tuyệt vọng!

Thành tích thi giữa kỳ, Quan Hà đứng nhất lớp, tôi đứng thứ sáu, cô giáo Ngô rất vừa lòng, cô cảm thấy thứ hạng này mới là bình thường. Nói thật, tôi cũng cảm thấy thế này mới bình thường.

Hiếu Phỉ lại đứng đầu lớp 9-2, cậu ấy cười hi hi bảo tôi đọc ít sách giải trí thôi, phải nỗ lực thật nhiều, đừng để cậu ấy thắng mà lại không có cảm giác thành tựu như vậy.

Tôi không hé răng, thật ra không phải vì tôi không nghiêm túc ôn tập, tôi cũng hạn chế đọc sách giải trí, lúc cần nghiêm túc tôi cũng không ngần ngại, thành tích này phản ánh rất thật trình độ bây giờ của tôi, lần trước được đứng đầu lớp cũng có phần nhiều của may mắn.

Điểm những môn khoa học của tôi và Quan Hà cũng gần như nhau, nhưng điểm tiếng Anh của Quan Hà vượt tôi rất xa. Từ khi vào lớp 9, tất cả các môn học đều bắt đầu tổng kết, bài thi không chỉ kiểm tra kiến thức của một học kỳ, mà còn kiểm tra tất cả kiến thức ở trung học cơ sở. Vì trận đấu với thầy chậu châu báu, môn tiếng Anh mãi đến năm lớp 8 tôi mới để ý tới, nên kiến thức bị rỗng rất nhiều, bây giờ bắt đầu phải tự nhận lấy hậu quả.

Vì cái gốc tiếng Anh đã kém, nên tôi không nghe, có nghe cũng không hiểu, tôi liền không có hứng thú học, làm ôn tiếng Anh càng ngày càng kém, thành tích cũng càng kدương nhiên càng không hiểu, tôi càng không có hứng thú học. Tôi đã bị rơi vào chu kì kém đi đó.

Lòng tôi hiểu rõ, nhưng tôi không biết sửa như thế nào, cũng muốn nghiêm túc nghe giảng trong giờ tiếng Anh, nâng cao thành tích, những từ giáo viên tiếng Anh nói tôi không biết, ngữ pháp tôi cũng mơ hồ, không hiểu cô ấy nói gì, tôi bất giác lơ đãng, đến khi lấy lại tinh thần thì giờ tiếng Anh đã hết mất rồi, bài tập tất nhiên cũng không thể làm.

Ngày nào tôi cũng hạ quyết tâm phải học tốt tiếng Anh, nhưng ngày nào cũng để lãng phí thời gian.

Nâng cao thành tích môn tiếng Anh của mình, trở thành một nhiệm vụ không thể hoàn thành. Cái gốc lỏng lẻo, tựa như nhà không có nền móng, vình vình không thể đột ngột mọc lên một ngôi nhà.

Nhìn Quan Hà dễ dàng được hơn chín mươi điểm, tôi bắt đầu hối hận, vì sao lúc trước mình lại chỉ vì ghét thầy châu châu báu mà không chịu học tiếng Anh? Tôi ghét thầy ấy, không nghe giảng trong giờ của thầy, lúc ấy cảm thấy làm như vậy là hết giận, nhưng cuối cùng lại làm hại chính mình, thầy ấy không phải chịu chút ảnh hưởng gì, người ta vẫn tiếp tục làm công việc giáo viên tiếng Anh của mình.

~Lớp 9-7

Vì có áp lực của kỳ thi vượt cấp, không khí trong khối lớp 9 trở nên vô cùng căng thẳng, riêng lớp 9-7 lại có thêm vài điều thú vị giữa bầu không khí căng thẳng ấy.

Mới khai giảng được một tuần, lớp 9-7 đã chia thành hai phái, trận đánh đầu tiên, bàn trong lớp học bị đập phá thành hai nửa, một học sinh bị đánh cho đầu rơi máu chảy, phải đưa vào bệnh viện cấp cứu, hiệu trưởng đích thân ra mặt phê bình lớp ấy, cảnh cáo xử phạt vài đứa. Tuy nhiên mấy người đó căn bản không nghĩ sẽ vào trung học phổ thông, cảnh cáo thì có tác dụng gì với họ? Chắc trường đã bắt đầu hối hận, không nên để một đồng ma vương hỗn loạn trong cùng một lớp thể này.

Trương Tuấn làm lớp trưởng vô cùng yếu đuối, không có tác dụng gì, nghe nói khi lớp ấy đang kéo bè kéo lũ đánh nhau, cậu ta sợ hãi trốn trong sân thể dục chạy bộ, chạy mười vòng mới trở về lớp, vừa lúc đang đưa cái đĩa đánh nhau đến trọng thương vào bệnh viện, để tránh trường hợp đánh đấm chết người, vì ưu khuyết điểm triệt tiêu lẫn nhau, nên trường cũng không truy cứu cái gì. Thực ra, dù nhà trường muốn đuổi theo truy cứu cũng không được việc gì, bỏ Trương Tuấn đi, cũng chẳng có ai sẵn sàng làm lớp trưởng, chẳng những không được hưởng uy phong của lớp trưởng, mà ngược lại còn phải lo lắng không cẩn thận sẽ bị bọn côn đồ ấy đánh.

Ngày nào lớp 9-7 cũng bị bao trùm bởi không khí mù mịt, mỗi tuần có một tình hình, những nữ sinh ngoan hiền cố gắng không đi qua hành lang của lớp 9-7, bởi vì, nam sinh lớp ấy dám ngang nhiên trêu chọc nữ sinh trên hành lang, nữ sinh nào có thành tích tốt, ngoan ngoãn càng bị bọn họ trêu cho khóc không thành tiếng, không dám nói với giáo viên, nếu không sau này tan học ngay cả trên đường về nhà cũng không yên ổn.

Mọi người đều chỉ có thể không động vào họ, lảng tránh là tốt nhất.

Giờ ra chơi của một ngày nọ, Quan Hà đi đưa bài tập ngữ văn cho giáo viên ngữ văn lớp 9-8 để cán bộ lớp ấy tham khảo. Khi đi, không xảy ra chuyện gì, nhưng khi trở về, trên hành lang có vài tên ma đầu của lớp 9-7 bắt đầu nói năng xằng bậy, Quan Hà cúi đầu, làm như không nghe thấy gì, nhưng vài tên ngăn cô ấy lại.

Tôi đứng ở hành lang bên kia, dựa vào tường, ôm cánh tay trần tĩnh nhìn mọi chuyện. Tôi rất tò mò, sự tao nhã, phong độ của Quan Hà có thể duy trì dưới tình huống như thế này không?

Quan Hà vài lần muốn thoát khỏi bọn họ, nhưng chúng không cho cô ấy đi, mà còn cười cợt hỏi cô ấy mặc đồ lót màu gì. Mặt Quan Hà đỏ bừng lên, mím môi chực khóc, nhưng vẫn cố gắng nén nhịn không khóc.

Tôi vốn định đứng xem náo nhiệt, thậm chí còn muốn xem bộ mặt xấu của Quan Hà, nhưng khi nhìn thấy Quan Hà như vậy, tôi lại bắt đầu không đành lòng. Đang lúc cân nhắc có nên xông lên giải cứu Quan Hà hay không, thì vài nam sinh lớp tôi, vốn có lòng yêu mến Quan Hà, lúc này nhìn được nữa, bắt đầu đi về hướng đó, thậm chí nam sinh của lớp 9-5 và lớp 9-6 cũng đi ra.

Tôi cười khổ lắc đầu, thì ra đây là kết quả, phong độ của cô ấy sẽ không bị phá hủy.

Nhóm ma vương của lớp 9-7 kia khẳng định sẽ không kiêng kị gì đám “thư sinh” này, bây giờ, chúng ta có thể được thưởng thức một trận đánh đấm giữa những nam sinh ngoan và nam sinh hư, đáng tiếc, trận đánh này đã không diễn ra.

Những giáo viên chủ nhiệm của chúng tôi nhất định sẽ tức đến học máu, khối lớp 9 năm ngoái rất yên ắng, đến khóa chúng tôi, thành tích không mấy ưu tú hơn, mà chuyện phiến toái nhĩ lại nhiều vô kể.

Không ngờ, khi tôi đã chuẩn bị xong tư thế để nhìn một trận đánh đấm, thì Trương Tuấn đi ra từ cầu thang, nhìn thấy nam sinh lớp mình vây quanh Quan Hà, lập tức hiểu mọi chuyện, cậu đi nhanh vài bước, kéo Quan Hà ra khỏi đám nam sinh đó, đám nam sinh này chắc cũng không ưa gì Trương Tuấn, lúc này Trương Tuấn lại “xuất đầu lộ diện”, chúng đã có lý do ra tay, lập tức chuẩn bị đầu vồ.

Mà khi Quan Hà được Trương Tuấn kéo ra, lớp trưởng Thẩm Viễn Triết của lớp 9-6 đã vội vàng ra khỏi lớp, đứng giữa lớp 9-6 và lớp 9-7, ngăn những nam sinh muốn qua đó, khuyên ngăn xong nhóm nam sinh lớp mình, cậu lại ra đứng chung một chỗ với Trương Tuấn.

Quyền uy của hội trưởng hội học sinh cũng không kém, ở sau cậu có rất nhiều nam sinh tự động đứng cùng phe, thật rõ ràng, họ mặc cho Thẩm Viễn Triết ép buộc.

Tôi lẳng lặng đi lên phía trước vài bước, yên lặng đứng ở một góc, không tính tham dự trận quần áo, nhưng nếu quả thực có đứa đánh Thẩm Viễn Triết, tôi sẽ nhớ kỹ mặt hắn, rồi đi nhờ đàn em của Ô Tặc mời hắn vào bệnh viện nghỉ ngơi vài ngày. Về phần Trương Tuấn, tôi cũng không lo lắng, năm lớp bốn cậu đã mang theo “hung khí” trong người, năm lớp sáu, học sinh thấy cậu đều đi đường vòng, mấy năm nay cậu lại luôn đi theo bọn Tiểu Lục, nếu cậu không giải quyết được đám hỗn loạn này, thì làm sao có tư cách để người trên đường gọi là “Anh Tiểu Tuấn”?

(Tiểu Dương: Lớp bốn bạn Trương Tuấn đã mang theo vòng cổ gắn con dao, bạn ấy rất phong độ, cho bạn Kì Kì mượn áo khoác khi bạn Kì Kì đang bị “đổ quần”. Chi tiết này ở phần I – chương 6.2.)

Tình thế hết sức căng thẳng, Thẩm Viễn Triết có vẻ không hề để ý đến không khí này, còn cười tủm tỉm đi vớ vớ bả vai mấy cậu ma vương, “Mọi người đều học chung một trường, chỉ còn một năm nữa thôi, tại sao phải khó chịu như vậy? Các cậu đều chơi bời ở ngoài kia, tương lai khẳng định sẽ có danh dự, có uy tín làm đại ca, nhưng nếu để mọi người biết các cậu đi bắt nạt một cô gái thì thật không hay chút nào.”

Không biết vì đám ma vương thấy đằng sau Thẩm Viễn Triết tụ tập ngày càng đông nam sinh, hay bị lời nói của Thẩm Viễn Triết tác động, dù sao không khí cũng trũng xuống. Trận đánh đám đang chuẩn bị nổi lên thì lại biến thành cuộc trò chuyện vui vẻ giữa Thẩm Viễn Triết với mấy tên ma vương ấy, họ lại kết bạn kết bè với nhau.

Tôi bị sốc nặng, không chỉ vì Thẩm Viễn Triết tốt số, mà còn vì mấy câu nói của cậu ấy, tôi luôn luôn cho rằng Thẩm Viễn Triết là người có tâm địa lương thiện, là học sinh có năng lực, nhưng hiển nhiên cậu chẳng phải học sinh ngoan giỏi theo nghĩa truyền thống.

Trương Tuấn hoàn toàn không để ý đến những chuyện xung quanh, chỉ thấp Quan Hà, Quan Hà luôn là người giỏi che giấu cảm xúc, đã sớm bình tĩnh lại, ít nhất ở ngoài mặt cũng đã bình thường, cô ấy mỉm cười nói với Trương Tuấn: “Cảm ơn.”

Trương Tuấn cười: “Cô bạn, có cần khách khí như vậy không?”

Tôi xoay người bước đi, bắt đầu ghét mình bị vào lớp 9-4, thà tôi bị phân vào lớp 9-1 hay 9-3 còn hơn, ít nhất cũng không ở cùng hành lang với họ.

Một lát sau, Quan Hà cũng trở lại, mấy nữ sinh vây quanh cô ấy, ríu ra ríu rít an ủi, có một nữ sinh rất thích tin đồn, nháy nháy mắt nói với Quan Hà: “Trương Tuấn từ trước đến giờ đều mặc kệ mọi chuyện, nhưng với cậu lại không như vậy nha!”

Có nữ sinh ghé vào bàn tôi, cười nói: “Tớ cảm thấy Trương Tuấn cũng chẳng có gì, hình như cậu ấy sợ đám côn đồ lớp mình, nghe nói vào giờ tự học, cậu ấy bảo lớp trật tự một chút, bọn chúng lại rống lên với cậu “Trật tự cái rắm ấy”, cậu không nói tiếng nào, thực ra Thẩm Viễn Triết mới chính là người cứu Quan Hà.”

Quan Hà mỉm cười, không nói chuyện, nguyên tắc của cô ấy mãi không thay đổi, không bao giờ bàn luận chuyện thị phi của bất kỳ ai, bao gồm cả bản thân mình.

Cô ấy như vậy làm tôi cảm thấy Trương Tuấn không đáng, tôi lấy sách vở ra, nói với đám nữ sinh: “Tớ muốn học bài, các cậu muốn nói chuyện phiếm thì ra chỗ khác mà nói.”

Đám nữ sinh đang hứng thú buôn chuyện đều trờ mắt liếc tôi, sau đó tản đi hết, trở về chỗ của mình. Quan Hà như trút được gánh nặng thở sâu một hơi, xem ra cô ấy cũng đã nhịn lâu rồi.

Hai ngày liền, tôi không nói chuyện với Quan Hà, bởi vì tôi cảm thấy cô ấy rất đáng ghét, thật già mồm cãi láo, thật dối trá, giả vờ nũng nịu yếu đuối như tiểu thư, tranh thủ sự đồng tình và yêu thích của n

Tôi ghét cô ấy!

31. Chương 14 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 14 part 1

Chương 14

Tiểu Dương: Chương này thiếu một đoạn so với bản tiếng Trung mình tìm được. Chắc do bản txt mà bạn converter down về bị thiếu. Mình đã tự convert những đoạn thiếu và bổ sung vào bản edit rồi (mới mò được cách convert, nhưng chỉ biết chút ít thôi :>.)

Và từ chương 14 phần II này mình sẽ dựa theo bản tiếng Trung mình tìm được để edit, bản convert thiếu mất mấy câu đầu mỗi chương, các bạn sẽ thấy khác một chút so với bản convert của bạn armelia.

[Khi còn trẻ, chúng ta thường không biết quý trọng thời gian và cuộc sống, hành động có thể tùy hứng và không kiêng nể điều gì, cũng không e ngại hậu quả, vì vậy, khi còn trẻ, chúng ta thường chỉ cần có một chút lý trí, có một chút kềm chế là có thể tránh sai lầm. Thế nhưng, đến khi chúng ta hiểu được nguyên tắc này, thì chúng ta thường đã phạm phải sai lầm mất rồi, khi còn chưa phạm sai lầm thì dù là ai tận tình khuyên bảo đạo lý, chúng ta cũng không nghe

Ngã bị thương ở tay

Thành tích thi giữa kỳ của Tiểu Ba cũng khá tốt, đã vào top 80 trong khối 12, nếu anh ấy có thể vào top 50, thì dựa vào kết quả thi đại học hàng năm của trường, nhất định anh có thể thi đỗ vào trường đại học danh tiếng, tuy rằng càng ngày, cạnh tranh càng khốc liệt, quãng đường càng gian khó, nhưng Tiểu Ba luôn tràn đầy niềm tin và quyết tâm.

Tôi và anh Lí đều rất vui vẻ, anh Lí dặn dò Ô Tắc và những nhân viên khác, có chuyện gì cũng phải cố gắng giải quyết, tránh đi quấy rầy Tiểu Ba, để cho Tiểu Ba có nhiều thời gian chuẩn bị thi vào đại học.

Một tuần sau khi thi giữa kỳ, anh Lí mời tôi, Tiểu Ba, Ô Tắc và Xinh Đẹp đi ăn cơm, nói là vì chúc mừng Tiểu Ba, nhưng thật ra anh chỉ muốn tạo một cơ hội để mọi người tụ họp, bây giờ gặp Tiểu Ba cũng không dễ dàng, ngay cả tôi cũng phải chạy đến trường cấp Ba, mới có thể tìm được anh.

Anh ấy điên cuồng học tập, nhưng cũng chỉ như vậy mới có thể thi đỗ một trường đại học danh tiếng.

Mấy người chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện, giữa bữa, tôi đứng dậy đi toilet, khi trở về, đi qua một phòng ăn nhỏ, mơ hồ nghe được tên “Cát Hiểu Phi”, không khỏi nghi hoặc dừng lại bước chân.

Giữa tiếng cười vang của mấy cô gái, tiếng nói chuyện khi rõ khi không truyền đến.

“Thật chứ? Mới mười năm tuổi mà đã phá thai?”

“Thật đấy! Nghe nói thành tích học tập của Cát Hiểu Phi rất t, là học sinh trường Nhất Trung.”

“Hả? Nhất Trung ư? Đó là trường trọng điểm của tỉnh mà, cậu còn nghe được chuyện gì nữa, nói nhanh lên nào, tại sao con bé đó lại mang thai?”

“Mang thai như thế nào à? Đương nhiên là ngủ cùng con trai nên mới có rồi!”

Tiếng cười to ồn ào vang lên.

“Nghe nói còn nhỏ mà nó đã từng đổi vô số bạn trai...”

Tay chân tôi lạnh ngắt, không phải tất cả đã trôi qua sao? Tại sao lại như vậy? Lỗi tại tôi vẫn nghe thấy tiếng nói chuyện không ngừng, tôi đột nhiên nổi giận, tại sao trên thế giới này lại có nhiều người thích bàn tán chuyện thị phi của người khác như vậy? Tại sao bọn họ lấy vết thương của người khác ra làm niềm vui ỉn? Tại sao họ không thể chỉ quan tâm đến chuyện của mình?

Tôi không hề nghĩ ngợi liền đi vào phòng đó, tát một cái thật mạnh vào mặt đứa con gái truyền bá tin đồn.

Đến khi đánh cô ta xong, tôi mới phát hiện cô ta là bạn gái Trương Tuấn.

Tất cả mọi người đều choáng váng, yên tĩnh trong vài giây, sau đó cô ta nổi giận, nhảy lên đánh tôi như con mèo hoang, đám chị em của cô ta cũng xông lên, chửi ầm ĩ chạy đến đánh tôi.

Tôi bị vây quanh đám con gái đó, kính bị đập vỡ. Hình ảnh trước mắt tôi đều mơ hồ, cảm thấy tóc mình bị túm chặt đau đớn, chắc đã bị kéo đứt vài sợi, đầu cũng bị chiếc giày cao gót của bọn chúng đá mấy cái, nóng rất đau nhức.

Tôi giãy giụa, chạm phải một vỏ chai rượu trên mặt đất, trong khốn cảnh, theo bản năng, tôi đập chai rượu trong tay vào người đang đánh mình, sau một tiếng nổ lớn, tôi cảm thấy trên tay mình có chất lỏng nóng ẩm, sức lực đè nặng trên người được buông lỏng, tôi nắm chặt nửa chai rượu còn lại trong tay, chỉ cần thấy bóng đen nào đến gần tôi, tôi liền đâm về phía đó.

Lũ con gái ấy bắt đầu gọi bậy: “Giết người, có kẻ giết người...”

Tay tôi đột nhiên bị ai đó nắm lấy, đang muốn phản kháng đám người đó, thì lại cảm thấy mình bị đánh vào khuỷu tay, nửa chai rượu trong tay lập tức bị lấy đi.

“Kì Kì!”

Là giọng của Tiểu Ba, giọng anh hơi run, lấy tay lau máu trên mặt tôi: “Em bị thương ở đâu?”

“Em không biết.”

Tiếng khóc, tiếng kêu la sợ hãi bên cạnh loạn hết cả lên, đến khi tôi thật sự tỉnh táo, thì đã thấy mình ở trong bệnh viện.

Nữ bác sĩ là bạn hồi trung học cơ sở của anh Lí, châm chọc anh Lí: “Sao lại có người bị thương thế? Có phải các cậu hai, ba ngày không đánh nhau, là lại cảm thấy xương cốt không thoải mái đúng không? Đừng có trông cậy tôi trị liệu nhẹ nhàng đấy nhé, đối với hành động nhiễu loạn trị an của xã hội của các cậu tôi không thể khách khí! Cậu nói xem, sao cảnh sát lại không hỏi tội các cậu nhỉ?”

Anh Lí cười khổ: “Hôm nay là em gái mình, cậu xuống tay nhẹ chút.”

Nữ bác sĩ nhìn tôi, ồ lên một tiếng: “La Kì Kì? Chị đã thấy em diễn thuyết trên TV rồi, nói năng cũng khá lắm, chị còn nghĩ em là học sinh ngoan, sao em cũng đánh nhau thế?” Chị ấy vừa nói chuyện, vừa dùng băng gạc lau sạch vết máu trên người tôi, tuy máu lấy dính đầy người tôi, nhưng thực ra miệng vết thương của tôi ở trên cánh tay, chắc rằng rất nhiều máu đều là của người khác.

Bác sĩ giúp tôi gấp thủy tinh cầm trong da thịt, trách móc anh Lí: “Thấy không? Miếng thủy tinh này mà cầm sâu thêm chút nữa, cánh tay này của cô bé sẽ bị tàn phế đấy, cậu làm anh mà bản thân cũng không học giỏi giang gì, làm hư cả em gái.”

Anh Lí cười làm hòa, sắc mặt Tiểu Ba rất khó coi.

Bác sĩ lấy hết mảnh thủy tinh cầm vào tay tôi, khâu vết thương lại, sau đó cũng không quở trách chúng tôi nữa, dịu dàng hỏi tôi: “Em không đau à? Sao lại không kêu một tiếng? Đau thì cứ kêu ra đi.”

Tôi cắn răng không nói, anh Lí cười khổ nói: “Nếu cô bé kêu rên vì đau đớn, thì cũng sẽ không đánh nhau với người ta như vậy, chúng mình có một đồng người, thật sự muốn “sửa chữa” ai, thì cần gì cô bé phải ra tay?”

Nữ bác sĩ nổi giận, hung hăng liếc anh Lí một cái: “Cái người vô liêm sỉ như cậu mới dạy dỗ người ta thành như vậy, cô bé dù có chuyện gì cũng vẫn có bố mẹ, có thầy cô giáo, có cảnh sát, sao lại phải đánh nhau?”

Anh Lí cười gượng hai tiếng, lại không dám nhiều lời.

Xử lý xong miệng vết thương, anh Lí và Tiểu Ba đưa tôi ra ngoài, Ô Tặc chạy lại nói: “Đối phương không xảy ra chuyện gì lớn, một đứa bị đâm vào tay, một đứa bị thương ở đầu.” Ô Tặc búng tay lên trán tôi, “Hôm nay em uống nhầm thuốc hả? Tiểu Ba, phải quần áo cô bé cho tốt vào, sao tính cách lại thành thế này? Anh vừa hỏi người ta xong, người ta nói mấy chị em đang ăn cơm với nhau, Kì Kì đột nhiên chạy người.”

Anh Lí dặn dò: “Tiền thuốc men, chúng ta trả, em bảo người đi mua chút thực phẩm dinh dưỡng, như vậy cũng tiện làm hòa...”

Tôi lập tức nói: “Không được, cô ta xứng đáng! Tại sao phải trả tiền thuốc men cho cô ta chứ?”

Anh Lí vội nói: “Được, được, được! Không trả, không trả!” Sau đó lại vụng trộm đưa mắt nhìn Ô Tặc.

Một thủ hạ của anh Lí nói: “Mọi người đều coi trọng mặt mũi, người đánh nhau là bạn gái Trương Tuấn, chỉ sợ thù này không dễ hóa giải.”

Đang nói, thì nhìn thấy Trương Tuấn và mấy anh bạn rất to khỏe của cậu tiến vào, bạn gái Trương Tuấn cũng không biết chui ra từ đâu, nhào vào lòng Trương Tuấn, nũng nịu: “Trương Tuấn, cô ta vô duyên vô cớ đánh em, hai cô bạn của em cũng bị đánh phải nằm trong bệnh viện, chuyện này nhất định không thể dễ dàng cho qua được.” Nói xong, cô ta hung tợn liếc mắt nhìn tôi.

Trương Tuấn nhìn thấy cánh tay bị treo cổ định trên cổ của tôi, sững sốt, đại khái lúc này mới biết bạn gái mình xung đột với tôi.

Anh Lí nhiệt tình đi qua đó, một tay giữ tay cậu, một tay ôm bờ vai cậu, đi đến góc xó, không ngừng nói chuyện.

Bạn gái Trương Tuấn đang muốn đi tới, anh Lí ngắc đầu, không cứng không mềm bật ra một câu: “Đàn ông đang nói chuyện, phụ nữ không được tham gia.”

Mặt bạn gái Trương Tuấn bỗng đỏ bừng, nhưng cô ta cũng biết trong giới giang hồ này, quy củ thật sự là như vậy.

Không biết anh Lí nói những gì, dù sao thấy Trương Tuấn gật gật đầu. Anh Lí gọi Tiểu Ba đi qua, còn anh đứng sang một bên. Trương Tuấn nắm chặt tay mạnh mẽ đâm Tiểu Ba ba quyền vào bụng, Tiểu Ba đau đớn cúi gập người, một lát sau, Tiểu Ba đứng thẳng dậy, Trương Tuấn lại hung hăng đâm anh ba quyền nữa, lần này Tiểu Ba không chống đỡ nổi, ngồi xồm xuống sàn.

Dù là huynh đệ của anh Lí hay bạn bè của Trương Tuấn đều hờ hững đứng nhìn, bọn họ đều làm việc theo quy củ.

Tôi muốn gọi thật to nhưng lại không thể nói ra tiếng gì, nước mắt dâng trào trong hốc mắt.

Anh Lí đi qua cười, nắm tay với Trương Tuấn, Trương Tuấn cười nâng Tiểu Ba dậy, Tiểu Ba cũng cười, họ nắm tay nhau, giống như vừa rồi họ không hề đánh nhau.

Ba người nói với nhau vài câu đơn giản, Trương Tuấn dẫn người rời đi, bạn gái cậu ngơ ngác đứng nhìn, rồi cũng đuổi theo: “Thế là đã xong rồi ư? Bạn em bị thương thì tính sao đây? Anh bảo em phải ăn nói với họ thế nào? Anh không thấy mất mặt hả, ngay cả em còn cảm thấy mất mặt...”

Năm người ngồi trên chiếc xe hơi cũ không có tiếng còi của anh Lí.

Tôi, Xinh Đẹp, Ô Tặc ngồi ở hàng ghế sau, Tiểu Ba ngồi phía trước. Tôi trầm mặc, anh Lí trầm mặc, Tiểu Ba cũng trầm mặc.

Ô Tặc cảm thấy bức mình, hỏi Tiểu Ba: “Cái thằng Trương Tuấn kia xuống tay quá ác đúng không?” Xinh Đẹp dùng khuỷu tay huých anh một cái, anh ấy vội ngậm miệng.

Tôi đột nhiên hỏi: “Ô Tặc, mấy đứa con gái hôm nay có thân phận gì?”

Xinh Đẹp nói: “Ngoài bạn gái Trương Tuấn ra, có một đứa trong đoàn nghệ thuật, một đứa làm về công nghệ, còn có đứa là giáo viên âm nhạc ở trường tiểu học, à, cái đứa bị em đập vào đầu thì làm thợ cắt tóc.”

Tôi ngơ ngác ngồi im trên ghế, toàn thân tràn ngập cảm giác vô lực. Có lẽ tôi có thể nghĩ cách bịt miệng năm đứa chúng nó, nhưng còn miệng những người khác thì sao đây?

Trở về nhà, bố mẹ nhìn thấy cánh tay tôi, đều hoảng hốt.

Tôi đã sớm có thể nói dối không chớp mắt, tôi nói với bố mẹ khi ngồi sau xe đạp của Quan Hà, không cẩn thận nên bị ngã, theo bản năng lấy tay chống xuống đất bảo vệ mình, không ngờ trên mặt đất có rất nhiều miếng kính vỡ, nó làm tay tôi bị thương thành như vậy, Quan Hà không kịp báo với bố mẹ, vội vàng đưa tôi vào bệnh viện.

Quan Hà là học trò ngoan ngoãn, giỏi giang trong lòng giáo viên và các bậc phụ huynh, có cô ấy làm chứng, ở trước mặt bố mẹ tôi còn được tin tưởng hơn cả khi có tấm kim bài vàng.

Bố mẹ chắc chắn vết thương trên tay tôi không có gì trở ngại, liền yên lòng. Liên tục dặn dò tôi sau này phải cẩn thận hơn.

Ngày hôm sau, tôi vẫn treo cánh tay bị thương bằng băng trắng trên cổ để đến trường, Quan Hà thấy tôi, thân thiết hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôi nói: “Tớ đã nói với bố mẹ là khi đi ra ngoài chơi với cậu, ngồi sau xe cậu không cẩn thận nên bị ngã, đè phải mảnh kính nên bị thương.”

Quan Hà chỉ cười một chút, rồi nghiêm túc đáp: “Được, tớ biết

Tôi không có tâm tình nghe bài giảng trong giờ học, cũng không có tâm tình đọc tiểu thuyết. Giờ ra chơi, tôi đi tìm Hiểu Phi, cậu ấy vẫn cười vui vẻ với tôi, đưa hạt dẻ cho tôi ăn.

Cậu ấy cắt tóc ngắn, mặc bộ đồ thể thao màu xanh trắng, đi giày thể thao màu trắng, rất giống một thiếu niên.

Tôi mỉm cười nói: “Hiểu Phi, cậu có thể đồng ý với tớ một chuyện không?”

“Chuyện gì?”

“Tớ muốn cậu làm một người kiên cường.”

Hiểu Phi kinh ngạc nhìn tôi chằm chằm, một lát sau, cậu ấy cười gật đầu, “Tớ sẽ kiên cường.”

“Dù xảy ra chuyện gì, cậu cũng phải kiên cường đấy nhé.”

“Được.”

Tôi nói: “Cậu phải vĩnh viễn nhớ chuyện cậu đã đồng ý với tớ ngày hôm nay.”

Hiểu Phi chăm chú nhìn tôi, lo lắng hỏi: “Kì Kì, cậu mắc bệnh nan y sao?”

Tôi đánh vào tay cậu ấy một cái, “Cậu mới mắc bệnh nan y ấy.”

“Tớ cảm thấy lời cậu nói rất giống trên TV, những lời cuối cùng của người mắc bệnh nan y.”

“Dù sao cậu cũng phải nhớ kỹ mình đã từng đồng ý với tớ, cậu phải kiên cường.”

“Rốt cuộc tay cậu bị làm sao thế? Có thật là ngã xe đạp không, bị ngã vào thủy tinh nên mới vậy?”

“Đúng là tớ bị ngã xe đạp đấy.”

Mấy ngày sau, tôi thấy bạn gái Trương Tuấn đứng dưới tầng của khu lớp học trong trường, cô ta đang đợi Trương Tuấn, Trương Tuấn đi xuống gặp cô ta.

Chỉ trong chốc lát, ngoài hành lang và cạnh cửa sổ các lớp đã tụ tập đông đúc học sinh, họ muốn xem náo nhiệt.

Hai người đó nói chuyện rất lâu, phần lớn thời gian đều là cô ta nói, Trương Tuấn vẫn dút tay vào trong túi quần, cúi đầu nhìn mặt đất, vô cùng phù hợp với bộ dạng yên lặng của cậu ở trường học.

Đang lúc mọi người thấy buồn chán, thì đột nhiên, cô gái kia vung tay đánh Trương Tuấn, cậu tránh được, cô ta càng điên cuồng hơn, liên tiếp đánh Trương Tuấn, Trương Tuấn không hề né tránh, mặc kệ cô ta, cô ta vừa khóc vừa đánh vừa mắng, chỉ nghe thấy mấy câu “Hỗn đản”, “Vương bát đản”, “Bà đây đúng là mù mắt” của cô ta, Trương Tuấn vẫn cúi đầu, cô ta đánh đến mệt mỏi, rồi xoay người chạy vụt đi như một cơn lốc.

Tất cả mọi người đều ngây ngốc nhìn chằm chằm, Trương Tuấn vẫn làm như không có chuyện gì, đứng một mình ở bìa rừng một lúc rồi mới đi lên tầng.

Người xem náo nhiệt dần tản ra. Tôi đứng bên cửa sổ, lười di chuyển. Cậu quét mắt nhìn tôi, cũng đứng bên cửa sổ, ngây người nhìn ra bên ngoài.

Trên mặt cậu có vài vết thương do móng tay cào, cậu vẫn mang theo nó đi đi lại lại, hơn hai tuần sau những vết đó mới biến mất, tất cả học sinh trong trường đều biết cậu bị bạn gái đánh.

Ngay cả em gái tôi ở nhà, cũng vung tay vung chân, tả lại đáng về cô gái kia đánh Trương Tuấn, bố mẹ tôi nghe thấy vậy thì kinh ngạc mở to mắt, và cho rằng cô con gái của mình rất hợp vào các lớp điện ảnh hay truyền hình.

~~

32. Chương 14 .2 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 14 part 2

Miệng người đáng sợ

Lời đồn về Hiểu Phỉ cuối cùng cũng truyền tới trường học, đám nữ sinh trong trường bắt đầu vụng trộm bàn tán xôn xao, các giáo viên cũng bàn tán trong phòng làm việc.

Đề tài câu chuyện quá sốc! Nữ sinh trung học cơ sở mang thai rồi phá thai, ngay ngày hôm nay nó cũng có thể làm tin tức tiêu đề, huống chi là hơn chục năm trước?

Hiểu Phỉ vẫn đang mê mê tỉnh tỉnh đến trường học, dường như người chủ của tin đồn lại là người biết cuối cùng.

Ngày nào tan học tôi cũng đi tìm Hiểu Phỉ, chiếm lấy thời gian của cậu ấy, tôi chỉ có thể sử dụng sức ảnh hưởng nhỏ bé của mình, ở bên cậu ấy đến khi lời đồn đãi chấm dứt.

Rất cuộc, bố mẹ tôi cũng nghe nói chuyện về Cát Hiểu Phỉ, mẹ lo lắng hỏi tôi, “Không phải khi còn nhỏ cô bé ấy đã từng ngủ ở nhà mình sao? Bây giờ có phải là bạn thân của con không?”

Tôi lạnh lùng trả lời: “Con không biết.”

Lời đồn Hiểu Phỉ mang thai và phá thai ngày càng tạo ra những phiên bản thái quá, có kẻ nói cậu ấy chơi bời ở bên ngoài, bị bốn thằng luân phượng bức, bố của đứa con trong bụng là ai cũng không rõ.

Hiểu Phỉ rất cuộc cũng biết tất cả, ánh mắt của giáo viên và các bạn học nhìn cậu ấy vô cùng kì lạ, nữ sinh không nói chuyện với cậu ấy, nam sinh đều nhìn trộm cậu ấy. Cậu ấy trầm mặc đến trường học rồi tan học, giờ ra chơi nào tôi cũng đi tìm cậu ấy, cùng đọc sách, cùng ngồi với cậu ấy.

Một ngày nọ, hai chúng tôi đang ngồi trên băng ghế trong sân trường, thì một đám nữ sinh cấp ba dẫn nhau đến nhìn cậu ấy, tuy mấy cô nàng đó chỉ giả vờ như đi ngang qua, thế nhưng những ánh mắt kì thị ấy, tựa như ngọn lửa cháy rừng rực, đủ để đốt cháy lòng người.

Hiểu Phỉ đột nhiên vụt chạy ra khỏi trường, tôi đuổi theo cậu ấy, cậu ấy quay đầu nhìn tôi, hét to “Cậu về đi”, tôi trầm mặc đứng lại, nhìn bóng dáng cậu ấy biến mất ở cuối con đường.

Từ ngày đó trở đi, không thấy Hiểu Phỉ đến trường nữa, tôi đến nhà cậu ấy, lần đầu tiên, mẹ cậu mở cửa, cũng không dụ dỗ mời tôi vào nhà, mà cô ấy mời tôi về, không muốn tôi đến tìm Hiểu Phỉ nữa, sau đó, cánh cửa nhà cậu ấy luôn luôn đóng kín.

Lời đồn cường dân bị lan rộng, cục công an cũng tham gia, bắt đầu lập án điều tra.

Từ khi cục công an lập án điều tra, lời đồn đãi càng được truyền bá với tốc độ nhanh hơn, cả thành phố của chúng tôi, từ người già tám mươi tuổi, đến đứa nhóc tám tuổi, đều biết ở trường Nhất Trung có một nữ sinh học rất giỏi, vì lêu lổng cùng đám con trai bên ngoài nên bị chúng cường bức.

Dưới sự tham gia của cảnh sát, bốn thằng con trai gây ra chuyện ấy rất nhanh đã bị điều tra ra, có hai thằng cũng học ở một trường trung học trọng điểm khác trong thành phố — học sinh trường trung học Thực Nghiệm, một thằng là học sinh lớp 9, một thằng đang học cấp Ba, hai thằng còn lại cũng đang là học sinh.

Phiên bản của lời đồn càng được nhân lên nhiều hơn nữa, có kẻ nói bốn thằng đó bàn bạc với nhau, chuốc say Hiểu Phỉ, sau đó cưỡng bức; có kẻ nói chỉ là trùng hợp, bản thân Cát Hiểu Phỉ không có tự chủ, uống say, làm loạn cùng bốn nam sinh đó, bốn thằng đều xảy ra quan hệ với Hiểu Phỉ; có kẻ nói chỉ có hai thằng, còn hai thằng kia nhất gan, chỉ tham gia uống rượu.

Chỉ trong một thời gian ngắn, dư luận xôn xao, tất cả các bậc phụ huynh đều cẩn thận trông giữ con gái nhà mình, không cho con gái đi chơi với nam sinh, tôi cũng bị bố mẹ thúc ép hơn, bình thường không cho phép tôi ra khỏi cửa, cuối tuần phải về nhà trước giờ cơm tối.

Tôi là người ở gần Hiểu Phỉ nhất, nhưng tất cả những chuyện này, tôi cũng chỉ giống như mọi người, phải thông qua lời đồn mới có thể biết được.

Tôi tính toán thời gian cậu ấy gặp chuyện không may, vừa đúng là thời gian Vương Chính rời khỏi thành phố này, như vậy dù bốn thằng con trai kia có ý, hay vô tình, thì nguyên nhân Hiểu Phỉ say rượu cũng không phải do bọn chúng. Nhưng, tôi tin, cho dù Hiểu Phỉ uống say, cũng sẽ không thể xằng bậy cùng bọn chúng, đại khái bọn chúng xuất phát từ toan tính trả thù, nên mới liên hợp lại, hung hăng giáo dục một Cát Hiểu Phỉ “kiêu ngạo vô lễ”.

Bởi vì bố mẹ Hiểu Phỉ từ chối ra tòa buộc tội, kiên quyết không thừa nhận có sự việc ấy, nhà bốn thằng con trai kia cũng dùng vô số tiền bạc khơi thông quan hệ, cuối cùng, bốn thằng ấy đều không phải gánh vác trách nhiệm hình sự, nhưng trường học vì muốn giữ uy tín với phụ huynh và học sinh, vẫn có phản ứng riêng. Trường trung học Thực Nghiệm tổng cổ hai nam sinh, ngoài ra hai thằng học trung học cơ sở cũng bị tổng cổ khỏi trường, không chỉ có vậy, các trường trung học khác, gồm cả trường kỹ thuật, cũng tuyên bố không bao giờ nhận bốn thằng ấy.

Cuộc đời Hiểu Phỉ bị bọn chúng hủy hoại, cuộc đời bọn chúng cũng vì Hiểu Phỉ mà bị hủy hoại. Bố mẹ Hiểu Phỉ ra khỏi nhà, đầu cũng không dám ngẩng lên, mà bố mẹ bọn chúng cũng bởi vì có thằng con phạm tội cưỡng dâm, thoảng chốc đã già đi, nghe nói trong đó có một bà mẹ bị bệnh tim tái phát, suýt chết.

Trong một đoạn thời gian, tôi vô cùng hận bọn chúng, nhưng sau đó tôi lại nghe nói, một nam sinh trong số chúng học trường trung học Thực Nghiệm bị bố dùng dây lưng quật, đánh đến đứt cả ba chiếc thắt lưng da trâu, phải đưa vào bệnh viện chữa trị, vết thương còn chưa lành, hắn đã lặng lẽ rời khỏi thành phố này, gia nhập quân đội Tây Tạng. Không lâu sau đó, bố mẹ hắn ly dị.

Tiểu Ba nói với tôi: “Bọn chúng đều đã vì lỗi lầm của mình mà phải bồi thường khi còn sống, thậm chí bố mẹ chúng cũng phải bồi thường khi còn sống.”

Tôi biết anh ấy nói thật, nhưng, tôi vẫn cảm hận bọn chúng.

Tôi im lặng khủng khiếp, cả ngày thường không nói câu nào, cuối tuần nào tôi cũng đi đi lại lại dưới nhà Hiểu Phỉ, không dám gõ cửa, chỉ hy vọng cậu ấy có thể thấy tôi, sẵn sàng ra ngoài gặp tôi, nhưng cậu ấy không bao giờ xuất hiện.

Dần dần, còn có lời đồn từ những người hàng xóm với nhà Hiểu Phỉ, nghe nói trước đây bố Hiểu Phỉ từng là quân nhân (đây cũng là nguyên nhân tôi quen Hiểu Phỉ ở trường tiểu học của quân đội), đại khái hàng năm ở bộ đội nên tính cách rất táo bạo, sau khi chuyển nghề đến nơi khác sống, có chút buồn bực thất bại, thích uống rượu, cứ uống rượu vào là lại đánh mẹ Hiểu Phỉ.

Những người lớn tuổi thờ dài, Hiểu Phỉ là cô bé thông minh, hiểu biết, nhưng có ông bố thường xuyên đánh mẹ, nên cậu ấy không thích về nhà, con gái chơi nhiều ở bên ngoài, đương nhiên dễ dàng gặp chuyện không may.

Tôi cũng cẩn thận suy nghĩ mọi nguyên nhân và hậu quả, hóa ra là như vậy!

Hắn là không phải sau khi chuyển nghề bố Hiểu Phỉ mới đánh mẹ Hiểu Phỉ, mà khi còn là quân nhân, ông ấy đã đánh vợ rồi, vì thế khi học ở trường tiểu học của bộ binh, Hiểu Phỉ mới không thích về nhà, mới thích du đãng ở ngoài, mới có thể trở thành bạn tốt với một cô bé cũng không thích về nhà là tôi.

Đây đại khái cũng là nguyên nhân cậu ấy muốn ngủ lại nhà tôi, sâu trong nội tâm cậu ấy nhất định tràn ngập sợ hãi, trốn tránh không muốn nhìn thấy cảnh bố mẹ đánh nhau.

Ở ngoài mặt, cậu ấy hoàn toàn khác tôi, hoạt bát vui vẻ, nhưng lại có một trái tim đang đè nén nỗi cô đơn giống tôi, chính vì vậy chúng tôi mới có thể ở bên nhau, sưởi ấm cho nhau.

Đằng sau những hành động không bình thường của ai đó nhất định có một nguyên nhân, tại sao tôi lại không sớm nghĩ ra chứ?

Hiếu Phỉ đã làm bố mình mất mặt, bố cậu ấy có thể lại uống say rồi đánh cậu ấy không?

Tôi bắt đầu sợ hãi, chạy tới đập cửa nhà Hiếu Phỉ, không ai đáp lại, tôi cứ đập cửa liên tục, mãi đến khi đằng sau cánh cửa truyền đến tiếng nói của mẹ cậu: “Hiếu Phỉ đi nơi khác rồi, cháu đừng đến tìm nó nữa.”

“Đi đâu vậy cô?”

“Cô đưa nó đến nhà dì ở một thời gian.”

Tôi nửa tin nửa ngờ, mà tôi cũng chỉ có khả năng làm như vậy, tôi cầu xin người đứng sau cửa: “Cô ơi, cháu xin cô chú đừng đánh Hiếu Phỉ, bây giờ cậu ấy chỉ còn cô chú

Tiếng khóc của mẹ cậu ấy truyền đến: “Cô biết, cháu đi đi!”

Tôi còn nói: “Cô, cháu nhờ cô nhắn lại cho Hiếu Phỉ, bảo cậu ấy đừng quên chuyện đã đồng ý với cháu.”

Đằng sau cánh cửa không phát ra tiếng nào, tôi chỉ có thể yên lặng rời đi.

Dưới cơn sóng gió đó, cuộc thi cuối kỳ cũng đến, thành tích của tôi vô cùng thê thảm, đứng thứ ba từ dưới lên.

Cô giáo Ngô rất thất vọng, không biết vì cô đang lo lắng ột học sinh tốt sa đọa hay lo lắng thành tích và tiền thưởng của mình.

Mẹ tìm tôi nói chuyện, cực kỳ nghiêm khắc phê bình tôi, quyết định hạn chế thời gian đi chơi của tôi, tôi đột nhiên không trầm mặc trước mặt bố mẹ nữa, nhìn mẹ nói: “Nếu hồi con còn nhỏ bố mẹ có thể vứt con cho ông ngoại, vậy thì bây giờ dù con biến thành bộ dạng gì đi nữa bố mẹ cũng không cần oán trách bất luận kẻ nào! Bố mẹ cứ chăm sóc cho tốt đứa con gái nhỏ bảo bối của mình đi, con sống hay chết, tự con chịu trách nhiệm! Không cần bố mẹ quản!”

Mẹ tức giận giơ tay lên, nhưng mẹ không dám đánh tôi, trong lòng mẹ hiểu rất rõ, chỉ cần đụng vào tôi một chút, thì dựa vào tính quật cường, cực đoan của tôi và mâu thuẫn giữa tôi với họ, rất có khả năng sẽ đẩy tôi trạch khỏi con đường của họ.

Học điều tốt có lẽ cần cả nghìn ngày, học cái xấu lại chỉ cần vài ngày.

Một ngày sau tết âm lịch, tôi đạp xe về nhà, bất ngờ nhìn thấy Hiếu Phỉ trên đường, cậu ấy mặc một chiếc áo nỉ đen đã cũ, nhìn tôi cười.

Tôi không thể tin vào đôi mắt của mình, vội tới trước mặt cậu ấy: “Hiếu Phỉ?”

Cậu ấy cười: “Còn nhận ra tớ à!”

Tôi ngây người không nói nên lời, chỉ biết nắm lấy tay cậu ấy, cười ngây ngô. Cậu ấy nói: “Chúng ta tìm một chỗ để nói chuyện đi.”

Tôi nói được, lập tức đạp xe lai cậu đến bờ sông, vì đang là mùa đông nên không xả nước, lòng sông lộ cả ra, chúng tôi ngồi trong lòng sông nói chuyện phiếm.

Cậu ấy hỏi tôi: “Thành tích thi cuối kỳ của thế nào?”

“Không tốt lắm.”

Cậu ấy thở dài: “Kì Kì, cậu phải học tập cho tốt vào, không được lãng phí cái đầu ông trời ban cho cậu, không phải ai cũng có cơ hội được đi học đâu.”

Tôi không hé răng.

Cậu ấy ngẩng đầu nhìn cây bạch dương đã rụng gần hết lá, nét mặt thật bi thương: “Đôi khi vào ban đêm, tớ đột nhiên bình tĩnh, khóc lóc và hy vọng mọi chuyện chưa từng xảy ra, tất cả chỉ là ác mộng mà thôi, chỉ

cần tỉnh giấc, tớ vẫn có thể ngồi trong lớp học nghe thầy cô giảng bài, bây giờ tớ thấy những ngày được đến trường nghe giảng, được làm bài tập thật quý giá biết bao, nếu tớ có thể lại được làm bài tập, lại được nghe giảng, thì tớ tình nguyện đổi tất cả, nhưng, dù tớ biết cái sai của mình, có hối hận thế nào, cũng không ai cho tớ một cơ hội nữa, ai cũng không chịu cho tớ một cơ hội...” Nước mắt của Hiếu Phỉ, từng giọt từng giọt chảy xuống hai bên má.

Mặt tôi cũng ướt đẫm nước mắt, nhưng lại không dám khóc thành tiếng, chỉ có thể không ngừng dùng tay áo quẹt đi.

Hiếu Phỉ yên lặng rất lâu, sau đó đột nhiên mỉm cười nói: “Kì Kì, cậu phải tin tớ, tớ sẽ luôn nhớ chuyện đã đồng ý với cậu, làm một người kiên cường.”

Tôi gật gật đầu.

Cậu ấy hỏi: “Trên người cậu có tiền không? Tớ muốn mượn cậu ít tiền.”

Tôi vội vàng tìm tìm bới bới trong túi, vì mới sang năm mới, trên người vừa may còn có tiền mừng tuổi, tổng cộng hai trăm hơn ba mươi đồng.

Cậu ấy nhận lấy, cẩn thận cất vào túi tiền, chúng tôi ngồi im lặng ở đó một lúc lâu, cậu ấy nói: “Lạnh quá, đi thôi!”

Tôi đạp xe, hỏi: “Có đủ tiền không?”

Hiếu Phỉ cười: “Nào có ai ghét bỏ tiền nhiều đâu?”

Tôi vội nói: “Nếu cậu còn cần, tớ có thể giúp cậu kiếm một ít.”

“Cậu muốn hỏi mượn bọn anh Lí à? Tớ không cần tiền của họ, dù họ có nhiều tiền thế nào, mượn tiền, họ cũng không phải người tốt, Kì Kì, cậu đừng chơi nhiều với họ.”

Nếu đổi thành người khác nói những lời này, có lẽ tôi đã sớm đánh cho nó một trận, nhưng đối với Hiếu Phỉ, tôi chỉ nhẹ nhàng nói: “Tớ cũng không phải người tốt gì.”

Đi qua một hiệu cầm đồ nhỏ, tôi đột nhiên nổi lên một ý nghĩ, nói với Hiếu Phỉ: “Cậu chờ tớ một lát.”

Tôi dắt xe đạp vào hiệu đó, nói với bà chủ: “Cháu muốn bán chiếc xe đạp này, cô ra giá đi.”

Tôi biết hiệu cầm đồ này chuyên nhận những đồ ăn cắp, lớn là chiếc TV, nhỏ là bao thuốc lá. Con trai của một vị lãnh đạo ở cơ quan bố tôi thường xuyên ăn trộm thuốc lá của bố mình để đổi lấy tiền tiêu vặt.

Bà chủ đánh giá tôi: “Sáu mươi.”

“Một trăm ạ, chiếc xe này gần như còn mới nguyên, hơn nữa cũng không phải đồ cháu ăn trộm, cô có thể yên tâm để cho con gái dùng.”

Bà chủ lại nhìn tôi vài lần, dường như đang phán đoán lời nói của tôi là thật hay giả, cuối cùng, quyết định thành giao.

Tôi cầm một trăm đồng, đi ra hiệu cầm đồ, đưa cho Hiếu Phỉ, Hiếu Phỉ thấy chiếc xe của tôi đặt lại trong hiệu, đã hiểu tiền của tôi đến từ nơi nào, cậu ấy không từ chối, nhận tiền và cất vào túi, nói với tôi: “Tớ đi đây.”

“Bao giờ cậu lại đến tìm tớ?”

Cậu ấy mỉm cười: “Lần sau đến tớ sẽ mời cậu ăn thịt dê nướng.”

Tôi gật đầu.

Cậu ấy đi được vài bước, xoay người lại nhìn tôi, nói: “Kì Kì, tớ sẽ nhớ kỹ chuyện đã đồng ý với cậu, cậu cũng phải tự chăm sóc mình cho tốt, nhớ kỹ, phải học thật giỏi.” Sau khi nói xong, cậu ấy kiên quyết bước đi.

Thân ảnh của Hiếu Phỉ càng ngày càng đi xa giữa cơn gió lạnh, tôi nhìn bóng dáng cậu ấy, tuy lòng nặng trĩu nhưng lại dần dần nảy sinh hy vọng.

Bởi vì, cậu ấy làm tôi cảm thấy tất cả mọi u ám này rồi sẽ có ngày tán đi, chúng tôi vẫn có thể ngồi trước bếp than, ăn thịt dê nướng, uống trà; chúng tôi vẫn có thể lười nhác nằm trên sofa, nói chuyện phiếm, sơn móng tay, bàn tán những kiểu tóc trên tờ tạp chí

Có điều, tôi không thể ngờ rằng, đây lại là lần cuối cùng tôi gặp Hiếu Phi.

(Tiểu Dương:)

Vài ngày sau, tin tức Hiếu Phi không để lại lời nào, rời nhà trốn đi được truyền ra ngoài.

Bố mẹ cậu ấy từng hận cậu ấy làm mình phải xấu hổ, có lẽ còn mong mình không sinh ra cậu ấy, nhưng đến khi Hiếu Phi biến mất theo mong muốn của họ, họ lại điên cuồng đi tìm con, nhưng không có tin tức gì về cậu ấy, có người nói nhìn thấy cậu ấy đi mua vé tàu hỏa đến Quảng Châu, có người nói cậu ấy đi mua vé tàu hỏa đến Bắc Kinh.

Vì tôi bán xe đạp đi nên bố mẹ hỏi tôi, tôi đã rất mệt mỏi, không muốn bịa ra lời nói dối, dứt khoát nói thật với họ. Không ngờ họ lại không hề tức giận, thậm chí bố tôi còn nhờ người bạn làm việc ở đường sắt giúp tìm Hiếu Phi.

Lòng tôi bắt đầu cảm thấy áy náy, bởi vì trong khoảng thời gian này, tôi luôn lạnh nhạt với họ, họ có vẻ rất tiêu tụy.

Bố mẹ Hiếu Phi đi Bắc Kinh, sau đó lại đi Quảng Châu, nhưng họ vẫn không tìm được cậu ấy. Tinh thần của mẹ Hiếu Phi hoàn toàn sụp đổ, gần như người điên; bố Hiếu Phi thành con sâu rọu, nhưng không còn sức lực đánh ai nữa.

Sau khi xác nhận Hiếu Phi đã rời đi, hàng đêm tôi không thể ngủ yên, lúc lại thấy hối hận, mình không nên cho cậu ấy tiền; lúc lại thấy hối hận, tại sao mình không cho cậu ấy nhiều tiền hơn. Cứ ngủ là tôi lại mơ thấy ác mộng, mơ thấy Hiếu Phi gặp kẻ xấu, mơ thấy cậu ấy không có cái gì ăn, mơ thấy cậu ấy không có quần áo mặc.

Tôi không ăn được gì, ngủ không yên giấc, cơ thể và tinh thần của tôi đều suy sụp.

Nhìn tôi ngày một gầy gò hơn, bố mẹ không trừng phạt được cũng không trách móc được, chỉ có thể dặn dò em gái chơi với tôi nhiều hơn, thúc giục tôi đến lớp học vẽ, hy vọng tôi có thể tán đi phần nào vương bận với Hiếu Phi.

Trong kỳ nghỉ đông, cấp Ba vẫn bình thường, Tiểu Ba bỏ dở bài vở đang ôn tập, cố gắng dành thời gian ở bên tôi, giảng cho tôi các loại đạo lý. Anh nói với tôi, cho dù không có tôi, Hiếu Phi cũng sẽ rời đi, tôi chẳng phải người thúc đẩy cậu ấy rời đi. Anh phân tích cho tôi, Hiếu Phi rời đi không nhất thiết là một chuyện xấu, cậu ấy rời khỏi nơi này, đi đến một nơi không ai quen biết mình, có thể bắt đầu lại một lần nữa, chắc chắn cậu ấy sẽ lại gặp được những niềm vui. Anh còn cầm băng đĩa phim truyền hình “Cô gái ngoại lai” từng tạo cơn sốt mấy năm trước, tuy Hiếu Phi chỉ có trình độ văn hóa trung học cơ sở, nhưng cậu ấy rất thông minh, sẽ không kém “cô gái ngoại lai” Trần Tiểu Nghệ, nếu Trần Tiểu Nghệ có thể làm lại từ đầu, thì Hiếu Phi cũng nhất định tìm được một công việc, tự chăm sóc tốt bản thân.

“Cô gái ngoại lai”: Phim truyền hình ăn khách vào năm 1991, do đài truyền hình Quảng Châu, Trung Quốc sản xuất.

Có một ngày, anh ấy không lên lớp mà đến tìm tôi.

Tôi ngồi trên băng ghế đá, nhìn anh xuyên qua ánh mặt trời rét lạnh, bóng cây loang lổ, bỗng phát hiện anh cũng rất gầy.

Đột nhiên, nước mắt của tôi chảy xuống như mưa, không thể ngừng lại được. Anh không khuyên tôi, yên lặng ngồi cạnh tôi.

Tôi khóc rất lâu, sau đó mới nói với anh: “Anh đừng trốn học, anh nhất định phải đổ vào một trường đại học danh tiếng, về sau em còn có thể học cùng trường đại học với anh.”

Anh nói: “Được.”

Ở bên ngoài, tôi không hề nhắc đến Hiểu Phỉ nữa, nhưng trong lòng tôi vẫn luôn suy tư, tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy? Khi chúng tôi nghỉ hè, không phải đã nói với nhau rằng, chúng tôi sẽ chăm chỉ học hành, mọi chuyện đều tươi sáng sao? Chuyện Hiểu Phỉ mang thai, phá thai, chỉ có Hiểu Phỉ biết, bố mẹ Hiểu Phỉ biết, tôi biết, ai có thể truyền tin tức ra chứ?

Mấy nam sinh kia tuy xâm phạm Hiểu Phỉ, nhưng chúng không biết chuyện Hiểu Phỉ mang thai và phá thai, cùng lắm bọn chúng cũng chỉ khoe ra, không thể bảo vệ bí mật, truyền lưu cho đám bạn biết, Cát Hiểu Phỉ đã không còn là xử nữ nữa, nhưng những tin đồn kiểu như thế, cho tới giờ ở trường học cũng không thiếu, những nữ sinh “không phải xử nữ” vẫn đang sống êm đẹp. (Không còn là xử nữ là cô gái không còn trinh.)

Tôi từng hỏi Tiểu Ba, Tiểu Ba nói anh ấy không biết

Vài năm sau, Trương Tuấn mới nói cho tôi nguyên do, lời đồn bị truyền ra từ bệnh viện. Bác sĩ và y tá phá thai cho Hiểu Phỉ, không tuân thủ y đức của họ, họ mang chuyện một cô gái phá thai trở thành chuyện vui bàn tán với bàn bè, với người thân của mình, người thân và bạn bè của họ lại bàn tán với bạn bè của mình, cuối cùng một truyền mười, mười truyền trăm, trở thành câu chuyện thú vị nhất trên bàn mặt chực, người biết chuyện ngày càng nhiều.

Mà bốn nam sinh kia, sau khi xảy ra quan hệ với Hiểu Phỉ, từng khoe ra với đám bạn của mình, nam sinh truyền miệng với nhau, không ít người biết trường Nhất Trung có nữ sinh “Phỉ Nhi” đã không còn là xử nữ nữa, ít nhất, Trương Tuấn cũng được nghe tin “Phỉ Nhi” bị kẻ phá thân vào học kỳ một năm lớp 9.

Khi lời đồn Hiểu Phỉ mang thai, phá thai truyền rộng ra, nghe nói hai người nghe tin đồn đã đối chiếu những lời đồn với nhau, nhận được tin đồn Cát Hiểu Phỉ bị bốn đứa cưỡng bức, thu lại các tin đồn mang thai và phá thai, trực tiếp để cảnh sát tham gia.

Trong sự việc này, Hiểu Phỉ và bốn nam sinh đó đều phạm phải sai lầm lớn, nhưng những người mắc sai lầm lớn nhất chính là đám bác sĩ và y tá kia, nếu không có bọn họ, cho dù đó là một sai lầm, thì cũng là một sai lầm có thể sửa, tuy nhiên, bọn họ không cho những thiếu niên này cơ hội quay đầu lại, do đó trực tiếp tạo nên vài bi kịch gia đình.

Năm đó, pháp luật ở Trung Quốc còn chưa hoàn hảo, với bằng không việc tiết lộ chuyện riêng tư của bệnh nhân ấy, bọn họ sẽ bị đưa ra công lý. Tôi chỉ nguyện rửa lương tâm bọn họ có thể phát huy một chút tác dụng, khi bọn họ nhớ tới năm bi kịch gia đình, năm thiếu niên bị hủy hoại cuộc đời, bọn họ sẽ hàng đêm gặp phải ác mộng!

33. Chương 15 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 15

Chương 15

Cô gái xinh đẹp làm người ta yêu thích, cô gái mạnh mẽ khiến người ta tôn trọng, còn cô gái vừa xinh đẹp vừa mạnh mẽ, cô ấy sẽ chiến thắng tất cả.

Bí mật của Quan Hà

Suốt kỳ nghỉ đông, cuộc sống của tôi hỗn loạn không chịu nổi, chuyện bình thường duy nhất là tôi đi chúc tết cô giáo Cao.

Cô giáo Cao biết Trương Tuấn bị phân vào lớp kém, cũng biết thành tích thi cuối kỳ của tôi xuống dốc thảm hại, cô rất buồn. Cô nói với tôi, tuy cô đã dạy rất nhiều học trò, nhưng cô vẫn thấy tôi và Trương Tuấn là hai học trò đặc biệt nhất của mình, làm một cô giáo, sợ nhất là thấy rõ học trò của mình có tài năng, mà lại lãng phí tài năng đó.

Trương Tuấn bị phân vào lớp kém, cô cũng không lo lắng, cô nói Trương Tuấn có nghị lực kiên cường hơn nhiều so với những người khác, ngoài mặt thì làm như mọi chuyện đều không có gì, cứ như nước chảy bèo trôi, nhưng thực tế trong lòng cậu luôn có chủ ý, không muốn người khác can thiệp vào.

Cô ấy lại rất lo lắng về tôi, tôi ngoài mặt thì quật cường lạnh lùng, tựa như rất khó để người khác ảnh hưởng đến mình, nhưng thực ra lòng tôi lại vô cùng nhạy cảm, rất dễ bị người khác làm ảnh hưởng. Thành tích lúc lên lúc xuống của tôi, đủ để chứng minh phán đoán của cô, cô nói cô không trông mong tôi thi lên trung học phổ thông với thành tích nổi trội xuất sắc, nhưng cô cũng chắc chắn tôi có thể thi vào một trường trung học trọng

Ra khỏi nhà cô giáo Cao, thấy Trương Tuấn dừng xe máy ở dưới tầng, cậu hơi cúi cong thắt lưng, cúi đầu, không nhìn thấy tôi, tôi bước đi nhanh hơn, định lướt qua người cậu một cách nhanh nhất.

“Này!”

Bước chân của tôi vẫn chưa ngừng, chỉ dừng một chút, không chắc có phải cậu đang gọi mình hay không.

“Này!”

Lại là một tiếng gọi nữa, tôi không chắc chắn quay đầu.

“Cát Hiểu Phỉ rất thông minh, cũng rất kiên cường, cô ấy sẽ sống tốt.” Cậu đứng bên xe máy, nhìn tôi.

Lúc này tôi mới chắc chắn cậu ấy đang nói chuyện với mình, cảm thấy tất cả buồn khổ đều chảy vọt tới hốc mắt, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt tôi.

Dường như cậu muốn nói rất nhiều, nhưng cuối cùng chỉ nói: “Cậu đừng quá đau buồn.”

Tôi sợ mình mở miệng, nước mắt sẽ chảy ào ra, chỉ gật gật đầu, xoay người bước đi.

Cảm giác phía sau luôn luôn có một đôi mắt nhìn tôi, vì thế, tôi đi bước sau nhanh hơn bước trước, muốn chạy thoát thật nhanh.

Học kỳ mới bắt đầu, đây cũng là học kỳ cuối cùng ở trường trung học cơ sở của chúng tôi.

Chuyện của Hiểu Phỉ tuy rằng vang xa khắp nơi, nhưng từ khi cậu ấy biến mất, tất cả đều nhanh chóng trở lại bình thường. Trong một giờ ra chơi, khi ánh mặt trời xuyên thấu qua những chiếc lá xanh non, các nam sinh chạy chơi dưới sân thể dục đều có sắc mặt hồng hào, tinh thần phấn chấn bông bông, các nữ sinh vừa ăn kem vừa cười, khúc kha khúc khích trao đổi với nhau những tin đồn. Không cần nghe, tôi cũng biết họ đang nói cái gì. Bởi vì, hai năm trước, tôi đã ở bên mấy cô gái đó. Không phải cùng một người, nhưng đối với những cô gái mới lớn, luôn là những câu chuyện tương tự.

Đôi khi, tôi thấy rất khó tin rằng, một người cứ biến mất như vậy, nhưng thế giới lại vẫn xoay chuyển tràn đầy sức sống, chẳng lẽ nó không cảm thấy chúng tôi đang đau lòng sao?

Trái đất sẽ không ngừng chuyển động vì bất kỳ ai, đây là một câu nói trung thực nhất, cũng là một câu nói tàn nhẫn nhất.

Trương Tuấn lại có bạn gái mới, tên là Trần Diệc Nam, là một cô gái học trong trường chúng tôi, từng là phát thanh viên cho đài phát thanh của trường, chủ biên một tờ báo.

Chúng tôi coi như cũng có quen biết, tôi từng tham gia vài cuộc thi diễn thuyết, giành được vài giải thưởng, cô ấy từng mời tôi tham gia chương trình phát thanh của trường, nhưng tôi lại nhẹ nhàng từ chối.

Bây giờ cô ấy đang là học sinh lớp 12 của lớp chuyên văn, học ngữ văn cực giỏi, nghe đồn cô ấy là nữ sinh có chút giống Lâm muội muội, [1] là người có tài hoa và cao ngạo, đôi mắt trong sáng.

[1] Lâm muội muội là Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng, là cô gái giỏi cầm kì thi họa, có tâm hồn thi phú.

Trần Diệc Nam gần như không có điểm nào giống hai cô Trương Tuấn, điểm giống duy nhất chỉ là họ đều lớn tuổi hơn cậu. Mọi người đều kinh ngạc bởi cặp đôi này, không biết Trương Tuấn có điểm gì có thể thuận mắt tài nữ, chẳng lẽ cậu ấy ở bên Trần Diệc Nam để nói về thơ văn của Lý Bạch, Đỗ Phủ, Lý Thanh Chiêu, Chu Thục Chân? [2]

[2] Lý Thanh Chiêu (1084 – mất khoảng năm 1151), hiệu Dị An cư sĩ, là nữ tác gia chuyên sáng tác từ nổi tiếng thời nhà Tống, (Trung Quốc). Theo đánh giá của nhà văn Lâm Ngữ Đường, thì bà là nữ thi nhân bậc nhất Trung Hoa là một nữ thi nhân bậc nhất Trung Hoa.

Chu Thục Chân: Nữ từ nhân nổi tiếng thời Tống, hiệu xưng U Thê Cư Sĩ, được biết là một tài nữ người ở Tiền Đường thời Tống, thi từ đều giỏi, đương thời chỉ có nàng mới xứng tề danh với Lý Thanh Chiêu. Tác phẩm tiêu biểu có “Đoạn Trường Tập” và “Đoạn Trường Từ” được lưu truyền, nổi tiếng nhất là “Điệp Luyến Hoa”.

Có lẽ bởi vì Hiểu Phỉ, có lẽ bởi vì lòng đã chết lặng, nên tôi không có chút cảm giác đau lòng nào, chỉ nghĩ đơn giản, Trương Tuấn là người không thể chịu đựng được sự cô đơn, nữ sinh bên cạnh cậu luôn đến rồi đi, cô gái này không biết có thể kiên trì bao lâu đây?

Tôi bắt đầu cố gắng tìm đọc những truyện trinh thám của Agatha Christie, [3] trong những câu chuyện của bà, tôi cũng lần mò theo dấu vết, tìm kiếm hung thủ. Vì Tiểu Ba đang vất vả chuẩn bị cho kỳ thi vào đại học nên anh rất ít đến quán karaoke, vì vậy tôi cũng không đến đó nữa, mỗi ngày sau khi tan học, nếu không về nhà thì tôi sẽ vào thư viện.

[3] Agatha Mary Clarissa, Lady Mallowan, (15 tháng 9 năm 1890 – 12 tháng 1 năm 1976), thường được biết đến với tên Agatha Christie, là một nhà văn trinh thám người Anh còn viết tiểu thuyết lãng mạn với bút danh Mary Westmacott, nhưng vẫn được nhớ đến hơn cả với bút danh Agatha Christie và 66 tiểu thuyết trinh thám. Với hai nhân vật thám tử nổi tiếng, Hercule Poirot và Bà Marple (Miss Marple), Christie được coi là “Nữ hoàng trinh thám” (Queen of Crime) và là một trong những nhà văn quan trọng và sáng tạo nhất của thể loại này.

Cuộc sống vô cùng bình tĩnh, mà bình tĩnh của tôi ở trong mắt Quan Hà lại là cam chịu, cô ấy nỗ lực đến gần tôi, nhưng vì Hiểu Phỉ, tôi đã khóa trái cánh cửa tình bạn dẫn đến trái tim mình, tôi từ chối đón nhận ý tốt của cô ấy.

Nhưng cô ấy vẫn làm những điều không cần thiết, vẫn không ngừng tiếp cận tôi, dù tôi có lãnh đạm thế nào cô ấy cũng không để ý. Đôn đốc tôi làm bài tập, đôn đốc tôi nghe giáo viên giảng bài, đôn đốc tôi học tập chăm chỉ, chủ động tìm tôi chơi cùng, tất cả những buổi tụ tập bè bạn, dù lớn hay nhỏ, chỉ cần cô ấy tham gia, thì nhất định sẽ kéo tôi theo. Cô ấy làm tôi nghĩ đến nữ tu sĩ của Thiên Chúa giáo, đang nỗ lực cứu vớt con người sắp đi theo đám ma quỷ là tôi.

Tôi bất đắc dĩ bị cô ấy kéo theo vào đám bạn, trong đám đó có bạn lớp trưởng – Lí Sam đại nhân, có bạn nhà thơ Tống Thần, có bạn sắc mặt tái nhợt, thân thể suy yếu Ngụy Vĩ, vì cậu đứng hàng thứ ba, nên chúng tôi gọi cậu là Lão Tam, còn có đại biểu môn tiếng Anh ở trường Vương Hào.

Quan Hà nỗ lực làm cho cuộc sống của tôi trở nên muôn màu muôn vẻ, tôi nỗ lực lạnh lùng thờ ơ.

Tống Thần đã sớm thấy không vừa mắt với tôi, rất khó chịu trước cái vẻ nghiêm túc, chẳng nói chẳng cười của tôi, cậu ta hỏi tôi: “Sao cậu không cười? Cậu nhìn những người phụ nữ vất vả trong xã hội cũ ấy, cậu có biết là ‘Cười một tiếng, trẻ mười năm’ không?”

Tôi nói với cậu: “Biết vì sao ‘Cười một tiếng, trẻ mười năm’ chứ? Bởi vì cười nhiều hơn, sẽ dễ tạo ra nếp nhăn, dễ lão hóa, đến khi người ta hỏi tuổi thật của cậu, sẽ bị sốc, wow, hóa ra bạn trẻ như vậy ư.”

Tống Thần không nói gì, mặc dù cậu ta có tài hoa, nhưng xét về mảng tư duy logic nói phét, thì cậu ta có cười ngửa cũng không đuổi kịp tôi.

Tuy cậu ta không thích tôi lắm, nhưng Quan Hà quý tôi, nên cậu cũng chỉ có thể nhường tôi mấy phần.

Quan Hà không quá nhiệt tình muốn tôi hòa hợp với mình, nhưng cũng tuyệt đối không buông tay với tôi, dù sao cô ấy cũng rất cố gắng. Tôi có tấm cửa đá bảo vệ, ngàn năm không tính mở ra, Quan Hà lại tính tạo những giọt nước mưa, cho đến khi nước chảy đá mòn.

Có một ngày, tôi đã quên nguyên nhân là gì, dù sao Quan Hà cần về nhà đi lấy cái gì đó, muốn kéo tôi đi cùng. Đến nhà cô ấy, nhìn thấy chiếc đàn nhị, tôi muốn cô ấy kéo một khúc nhạc ỉn ỉn nghe, cô ấy đã kéo cho tôi nghe bài “Thảo nguyên chi dạ” [4]

[4] Thảo nguyên chi dạ: có nghĩ là đêm trên thảo nguyên hoặc đêm ở thảo nguyên.

mp3.zing.vn/bai-hat/Thao-Nguyen-Chi-Da-Huang-Jiang-Qin/ZWZA6DAE.html

“Tớ nhớ lúc cậu mới chuyển đến lớp tớ đã kéo bài này.”

Cô ấy rất kinh ngạc: “Cậu thật sự nhớ à? Đây là bài tớ thích nhất đấy.”

Ở phần I, chương 9 có nhắc đến Quan Hà, khi bạn ấy chuyển trường, vào học cùng lớp với Kì Kì và Trương Tuấn. Có Quan Hà, Kì Kì bắt đầu thấy ghen, ghen với tài hoa, vẻ đẹp của Quan Hà và ghen vì Trương Tuấn thích Quan Hà.

Tất cả những chuyện về cô ấy tôi đều nhớ. Cổ Long từng nói gì? Người hiểu bạn nhất không phải là bạn thân của bạn, mà là kẻ địch, đáng tiếc Quan Hà là học sinh ngoan ngoãn chăm chỉ, không đọc truyện của Cổ Long. Bằng không, cô ấy sẽ đề phòng tôi rất cẩn thận.

Tôi hỏi cô ấy: “Cậu học kéo đàn nhị từ ai thế?” Giáo viên dạy đàn nhị không dễ tìm, ít nhất tôi cũng chưa từng thấy lớp học đàn nhị.

“Bố tớ dạy, bố thích nhất bài này và kéo bài này cũng rất hay.”

“Ồ!” Tôi nhàn nhạt gật đầu, xem bức ảnh gia đình cô ấy đặt trong phòng khách, bố cô ấy vừa già vừa béo, trên mặt có rất nhiều sẹo lồi, thật sự không nhìn ra ông là thiên tài.

Cô ấy ngồi im lặng, đột nhiên lấy ra một quyển album từ trong ngăn kéo, mở ra cho tôi xem: “Đây là ảnh của bố tớ.”

Tôi nhìn lướt qua, ngẩn người, không thể không nhìn kỹ lại. Người đàn ông trong bức ảnh có mặt mày sáng sủa, nhả nhặn nho nhả, đó là bức ảnh đen trắng, càng lộ rõ phong độ và trí thức của người đàn ông ấy.

Người này thay đổi quá lớn nhỉ? Tại sao lại khác bức ảnh chụp treo trong phòng khách đến vậy?

Tiếp tục lật xem những tấm ảnh khác, tôi thấy tất cả đều là những bức ảnh chụp khi còn trẻ, một bức ảnh hồi trung niên cũng không có, hơn nữa trong ảnh chỉ có bố, mẹ và Quan Hà, không có anh trai và chị gái của Quan Hà, tôi đang âm thầm buồn bực, bỗng, Quan Hà nói: “Người bố bây giờ của tớ là bố dượng.”

“Bố cậu mắc bệnh qua đời?”

Quan Hà lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Có một năm bố đi công tác ở nơi khác, trên một đoạn đường hẹp, hai chiếc xe to đi ngược chiều nhau, đường quá chật, xe đi quá sát nhau, bố không cẩn thận thò đầu ra ngoài cửa sổ, hai lái xe đều không nhìn thấy, đầu bị kẹp rơi xuống.”

Tôi nổi da gà khắp người, đây là kiểu chết đáng sợ nhất mà tôi từng được nghe. Nếu không phải chính tai mình nghe thấy, thì tôi thật muốn bịa ra một cái chết thông thường hơn, cho dù là ung thư gan hay ung thư phổi.

Tôi chỉ nghe qua một lần, cũng đủ để rất nhiều năm ngồi trên xe không dám thò đầu ra ngoài cửa sổ, thậm chí lúc vươn tay ra ngoài cửa sổ cũng phải nhìn trước nhìn sau mấy lượt, Quan Hà bị bao nhiêu rào cản tâm lý, tôi không thể tưởng tượng được.

Dường như rất nhiều năm rồi, Quan Hà không thổ lộ nỗi lòng, nên một khi mở ra, sẽ không thể dễ dàng dừng lại: “Bố tớ họ Hạ, vì bố thích hoa sen, nên đặt tên tớ là Hạ Hà, (Hà là hoa sen) hy vọng con gái mình lớn lên sẽ xinh đẹp động lòng người như bông hoa sen, phẩm chất cũng cao thượng như bông hoa sen. Sau khi bố mất, vì mẹ tớ không có việc làm, muốn nuôi sống tớ, cho tớ một môi trường giáo dục tốt, nên mẹ đã gả cho bố dượng bây giờ, họ Hạ của tớ sửa thành họ Quan.”

“Bố dượng bây giờ có tốt với cậu không?”

Quan Hà thờ ơ nói: “Ông ấy không ngược đãi tớ. Ông ấy hơn mẹ tớ nhiều tuổi, vợ trước đã qua đời, có một con trai, hai con gái, chỉ cần tớ nghe lời một chút, chịu khó một chút, ông ấy sẽ không làm gì khiến tớ khó xử, chỉ là mấy người anh chị không dễ ở chung lắm, có điều mấy năm nay tớ cũng quen rồi.”

Tôi bắt đầu hiểu sự trưởng thành và hiểu biết của Quan Hà từ đâu mà đến, ẩn nhẫn khép mình từ đâu mà đến, phong độ hoàn mỹ, ứng xử lịch sự từ đâu mà đến, đơn giản là cô ấy không có nhà, cô ấy luôn luôn ăn

nhờ ở đâu, mẹ cô ấy hầu hạ một ông già để chi trả tiền ăn học cho cô ấy, vì thế, khi những đứa trẻ khác còn đang hồn nhiên nũng nịu với bố, cô ấy đã phải học cách lấy lòng bố dượng, lấy lòng các anh các chị.

Quan Hà mỉm cười: “Các bạn học nhìn bộ dáng của tớ, đều nghĩ gia đình tớ rất khá giả, thật ra, họ không biết, từ nhỏ tớ đã làm rất nhiều việc, tớ làm bánh sủi cảo, giặt quần áo, quét dọn vệ sinh, rất nhiều quần áo chị tớ không cần nữa, mẹ dùng bàn tay khéo léo của mình, dùng máy may sửa lại cho tớ, chiếc quần chiếc áo đó trở nên xinh đẹp hơn, thực ra tớ chỉ có vài bộ quần áo là của chính mình.”

Vì mỉm cười nên khoe miệng Quan Hà cong cong, làm cho người ta thấy một loại kiên cường khác. Tôi nói: “Cậu là người có dáng vẻ xinh đẹp, có khí chất, những bộ quần áo đó là vì cậu mặc lên, nên các bạn học mới chú ý.”

Quan Hà cười, lại không nhìn ra đó là lớp mặt nạ hay là thật lòng. Cô ấy nhìn vào mắt tôi, nói: “Bởi vì từ nhỏ đã phải nhìn sắc mặt người ta để đoán biết ý nghĩ, nên tớ là người rất nhạy cảm. Từ khi chúng mình ngồi cùng bàn, tớ liền cảm thấy chúng mình có điểm giống nhau, chẳng qua tớ còn muốn chăm sóc mẹ, nên mới phải nhu thuận lấy lòng mọi người, làm tất cả mọi người đều thích tớ, còn cậu lại có thể chống đối một cách cực đoan, tùy hứng làm những việc mình muốn làm.”

Tôi ngơ ngác nhìn cô ấy, cô ấy cười cười, nắm tay tôi, dẫn tôi ra ngoài, nửa đùa nửa thật nói: “Đừng nói với người khác nhà tớ ở đâu và như thế nào nhé, tớ không muốn người khác biết mình là cô bé Lọ Lem, tớ thích làm cô công chúa nhỏ.”

Tôi gật gật đầu, trịnh trọng nói: “Tớ sẽ không nói với bất cứ kẻ nào.”

Tuy ngoài mặt tôi biểu hiện rất thờ ơ, thậm chí ngay cả một lời an ủi Quan Hà cũng không nói, nhưng tất cả lạnh lùng của tôi đều đã dập tắt hoàn toàn trước mặt Quan Hà, ngay cả cô giáo Ngô cũng nhận ra, trong lớp, người duy nhất tôi không nói từ “không” chính là Quan Hà. Nếu tôi là Tôn Ngộ Không, thì Quan Hà chính là vòng kim cô của tôi, dù tôi có âm ỉ thế nào, cô ấy cũng luôn có cách làm tôi nghe

Tôi bắt đầu thật sự bước vào vòng xoáy bạn bè với Quan Hà, chơi cờ vua với Lí Sam, chơi chữ và đấu võ mồm với Tống Thần, chơi cờ tướng với Vương Hào, giúp bạn gái của Ngụy Lão Tam một tay để bắt nạt cậu ta, ép cậu ta ăn cà tím nướng tiêu, ăn một miếng xong, còn phải nói “Ngon thật đấy”, thứ sáu học xong, mọi người lại cùng đi hát karaoke... Bất tri bất giác, tôi đã không còn là “người ngoài” trong lớp nữa, mà đã dần trở thành một thành viên trong đại gia đình lớp 9-4, tôi có thể cãi nhau âm ỉ với mọi người, trêu đùa, đấu võ mồm với mọi người, mỗi ngày, mỗi tuần đều có hoạt động, nó lấy đi khoảng thời gian cô đơn của tôi.

~Tiết học được vạn người chờ mong

Học sinh kém khăng định là không thích lên lớp, học sinh giỏi có lẽ sẽ thích lên lớp, nhưng dù là học sinh giỏi thích lên lớp, chỉ sợ không phải tiết nào cũng hứng thú. Tuy nhiên, có một tiết học, dù là học sinh giỏi hay học sinh kém, dù là nam sinh hay nữ sinh, đều âm thầm chờ đợi từ lâu. Cho dù không hề đề cập tới, nhưng trong lòng khăng định đều đang chờ mong được giáo viên giảng giải.

Tiết học được vạn người chờ mong này, chính là —— sức khỏe sinh sản.

Năm đó tư tưởng rất không phát triển, không có sách, càng không có internet, phụ huynh lại không hề đề cập đến vấn đề giới tính nam nữ, dường như cứ nhắc đến nó là sẽ xảy ra chuyện gì không tốt.

Trên TV cũng chỉ có hình ảnh mơ hồ, ngôn ngữ mơ hồ, đối với sự thay đổi của thân thể mình, chúng tôi đều có rất nhiều tò mò và hoang mang, hơn nữa lại chịu ảnh hưởng từ thái độ của người lớn, nên chúng tôi cũng cảm thấy chú ý đến vấn đề này là không có đạo đức, không lành mạnh, không tích cực, không hướng về phía trước; nhưng về phương diện khác, chúng tôi lại khát vọng gia nhập hàng ngũ người trưởng thành, làm rõ tất cả những vấn đề bố mẹ, giáo viên, thậm chí toàn bộ xã hội đều lảng tránh.

Sách sức khỏe sinh sản vừa được phát, đại khái từng học sinh đều lén lút giở đến trang cuối cùng, tìm đọc tất cả những chuyện về giới tính nam nữ, những hình ảnh in đen trắng không rõ ràng, ngôn ngữ khoa học khô khan không thể giải thích hết những băn khoăn của chúng tôi.

Thật vất vả mọi người mới đợi đến tiết học một chương có nội dung quan trọng nhất, chúng tôi nghĩ rằng giáo viên sức khỏe sinh sản sẽ giống giáo viên ngữ văn, phân tích giảng giải từng câu từng chữ một, giảng sao cho chúng tôi dễ hiểu nhất; và cũng giống bao giáo viên những môn học khác, hận không thể nhét kiến

thức vào đầu chúng tôi, giải thích rõ ràng từng ý nhỏ. Nhưng cô giáo biết ăn nói và xinh đẹp dạy môn sức khỏe sinh sản lại nói với chúng tôi rằng, chương này chúng tôi phải tự học.

Chúng tôi hai mặt nhìn nhau, chúng tôi đã tự học từ lâu rồi! Nhưng vì tự học mà vẫn không hiểu, nên mới chờ nghe cô giảng! Cô giáo cũng không để ý nhiều như vậy, sau khi bảo lớp trưởng trông lớp, liền trở về văn phòng, thậm chí ngay cả những câu hỏi sau giờ tự học cũng không có ý trả lời.

Các bạn trong lớp người này nhìn người kia, người kia lại nhìn người này, học sinh ngoan giỏi liền giở sách vở toán, vật lý và tiếng Anh ra, bắt đầu nghiêm túc học tập, chuẩn bị cho kỳ thi vào trung học phổ thông sắp tới. Có mấy nam sinh cười hì hì, ném quyển sách sức khỏe sinh sản vào thùng rác, đây là môn học không thi, chương này không được giảng giải, vậy thì quyển sách cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Tôi nhìn chăm chăm vào quyển sách sức khỏe sinh sản, yên lặng ngẩn người, có lẽ những bản khoản, nghi hoặc trong lòng tôi còn nhiều hơn bất cứ ai, tôi muốn biết rốt cuộc giữa nam và nữ sẽ xảy ra chuyện gì hơn bất cứ ai.

Thực ra, đến tận lúc đó, tôi cũng không thật sự hiểu tại sao Hiếu Phỉ lại mang thai, tại sao bọn họ đều nói là ngủ thì có thai? Nói là không hiểu chút nào, cũng không đúng, tôi đã xem những bộ phim Hong Kong và Đài Loan có cảnh nam nữ hôn môi, thân mật cởi quần áo, thực ra tôi cũng có mơ hồ, có điều, trong phim luôn diễn đến cảnh họ cởi quần áo, sờ tới sờ lui, sau đó hình ảnh liền cắt, cởi xong quần áo rồi thì sẽ thế nào? Sách giáo khoa nói tinh trùng kết hợp với trứng sẽ thụ thai, chẳng lẽ cứ cởi sạch quần áo sau đó ôm nhau, cùng nhau ngủ một giấc là tinh trùng sẽ kết hợp với trứng ư? Sẽ mang thai ư?

Tôi cảm thấy khát vọng muốn hiểu rõ chuyện này vì hai nguyên nhân: một là vì Hiếu Phỉ, cậu ấy không nói rõ đã xảy ra chuyện gì, tôi cũng không dám hỏi, nhưng tôi lại rất muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì; một nguyên nhân nữa là vì sợ hãi, tôi sợ mình không hiểu biết thì làm sao có thể tự bảo vệ bản thân được. Nhưng, với một lòng chờ mong được cô giáo giải đáp tất cả bản khoản, trấn an tất cả lo âu của tôi, chúng tôi lại bị một câu “tự học” làm mất hết hy vọng. Sự chờ mong với người lớn của tôi lại thất bại một lần nữa.

Quan Hà đã yên lặng ôn toán, cô ấy thấy tôi nhìn chăm chăm quyển sách sức khỏe sinh sản mà ngẩn người, nghiêng đầu nhìn tôi vài lần.

“Cậu nghĩ gì thế? Không vui à?”

“Không có gì.” Tôi trầm mặc một lúc, lại đột nhiên hỏi, “Cậu có biết làm thế nào để mang thai không? Nam sinh làm thế nào để nữ sinh mang thai?”

Quan Hà vốn trầm ổn lại lập tức đỏ mặt, tầm mắt cô ấy quét nhanh xung quanh chúng tôi, thấy không ai để ý, mới thấp giọng nói: “Không biết.”

Tôi nghĩ rằng, mình đã xem không ít phim Hong Kong và Đài Loan mà còn không biết, chỉ sợ mấy phim đó Quan Hà còn chưa xem, làm sao cô ấy biết được? Những tác phẩm nổi tiếng thế giới cũng không có mấy chuyện này. Đương nhiên, tôi có thể đi hỏi chị Xinh Đẹp, nhưng nếu vậy nhất định Ô Tặc cũng biết tôi đang để ý đến chuyện này, sau đó Tiểu Ba cũng sẽ biết. Trời ạ! Không bằng bảo tôi đi chết đi!

Dường như Quan Hà nhìn thấu tâm tư của tôi, trầm mặc một lát, lại nh giọng nói: “Dù sao dắt tay nhau, ôm một chút, hôn một chút, đều không có việc gì, đừng cởi quần áo là được.” Nói xong, cô ấy liền lập tức vùi đầu đọc sách, hiển nhiên, thảo luận về đề tài này, làm cô ấy rất bất an, cô ấy cũng không muốn bàn thêm gì nữa.

Tôi đứng lên, học bộ dáng của vài nam sinh, quăng quyển sách sức khỏe sinh sản vào thùng rác.

34. Chương 16 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 16 part 1

Chương 16

Người lớn dù có phạm phải sai lầm lớn thế nào, đó cũng chính là nhân quả mà họ phải chịu.

Nhưng thiếu niên, khi mắc sai lầm, một nửa nguyên nhân thường là do cha mẹ, một nửa nguyên nhân là do sự thiếu hiểu biết về cuộc sống.

Cuộc sống có rất nhiều lối rẽ, ý nghĩ sai lầm, có lẽ sẽ bước chân vào một lối rẽ. Đương nhiên, lối rẽ cũng là đường, cũng có người đi đến được con đường có bầu trời bao la bát ngát, tuy nhiên, nếu như thời gian có thể chảy ngược, đối mặt với dung nhan tang thương, nụ cười mệt mỏi, họ sẽ tình nguyện lựa chọn con đường đúng nhất, không muốn để lỡ mất một bước.

Tôi chỉ mong đó là một cơn ác mộng

Trong suốt một khoảng thời gian dài, tôi luôn nghi ngờ tính chân thật của chuyện này, nghĩ rằng vì mình xem nhiều phim gangster, nên sinh ra ảo giác. Nhưng sau một loạt sự kiện sau chuyện này, làm tôi bắt đầu nhận ra rằng, cần chỉnh đốn trật tự xã hội, nghiêm khắc đả kích phần tử phạm tội, không chỉ là những bản tin nghe được từ đài truyền hình trung ương, mà trên thực tế, nó cách chúng tôi cũng không xa.

Nguồn gốc của những cuộc đàn áp rất phức tạp. Vào thập niên 80, có rất đông thanh niên từ nông thôn ra thành phố, trở thành những người thất nghiệp; sang thập niên 90, sau cải cách mở cửa, thể chế kinh tế được chuyển đổi, sinh ra một lượng lớn lao động tự do; sau khi mở cửa biên giới, các loại trào lưu tư tưởng nhanh chóng bùng mãnh xâm nhập vào, vốn là muốn “Cải cách văn hóa” mà giá trị quan niệm đạo đức lại nhanh chóng bị ảnh hưởng, sụp đổ... Một trong rất nhiều lý do là trong thập niên 90, từ vùng đất liền xa xôi đến vùng duyên hải phồn hoa, các loại hình tội phạm ào ào, mạnh mẽ xuất hiện, vì vậy, chính phủ đã phát động cuộc đàn áp các loại tội phạm trên khắp cả nước.

Thập niên 90 có hai lần đàn áp mạnh mẽ nhất, những ai sinh vào thập niên 80 hẳn là vẫn còn chút ấn tượng mơ hồ, bởi vì vào những năm đó, gần như giờ ăn cơm tối của nhà nào cũng xem tin tức, mà ngày nào bản tin cũng có tin tức trọng điểm là các cuộc đàn áp.

Đài truyền hình thành phố muốn làm một chương trình về các lớp sắp tốt nghiệp, trường học chọn ra vài giáo viên và học sinh để trả lời phỏng vấn. Vì tôi đã từng tham gia các cuộc thi diễn thuyết và biện luận, nên giáo viên cho rằng tôi là đứa biết ăn nói, vì vậy tôi cũng trở thành đối tượng trả lời phỏng vấn.

Vấn đề là, câu hỏi đã được biết từ trước; các giáo viên trong tổ ngữ văn cũng đã chuẩn bị xong hết câu trả lời, chính vì vậy, mọi thứ đã được lên kế hoạch xong xuôi đâu ra đấy.

Đầu tiên, người của đài truyền hình dựng cảnh dưới tầng ở gần bàn đánh bóng, đối tượng phỏng vấn là Thẩm Viễn Triết, mà cảnh phỏng vấn tôi lại là hành lang của khối 9, thế nên tôi đang đứng ở hành lang chờ họ, và cũng đang âm thầm đọc thuộc những câu trả lời mà giáo viên ngữ văn đã chuẩn bị s

Tôi nghĩ họ đã sắp phỏng vấn xong, liền chạy ra toilet một chuyến, phòng trường hợp chẳng may mình căng thẳng quá lại muốn đi toilet.

Toilet ở cuối hành lang, bên cạnh cầu thang. Khi đi ra từ toilet, tôi suýt va vào một người đang vội vã chạy lên dưới tầng, may tôi dừng chân kịp, người đó không dừng bước mà đi lướt qua tôi, nhưng cậu ta đi được vài bước, lại lập tức quay đầu, đó là Trương Tuấn.

Tôi cảm thấy dường như cậu nhảy dựng lên, đi đến trước mặt tôi, đưa cái gì đó màu đen cho tôi, thấp giọng nói: “Giúp tôi giấu đi.”

Là một khẩu súng! Tôi ngây người ngẩn ngơ, phản ứng đột nhiên nảy lên ngay lúc đó là tôi chạy lại về phía toilet, nhưng vừa đi đến cửa toilet nữ, tôi liền nghĩ ra, không được! Đó không phải chỗ cất giấu tốt, tôi suy nghĩ một chút rồi kéo áo lên, dán khẩu súng lục lên bụng mình, cầm nó bụng, thắt chặt dây lưng vào, cố định nó ở thắt lưng của mình, sau đó, tôi kéo lại áo trong, áo len, áo khoác, giống như người vừa đi toilet xong, tôi đi ra, lập tức hướng thẳng đến địa điểm phỏng vấn.

Trương Tuấn ngồi trong lớp học, khi tôi đi qua lớp cậu, ánh mắt hai người bỗng gặp nhau, tựa như trao đổi rất nhiều, lại tựa như không biểu hiện điều gì.

Tôi vừa đi đến chỗ hành lang giữa văn phòng giáo viên và các lớp học, thì phóng viên, nhiếp ảnh gia, cô giáo chủ nhiệm lớp tôi, và cả vài giáo viên nữa cũng đến.

Phóng viên nhắc nhở tôi vài điều cần chú ý, sau đó bắt đầu quay.

“Cháu có bị áp lực học tập không?”

Tôi mỉm cười nói: “Tương đối có áp lực ạ.”

“Áp lực này đến từ các giáo viên, hay từ bố mẹ cháu?”

“Cháu nghĩ mỗi bên đều có một chút, còn có cả kỳ vọng với chính bản thân mình nữa...”

Có vài người mặc cảnh phục đi lên từ cầu thang, nhìn thấy chúng tôi đang phỏng vấn thì có chút ngạc nhiên, dừng bước. Cô giáo chủ nhiệm lập tức tiếp đón, phóng viên và nhiếp ảnh gia đều tò mò nhìn họ. Không biết họ đang thấp giọng nói cái gì, sắc mặt cô giáo chủ nhiệm biến đổi mạnh, nói vài câu với giáo viên trưởng bộ môn ngữ văn, sau đó liền đi cùng c

Nhìn thấy mấy đồng chí cảnh sát đi vào các lớp, tôi đã thầm hiểu vì sao họ đến.

Tổ trưởng bộ môn ngữ văn cười, mời phóng viên và nhiếp ảnh gia xuống dưới tầng hoàn thành nốt buổi phỏng vấn, dù họ thấy tò mò, nhưng hơn mười năm trước, giới tin tức Trung Quốc tuyệt đối không thích theo đuổi những tin tức bạo động, mà họ thường quan tâm đến những tin tức ổn định xã hội, thúc đẩy sự phát triển, nên dù họ có thấy tò mò, thì vẫn đi theo giáo viên trưởng bộ môn ngữ văn xuống tầng.

Khi chúng tôi ra khỏi trường, bên ngoài đã có cảnh sát đứng gác, thần sắc nghiêm túc, nhưng nhìn thấy phóng viên và máy quay, họ đều rất khách khí, hơn nữa chắc lãnh đạo đã nói qua với họ rồi, nên họ chỉ nói với nhau vài câu, sau đó cho chúng tôi rời đi. Cảnh sát thấy cô nữ sinh đeo kính gọng đen, buộc tóc đuôi ngựa, ăn mặc giản dị không hoa mỹ thì cũng chẳng nhìn lâu lấy một giây. (Tôi và em gái chỉ hơn kém nhau hơn một tuổi, trước đây còn có khác biệt, nhưng từ sau khi dậy thì, dáng hai đứa đều cao cao như nhau, lại thêm sự giáo dục “chị nhường em gái” ở nhà tôi, nên những quần áo đẹp đều là em gái tôi mặc, tôi chỉ mặc những bộ quần áo em tôi không chọn.)

Đi qua họ, đứng trên con đường chính dẫn vào trường, chọn lại cảnh một lần nữa rồi tiếp tục phỏng vấn, khí lạnh toát ra từ sống lưng tôi, nhưng cũng đã thấy yên lòng.

Tôi phối hợp rất ăn ý với họ, cố gắng tạo ra vẻ mặt chờ mong được tốt nghiệp cho người lớn thấy, phóng viên và giáo viên trưởng bộ môn đều rất hài lòng, nhiếp ảnh gia khích lệ tôi có cảm xúc trước ống kính, tổ trưởng bộ môn ngữ văn dùng giọng điệu kiêu ngạo giới thiệu: “Trường Nhất Trung rất chú trọng bồi dưỡng cho học sinh một cách toàn diện nhất, không chỉ lấy thành tích học tập làm mục tiêu, mà trường còn cố gắng tạo điều kiện cho học sinh thể hiện khả năng sáng tạo, làm cho học sinh của trường ngày càng tiến bộ thông minh hơn, em La Kỳ Kỳ từng đại diện cho trường tôi tham gia rất nhiều cuộc thi diễn thuyết, và đã được rèn luyện rất tốt.”

Vì máy quay còn chưa tắt, nên nhiếp ảnh gia cũng thuận tiện quay luôn mấy lời ca tụng của giáo viên, phóng viên đứng bên cạnh nói: “Chuyện này chúng tôi hiểu, sau khi trở về sẽ bàn với lãnh đạo để thêm một vài cảnh nữa, để có thể thể hiện toàn diện hơn môi trường của các lớp sắp tốt nghiệp.”

Giáo viên trưởng bộ môn không ngờ mấy câu khoe mẽ của mình lại có hiệu quả, nên rất vui vẻ, lại tiếp tục đi cùng phóng viên và nhiếp ảnh gia đến khu cấp Ba: “Ồ bên kia là khu cấp Ba của trường chúng tôi.

Máy quay đã tắt, mọi người đều thực nhẹ nhàng, phóng viên tràn đầy chờ mong nói: “Nghe nói cậu Trần Kính, con của phó giám đốc đài truyền hình chúng tôi học ở trường Nhất Trung.”

Giáo viên trưởng bộ môn vội cười nói: “Đúng vậy, em Trần Kính là một học sinh cực kỳ ưu tú...” Vậy là cô giáo này đem tất cả thông tin mình biết về Trần Kính ra kể cho phóng viên và nhiếp ảnh gia nghe, hai người say sưa lắng nghe, hiển nhiên là họ hứng thú phỏng vấn học sinh cấp Ba hơn nhiều.

Thấy họ không để ý đến mình, tôi liền làm ra vẻ tò mò, hứng thú, đi theo họ, có điều, giáo viên của tôi cũng khá gian xảo, còn chưa tới khu cấp Ba đã phát hiện ra mưu kế của tôi, một giáo viên nói:

“La Kỳ Kỳ, em...”

Tôi không đợi thầy ấy nói xong, liền tiếp lời của giáo viên trưởng bộ môn: “Hồi tiểu học em cũng ngồi cùng bàn với bạn Trần Kính ạ.”

Trần Kính là thiên tài rất được chú ý trong những năm ấy, hơn nữa gia thế của cậu vô cùng tốt, sức hút không thể ngăn cản, những phiên bản kể về chuyện cậu ấy ngày xưa thông minh như thế nào có rất nhiều, các giáo viên cứ truyền lưu những câu chuyện về cậu không biết mệt mỏi, người của đài truyền hình lại còn quan tâm đến cấp trên của mình nữa. Chính vì vậy mà giáo viên trưởng bộ môn, phóng viên, nhiếp ảnh gia, và cả mấy giáo viên khác đều cảm thấy hứng thú, lập tức nhìn sang tôi, quên mất câu nói quan trọng đang nói dở là tôi phải về lớp.

Tôi vừa đi vừa kể chuyện trước đây của Trần Kính, nào là cậu lên lớp không cần nghe giảng, nào là cậu thích chơi đoán chữ, nào là thật ra cậu có thể nhảy lớp sớm hơn, nào là cậu ghét giáo viên toán của chúng tôi, nào là mẹ Trần Kính muốn cậu nhảy lớp, nhưng bố Trần Kính lại không đồng ý, đương nhiên tôi cũng nửa thật nửa bịa ra những bí mật có một không hai khi cậu ấy và tôi ngồi cùng bàn.

Tin tức có một không hai đó của tôi, làm cho bên phóng viên và bên giáo viên đều nghe đến đã nghiền, chắc là sau khi mấy anh phóng viên này quay lại đài truyền hình, nói chuyện phiếm cùng đồng nghiệp, sẽ lấy tư thế quyền uy, buồn tin về cậu công tử của phó giám đốc đài truyền hình.

Lầm nhảm mãi đến khu cấp Ba, khi chuẩn bị phỏng vấn, mấy giáo viên cũng tạm quên mất chuyện đuổi tôi về lớp tiếp tục học tập, thế là tôi liền yên lặng đứng cạnh nhìn họ phỏng vấn phóng viên thực tập phụ trách mấy việc lật vặt hỏi tôi: “Em rất quan tâm đến cuộc phỏng vấn này à?”

Tôi tươi cười rực rỡ như ánh mặt trời: “Phóng viên được xưng là ‘Vua không ngại’, em rất thích nữ phóng viên Oriana Fallaci của Ý, em cũng mơ ước được trở thành một nữ phóng viên, tốt nhất là có thể làm nữ phóng viên chiến tranh.”

Mấy giáo viên ở đó đều nở nụ cười, chắc trong lòng họ nghĩ tôi là cô nữ sinh hồn nhiên lãng mạn, nên cũng không dập tắt ý tưởng của tôi, vì vậy không ai giục tôi trở về, phóng viên thực tập còn nhiệt tình giới thiệu cho tôi vài công việc cần chú ý khi làm phóng viên.

Vì vừa nãy chưa quay nhiều cảnh học tập ở các lớp học, nên bây giờ bổ sung, những cảnh quay phần lớn là cảnh các học sinh đang vui đùa ôn tập bài vở, trước ống kính là đại diện của lớp 12 nói về cảm nhận của mình.

Tiểu Ba đang ngồi trong lớp đọc sách, không ngẩng đầu lên lấy một lần, không hề quan tâm xem ngoài hành lang đang có chuyện gì, người này cũng chịu khó quá đi!

Rốt cuộc, tựa như anh phát hiện ra điều gì, kỳ quái ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy tôi đang đứng cạnh nhiếp ảnh gia, nhẩn mặt nhìn anh. Trong mắt anh có sự kinh ngạc rõ ràng, chúng tôi nhìn nhau vài giây, rồi mỉm cười, lại cúi đầu, tiếp tục đọc sách.

Tôi thấy mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào máy quay, không ai chú ý đến tôi, nên tôi vẫn tiếp tục đánh giá anh. Có vẻ anh biết tôi vẫn còn đang nhìn mình, thay đổi tư thế, nâng tay chống trán, dùng động tác ám hiệu bảo tôi hãy biết điều chút. Tôi cười, quyết định không nhìn anh nữa.

Trên bụng tôi có một khẩu súng, nhưng tôi không cảm thấy lo lắng chút nào, lúc đầu vì nó lạnh nên không thoải mái lắm, nhưng bây giờ, nó đã có cùng nhiệt độ với cơ thể tôi, nên tôi không có chút cảm giác khó chịu nào nữa, dường như tôi bẩm sinh đã có tư chất làm người xấu ấy.

Đến khi phỏng vấn xong học sinh kia, họ lại chuẩn bị phỏng vấn một học sinh khác, và cũng cần đổi cảnh quay. Phóng viên thực tập hỏi tôi có muốn đi cùng không, tôi lắc đầu: “Hôm nay em đã nhìn no mắt lắm rồi, giờ trở về lớp học thôi.”

Phóng viên thực tập đó rất tốt, cười với tôi: “Học tập tốt nhé, chúc em trở thành một phóng viên ưu tú.”

Tôi cười nói tạm biệt với anh ấy.

Chờ họ đi ra cầu thang, tôi lập tức nhảy lên cửa sổ bên cạnh, nhỏ giọng gọi Tiểu Ba: “Đưa cho em chìa khóa xe của anh.”

Tiểu Ba không hỏi tôi nguyên nhân là gì, đã ném chìa khóa xe đạp cho tôi: “Xe để ở trước dãy nhà này, gần rừng cây, không phải ở bãi để xe đâu.”

“Sau khi tan học, anh lấy cặp sách giúp em nhé.”

Tôi nhìn anh làm cái mặt quỷ, rồi lập tức chạy xuống tầng từ cầu thang bên kia. Lấy xe đạp của Tiểu Ba, lao ra trường học, mãi đến khi đi ra khỏi trường, tôi mới dám chuyển khẩu súng sang túi áo khoác.

Tôi điên cuồng đạp xe, đạp đến hơn một giờ liền, chạy đến một chỗ không có bóng người. Trốn trong một góc hẻo lánh, tôi lấy khẩu súng ra từ trong túi, cẩn thận ngắm nghía, nặng trịch, hoàn toàn không giống cảm giác cầm mấy món đồ chơi.

Ngắm nghía xong, tôi lấy găng tay len của mình ra, cẩn thận chà lau dầu vân tay trên khẩu súng, tuy tôi còn nghi ngờ kỹ thuật điều tra công nghệ phát hiện dấu vân tay của thành phố mình, nhưng những bộ phim truyền hình và tiểu thuyết trinh thám không phải chỉ đọc suông. Sau khi lau súng sạch sẽ, tôi đào một cái hố, cẩn thận chôn sâu nó xuống đất.

Ngụy trang chỗ đất đó sao cho thật giống xung quanh, đứng sang chỗ khác, cầm chiếc găng tay và xóa hết dấu chân của mình, tôi lại đi sang hướng khác, để lại mấy dấu chân, có lẽ tất cả hoàn toàn dư thừa, nhưng cẩn thận thì có bao giờ là thừa đâu.

Tôi ngồi lên xe đạp, đạp về, đang có gió lớn, đến khi gió ngừng thổi, bụi đất có thể che giấu tất cả dấu vết.

Còn chưa tới nhà, trời đã tối hẳn. Tôi đi trả lại xe đạp cho Tiểu Ba, cặp sách và xe đạp của tôi đều ở chỗ anh ấy. Tuy tôi chưa đưa chìa khóa cho anh, nhưng việc mở một cái khóa xe đạp, chắc hẳn không thể làm khó anh.

35. Chương 16 .2 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 16 part 2

Anh nhìn tôi nói: “Hôm nay cảnh sát lật tung trường trung học cơ sở lên, nghe nói ngay cả toilet cũng không bỏ qua, Trương Tuấn, Hắc Liêm bị mang đi, nghe nói đang bị cách ly để thẩm vấn.”

Tôi không hé răng, Tiểu Ba thấy tôi im lặng, biết tôi sẽ không nói, anh thờ ơ nói: “Năm nay là năm tập trung đàn áp, dù làm gì cũng cần xem xét đến hậu quả trước.” Anh đưa cặp sách cho tôi, “Về nhà nhanh lên, chắc mẹ em đang sốt ruột lắm

Tôi nhìn anh ấy cười cười ý xin lỗi, ngồi lên xe rồi đạp vội về nhà.

Tôi không biết người khác làm việc xấu sẽ có phản ứng gì, dù sao tôi cũng không có phản ứng bất thường nào, vẫn ăn cơm như bình thường, vẫn xem TV như bình thường, thậm chí còn đọc truyện trinh thám của Agatha Christie như bình thường nữa, sau đó tôi mới lên giường ngủ.

Nằm trên giường, nghĩ đến Trương Tuấn, rồi cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, lại đột nhiên bừng tỉnh, cả người ướt mồ hôi lạnh, trong mơ, Trương Tuấn bị nhốt trong ngục giam, vô số song sắt vây quanh, cái lạnh thấu xương len lỏi trong không khí.

Tôi túm chặt chiếc chăn, trợn tròn mắt ngăn người, không dám nhắm mắt, bởi vì cứ nhắm mắt là lại hiện lên hình ảnh đáng sợ trong giấc mơ.

Sáng sớm ngồi dậy, tôi vẫn đi đến trường học như bình thường, thần sắc của mọi người đều rất kỳ lạ, chắc rằng việc ngày hôm qua làm họ chấn động lắm.

Tuy đã từng thấy cảnh sát thực hiện nhiệm vụ trên TV nhiều lần, nhưng khi nó xuất hiện ngay bên cạnh mình, mọi người cũng không thể dễ dàng thích ứng.

Quan Hà hỏi tôi: “Hôm qua cậu đi đâu thế?”

“Cô bạn hàng tháng của tớ đến thăm, quần bị bẩn, nghĩ dù sao cũng không có tiết, nên tớ chạy về nhà luôn.”

Quan Hà đồng tình nói: “Làm nữ sinh thực phiền toái.”

Tôi gật đầu.

Quan Hà nhỏ giọng nói: “Cậu đã nghe thấy gì chưa? Trương Tuấn bị cục công an bắt đi rồi.”

“Sao? Thả nào thấy ai cũng kỳ lạ, tại sao thế?”

“Không biết. Giáo viên kiểm tra tất cả cặp sách, ngăn bàn của học sinh, còn gọi rất nhiều người thân quen với Trương Tuấn và Hác Liêm ra hỏi riêng.” Quan Hà ngơ ngác, có chút xuất thần, thật lâu sau, cô ấy mới thấp giọng nói tiếp, “Đồng Văn Châu ở gần nhà tớ, thỉnh thoảng chúng tớ cũng đi về cùng nhau. Lúc tan học ngày hôm qua, tớ nhìn thấy Đồng Văn Châu khóc, trước đó tớ có...” Cô ấy muốn nói lại thôi, tôi lắng lắng nhìn cô ấy, rốt cuộc cô ấy cũng quyết định tin tưởng tôi, “Tớ nghe nói Hác Liêm hút thuốc phiện. Đồng Văn Châu từng nhiều lần vứt thuốc của cậu ta, cậu ta cũng hứa với Đồng Văn Châu là sẽ bỏ thuốc, nhưng cứ một thời gian sau cậu ta lại hút.”

Đồng Văn Châu và một trong những mỹ nữ của khối chúng tôi, hơn nữa lại là người Mông Cổ, giỏi ca múa, các cuộc thi văn nghệ hàng năm của lớp đều do cô ấy phụ trách, vì thế cô ấy cũng khá nổi tiếng trong khối chúng tôi, nhưng còn cậu Hác Liêm kia, tôi chỉ nghe nói cậu ta là bạn trai của Đồng Văn Châu, từng bị đúp, dường như cậu ta cũng là người thành thật, không gây náo loạn bao giờ, có điều cậu ta cụ thể là người như thế nào thì tôi cũng không rõ lắm. Chuyện này thật đúng với câu nói —— chó sủa là chó không cắn, nam sinh giỏi hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, nổi danh là học sinh hư nhất trong trường thì thực ra cũng không phải là người tệ nhất. (Tiểu Dương: chó sủa là chó không cắn: nghĩa đen thì rõ rồi, nghĩa bóng đại khái là những chuyện chỉ hô hào lớn tiếng, chứ thực ra chả làm được gì, cậu Hác Liêm kia không có tiếng tăm gì nhưng thật ra lại rất hư.)

“Trương Tuấn và Hác Liêm có quen nhau không?”

“Không quen, Trương Tuấn cũng thân quen với Đồng Văn Châu, nhưng không có quan hệ gì với Hác Liêm.”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, vậy là tốt rồi.

Sau đó, cô giáo Ngô lại hỏi tôi, ngày hôm qua sau khi phỏng vấn xong, vì sao tôi không về lớp học giờ tự học, tôi cũng nói lý do như trên với cô ấy, gặp phải chuyện đặc biệt, hơn nữa tôi vẫn thường vô tổ chức, vô kỷ luật, nên lần này không xin phép mà đã biến mất, cô Ngô cũng cho rằng đó là chuyện hoàn toàn bình thường.

Tôi học trên lớp như không có chuyện gì, ngày hôm đó, tôi để ý tất cả những tin đồn nhảm, khát vọng nghe ngóng được chút tin tức về Trương Tuấn, nhưng mấy tin tức của đám bạn càng ngày càng mơ hồ. Lúc thì nói Trương Tuấn hút thuốc phiện, lúc lại nói cậu ta buôn lậu thuốc phiện. Tuy tôi không biết rốt cuộc Trương Tuấn đi theo Tiểu Lục làm cái gì, nhưng tôi tin vào trực giác của mình và phán đoán của cô giáo Cao, cậu chẳng phải là người cứ để nước chảy bèo trôi, thuốc phiện là cái gì vậy, chắc chắn cậu hiểu rất rõ, tôi không tin cậu có thể dính vào.

Hết ngày này đến ngày khác, Trương Tuấn vẫn bị nhốt trong cục công an, tôi bắt đầu lo lắng, nhưng không dám tỏ thái độ gì về mặt nhất định phải bình thường như mọi khi, sau đó, tôi mới biết, năm ấy mình đứng trên bàn đánh bóng bàn, dưới những ánh mắt chăm chú của mọi người, mà vẫn phải buộc mình tươi cười thực ra cũng không có gì.

Mỗi tối xem tin tức luôn có những tin về các cuộc đàn áp trên cả nước, trước kia, nhìn thấy những tin đó, cảm thấy nó cách mình rất xa, mà lúc này, lại có cảm giác như tim mình bị một con dao mỏng và sắc đâm vào.

Hai tuần sau, bắt đầu thi giữa kỳ, Trương Tuấn vẫn chưa về. Thi giữa kỳ xong, trong khi đang chờ đợi kết quả, cậu mới trở về.

Ở trong hành lang, khoảnh khắc nhìn thấy cậu, rốt cuộc con dao đâm vào tim tôi cũng được lấy đi. Trong lòng có vui có buồn, gió nổi mây tan, nhưng trên mặt lại không có một chút biểu tình nào, vẫn bình thường như mọi ngày, đi lướt qua người cậu ấy, vào lớp học. Trương Tuấn chắc đã bị “giáo dục” rất nhiều ở cục

công an, lộ rõ vẻ mặt tiêu tụy, dưới cằm còn mọc cả râu, dường như cậu cũng không để ý người ngoài nghĩ thế nào.

Tuy Trương Tuấn đã trở lại, nhưng vẫn không để ý đến tôi, tôi cũng không để ý đến cậu.

Thành tích thi giữa kỳ của tôi là thứ hai mươi, nhảy lên đứng giữa lớp. Yêu cầu của bố mẹ với tôi cũng không cao, nên thấy tôi tiến bộ họ cũng vui vẻ, có điều cô giáo Ngô vẫn buồn bực, đây là lớp 9 đầu tiên cô chủ nhiệm, khi cô nhận lớp này, tôi được nhắm là người sẽ mang lại vẻ vang cho cô, giúp cô có chỗ đứng vững chắc ở trường Nhất Trung này, mà giờ đây, tôi lại làm cô ấy rất thất vọng.

Thành tích thi giữa kỳ của Tiểu Ba cũng không tệ, xếp theo thành tích của cả khối thì anh đứng thứ bốn mươi chín.

Lại một vài tuần trôi qua, có một ngày, tôi đang cưỡi xe đạp về nhà, đột nhiên có một người đi bên cạnh. Tôi nhìn sang, hóa ra là Trương Tuấn, không để ý. Muốn rẽ sang một con đường khác, cậu lại chặn xe tôi, không cho rẽ, tôi chỉ có thể tiếp tục đạp theo cậu.

Cậu dẫn tôi đến bờ sông, dừng xe đạp, hỏi: “Cái đó đâu?”

“Vứt rồi.” Tôi nói, tôi ngồi lên xe định đi, cậu túm tôi lại: “Tôi không nói đùa với cậu đâu, trả cái đó cho tôi.”

“Tôi nói vứt là vứt, cậu có bản lĩnh thì đi mà tìm ở nhà máy xử lý rác ấy.”

“Cái đó có chủấy về, người đó sẽ rất tức giận.”

Tôi cười lạnh: “Ôi! Tôi sợ quá! Cậu đi nói với hắn, bảo hắn đến chỗ tôi mà tìm!”

Cậu nhìn tôi chằm chằm, tôi héch cằm, cũng nhìn cậu. Who sợ Who?

Cậu trầm mặc một lúc, hỏi: “Cậu muốn thế nào, có nhớ vứt nó ở đâu không?”

Tôi nhìn cậu, không nói lời nào.

Giọng điệu của cậu nhẹ nhàng hơn: “Nếu không trả lại cái đó, tôi sẽ bị phiền toái.”

Tôi lạnh lùng nói: “Tôi thấy cậu cầm cái đó mới có phiền toái đấy, điều 125 của “Bộ luật hình sự nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa” quy định rất rõ ràng: lưu trữ vũ khí, đạn dược, chất nổ bất hợp pháp, sẽ bị 3-10 năm tù; các trường hợp nghiêm trọng, sẽ bị xử hơn mười năm tù, tù chung thân hoặc tử hình!”

Cậu trầm mặc nhìn tôi một lát, không nói gì, nhưng thật ra lại nở nụ cười, từ khi gặp chuyện không may tới nay, lần đầu tiên tôi thấy cậu cười.

Tôi có loại thất bại như đàn gảy tai trâu, mạnh mẽ gỡ tay cậu khỏi xe đạp rồi đạp đi, cậu vội vàng túm lấy yên sau xe đạp, kéo tôi lại.

Cậu suy nghĩ, nói: “Tôi bị giam ở cục công an hơn hai tuần, nên có nghĩ cũng không muốn nghĩ sau này phải vào đó lần nữa, đã vào đó một lần rồi, cảm giác ở đó rất tồi tệ, lúc ấy thực sợ hãi.”

“Ý của cậu là cậu hối hận về những chuyện đã làm trước đó?”

Cậu không hé răng. Tôi nhìn cậu một lúc, nói: “Lên xe.”

Cậu lập tức lấy xe đạp của mình, tôi dẫn cậu đến chỗ chôn khẩu súng, đào lên.

Cậu muốn lấy súng, tôi lại co tay vào, nắm chặt súng, hỏi: “Bên trong có đạn không?”

Cậu gật đầu.

“Cậu biết dùng không?”

Cậu lại gật đầu.

“Dùng như thế nào? Trên TV nói là có cái chốt gì đấy, chỗ

Cậu mỉm cười nói: “Súng này bấm hai lần vào cò súng, không có cái gọi là chốt mà cậu nghe trên TV, nên cậu mạnh tay bấm hai lần vào cò súng, đạn sẽ bắn ra.”

Tôi học tư thế ngắm bắn trên TV, nhắm họng súng vào người cậu, cậu cười nói: “Cái này không phải trò đùa.”

Tôi hỏi: “Cậu thích ăn cái gì nhất?”

Cậu kinh ngạc nhìn tôi, tôi dùng ngón trỏ đè mạnh hơn vào cò súng, nghiêm túc nói: “Trả lời tôi!”

“Cá kho tộ.”

“Thích bố mẹ không?”

“Không thích.”

“Thích anh rể nào nhất?”

“Anh rể hai.”

Tốc độ hỏi của tôi càng lúc càng nhanh, cậu cũng trả lời càng lúc càng nhanh.

“Thích chị nào nhất?”

“Chị tư.”

“Người biết ơn nhất là ai?”

“Cô giáo Cao.”

“Người hận nhất là ai?”

“Bà.”

“Thích nhất người bạn gái nào?”

“Đều...” Ngừng lại một chút, “Bây giờ.”

Tôi làm bộ như không lưu ý, tiếp tục hỏi: “Thích nhất bạn học nào?”

“Đều giống nhau.”

“Cô gái cậu thích nhất là ai?”

Cậu cười, tôi tức giận quơ quơ khẩu súng: “Đừng cười! Không thấy tay tôi đang cầm súng à?”

“Không phải cậu vừa hỏi à? Là bạn gái bây giờ”

Tôi lại hỏi mấy vấn đề linh tinh nữa, khi hỏi xong toàn bộ, tôi ném khẩu súng cho cậu: “Lau sạch dầu vân tay của tôi đi, cậu mà phải vào ngục giam thì đừng có kéo tôi vào, nếu không có biến thành quỷ tôi cũng trả thù cậu.” Đứng lên, xoay người bước đi, cậu đứng sau tôi gọi: “La Kì Kì.”

Tôi quay đầu, cậu đi đến trước mặt tôi, hai tay giơ súng lên, kéo khóa nòng, nghe thấy một tiếng vang nhỏ. Cậu chĩa súng vào huyệt thái dương của tôi, nói: “Vừa rồi tôi quên dạy cậu một động tác, bây giờ viên đạn mới tiến vào nòng súng, bấm hai lần mới bắn đạn ra được.”

Tôi hừ một tiếng trong lỗ mũi, khinh thường nói: “Cậu dám nổ súng thì có ma!”

Vừa nói xong, chợt nghe thấy cậu bấm nhẹ vào cò súng, thân thể tôi không chịu nghe không chế, run lên một chút, ánh mắt cậu lạnh như băng, mà nòng súng để ở huyệt thái dương của tôi càng lạnh buốt hơn, lần đầu tiên tôi hiểu nhiều người gọi cậu là “anh Tiểu Tuấn” là hoàn toàn có lý do.

Nhiều khi, một việc nào đó xảy ra quá nhanh, rất nhiều người sẽ nổi lên lòng dũng cảm trong thoáng chốc, nhưng đôi lúc, gặp phải những việc có thể thông thả suy nghĩ, tính toán, sẽ có hai cảm giác hoàn toàn khác nhau, dũng khí không phải được ngưng tụ theo thời gian, mà nó tiêu tan theo thời gian.

Bây giờ cảm giác của tôi chính là như vậy, nòng súng lạnh giá thấm từ huyệt thái dương của tôi vào bên trong cơ thể, lúc đầu tôi còn cười nhạt, nhưng dần dần cũng tin cậu có thể nổ súng, thậm chí trong lòng còn nhanh chóng phân tích, cho dù cậu giết tôi, cũng không ai hay biết. Đầu tiên, tôi và cậu không thường đi cùng nhau, ba năm nay gần như chúng tôi không nói chuyện gì với nhau; tiếp theo, không có bất cứ ai

biết tôi giúp cậu giấu súng, càng không ai biết tại sao tôi lại ở vùng ngoại ô hoang vu này, cậu hoàn toàn không có động cơ giết tôi; còn nữa, chỉ cần cậu giết tôi, đem thi thể đến chỗ khác, có thể dễ dàng hướng cảnh sát điều tra theo hướng khác, mà tôi tin khả năng phá án của cảnh sát thành phố tôi không thể bằng được khả năng phá án trong truyện trinh thám dưới ngòi bút của Agatha Christie... “Đến lượt tôi hỏi cậu, tôi hỏi một câu, cậu lập tức trả lời một câu, không được do dự.” Tiếng nói của cậu cắt đứt đoạn phân tích logic của tôi, tôi chỉ có thể chăm chú lắng nghe câu hỏi của cậu.

“Cậu thích ăn cái gì nhất?”

“Thịt dê nướng.”

“Thích bố mẹ không?”

“Không thích.”

“Thích em gái không?”

“Không thích.”

“Người thích nhất là ai?”

“Ông ngoại.”

“Ông ấy ở đâu?”

“Đã mất rồi.”

“Người biết ơn nhất là ai?”

“Cô giáo Cao.”

“Người hận nhất là ai?”

“Cô giáo Triệu.”

“Hứa Tiểu Ba là bạn trai của cậu à?”

“Không phải.”

“Cậu yêu Hứa Tiểu Ba không?”

“Không yêu.”

“Người bạn tốt nhất của cậu là ai?”

“Hiếu Phi.”

Cậu nhìn tôi, không hỏi gì nữa. Giọng tôi khô ráp, hỏi: “Cậu hỏi xong chưa?”

Cậu hạ súng xuống, tôi lập tức chạy đến bên xe đạp của mình, ngồi lên xe, dùng toàn bộ sức lực đạp đi, thậm chí mau chóng thoát khỏi cậu.

36. Chương 17 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 17

Chương 17

Vất vả trả giá không tính là gì

Chờ đợi mòn mỏi cũng không tính là gì

Chỉ cần mọi chuyện qua đi

Tất cả lại có thể như ý muốn của chúng ta.

Có điều

Cuộc sống vốn là một vở hài kịch

Cái giá chúng ta phải trả và những điều chúng ta nhận được thật sự không cân xứng.

Tình mới chớm mà đã sâu

Lại đến hội diễn văn nghệ hàng năm của trường, hai tiết mục của lớp tôi là một tiểu phẩm do Tổng Thành phụ trách, một t khác là kéo đàn nhị của Quan Hà. Quan Hà mời tôi cùng tham gia với cô ấy, tôi sốc, cười cười: “Không được đâu, tớ không có tế bào văn nghệ.”

Quan Hà cười nói: “Cậu chỉ cần hát theo tiếng nhạc, cũng giống hát karaoke thôi mà.”

Tôi vẫn lắc đầu, cô ấy lại phân tích cho tôi những lý do sâu xa: “Sắp đến kỳ thi rồi, sau kỳ thi, không biết chúng ta có thể học cùng trường không, cho dù được học cùng một trường, cơ hội học cùng lớp của chúng ta cũng rất ít. Có lẽ theo thời gian, tớ và cậu sẽ trở thành hai người xa lạ, tớ muốn để lại chút kỷ niệm trong một năm chúng ta ngồi cùng bàn này, có lẽ đến một ngày, khi cậu xem con gái mình biểu diễn ca múa ở trường, cậu sẽ chợt nhớ đến tớ, nhớ rằng mình đã từng hát với một cô bạn. Vào cấp Ba, tớ sẽ chuyên tâm học tập, không tham gia những hoạt động văn nghệ nữa, đây có thể coi là lần cuối cùng tớ biểu diễn ở thời học sinh, tớ muốn nó đặc biệt một chút, đây là món quà tớ tặng ỉnh, cũng là món quà tốt nghiệp tớ tặng cậu.”

Lời của cô ấy thật suốt mướt chết người như văn Quỳnh Dao, nhưng trong khi giấy chết, không ngờ tôi đã bị rung động, tôi nói: “Đến lúc đó mà mặt mặt xấu hổ, cậu cũng đừng trách tớ đấy.”

Quan Hà hiểu tôi đã đồng ý, cười nói: “Không sao, không tính đến chuyện giải thưởng.”

Trương Tuấn nhìn như buông thả, thường xuyên nghỉ học, các giáo viên đều thầm nghĩ sẽ có lúc cậu bị cảnh sát “hỏi chuyện”, vì thế ngay cả một tờ đơn xin nghỉ học cũng không cần.

Khi Trương Tuấn ở trường, vẻ mặt luôn buồn bã, bộ dáng như đang suy tư chuyện gì đó, tôi nghi cho dù cậu không ở đồn cảnh sát, cũng đã nghĩ đến mình phải trả lời câu hỏi của cảnh sát như thế nào. Bây giờ vấn đề cậu gặp phải cũng không dễ dàng hơn trước, có lẽ việc cậu làm không nhiều lắm, nhưng việc biết đến lại không ít, cuối cùng có nên nói đến chuyện nghỉ học hay không, chẳng phải là một lựa chọn dễ dàng gì.

Trương Tuấn vẫn là Trương Tuấn trước đây, vẫn ủ ủ rũ rũ, nhưng mấy tên ma vương ở lớp 9-7 đã nhìn cậu bằng con mắt khác, trong giờ tự học đều rất trật tự, trong giờ học chính đều ngoan ngoãn hơn, dù sao, đột nhiên, Trương Tuấn có được lực uy hiếp đặc biệt.

Hác Liêm vẫn chưa đến trường, tuy học sinh biết nhiều tin đồn nhất cũng không rõ tin tức về cậu ta, nhưng mọi người đều phán đoán ra, chuyện cậu ta phạm phải nghiêm trọng hơn Trương Tuấn rất nhiều.

Đồng Văn Châu thường đến tìm Trương Tuấn, không phải lúc Trương Tuấn đang suy tư gì đó, nhất định là đang ở cùng cô ấy.

Mọi người thường xuyên thấy Trương Tuấn và Đồng Văn Châu ở cạnh nhau, nhưng lại không thấy cậu và cô bạn gái Trần Diệc Nam ở bên nhau. Tôi có một loại cảm giác, Trương Tuấn hẳn là vừa bị cô ấy đá. Quả nhiên, không lâu sau, trường cấp Ba truyền đến tin tức, Trần Diệc Nam đã chia tay với Trương Tuấn, cách chia tay của cô nàng này cũng cực giống với hai cô nàng trước, vô cùng văn nghệ, cực kỳ phù hợp với chờ mong của đại chúng thanh thiếu niên mê văn nghệ.

Vào một ngày, bọn Tổng Thần đang thảo luận về lời kịch, tôi và Quan Hà đang bàn xem nên hát bài nào, tiếng ồn ào trong hành lang đột nhiên biến mất, mấy nữ sinh chạy vào, thật có lỗi hỏi: “Có thể nghe đài một lúc không?”

Chúng tôi đều buồn bực gật đầu, cho rằng trong trường có sự kiện đột xuất nào đó, ban lãnh đạo nhà trường muốn nói chuyện.

Mấy cô bạn ấy mở đài lên, lập tức nghe thấy giọng nói tràn ngập tình cảm, quanh quẩn trong phòng học của người chủ trì: “Sau đây là bài hát mà phát thanh viên tiên nhiệm Trần Diệc Nam của trường dành

tặng cho người bạn tốt Trương Tuấn của mình, bạn ấy muốn nói với cậu ba câu. Câu đầu tiên Cảm ơn cậu, câu thứ hai Tạm biệt', câu thứ ba 'Xin lỗi. Tiếp theo chúng ta hãy cùng thưởng thức giọng ca của nữ ca sĩ HongKong Trần Thực Hoa với bài hát “cuồn cuộn hồng trần”” [1]

“Ban đầu, anh vô tình

Không giống thiếu nữ như em

Giữa chốn hồng trần tình duyên

Chỉ vì sinh mệnh vội vàng không thể giằng co

Tưởng rằng đó là lỗi lầm trong kiếp này

Hay nhân quả truyền lưu từ kiếp width=“48” align=“justify”>Cả cuộc đời

Cũng không có được dù chỉ một khoảnh khắc âm dương trao đổi

Đến dễ dàng mà ra đi lại khó khăn

Nhiều thập kỉ qua đi

Chia tay và gặp gỡ đều gian khổ

Yêu và hận thành nỗi sầu thiên cổ

Nó là một phần trong trái tim anh

Nó vẫn thắt chặt trái tim em

Chỉ vì chuyển biến của trần thế, mây mưa thất thường mà ta phải đối mặt

Đến dễ dàng mà ra đi lại khó khăn

Nhiều thập kỉ qua đi

Chia tay và gặp gỡ đều gian khổ

Yêu và hận thành nỗi sầu thiên cổ

Vì vậy, anh không muốn ra đi

Khi anh muốn tạm biệt đã không gặp được em nữa

...”

Tôi thường ra vào quán karaoke, vậy mà đây mới là lần đầu tiên được nghe bài hát này. Lời ca tiếng hát thật dễ nghe, có thể tưởng tượng được “nó là một phần trong trái tim anh, nó vẫn thắt chặt trái tim em” là Trần Diệc Nam, “Vì vậy, anh không muốn ra đi, khi anh muốn tạm biệt đã không gặp được em nữa” là Trương Tuấn —— trong ca khúc tràn đầy tình cảm xót thương này, tôi còn nghe ra được cả niềm vui, vẫn đang cười không ngừng, Quan Hà cũng cắn môi cười.

Có nữ sinh ở ngoài hành lang kêu lên: “Trương Tuấn ở ngay dưới tầng, cậu ấy cũng nghe được.”

Người trong phòng đều ào ào kéo nhau chạy ra hành lang, hoặc ngó đầu ra cửa sổ nhìn, Quan Hà cũng kéo tôi ra ngoài.

Dưới bóng cây bạch dương, trên sân trường lát xi măng, Trương Tuấn và Đồng Vân Châu đang sóng vai bước đi, chiếc loa to trong sân trường đang vọng ra tiếng hát, chiếc loa nhỏ trong phòng cũng đang vọng ra tiếng hát, nghiêm nhiên trở thành một bản hợp xướng.

“... Đến nay thế gian vẫn còn tiếng thì thầm mơ hồ, đi theo truyền thuyết đôi ta, đến dễ dàng mà ra đi lại khó khăn, nhiều thập kỉ qua đi, Chia tay và gặp gỡ đều gian khổ, yêu và hận thành nỗi sầu thiên cổ...”

Không thấy rõ biểu tình của Trương Tuấn, chỉ thấy cậu và Đồng Vân Châu dừng bước một chút, xoay người đi theo hướng ra ngoài trường học, chắc rằng cậu cũng đoán được trên hành lang của trường, đang có cả đồng người chờ nhìn thấy mình.

Các nữ sinh nghe thấy bài hát này, rất cảm động, miên man bất định, khe khẽ nói nhỏ, chỉ trong nháy mắt trong đầu đã diễn ra kịch bản tam giác tình yêu giữa Trương Tuấn, Trần Diệc Nam và Đồng Vân Châu, à, còn có cả nhân vật phụ bên ngoài là Hác Liêm nữa, tứ giác tình yêu lưu luyến.

Quan Hà khoát tay lên bờ vai tôi, cười đến run rẩy cả người, tôi vốn đã cười, nhưng đang cười thì đột nhiên nhớ ra, thực ra còn một nhân vật phụ bên ngoài nữa —— Quan Hà, và một nhân vật qua đường Giáp chính công —— La Kì Kì. (nhân vật qua đường Giáp: trong tiểu thuyết Trung Quốc, khi nói về nhân vật qua đường, thường để là: người qua đường Giáp, rồi đến người qua đường Ất/Bính/Đinh.)

Trên mặt vẫn cười, trong lòng lại tràn ngập nỗi chua xót. Nữ sinh có thể nhẹ nhàng vẫy tay nói tạm biệt với Trương Tuấn là may mắn cỡ nào chứ, tại sao tôi không muốn nói lời tạm biệt?

Tình cảm ở tuổi này vốn là nên thay đổi thất thường như thời thanh xuân, thích, là trong nháy mắt; không thích, cũng là trong nháy mắt. Có thể vì một nụ cười bên khung cửa sổ của một anh chàng mà thích, cũng có thể vì một câu nói không thích của anh ta; có thể vì một ánh mắt của anh ta, cũng có thể vì một hành động của anh ta mà không thích... Các bạn học xung quanh thật sự là như vậy, học kỳ này thích A, sang học kỳ sau có lẽ sẽ thích B, một bên thất tình, một bên yêu say đắm, nhưng vì sao tôi lại không như vậy? Cũng đã mấy năm qua đi, tôi vừa quyết tuyệt mặc kệ Trương Tuấn, vừa luôn chú ý tới cậu, vì cậu mà đau lòng, vì cậu mà khổ sở.

“Tiếp theo sẽ là phần thơ ca, hôm nay, bài thơ được gửi đến các bạn là...”

Tôi đi vào phòng học, kéo chốt, tắt đài, nói với Quan Hà: “Hay là chúng mình hát bài này đi, nghe giọng điệu cũng không cao lắm.”

“Đến khi cả hội trường cười ồ lên, Trương Tuấn sẽ đi tìm chúng ta tính sổ đó.”

“Sợ cậu ấy à? Chẳng lẽ cậu ấy còn không phải nhân vật giải trí ọi người? Năm nay quả thực cậu ấy còn có tính giải trí hơn cả ngôi sao ấy, phim gangster của HongKong, tiểu thuyết Đài Loan của Quỳnh Dao, tớ thấy chúng mình nên ban phát cho cậu ấy Giải thưởng cao nhất của Lương Ngạn Tam Địa.” (Lương Ngạn Tam Địa: Trung Quốc, Đài Loan, Hong Kong.)

Bọn Tổng Thần, Lí Sam đứng cạnh nghe thấy mấy câu của tôi, đều cười ha hả.

Quan Hà cười nói: “Không hổ là cao thủ thi biện luận! May là tính cách cậu không hiếu thắng, nếu không ai có thể cãi nhau âm ỉ với cậu mà thắng được? Bị cậu nói móc tức điên lên mà vẫn không nhìn được cười.”

“Chúng mình hát bài này nhé? Cho dù không thể cười, cũng có thể mượn uy của Trương Tuấn, làm cho cả hội trường đều cười vui.”

Quan Hà cười đến không thở nổi: “Không được, chủ nhiệm mà tổng duyệt, sẽ bị loại mất, chủ nhiệm của chúng ta ghét nhất là văn hóa Đài Loan và Hong Kong lưu hành trong trường học, may mà hiệu trưởng trường Nhất Trung không phải là thầy ấy, nếu không trường ta sẽ chẳng khác gì cái trại tập trung.”

Tôi nghiêm túc nói với cô ấy: “Nhưng mà cậu đừng có chọn bài hát cách mạng cho tớ đấy, tớ không hát nổi đâu; cũng đừng là bài hát dân tộc, tớ lại càng không hát nổi.”

Quan Hà sầu lo gật đầu.

Tôi tạo niềm tin ình, với cách suy nghĩ của cô ấy, tốt nhất là không nghĩ ra được gì, buông tha

Sấm sét giữa trời quang

Vì đang là giai đoạn cấp tốc để Tiểu Ba chuẩn bị thi vào đại học, nên việc học vô cùng nặng nhọc, và vì tôi muốn chuẩn bị cho hội diễn văn nghệ với Quan Hà, nên cũng lâu rồi tôi không đi tìm Tiểu Ba.

Thứ hai hàng tuần, trường học đều tổ chức nghi thức chào cờ trang nghiêm. Trường trung học phổ thông ở bên trái hội trường, trường trung học cơ sở ở bên phải quảng trường, khi chào cờ, các học sinh hướng về mặt nghiêm túc nhìn quốc kỳ, sau khi kết thúc nghi thức, hai trường đều tự tổng kết những việc trong tuần qua.

Nhưng hôm nay, vô cùng khác thường, nhà trường tập trung khối cấp Ba và khối cấp Hai lại, hiệu trưởng bắt đầu nói chuyện.

“Trong tương lai, nhà trường nhất định phải tăng cường việc giáo dục phong cách học tập. Gần đây trường ta xảy ra một vài sự việc nghiêm trọng, nó nghiêm trọng đến mức đã ảnh hưởng đến danh dự của trường Nhất Trung chúng ta, nhà trường quyết định xử lý nghiêm túc, vì vậy tôi quyết định xử phạt những học sinh sau đây.”

Phó hiệu trưởng chịu trách nhiệm về kỷ luật đạo đức cầm một tờ danh sách, bắt đầu thông báo: “Quyết định xử phạt học sinh Hác Liêm ở lớp 9-3, hủy học bạ, cưỡng chế đuổi học; quyết định xử phạt học sinh Trương Tuấn ở lớp 9-7, chịu quản giáo nửa năm; quyết định xử phạt học sinh xxx khối lớp 10, quyết định xử phạt học sinh xxx khối lớp 11...”

Tôi không muốn nghe chút nào, đột nhiên nghe thấy, “Quyết định xử phạt học sinh Hứa Tiểu Ba ở lớp 12-6, hủy học bạ, cưỡng chế đuổi học...”

Tôi ngây dại cả người, không thể tin lời mình vừa nghe thấy, nhất định tôi nghe nhầm rồi! Khẳng định đó là người có tên phát âm tương tự anh ấy!

Hiệu trưởng lại bắt đầu phát biểu, tôi thầm nghĩ chạy lên giảng lấy tờ danh sách trong tay họ, đợi mãi mới kết thúc buổi lễ chào cờ dài dòng khác thường này, tôi lập tức chạy ra chỗ bảng thông báo của trường, chữ đen trên nền bảng trắng ghi rất rõ ràng.

Thật sự là Tiểu Ba!

Tôi không lên lớp, xoay người định rời đi, Quan Hà nhìn thấy hành động của tôi, nhắc nhở tôi: “Hiệu trưởng đã lên tiếng, các chủ nhiệm lớp cũng đều bắt đầu quản chặt kỷ luật, cậu đừng để ngã vào hang.”

Tôi không để ý đến cô ấy, chuồn ra khỏi trường từ cửa phụ, gọi ngay xe kéo, đến quán karaoke.

Cửa chính của quán đóng chặt, tôi gõ cửa mãi mà không có ai ra mở, tôi chỉ có thể đến “Bên Dòng Nước”, nhưng không ngờ ở “Bên Dòng Nước” cũng đóng kín cửa.

Tôi lo lắng đến mức gõ đập thật mạnh vào cánh cửa chính, rốt cuộc, cửa sổ bên cạnh có người mở ra, người ở bên trong thấy là tôi, bảo tôi: “La Kỳ Kỳ.”

Tôi tiến lên: “Anh Lí đâu? Tiểu Ba đâu?”

Anh ấy kéo tay tôi, đưa tôi vào: “Em đợi chút, anh đi gọi điện thoại cho anh Lí, bảo em ở đây.”

Tôi đi đi lại lại, anh ấy gọi điện thoại xong, quay lại nói: “Anh Lí nói sẽ đến đây ngay, em đợi anh ấy một lát.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh chỉ là đàn em, cụ thể thế nào anh không rõ lắm, chỉ nghe nói anh Tiểu Ba bị người báo là có thuốc phiện trong vũ trường, anh Ô Tặc bị đưa đến đồn cảnh sát, hình như anh Tiểu Ba đánh thẳng kia thành tàn tật. trước mắt anh Lí ngừng tất cả việc kinh doanh.”

Tôi ngồi phịch trên sofa, không thể nhúc nhích.

Bên ngoài có tiếng còi ô tô, anh ấy vội ra mở cửa, bảo tôi: “Anh Lí đến.”

Tôi vội vàng chạy ra, chui vào xe ngồi cạnh anh Lí, khẩn cấp hỏi: “Tiểu Ba đâu?”

Trong mắt anh Lí tràn đầy tơ máu: “Anh phái người ép nó đến nơi khác rồi.”

“Anh ấy sẽ bị kết án sao?”

“Anh đang cố gắng sắp xếp mọi chuyện với người bị thương, hy vọng hắn có thể nói với cảnh sát rằng, không thấy rõ ai đánh mình.”

“Cơ hội thành công có cao không ạ?”

“Có cửa. Anh bảo người đến vừa đâm vừa xoa thẳng đó, bố mẹ nó đều lớn tuổi, nó tàn phế đã là sự thật, thay vì nói một câu đưa Tiểu Ba vào ngục giam, không bằng nhận lấy một khoản tiền, sống nốt nửa cuộc đời còn lại. Nếu nó không thuận theo chúng ta, bây giờ chúng ta cũng không có cách nào với nó, nhưng trừ

khi nó đưa được cả đám chúng ta vào tù, nếu không, chờ qua cái năm quân chặt này, cả nhà nó sẽ phải nằm trong quan tài, anh đây chấp tất cả.”

“Vì sao Tiểu Ba phải làm như vậy? Trong vũ trường thật sự có thuốc phiện ư?”

“Em biết rõ quy củ của anh đấy, tuyệt không dính đến thuốc phiện, thuốc phiện là thứ hãm hại vũ trường, chuyện này cũng phải trách anh, anh nghĩ mấy năm nay mình luôn làm ăn có quy củ, mọi chuyện giang hồ đều không liên quan đến mình, thấy Tiểu Lục làm ăn thuận lợi, không ngờ mình lại bị kẻ hãm hại, Tiểu Ba hết đường chối cãi, vì muốn bảo vệ anh và Tiểu Ba, Ô Tặc nhận tất cả tội lên đầu mình. Mấy ngày nay anh không khống chế được cảm xúc, nói mấy câu không nên nói, nói quá nặng lời với Tiểu Ba, hơn nữa biết tin Ô Tặc khẳng định sẽ phải ngồi tù, Tiểu Ba nhất thời xúc động, liền nảy sinh tính ác.”

Tôi mờ mịt nhìn chằm chằm phía trước. Tiểu Ba không phải là người biết khắc chế lý trí sao? Không phải anh đã nói với tôi rằng thế giới bên ngoài rất lớn, không thể làm đôi cánh của mình bị thương quá sớm sao? Không phải việc anh muốn làm bây giờ nhất chính là vào đại học sao?

Tôi thì thảo nói: “Tiểu Ba bị nhà trường đuổi học rồi.”

Anh Lí buồn bã, lại an ủi tôi: “Không có gì, chỉ cần chuyện này được giải quyết, anh sẽ nghĩ cách để nó có thể thi vào một trường đại học, sang năm thi cũng được, coi như chờ em một năm.”

Đầu tôi dựa vào cửa kính, không nói lời nào.

“Kì Kì, về lớp học đi.” Xe anh Lí dừng lại trước cổng trường Nhất Trung, “Nhiều khi nghĩa khí giang hồ là dựa trên mặt mũi, nhìn đàn em của Tiểu Lục phản bội, trốn tránh trách nhiệm, chỉ muốn giành điều tốt lành, rồi sẽ có lúc, không còn ai nhận hấn là đại ca nữa. Tiểu Ba và Ô Tặc đều có thể lấy thân mình chấn đạo cho anh, và anh cũng giống chúng, chính vì vậy, em yên tâm, anh nhất định sẽ không để chúng xảy ra chuyện gì.”

Tôi không hé răng, không có gì ư? Bây giờ một người trong ngục giam, một người phải trốn đến nơi khác, cái này gọi là không có gì?

Anh Lí còn nói: “Anh biết trong lòng em khó chịu, hận không thể gánh tội thay Tiểu Ba, nhưng em thật sự không làm được gì, em chỉ cần chăm chỉ học hành ở trường, đó mới chính là sự giúp đỡ lớn nhất với bọn anh.”

Anh Lí nói lời này, gân xanh trên tay cũng giật giật mạnh mẽ.

Tôi gật gật đầu, đẩy cửa xuống xe, lại quay đầu dặn dò: “Có tin tức gì anh cũng phải cho em biết, dù là tốt hay... xấu.”

“Anh biết rồi.”

Đến cửa lớp. Vốn tưởng cô giáo Ngô sẽ phạt tôi, nhưng không ngờ cô lại để tôi đi vào.

Tôi cũng không có tâm trạng nào để suy nghĩ, trầm mặc ngồi vào chỗ của mình.

Quan Hà thấp giọng nói: “Tớ xin phép cô giáo cho cậu, nói là cô bạn hàng tháng lại đến thăm cậu, lúc tan học cô giáo mà hỏi, cậu đừng để lời đuôi nhé.”

Tôi gật gật đầu, thật ra cô ấy cũng quá lo lắng, cô giáo Ngô vô cùng tín nhiệm Quan Hà, lời của cô ấy, cô giáo tuyệt đối tin tưởng.

[1] “Cuốn cuộn hồng trần”: Có nhiều video về bài hát này, nhưng nó cũ rồi, nên mình chọn video này ới ^^.
Bài hát này cũng được đẩy chứ!

[www.youtube /watch?v=O8UL5WWHzdQ](http://www.youtube/watch?v=O8UL5WWHzdQ)

37. Chương 18 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 18 part 1

Chương 18

Luôn có những khoảng thời gian, sau khi qua đi, mới phát hiện nó còn khắc sâu trong trí nhớ.

Nhiều năm sau, đứng dưới ngọn đèn trong đêm tối, bỗng nhiên nhớ lại, sẽ lặng lẽ mỉm cười.

Những người đó, đã ngồi trên chuyến tàu của thời gian, biến mất vĩnh viễn. Trong lòng, lại có một dòng sông âm áp chảy vượt thời gian, vĩnh viễn không biến mất.

Hồi ức là mãi mãi

Tiểu Ba gặp chuyện không may làm tôi bỗng trầm tĩnh hẳn, những chuyện phản nghịch và nổi loạn trước giờ đều không còn, tôi trở nên ngoan ngoãn lạ thường, cuộc sống hàng ngày chỉ có hai địa điểm, một con đường, trường học và nhà.

Tôi bắt đầu dùng toàn tâm trí cho việc học tập, bởi vì tôi biết điều Tiểu Ba hy vọng nhất chính là, ngày nào cũng nhìn thấy tôi có thành tích học tập tốt, anh sẽ rất vui vẻ. Bây giờ tôi không thể làm gì giúp anh, đây là điều duy nhất tôi có thể làm vì anh.

Từ Hiếu Phi gặp chuyện không may rồi lại đến Trương Tuấn, cuộc sống của tôi vẫn không có mục tiêu gì, đừng nói là ghét môn tiếng Anh, mà ngay cả những môn tự nhiên như toán, lý tôi cũng học suýt đi nhiều.

Tôi dùng thời gian vài ngày để xem lại tất cả những bài trong quyển sách giáo khoa toán, lý, học lại tất cả kiến thức, nghiên cứu thật kỹ những bài ví dụ mẫu, sau đó, tôi bắt đầu mượn vài quyển sách tham khảo của Quan Hà, xem kỹ hơn những bài khó cô ấy khoanh bút đỏ vào, càng khó lại càng hứng thú, vì khi gặp phải những bài khó, sẽ một lòng nghĩ đến vấn đề đó, những lo lắng khác trong lòng sẽ tạm quên đi.

Quan Hà lặng lẽ nhìn tôi cố gắng giải từng bài tập khó, mỗi lần tôi giải ra một bài tập khó ấy, liền vút ngay tờ nháp đi, chẳng buồn giữ lại để ghi nhớ phương pháp chứng minh, nhưng cô ấy lại cất những tờ nháp đó của tôi.

Ngày nào tôi cũng cực kỳ nghiêm túc, không đọc tiểu thuyết, không đi đâu chơi, lúc nào cũng làm bài tập. Quan Hà rất ngạc nhiên, không rõ vì sao tôi lại đột nhiên thay đổi tính khí như vậy.

~~Thời gian lên lớp tôi làm bài tập, giờ giải lao, tôi chuẩn bị cho hội diễn văn nghệ, làm nhiệm vụ của khán giả, xem Tống Thần, Lí Sam tập diễn tiểu phẩm. Kịch bản gốc của tiểu phẩm là do Tống Thần viết, nhưng lời kịch cuối cùng lại là kết tinh trí tuệ của tập thể chúng tôi.

Trong quá trình tập luyện, mọi người đều liên tục chỉnh sửa, đôi lúc lại quên từ, người diễn nói lung tung, nhưng không ngờ lại mang đến hiệu quả kinh người, mọi người nhất trí hô to: “Giữ lại, giữ lại!”

Sau khi tôi và Quan Hà chọn trái chọn phải, cuối cùng cũng chọn bài “Lại thấy khói bếp” [1] của Đặng Lệ Quân, rất hợp với lứa không có giọng hát trời cho như tôi, cũng không có chữ “tình yêu” rõ ràng, không phạm vào điều kiêng kị của thầy hiệu trưởng. Lúc họ nghỉ ngơi sau khi tập xong tiểu phẩm, tôi và Quan Hà sẽ luyện hát.

Tống Thần đặc biệt không khách khí với tôi, lúc tôi hát, cậu ta cứ tỏ vẻ kêu khóc đáng thương, làm như sợ hãi lắm ấy, năm lần bảy lượt nói với Quan Hà: “Tớ muốn lòi cậu ấy vào toilet, có ai giúp tớ không?”

Quan Hà cười nói: “Tớ sẽ giúp sức với ai đó để lòi cậu vào.”

Trong tiếng cười của mọi người, tôi có cảm giác hoảng hốt, tôi dường như không giống những nữ sinh cùng trang lứa. Đọc sách, học tập, ở bên những người bạn, vui chơi nô đùa. Những lúc cười vui qua đi, tôi biết mình không giống họ, họ có thể không ưu sầu mà theo đuổi những thú vui, còn tôi sẽ nhìn ra ngoài cửa sổ và nghĩ, bây giờ Tiểu Ba đang ở đâu? Khi nào anh trở về?

Đến khi ngay cả tôi cũng thuộc được lời kịch trong tiểu phẩm của Tống Thần, hội diễn văn nghệ rốt cuộc cũng đến.

Tất cả dường như vẫn giống năm đầu tiên tôi vào trung học, nhóm tuần nam mỹ nữ của các lớp, lấy ca múa để tranh cao thấp, Lâm Lam vẫn dùng hai điệu nhảy uyển chuyển để tham gia cuộc thi, gần như có thể khẳng định lớp 9-2 sẽ giành được giải thưởng. Tuy nhiên, đối với tôi, tất cả lại không giống năm đầu tiên ấy, Đồng Vân Châu không tham gia, cũng không thấy bóng dáng của Hiếu Phi, Trương Tuấn dùng tâm sức đối phó với cảnh sát đã mệt lắm rồi, càng không thể tham gia cuộc thi

Năm năm tháng tháng, hội diễn văn nghệ vẫn diễn ra tương tự như vậy; tháng tháng năm năm, con người đã không còn như trước nữa.

Ngoài tiết mục của lớp 9-2 ra, tiết mục của lớp 9-1 cũng khá hay, tuy nhiên, nó lại không được thầy hiệu trưởng thích, bởi vì chủ đề không đủ “lành mạnh tích cực hướng về phía trước”, mà tiết mục của lớp tôi thì vô cùng đặc biệt.

Trước đây không phải chưa có lớp nào diễn tiểu phẩm, nhưng với tiểu phẩm của lớp tôi, vì có cậu thi nhân Tống Thần bày ra, kèm theo một đồng lời kịch hư cấu do cả đám nghĩ ra, chính vì vậy mà nó càng khác lạ hơn.

Tống Thần đưa tên mọi người trong lớp tôi vào lời kịch, biên diễn thành câu chuyện xưa, đương nhiên, lời thoại trong đó có đóng góp trí tuệ của cả nhóm chúng tôi. Tống Thần lại biên diễn rất có phong cách hậu hiện đại, vô li đầu và giải cấu trúc [2] (cho dù lúc ấy, chúng tôi căn bản không biết cái gì gọi là hậu hiện đại, vô li đầu, giải cấu trúc), hình tượng nhân vật trong tiểu phẩm này vô cùng bỉ ổi, hơn nữa trang phục lại vô cùng thảm hại, ví dụ như, đội mũ lông phong [3] giả làm Hồ Hán Tam, mặc áo đỏ, tóc vuốt keo bóng loáng đến ruồi bọ cũng bị trơn ngã là Lưu Đức Hoa, áo cánh dơi đỏ chói là Quách Phú Thành...

(Hồ Hán Tam: ông là diễn viên điện ảnh.)

Đúng hôm trước ngày diễn, Ngụy Lão Tam sắm vai Hồ Hán Tam lại bị ốm, dưới sự cố bất đắc dĩ đó, ánh mắt của cả đám nhắm thẳng vào tôi và Quan Hà, vì hai đứa chúng tôi đã làm khán giả xem chán chê rồi, không ít lời kịch biến thái trong đó là đóng góp của chúng tôi, không thể tìm “diễn viên thay thế” nào thích hợp hơn, Quan Hà dựa trên tinh thần “bạn hy sinh còn tôi hưởng lợi” lập tức nói: “Tớ không diễn được đâu, La Kì Kì thì không thành vấn đề.”

Dưới sự phản đối không hiệu quả của tôi, Tống Thần chụp cái mũ lông phong màu lục quân lên đầu tôi, Lí Sam dán vô số mảnh vá lên cái áo Tôn Tru Sơn tôi phải mặc, những người khác túm tôi đi thay quần, đeo giày, bộ quần áo ghê tởm vốn là của Ngụy Lão Tam mà giờ lại chuyển hết lên người tôi, tuy Lão Tam gầy yếu, nhưng vóc dáng rất cao, tới 1m8, còn tôi chỉ cao 1m63, tôi phải cuộn hai vòng ống quần mới không bị quét đất.

Mọi người nhìn tạo hình của tôi, đều cười đến nổi tí thì bò lăn ra đất, Tống Thần đưa chiếc gậy chống cho tôi: “Tốt lắm, cứ lên đài như thế này đi!”

Tôi ai oán lườm lườm Quan Hà, Quan Hà lại đánh giá tôi từ trên xuống dưới, cầm lấy bút vẽ lông mày, vẽ hai đường râu cá trê ngoài miệng tôi.

Cả đám đều vừa cười vừa vỗ tay, vô cùng hài lòng với nét bút của Quan Hà.

Lí Sam cười nói: “Bộ dạng này dù thế nào Quan Hà cũng không chịu diễn, La Kì Kì cậu phải diễn thôi!”

Tôi không diễn thì có thể làm được gì chứ?

Tôi bắt đầu thâm nhăm lại lời kịch, vì tiểu phẩm này, mọi người đều bỏ ra rất nhiều tâm huyết, nếu không tham gia, chẳng phải tôi đã bỏ phí tâm huyết của mọi người sao.

Không phải tôi đã vốn bị mang tiếng xấu sao? Tôi đã mất hình tượng từ lâu rồi, chuyện này không thành vấn đề!

Tiểu phẩm vừa bắt đầu, hội trường đã cười rộ lên, lớp trưởng Lí Sam đại nhân của chúng tôi, bình thường vốn là nam sinh khỏe mạnh lực lưỡng, rạng rỡ như ánh mặt trời, mà bây giờ biến thành tên ái nam ái nữ ẻo lả, mặc áo đỏ, eo đánh bên này lắc bên kia bước đi ưỡn ẹo, thế nên hiệu quả giải trí đúng là không hề nhỏ!

Đến lúc tôi còng lưng, chống gậy, đầu đội mũ lông phong, mặc áo Tôn Tru Sơn vá chằng chịt, run rẩy đi trên đài, vẩy vẩy tay nói với mọi người: “Chào bà con! Hồ Hán Tam tôi đã trở lại rồi!” (Hồ Hán Tam nổi tiếng với câu nói này)

Mọi người bên dưới đều cười rộ lên, giám khảo ngồi ở góc đài cũng cười nghiêng ngả.

Chốc lát sau, âm nhạc nổi lên, biến thành Quách Phú Thành hát “Yêu em không dứt”, [4] trong tiếng nhạc sống động ấy, Tống Thần đóng Quách Phú Thành, mặc áo cánh dơi, quần trắng, nhảy mạnh một cái lên

đài, dang rộng hai tay, làm một tư thế cực kỳ khoa trương, cực kỳ nhu tình, cực kỳ cool, cũng cực kỳ ghê tởm, dưới đài đã có người cười ngã khỏi ghế.

Sau đó cậu ta bắt đầu lắc hông ca hát với các giáo viên và học sinh ngồi xem: “Trong lồng ngực cất giấu một ngọn lửa, những ngày ấy thật không dễ chịu...”

Ăn theo điệu nhạc của bài “Yêu em không dứt” mà Quách Phú Thành hát, nhưng ca từ lại bị chúng tôi “biên diễn” thành nỗi đau khổ khi không thể giải được một bài tập khó.

Đáng thương ấy anh chàng “Tứ Đại Thiên Vương” bị chúng tôi biến thành những hình tượng ghê tởm, mọi người bên dưới vừa thấy kinh khủng vừa cười ha hả.

Tứ Đại Thiên Vương hồi ấy là: Lê Minh, Quách Phú Thành, Trương Học Hữu, Lưu Đức Hoa.

Mấy người chúng tôi cũng không nhịn được mím môi cười. Đã xem vô số lần rồi, nhưng lúc trước không có hiệu quả của trang phục và ánh đèn, hơn nữa tôi phát hiện, bọn Tống Thần có vẻ điên điên, đứng trên đài biểu diễn còn mang lại hiệu quả cao hơn nhiều so với ở dưới đài.

Từ nhân vật cổ đại đến ngôi sao hiện đại, toàn là những nhân vật xa xôi, có bắn đại bác cũng không tới mà lại cùng xuất hiện trong một câu chuyện, Tống Thần phát huy đến cực hạn phong cách diễn châm biếm, hết nhân vật này đến nhân vật khác, tiếng cười dưới đài mãi không ngừng.

Đang lúc mọi người cười vui vẻ, bỗng một giọng nam trung nghiêm trang vang vọng cả hội trường.

“Chuẩn bị tập bài thể dục bảy động tác, giậm chân tại chỗ, giậm! Một hai ba bốn năm sáu bảy tám, hai hai ba bốn năm sáu bảy tám, dừng! Duỗi thân vận động, chuẩn bị! Một hai ba bốn năm sáu bảy tám, hai hai ba bốn năm sáu bảy tám...”

Nhạc điệu rất quen thuộc, mỗi người mỗi ngày đều phải làm, mọi người nghe choáng váng, tưởng rằng bên trong sân khấu có gì đó trục trặc, quấy rầy chúng tôi biểu diễn. Sau đó lại thấy chúng tôi chạy hoảng loạn, vừa chạy vừa ồn ào: “Hiệu trưởng đến, hiệu trưởng đến, chạy nhanh! Chạy nhanh!”

Chúng tôi cởi quần áo, ném mũ, đúng là một đám học sinh đang nổi loạn, bị thầy hiệu trưởng “sờ gáy”, đến khi chúng tôi xiêu vẹo “giả nai” xong, lại bắt đầu tập bài thể dục trên đài, một thầy đeo kính đen, đội mũ lưỡi trai xám, lưng cong cong, chấp tay sau lưng, bước nhanh lên đài. Đó chính là dáng vẻ mà không học sinh nào của trường không biết, dáng vẻ của thầy hiệu trưởng.

Dưới đài lại bắt đầu cười vang, thầy hiệu trưởng ngồi trên bàn giám khảo, cũng tháo kính ra cười to, lúc tổng duyệt tiết mục, vì tiết kiệm thời gian, chúng tôi chỉ diễn một phần ba tiết mục, màn hay nhất ở đoạn cuối này, thầy hoàn toàn không biết.

Theo tiếng nhạc của bài thể dục, chúng tôi vẫy tay tạm biệt mọi người, đi xuống đài theo thứ tự, “thầy hiệu trưởng” là người đi sau cùng, mới đi được vào bước, lại đột nhiên quay người lại, răn dạy đám học sinh dưới đài: “Cười! Cười cái gì mà cười? Không được cười! Phải nghiêm túc! Nghiêm túc!”

Giọng Tứ Xuyên nói tiếng phổ thông, cậu ta nói hai chữ “Nghiêm túc” rất giống thầy hiệu trưởng, mọi người đều cười khúc khích, cậu lập tức chạy vào sau khán đài cùng chúng tôi.

Ngoài hội trường con đang cười, chúng tôi đứng sau màn cũng cười, người sắm vai thầy hiệu trưởng nói giọng Tứ Xuyên là Ngô Vũ, cười hì hì nói: “Không biết thầy ấy sẽ xử lý chúng ta thế nào đây.”

Mọi người đều cười, chỉ còn hơn một tháng nữa là tốt nghiệp, chúng tôi đều thoải mái không kiêng kị nhiều chuyện.

Lí Sam nói với Quan Hà: “Sau ba tiết mục nữa là đến tiết mục của các cậu rồi, các cậu đi chuẩn bị nhanh lên, biểu diễn tốt nhé.”

Chú thích:

[1] Lại thấy khói bếp của Đặng Lệ Quân: trên mạng có dịch là “còn thấy khói thuốc” hay “lại thấy khói thuốc”, mình tra từ rồi, “khói bếp” đúng hơn “khói thuốc”. Đây là ca khúc “Lại thấy khói bếp”, ca sĩ Vương Phi hát.

[www.youtube /watch?v=0QALgAy3oPI&feature=player_embedded](http://www.youtube.com/watch?v=0QALgAy3oPI&feature=player_embedded)

[2] Mấy cái chủ nghĩa này hơi khó hiểu, không hiểu cũng không sao, nói gọn là cậu Tổng Thần này biết dùng những cách gây hài để châm biếm, kịch bản của cậu có ý nghĩa.

Chủ nghĩa hậu hiện đại là một xu hướng trong nền văn hóa đương đại được đặc trưng bởi sự chối bỏ sự thật khách quan và siêu tự sự. Chủ nghĩa hậu hiện đại nhấn mạnh vai trò của ngôn ngữ, những quan hệ quyền lực, động cơ thúc đẩy; đặc biệt nó tấn công việc sử dụng những sự phân loại rõ ràng như nam với nữ, bình thường với đồng tính, trắng với đen, đế quốc với thực dân. Chủ nghĩa hậu hiện đại đã ảnh hưởng tới nhiều lĩnh vực văn hóa, bao gồm cả phê bình văn học, xã hội học, ngôn ngữ học, kiến trúc, nghệ thuật thị giác, và âm nhạc.

Tư tưởng hậu hiện đại là sự giải thoát có chủ ý từ những cách tiếp cận của chủ nghĩa hiện đại đã thống trị trước đó. Thuật ngữ “hậu hiện đại” bắt nguồn từ sự phê phán tư tưởng khoa học về tính khách quan và tiến bộ gắn liền với sự khai sáng của chủ nghĩa hiện đại.

Vô li đầu: đại khái là dùng những điều hài hước để châm biếm.

Giải cấu trúc là một trào lưu tư tưởng hiện đại trong khoa học xã hội và nhân văn, xuất hiện ở phương Tây từ những năm 60.

Giải cấu trúc hay chủ nghĩa giải cấu trúc trước hết là lí thuyết chống lại sự chuyên quyền của chủ nghĩa cấu trúc, nhưng không chỉ có thế. chủ nghĩa cấu trúc người ta giải thích các tác phẩm văn học bằng quan điểm lịch sử, hoàn cảnh xã hội, tiểu sử tác giả, hoàn cảnh sáng tác, ý đồ của tác giả... Chủ nghĩa cấu trúc ra đời chứng minh rằng ý nghĩa của tác phẩm chỉ nằm trong cấu trúc của văn bản, quan điểm lịch sử bị phớt lờ, điều đó làm cho chủ nghĩa cấu trúc trở thành kẻ thù không đội trời chung với chủ nghĩa Mác, và một thời gian dài ở các nước xã hội chủ nghĩa chủ nghĩa cấu trúc là thứ cấm kị và đối tượng phê phán liên tục. Nhưng có điều lạ lùng này. Tuy hai lí thuyết thù địch nhau, song lại giống nhau hoàn toàn ở một điểm: đó là tin rằng mỗi tác phẩm văn chương chỉ có một nghĩa, một ý nghĩa xác định, bất di dịch, người ta có thể thò tay vào túi và lấy ra, chỉ cần biết nắm được phương pháp này hoặc phương pháp kia. Một khi có nhà phê bình quyền uy nào phán về một tác phẩm nào đó có một tư tưởng nào đó thì tác giả của nó có mà chạy đằng trời cũng không thoát khỏi nhận định ấy, anh ta hoặc hưởng niềm vinh quang hoặc chịu niềm cay đắng, tủi nhục do nhận định kia mang lại. Nhưng đến thời giải cấu trúc thì cái quan niệm kia bị lung lay đến tận gốc.

[3] Mũ lô phong là kiểu mũ mùa đông trùm tai của bộ đội Trung Quốc.

[4] Yêu em không dứt của Quách Phú Thành:

[www.youtube /watch?v=jOBZR-CKs2s](http://www.youtube.com/watch?v=jOBZR-CKs2s)

38. Chương 18 .2 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 18 part 2

Quan Hà và tôi lập tức đi thay quần áo, Quan Hà vừa thay quần áo vừa cười nói với tôi: “Đây là cuộc thi văn nghệ đặc biệt nhất mà tớ từng tham gia.”

Tôi mỉm cười không nói chuyện. Khi tập luyện, cảm thấy không sao cả, nhưng khi đứng ở trên đài, cùng vui cười cùng nỉ non với mọi người, rất nhiều cảm giác hoàn toàn không giống. Lí Sam, Tổng Thần, Nguyễn Lão Tam, Vương Hào... Họ không còn là những cái tên xa cách nữa

Tôi rất cảm ơn Quan Hà đã đưa tôi hòa vào đám bạn này, làm cho tôi lần đầu tiên có loại cảm giác tên là vinh dự tập thể.

Tôi và Quan Hà mặc váy, cô giáo Ngô chủ nhiệm lớp tôi tìm người đến trang điểm nhẹ cho chúng tôi, Quan Hà đánh giá tôi, mỉm cười nói: “Rất đẹp, mọi người nhất định sẽ rất ngạc nhiên.”

Tôi không tin lời khen của cô ấy, lịch sự cười cười, cô ấy hoàn toàn hiểu được ý tôi, nghiêm túc nói: “Không phải tớ động viên cậu, Kì Kì, ngũ quan của cậu không phải xuất chúng, nhưng cũng rất hài hòa, hơn nữa cậu còn mang trên người khí chất đặc biệt, thật sự rất đặc biệt, cậu phải tự tin vào bản thân mình.”

Tôi vẫn không tin, nhưng tôi cố gắng làm ra vẻ mình đã tin lời cô ấy.

Chúng tôi nắm tay nhau bước ra ngoài, cúi đầu mỉm cười với mọi người, người dẫn chương trình giới thiệu chúng tôi xong, Quan Hà cười với tôi, lấy micro trên tay tôi, nhìn xuống dưới đài nói: “Từ năm lớp 7 đến giờ, mình cũng không nhớ mình đã từng kéo đàn nhị bao nhiêu lần trên đài, mỗi một lần đều rất đặc biệt, thế nhưng, lần này chính là lần đặc biệt nhất, bởi vì mình sắp tốt nghiệp, cũng bởi vì người đứng bên cạnh mình là bạn thân La Kì Kì của mình. Chúng mình đã suy nghĩ rất nhiều mới lựa chọn được bài “Lại thấy khói bếp”, thầy giáo định không duyệt bài này của chúng mình, nhưng mình đã nói với thầy rằng ‘bạn’ ở trong bài là con gái, không phải là con trai, thầy mới miễn cưỡng chấp nhận.”

Mọi người đều cười, Quan Hà cũng cười nói: “Vì vậy, xin các bạn một tràng pháo tay cổ vũ cho chúng mình, và cũng mong rằng các bạn sẽ có những kỷ niệm đẹp đẽ.”

Các bạn bên dưới vỗ tay nhiệt tình, vô cùng nể mặt Quan Hà.

Quan Hà đưa micro cho tôi, ngồi chiếc ghế tựa đã đặt sẵn trên đài, bắt đầu kéo đàn nhị, Lí Sam đứng sau Quan Hà gõ chuông tam giác.

Chuông tam giác: dùng để khuếch đại âm thanh. Nó như thế này:

Nhìn phía dưới đông nghìn nghịt bóng người, không biết vì sao đột nhiên lại nghĩ đến Trương Tuấn cũng ngồi ở phía dưới, tôi hơi hồi hộp, đã tham gia rất nhiều cuộc thi diễn thuyết rồi, tôi cho rằng mình đã sớm vượt qua sự hồi hộp, lo lắng trên sân khấu này.

“Lại thấy khói bếp...” tôi bị vỡ giọng, đúng là sợ cái gì cái ấy đến, không khỏi cười khổ châm biếm.

Trong hội diễn văn nghệ, học sinh lớp 7 và lớp 8 có vẻ khá ngoan, nhưng học sinh lớp 9 lại ỷ vào tư cách đàn anh đàn chị, hơn nữa cũng sắp tốt nghiệp rồi, nhà trường không quản nổi, thế nên tình huống trên đài vừa xuất hiện, đám nam sinh khối lớp 9 đã bắt đầu huýt sáo, vỗ tay rào rào, lúc này đây, vì nể Quan Hà đã có lời lúc đầu nên phần lớn mọi người đều nể tình, nhưng đám ma vương tụ tập hết ở lớp 9-7 kia lại ồ ồ cười vang.

Nghĩ đến Trương Tuấn, tim tôi nhảy lên thành thịch, có phải cậu ấy cũng đang cười nhạo tôi không?

Quan Hà lo lắng nhìn tôi, ý bảo tôi khi nào chuẩn bị tốt, có thể ám chỉ với mình, cô ấy lại bắt đầu kéo đàn, mà tôi càng ngày càng thấy lo lắng, lo lắng cứ như lần đầu tiên lên phát biểu cảm tưởng vào đầu năm lớp 7, thanh âm tắc nghẹn trong cổ họng, không thể nào hát ra được.

Lớp 9-7 vẫn vỗ tay, huýt sáo, càng lúc càng lớn, kéo theo không ít tiếng ồn ào khác, tuy lòng tôi đang nổi sóng cuộn cuộn, nhưng may mắn da mặt còn dày, nên vẻ mặt tôi vẫn vô cùng trấn tĩnh, Quan Hà thì chưa từng gặp phải chuyện xấu hổ như vậy, mặt đỏ lên, ngại ngần đến mức dường như cô ấy sắp ném cái đàn đi rồi trốn xuống đài.

Đột nhiên, Trương Tuấn đứng lên từ khu giữa lớp 9-7, hét lớn: “Àm ỉ cái gì? Không thích nghe thì cút đi!”

Đám ma vương lớp 9-7 nhanh chóng im lặng, bọn họ chẳng sợ giáo viên, nhưng lại rất sợ Trương Tuấn.

Trong hội trường trở nên yên tĩnh lạ thường, tôi không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình lúc bấy giờ, chuyện rồi rầm vừa nãy Trương Tuấn thấy tôi như một đứa ngốc, nhưng cậu lại giúp tôi gỡ rối.

Tôi hít sâu một hơi, khôi phục một chút tâm tình, nhìn Quan Hà gật đầu, ý bảo cô ấy bắt đầu kéo đàn nhị, mới đầu Quan Hà còn kéo sai vào âm, dần dần cũng kéo đúng nhạc, tôi cũng hát một lần nữa, tiếng hát không to, nhưng câu chữ cũng rất rõ ràng:

“Lại thấy khói bếp bốc lên

Hoàng hôn bao bọc cả vùng đất

Muốn hỏi khói bếp rằng

Bạn muốn đi đâu
Trời chiều có thơ tình
Hoàng hôn có họa ý
Thơ tình họa ý mặc dù thơ mộng
Nhưng trong lòng tôi chỉ có bạn
Lại thấy khói bếp bốc lên
Làm cho tôi hồi tưởng
Mong bạn biến thành đám mây hồng
Bay vào giấc mơ của tôi
Trời chiều có thơ tình
Hoàng hôn có họa ý
Thơ tình họa ý mặc dù thơ mộng
Nhưng trong lòng tôi chỉ có bạn
...”

“Bạn” trong bài hát này là con gái ư? Thầy hiệu trưởng chắc chắn không phải chưa từng nghe Đặng Lệ Quân hát, nhất định thầy không tin, nhưng với bài hát kinh điển này và thầy cũng từng trải qua tuổi trẻ, chính vì vậy, thầy đồng ý cho chúng tôi phóng túng một lần.

Biểu diễn xong, trong tiếng vỗ tay của mọi người, tôi và Quan Hà nhìn nhau cười, thắng thua đều không quan trọng, quan trọng là chúng tôi cùng nhau vượt qua khoảnh khắc ngưng tụ này, ngưng tụ trong bài hát, tương lai, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, khi chúng tôi nghe thấy bài hát này, nhất định sẽ nhớ tới nhau, nhớ tới những tháng năm niên thiếu của chúng tôi.

Quan Hà đứng lên, đi đến gần tôi. Chúng tôi tay nắm tay, cúi đầu chào mọi người dưới đài, khi ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người cùng nhìn về phía lớp 9-7. Sau này, dù vào thời khắc nào, chỉ cần chúng tôi nhớ tới nhau, nhớ tới những năm tháng thanh xuân của mình, chúng tôi cũng sẽ nhớ tới một thiếu niên đã đứng lên, đã giúp chúng tôi.

Khi công bố kết quả của hội diễn văn nghệ, tất cả mọi người đều cảm thấy bất ngờ, cũng cảm thấy hợp lý.

Tôi và Quan Hà không được giải thưởng gì, đây có lẽ là lần đầu tiên Quan Hà biểu diễn thất thủ. Tiểu phẩm của lớp tôi đoạt được giải nhì, Tổng Thân đại diện ọi người đi lĩnh thưởng. Những người khác lĩnh thưởng, đều mỉm cười hay cúi đầu ngại ngùng, cậu ta lại đoạt lấy micro từ tay người dẫn chương trình, vui cười nhìn về phía dưới đài nói: “Cảm ơn thầy hiệu trưởng nghiêm túc nhưng không thiếu tình yêu của chúng em, thưa thầy, các bạn lớp 9-4 chúng em đều yêu thầy!”

Mọi người trong hội trường cười rộ lên, vì thầy hiệu trưởng ghét nhất những câu “anh yêu em”, “em yêu anh” trong các bài hát, cũng nói từ “yêu”, thầy thường xuyên răn dạy chúng tôi, cái cần hiểu biết thì không hiểu biết, ngày nào cũng nói mấy từ “yêu yêu yêu”, vậy mà Tổng Thân cũng không thèm để ý, chắc thầy đang bắt đầu hối hận vì đã trao giải thưởng cho chúng tôi.

Tổng Thân cũng sợ thầy hối hận, vừa nói xong, liền ôm cúp chạy xuống dưới đài, chọc cho cả hội trường cười vang.

Đó là hội diễn văn nghệ nhiều tiếng cười nhất trong trí nhớ của tôi, dù là giáo viên hay học sinh, ngay cả thầy hiệu trưởng nghiêm túc cũng cười vui vẻ.

Mấy người chúng tôi cũng cười mãi, khi lễ trao giải kết thúc, đã là hơn mười giờ tối, nhưng mọi người vẫn chưa muốn về nhà, ồn ào muốn Tổng Thân chiêu đãi. Tổng Thân nhận được tiền thưởng, được coi là người giàu có trong mắt chúng tôi, mọi người đều áp bức cậu.

Tổng Thần vung bàn tay to lên: “Không thành vấn đề, chúng ta đi ăn món cay nóng đi.”

Món cay nóng: nguyên văn Hán Việt là ma lạt năng, đó là những món cay nóng bắt nguồn từ Tứ Xuyên, Trung Quốc, vùng đất nổi tiếng với những món ăn cay.

Mọi người hô vang, một đám đi cùng nhau, theo nhau ra ngoài, vẫn không quên kích bác nhau, hạ thấp đôi phương, nâng cao bản thân, mọi người cười cười, nói nói, đánh đánh, náo loạn cả lên.

Chúng tôi trở thành đoàn nổi bật giữa đám đông.

Đi đến cổng trường, đang định quẹo trái, tôi đột nhiên liếc mắt nhìn ngã tư đối diện, dưới ánh đèn đường có một thân ảnh cực kỳ quen thuộc, tôi lập tức vùng thoát khỏi bàn tay Quan Hà, chạy sang phía đường đối diện.

Tiểu Ba dứt tay vào túi quần, mỉm cười nhìn tôi.

Tôi không nghĩ nhiều, chỉ có kích động, nhào vào lòng anh, ôm anh hỏi: “Sao anh không gọi em?”

Cổng trường truyền đến tiếng huýt sáo, tôi tức giận quay đầu lại, mắng: “Thần kinh à!” Lại vội vàng hỏi, “Anh về lúc nào thế? Mọi chuyện đã được giải quyết rồi sao?”

Anh ấy mỉm cười nói: “Về lúc chiều.”

Tôi rất mừng, khúc kha khúc khích nói: “Có phải còn kịp thi đại học không? Nhưng cũng mất nhiều thời gian rồi, hay để sang năm đi, có thể ôn tập nhiều hơn một năm, thi vào một trường tốt.”

Quan Hà, Tổng Thần, Lí Sam... mấy người họ đều đi tới, đứng cách chúng tôi một khoảng, Tổng Thần gọi: “La Kì Kì, cậu có đi ăn món cay nóng không?”

Tiểu Ba nói: “Em đi chơi cùng mọi người đi, hôm khác anh lại đến tìm em.”

Tôi chần chừ, không nói, Quan Hà gọi: “Kì Kì.”

Tiểu Ba giục tôi: “Nhanh lên nào, mọi người đều đang đợi em.”

Tôi đi về phía đám Quan Hà, Tổng Thần, một đám người cười hi hi ha ha hướng về phía chợ đêm, bàn xem ăn ở cửa hàng nào ngon nhất.

Tôi vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, thấy Tiểu Ba quay lưng bước đi, tay dứt túi quần, cúi đầu nhìn đường.

Dưới đèn đường, bóng dáng của anh kéo dài cô đơn.

Tôi đột nhiên dừng bước, nói với Quan Hà: “Thật sự xin lỗi các cậu, tối nay tớ không thể đi ăn cùng các cậu được, tớ còn có chút việc.”

Bọn Tổng Thần đều kêu to: “Quá vô sỉ, lật lọng.”

Lí Sam ôn hòa nói: “Mọi người cùng nhau đi, không muốn thiếu ai cả, chúng ta sắp thi rồi, những buổi tụ hội cũng không còn nhiều nữa.”

Quan Hà cũng khuyên: “Kì Kì, tối nay cậu lập công lớn, chúng ta đi ăn mừng, sao có thể không có cậu được?”

Tôi không để ý những người khác, chỉ cười xin lỗi với Quan Hà, liền xoay người chạy đuổi theo Tiểu Ba, đến khi đuổi kịp, tôi nhảy mạnh lên người anh, rồi vòng tay qua ôm khuỷu tay anh, nói:

“Mời em đi ăn thịt dê nướng.”

Tiểu Ba mỉm cười nhìn tôi: “Em không đi ăn món cay nóng à?”

“Em thích ăn thịt dê nướng.”

Sau này, tôi luôn nghĩ, có lẽ vào tối hôm đó, Tiểu Ba phát hiện ra rằng, tuy chúng tôi đã ở bên nhau sáu năm, đã cho rằng chúng tôi là người một nhà, nhưng thực ra tôi và anh cũng không phải người ở cùng một thế giới. Anh nhìn tôi và các bạn cạnh nhau, khoan khoái đầu vô mồm, trêu đùa, vì tài hoa và thành công không đáng kể của mình mà tự hào kiêu ngạo, vui vẻ, chúng tôi là những học sinh trung học

bình thường nhất, đang sống trong những năm tháng thanh xuân tươi vui, vì vậy, rõ ràng là anh đến tìm tôi, nhưng lại không gọi tôi, để mặc tôi đi lướt qua anh, hướng tới một thế giới hoàn toàn khác thế giới của anh.

39. Chương 19 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 19 part 1

Chương 19

Tiểu Dương: có một chú ý thế này: mấy chương trước cũng nói đến cậu Hác Liêm, mình tra cả từ điển xem tên cậu ta có đúng là Hác Liêm không, thấy đúng là chữ Hác. Nhưng đến chương này tra từ tiếng Trung lại thấy là chữ Hách, Hách Liêm. Không biết tại sao lại vậy. Mình cứ để là Hác Liêm như mấy chương trước nhé, Hác và Hách đều là họ đấy.

~Edison từng nói “thành công là 1% tài năng và 99% mồ hôi”, nhưng tôi lại nghĩ rằng thành công là 10% tài năng cộng thêm 30% may mắn và 60% mồ hôi.

Câu nói của Edison: “Thiên tài là 1 phần trăm cảm hứng và 99 phần trăm mồ hôi”, nhưng ở đây tác giả để là thành công và tài năng, cũng gần mang nghĩa như vậy.

Trên những con đường chúng tôi đi qua, gặp không ít người vừa có tài năng, cũng sẵn sàng bỏ ra tài năng đó, nhưng vận mệnh không thành toàn cho họ, những người làm chúng ta kính trọng là những người không ngại khổ, cũng không oán hận vận mệnh, mà họ trầm mặc, cố gắng bước đi, bước tiếp con đường đời

Nhỏ bé là duyên gặp gỡ, to lớn là sức khỏe, thậm chí còn cả mạng sống, vận mệnh cũng thường sẽ lấy đi mà không chút nề tình.

Chúng ta không có cách nào ngăn cản vận mệnh lấy đi những thứ trong tay chúng ta, tuy nhiên, chúng ta có thể lựa chọn những thứ chúng ta lấy được từ trong cuộc sống và trân trọng nó.

Bị bề gãy đôi cánh

Dưới cơn bão đàn áp mạnh mẽ của nhà nước, Tiểu Lục cũng thường làm ăn bừa bãi, đắc tội quá nhiều người, cũng không biết là thật, hay hấn trúng kế của người khác, dù sao, tin tức chính thức tôi nghe được là, vì hấn đánh ghen nên hủy dung của một người con trai, cách hấn hủy dung cũng khá đặc biệt, dùng lưỡi dao mỏng cắt da mặt của đối phương. Vốn là nợ cũ năm xưa, lại bị người ta tố giác, cục công an nhận xử án, lập án điều tra, lại phát hiện ra tội hấn sử dụng và buôn bán ma túy, tàng trữ súng, mấy tội cộng lại, bị xử tử hình, một viên đạn kết thúc mạng sống.

Sau đó, tôi mới hiểu, thật ra là ai tố giác cũng không quan trọng, cục công an đã sớm để ý đến tên Tiểu Lục này, trong thời gian quản chặt an ninh họ cũng có nhiệm vụ xử lý tên ấy, họ nhất định phải bắt Tiểu Lục, cái chuyện tố giác kia, chẳng qua cũng chỉ là cái cớ để điều tra sâu thêm thôi.

Vào lúc tin tức Tiểu Lục bị xử tử hình hiện lên trên màn hình TV, tôi cũng chưa biết đó là Tiểu Lục (tôi không biết tên thật của hấn, hấn lại cáo trục đầu), về sau, khi nghe thấy đám anh em của anh Lí bàn tán với nhau, tôi mới biết hóa ra đó là Tiểu Lục

Nhóm người đồng phạm với Tiểu Lục đều bị tiêu diệt hoàn toàn, nhưng Trương Tuấn vẫn đi học bình thường, không bị vào ngục giam, cục công an cũng không tìm cậu nói chuyện lần nào nữa, chứng minh chuyện cậu đã bình an, dù vậy nét mặt Trương Tuấn vẫn không hề thoải mái. Khoảng thời gian ấy, sắc mặt cậu lúc nào cũng tái nhợt, mái tóc ngày nào cũng rối bời, dáng dấp cứ như vừa chui ra từ trong ổ chăn, quần áo nhăn nhúm bụi bẩn, đôi mắt cậu cũng lơ lơ không tập trung.

Từ trước đến giờ dù thất tình cậu ấy cũng không biểu hiện ra mặt, dù xảy ra chuyện gì thái độ cũng không thay đổi, lần đầu tiên thấy bộ dáng này của cậu, xem ra lần này cậu bị kích thích rất lớn.

Có điều, trong đám bạn học không ai biết cậu có quan hệ với Tiểu Lục, lại còn đặt cho cậu mỹ danh là “tình thánh”, tất cả mọi người đều nghĩ cậu đang đau khổ vì thất tình.

Về tin tức của Tiểu Lục, trong trường học không có bất kỳ người nào chú ý, thế giới đó cách họ quá xa xôi. Những tên côn đồ trong trường thường thích bàn chuyện của Hác Liêm, vì cậu ta hút thuốc phiện, tham gia vào việc buôn bán ma túy, nên bị cải tạo lao động ba năm. May là cậu ta còn chưa đủ mười sáu tuổi, hơn nữa lúc điều tra thấy lượng thuốc cậu giữ cũng ít, nếu không sẽ bị xử khá nặng.

Đại đa số các bạn trong trường bấy giờ mới nghe nói đến ma túy, những lúc họ bàn luận xôn xao, cũng mang theo nét mặt kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi.

Ma túy! Xa xôi cỡ nào chứ, xa xôi như là nó chỉ xuất hiện trong những bộ phim xã hội đen và trong sách giáo khoa ấy, nhưng không ngờ có một ngày nó xuất hiện ngay cạnh chúng tôi, cách chúng tôi gần như vậy. Ở tuổi này đều là những thiếu niên ngây thơ, đối với chuyện như vậy vừa cảm thấy sợ hãi chán ghét, lại vẫn thấy tò mò, trong suy nghĩ của họ, người như Hác Liêm tựa như sống ở một thế giới khác, có nhiệt huyết cuồng vọng và phóng túng không giống họ. Hác Liêm như bị vây trong câu chuyện huyền thoại mờ ảo, mà Đồng Văn Châu là bạn gái của Hác Liêm, cũng trở thành nữ sinh huyền thoại nhất của trường.

Khi nghe được nam nữ xung quanh dùng giọng điệu phức tạp bàn chuyện của Hác Liêm, tôi cũng thường có cảm xúc rất phức tạp. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì với Hác Liêm, tôi không thể nào biết, điều duy nhất có thể chắc chắn chính là, khi cậu ta chơi bời bên ngoài, gặp phải thuốc phiện, sau đó bắt đầu hút, dần dần trở thành một thiếu niên hư hỏng, mang tội. Trương Tuấn đi theo Tiểu Lục, khẳng định cũng từng chạm qua ma túy và súng, nhưng cậu vẫn có thể bình yên, ngay cả tôi cũng không nhận được cảm thán về trí tuệ và sự may mắn của cậu, nhưng nếu cậu không sửa chữa, may mắn sẽ không thể đi theo mãi. Đến lúc đó, cũng không phải chỉ là hình phạt cải tạo ba năm đơn giản thế này.

Ô Tặc không được may mắn như Hác Liêm, mặc dù lượng thuốc rất ít, anh ấy cũng không buôn bán ma túy, không hút thuốc phiện hay bị bất kỳ tội danh nào trước đó, nhưng anh ấy đã trưởng thành, lại đang trong thời gian nghiêm trị, cho nên bị xử trọng hình, kết án mười năm tù.

Khi có kết quả tuyên án, chị Xinh Đẹp chạy đến đánh Tiểu Ba như người điên. Tiểu Ba chỉ đứng yên, để mặc chị ấy đánh, những người khác cũng không dám can ngăn. Tôi nhìn một lúc rồi cũng không nhìn nổi nữa, xông tới, đẩy chị sang một bên, đứng chắn trước mặt Tiểu Ba.

Xinh Đẹp còn muốn đánh, tôi chỉ thẳng vào mặt chị, lạnh lùng nói: “Chị đánh thử một cái nữa xem, cũng không phải chỉ là lỗi của mình Tiểu Ba, sao chị không đánh anh Lí đi?” Nói còn chưa dứt lời, Tiểu Ba đã đẩy tôi sang một bên, làm tôi ngã xuống đất.

Anh ấy đi tới trước mặt Xinh Đẹp, dường như còn mong chị ấy đánh tiếp, nhưng Xinh Đẹp không đánh nữa, mềm yếu quỳ trên mặt đất, bắt đầu than vãn kêu khóc, tôi ngồi dưới đất cũng muốn khóc. Tiểu Ba đau khổ nhìn Xinh Đẹp một lúc lâu, rồi lê chân rời đi, tôi chỉ có thể nén nhịn âm ức, nhảy dựng lên đuổi theo anh.

Anh Lí lại bắt đầu kinh doanh, tất cả tựa như đã trở về Tiểu Ba vốn ôn hòa lại hoàn toàn thay đổi.

Trước đây anh chỉ hút thuốc khi có chuyện làm ăn bàn bạc, nhưng bây giờ, anh hút thuốc ngày càng thường xuyên hơn, thuốc chẳng mấy khi rời tay. Trước đây dù anh ít nói, nhưng vẫn được coi là người vui vẻ, còn bây giờ thì trầm mặc đến đáng sợ.

Anh Lí nói với tôi: “Tiểu Ba là người có tâm tư nhạy nhứt nhất trong đám bọn anh, sống rất nặng về tình cảm, khi nó học lớp sáu, Ô Tặc đã dẫn nó đi chơi cùng, vì nó bị trêu chọc là không có bố mà đánh nhau. Lí trí của Tiểu Ba hiểu hơn bất cứ ai, Ô Tặc một mình chịu tội, là người mạnh mẽ nhất trong ba người bọn anh, nhưng về tình cảm nó lại không thể chấp nhận nổi, Ô Tặc cũng rất thần nhiên an ủi Tiểu Ba, đợi tiếng xấu dịu đi, Ô Tặc sẽ cố gắng biểu hiện tốt ở trong tù, bọn anh ở bên ngoài cố gắng tạo quan hệ, nhất định có thể giảm hình phạt, nhưng Tiểu Ba không thể tha thứ ỉn. Nó luôn cảm thấy nếu không phải lúc nào mình cũng lao đầu vào học tập, có thể trông coi một chút chuyện trong vũ trường, thì Ô Tặc cũng không bị kẻ khác tính kế.”

Tôi và anh Lí đều không thể làm gì, chỉ có thể chờ chính bản thân anh ấy vượt qua day dứt trong tim mình.

Chỉ cần tôi có thời gian, là sẽ quần lấy anh ấy, muốn anh mời tôi đi ăn cái gì đó, muốn anh đi chơi cùng tôi.

Yêu cầu của Tiểu Ba với tôi rất đơn giản, mặc tôi chơi bời, đùa nghịch thế nào, cũng nhất định phải thi đỗ vào trường trung học phổ thông trọng điểm.

Tôi chỉ có thể lên tinh thần để học tập, điên cuồng cày ngày cày đêm trong một khoảng thời gian, rồi bước vào trường thi.

Sau khi thi xong, trong lòng tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm, nghĩ mình nhất định thi đỗ vào trường bình thường, còn về chuyện có thi đỗ trường trọng điểm hay không, cũng phải chờ vận may đã. Tôi làm toán, lý, hóa cũng không tệ lắm, nhưng còn môn tiếng Anh, khả năng đạt tiêu chuẩn có vẻ khá mơ hồ, tôi học tiếng Anh vô cùng kém, năm lớp 7 và lớp 8 vì tranh đấu và ghét thầy chậu chậu bấu, nên gần như không học môn ấy tí nào, lên lớp 9 lại nghĩ cái vô đã mẻ lại còn sứt, nên chẳng thể chăm chút đến nữa.

Anh Lí giúp tôi hỏi thăm kết quả, trước khi công bố kết quả, họ đã biết tôi trúng tuyển vào trung học phổ thông. Bố mẹ ở bên kia còn đang lo lắng chờ đợi kết quả thi của tôi, tôi ở bên này đã bắt đầu ăn mừng rồi.

Anh Lí tổ chức buổi tiệc mừng rất lớn cho tôi, thật ra ăn mừng cũng chủ yếu là muốn cho Tiểu Ba vui vẻ.

Những người đến đó, gần như tôi không quen biết, trong lòng tôi rất khó chịu, Ô Tặc và Xinh Đẹp nên đến thì không đến, những người không nên đến này sao lại đến nhiều như vậy, tiếng cười to cũng không thể che giấu nỗi bi thương trong lòng.

Tiểu Ba thấy ai mời rượu cũng uống, cao hứng cứ như anh đã thi đỗ đại học, đêm hôm đó rốt cuộc uống bao nhiêu rượu, tôi cũng không rõ, chỉ nhớ tất cả mọi người đều say, anh Lí vừa uống vừa khóc, nhìn về phía Tiểu Ba kêu la “Anh trai xin lỗi em”, Tiểu Ba không khóc, nhưng vẫn nôn, nôn xong rồi lại uống. Một giọt rượu tôi cũng không uống, nhưng lại rất giống người say, khóc lóc không ngừng, mà cũng không rõ mình khóc cái gì.

~Ngày có kết quả thi, từ sáng sớm mẹ đã kéo tôi đi xem.

Đầu tiên chúng tôi nhìn vào bảng đỗ bên trái, xem tôi có trúng tuyển vào trường Nhất Trung không. Tôi và mẹ cùng tìm kiếm, nhưng mẹ đang tìm tên tôi, còn tôi lại đang tìm tên Trương Tuấn.

Thấy tên Quan Hà đầu tiên, cô ấy xếp thứ mười lăm, tôi lú lẫm, thành tích của Quan Hà như vậy thì sau này có thể vào top 10 không nhỉ. Nhìn tiếp xuống dưới, không ngờ nhìn thấy tên Trương Tuấn ở hơn hai trăm cái tên khác, tôi giật mình nhìn chăm chăm một lúc lâu, xảy ra nhiều chuyện rắc rối như thế, tôi còn lo cậu ấy có thể thi đỗ trường trung học trọng điểm hay không, kết quả là người ta chẳng những đỗ được mà còn thi đỗ với kết quả tốt hơn

Mẹ rốt cuộc cũng nhìn thấy tên tôi, kích động chỉ vào đó, kêu to: “Kì Kì, con này! Con này! Ở đây!”

Mấy ông bố bà mẹ xung quanh cũng góp vui với mẹ tôi, “Chúc mừng chúc mừng!”

Tôi nhìn chăm chăm vào tên mình, không muốn lên tiếng, trong hơn ba trăm cái tên, tôi đứng thứ năm mươi từ dưới lên, vót vát mới đỗ được vào Nhất Trung, có cái gì đáng vui mừng chứ?

Mẹ tôi cũng mặc kệ ba bảy hai mươi mốt, chỉ cần biết tôi đã thi đỗ, mẹ kích động lôi kéo tôi, “Đi, gọi điện thoại cho bố con, tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Vì lớn lên bên cạnh bố dương, nên mẹ tôi từ nhỏ đã có cuộc sống gian khổ, hình thành tính tiết kiệm, gần như nhà tôi không ăn cơm ngoài bao giờ, về bản chất là keo kiệt, nhưng lời nói khỏi miệng lại là ăn uống bên ngoài không vệ sinh, hôm nay xem ra mẹ rất vui vẻ, hoàn toàn không ngần ngại bên ngoài “không vệ sinh”.

Đột nhiên tôi nhớ tới bọn Lí Sam, Tống Thần, kéo mẹ tới bên phải bảng danh sách, “Con muốn đi xem kết quả của bạn đã.”

Kể từ khi Tiểu Ba trở lại thành phố, tôi liền xa lánh Quan Hà và bọn Tống Thần, thậm chí ngay cả buổi liên hoan tốt nghiệp của lớp tôi cũng không tham gia.

Cẩn thận tìm kiếm tên của họ trên bảng danh sách, may mắn, tất cả đều thi đỗ trung học phổ thông.

Mẹ hỏi tôi: “Tìm thấy kết quả của bạn con không? Thế nào?”

“Cũng không tệ lắm, hai bạn đỗ trường trọng điểm, một bạn đỗ trường bình thường.”

Mẹ tôi cười nói: “Vây thì tốt, đi, chúng ta đi gọi điện thoại cho bố con.”

“Con không muốn ra ngoài ăn cơm đâu, nếu bố mẹ thấy mừng thì làm một vài món ăn ngon là được rồi, con còn muốn đi tìm bạn.” Đang nói, tôi nhìn thấy Quan Hà và mẹ cô ấy chen lẫn trong đám người, lập tức gọi to: “Quan Hà, Quan Hà.”

Quan Hà dắt mẹ cô ấy chen ra ngoài tới chỗ tôi, nhưng bây giờ quá đông người, tôi liền kéo mẹ đến chỗ đó, mẹ Quan Hà rất nhỏ bé, gầy yếu, có vẻ hơi già, nhưng ngũ quan vẫn có thể nhìn ra khi còn trẻ bà rất xinh đẹp, bà trách mắng Quan Hà, “Đã bảo con đến sớm một chút mà không nghe, xem đi, bây giờ chen lẫn mãi cũng không nhích được một gót chân.”

Tôi cười nói: “Thành tích của Quan Hà mà cô còn lo lắng ă? Cháu vừa nhìn rồi, bạn ấy đứng thứ mười lăm, trúng vào trường Nhất Trung.”

Mẹ tôi vừa nghe, ngưỡng mộ có phải thật hay không, rất nhiệt tình nói chuyện với mẹ Quan Hà, nhưng mẹ Quan Hà lại không hài lòng lắm, cảm thấy thành tích của Quan Hà vẫn chưa đủ tốt.

Mẹ tôi lập tức nói ẹ Quan Hà mấy tin tức vừa nghe được khi chen lẫn, “Năm nay kết quả thi của trường trung học cơ sở Nhất Trung không tốt lắm, nghe nói xét về tổng thành tích của các trường trọng điểm thì trường Nhất Trung đứng cuối, những học sinh trúng tuyển ở top 10, không có một cái tên Nhất Trung nào. Vừa rồi các phụ huynh nói đây là lứa học sinh thi với thành tích kém nhất của trường Nhất Trung từ trước đến giờ, cũng không biết giáo viên của họ dạy bảo thế nào.”

Mẹ Quan Hà lập tức phụ họa, “Đúng vậy, học sinh ngoan cũng bị họ làm hư đi...”

Quan Hà le lưỡi nhìn tôi, cười hỏi: “Còn cậu?”

“Miễn cưỡng chen chân vào cửa trường Nhất Trung.”

Mẹ tôi và mẹ cô ấy vẫn đang nói chuyện rất hăng say, cứ như bạn bè lâu lắm không gặp.

Hai đứa chúng tôi ngại chen lẫn chật chội nóng bức, nên bỏ lại hai bà mẹ ở đó, chạy đến chỗ xa xa râm mát để nói chuyện.

Quan Hà đột nhiên hỏi: “Trương Tuấn trúng tuyển ở thứ hạng bao nhiêu?”

Trong lòng tôi kinh ngạc một chút, nhưng trên mặt vẫn bình thản nói: “Tớ không chú ý lắm, hình như đứng trước hai, ba trăm cái tên, làm sao cậu biết cậu ấy nhất định thi đỗ Nhất Trung?”

“Những ngày cuối cậu không để tâm ở trường học, cho nên không biết, cậu ấy nghiêm túc học tập lắm đó! Tựa như bỗng nhiên biến thành người khác ấy. Trong giờ tự học, ở lớp cậu ấy có đứa âm ỉ ảnh hưởng đến việc học của cậu ấy, thế là cậu ấy cho tên kia một trận, một cái ghế bị cậu ấy đánh nát, đánh đến nỗi dám ma vương ở lớp 9-7 phải nể phục, những lớp kém khác càng đến gần kỳ thi lại càng phản loạn, nhưng lớp 9-7 càng đến gần kỳ thi lại càng ngoan ngoãn hơn, chỉ vì Trương Tuấn muốn chuyên tâm học tập.”

Tôi trầm mặc, đột nhiên cảm thấy hối hận vì nghe lời Tiểu Ba thi vào Nhất Trung, tôi phải thi vào trường khác mới đúng.

Quan Hà hỏi: “Nghỉ hè cậu có kế hoạch gì không? Có đi chơi đâu không? Lí Sam nói chỉ cần cậu ấy thi đỗ trung học phổ thông, bố cậu ấy liền cho đi du lịch ở Hàng Châu, bố mẹ Vương Hào cho cậu ấy quê nhà chơi, Trương Tuấn kia đúng là có tiền, vừa thi xong liền bay đến Thượng Hải tiêu dao, còn cậu? Bố mẹ cậu có thưởng gì không?”

“Tớ chẳng muốn đi đâu hết còn cậu?”

Quan Hà cười nhạt, “Tớ muốn đi cũng không được, chỉ có thể ngoan ngoãn đợi ở trong nhà, giúp mẹ làm việc nhà.”

Tôi nói: “Chờ cậu tốt nghiệp đại học, mình làm ra tiền mình tiêu, muốn đến đâu chơi thì đến.”

Quan Hà mỉm cười, “Còn bảy năm nữa.”

Có lẽ cô ấy là người hy vọng thời gian nhanh chóng trôi qua, nhanh chóng trở thành người lớn nhất trong đám chúng tôi, mà tôi có lẽ là người duy nhất không muốn đi về phía trước, muốn thời gian ngừng trôi.

Giá mà Hiểu Phỉ có thể trở về, giá mà Ô Tặc không phải vào ngục giam, giá mà Tiểu Ba có thể thuận lợi tốt nghiệp và thi lên đại học... Quá nhiều giá mà, đáng tiếc thời gian là cây cung sau khi đã bắn tên, chỉ có thể bay về phía trước, không thể lùi về phía sau.

Chúng tôi hàn huyên rất lâu, cổng trường Nhất Trung vẫn tràn đầy người với người, tôi chặc chặc cảm thán. Quan Hà cười nói: “Bắt đầu từ bây giờ, còn có ngày công bố kết quả thi vào cao đẳng, đại học, một thời gian sau, lại đón học sinh lớp 10 vào trường, danh sách phân lớp của học sinh lớp 10, dù sao kỳ nghỉ hè này, không thể yên tĩnh được.”

Lâm Lam chen ra từ trong đám người, thấy tôi, cười híp mắt vẫy vẫy tay, nhìn xe bên đường rồi nhanh chóng chạy tới, “La Kì Kì, thấy cậu đồ Nhất Trung rồi, chúc mừng.”

Lúc này tôi mới nhớ, hình như không nhìn thấy tên cô ấy trên bảng danh sách trúng tuyển, “Cậu không tính học Nhất Trung à? Cậu học trường nào thế?”

Cô ấy cười nói: “Tớ thi không tính học trung học phổ thông.” (Trung Chuyên ở đây gần như những trường dạy nghề, sau khi học xong cũng coi như có một tay nghề nào đó, nhưng không bằng đại học được. Trường trung học cơ sở ở Trung Quốc gọi là sơ trung, trung học phổ thông gọi là cao trung. Sau khi học hết chín năm học sẽ thi lên Trung Chuyên.)

Tôi và Quan Hà đều ngây người, mấy năm trước trường Trung Chuyên còn được hoan nghênh, nhưng gần đây trường đó không còn được coi trọng nữa. Thành tích học tập phải rất tốt, so về yêu cầu cũng tính là cao đối với các trường trọng điểm, nhưng sau khi tốt nghiệp không thể so sánh với học sinh đại học được, cho nên, chỉ cần gia cảnh không khó khăn sẽ không lựa chọn trung chuyên.

Tôi thật sự không nhịn được, hỏi: “Dựa vào thành tích của cậu, khẳng định có thể lên đại học, tại sao lại đi học Trung Chuyên?”

Lâm Lam liếc nhìn Quan Hà, cười nói: “Cũng không phải là một mình tớ học giỏi mà thi vào Trung Chuyên, em gái của Thẩm Viễn Triết, Thẩm Viễn Tư cũng thi vào Trung Chuyên mà.”

Quan Hà hiểu ý, nói với tôi: “Mẹ tớ còn đang chờ, tớ về nhà trước đây.” Sau đó lại khách khí nói “tạm biệt” với Lâm Lam rồi mới rời đi.

Lâm lam nhìn cô ấy đi xa, nụ cười trên mặt cũng phai nhạt, “Tớ cảm thấy không có hứng thú học tập, quá mệt mỏi, không phải là bị áp lực học tập, mà là mọi phương diện. Tớ muốn rời nhà sớm một chút, rời khỏi nơi này, có lẽ sau vài năm nữa, tất cả cũng sẽ bị quên lãng.”

Lâm lam là một nữ sinh kiêu ngạo, ban đầu, cô ấy nghĩ mình nhất định sẽ trở thành một cô sinh viên đại học xinh đẹp, hoạt bát, tự do bay nhảy ở thế giới bên ngoài, nhưng bây giờ cô ấy còn chưa thật sự cất cánh, đôi cánh đã phải giấu đi.

Rốt cuộc mẹ của Lâm Lam có hiểu rằng chính vì mình, mà cuộc sống của Lâm Lam đã hoàn toàn thay đổi quỹ đạo không? Chắc là cũng hiểu, tựa như những gia xung đột và ly hôn với nhau đều hiểu vì họ mà thành tích học tập của con cái mới xuống dốc, nhưng khi người lớn làm việc tùy hứng, không chịu trách nhiệm trước những việc làm ấy, thì so với trẻ con chỉ có hơn chứ không kém.

Lâm lam đã cố gắng hết mình.

Lâm Lam trầm mặc nhìn trường Nhất Trung, có lẽ đang cảm thán, vĩnh viễn không biết ai sẽ có tiếng tăm lừng lẫy nhất trường này. Tôi trầm mặc nhìn phía xa, trên bầu trời xanh có con chim bồ câu trắng đang bay lượn, dưới ánh mặt trời có bông hoa tươi mới nở rộ, mùa hè luôn mang sắc thái tươi đẹp như vậy, nhưng đây lại là một mùa mang đầy thương cảm.

“Lâm Lam.”

Ở bên đường đối diện có người gọi cô ấy, là mẹ của Lâm Lam, ăn mặc rất trẻ trung, sành điệu, nhìn thật không giống bà mẹ có đứa con lớn như Lâm Lam. Đứng cạnh mẹ Lâm Lam là một người đàn ông trẻ, đáng người cao ráo, khí chất xuất chúng.

Xung quanh luôn có người lén nhìn họ, tôi cũng không nén nổi tò mò lướt nhìn họ mấy lần. Lâm Lam dường như rất nhạy cảm với chuyện này nên lập tức phát hiện, tôi vội giải thích: “Xin lỗi cậu.”

Cô ấy vừa nghiêng đầu nhiệt tình vẫy tay với mẹ, vừa cười nói: “Không có gì. Tổ rất hận bà ấy, nhưng bà ấy vẫn là mẹ tổ, nếu ngay cả tổ còn không chấp nhận được mẹ, thì trên đời này càng không ai có thể chấp nhận được.” Cô ấy nói lời tạm biệt với tôi, “Tổ đi đây, tạm biệt cậu!”

Cô ấy chạy về phía mẹ mình, tôi thầm nói trong lòng: “Tạm biệt!”

Nhìn bóng dáng cô ấy chạy xa dần, tôi thực sự nhận ra rằng, khoảng thời gian làm học sinh của tôi đang ngày một ít đi.

Năm đó tốt nghiệp tiểu học, cõi lòng tràn đầy niềm khao khát được vào trường Nhất Trung, luôn nghĩ rằng ba năm thật quá dài, nhưng không thể ngờ, chỉ mới đảo mắt một cái, chỉ trong nháy mắt thôi, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Cô đầu tiên trong trường trung học cơ sở của tôi là Lâm Lam, đã thi vào trường Trung Chuyên; cô bạn thân nhất của tôi là Hiểu Phi, đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Hai học sinh giỏi như họ lại không theo học tiếp trung học phổ thông, mà hai đứa mãi chơi, lười học như tôi và Trương Tuấn lại trà trộn lên trung học phổ thông.

Tôi bước đi thong thả đến vũ trường, Tiểu Ba không ở trong phòng, mà đang ngồi dưới bóng cây bên ngoài hút thuốc, nhìn thấy tôi, anh ấy cười cười.

Tôi ngồi xuống cạnh anh, dựa vào bả vai anh, anh hút thuốc hỏi: “Thấy thương cảm?”

Tôi không hé răng. Anh mỉm cười nói: “Khi anh tốt nghiệp trung học cơ sở và nhìn kết quả thi của mình, cũng cảm thấy trong lòng trống rỗng, những người bạn quanh anh đều là những học sinh kém, chỉ có mình anh vào trung học phổ thông.”

“Đưa em đi hóng gió.”

Tiểu Ba vút điếu thuốc, đi vào trong lấy chìa khóa xe và mũ bảo hiểm, tôi ôm thắt lưng anh, đầu tựa trên lưng anh, nghe tiếng xe máy chạy trên đường. Tốc độ càng lúc càng nhanh, dường như có thể cứ nhanh mãi nhanh mãi như vậy. Rất lâu sau, xe dừng lại, tôi mở to mắt, thấy chúng tôi đang ở bên bờ sông, anh cởi mũ bảo hiểm ra, nói: “Đến đây ngồi một lúc.”

Chúng tôi ngồi bên bờ sông, Tiểu Ba nhìn mặt nước, có vẻ đang suy nghĩ cái gì đó, tôi nhặt một cành liễu và quặt lên mặt nước, cố gắng nói với giọng điệu thoải mái nhất: “Anh định sang năm sẽ thi vào trường đại học nào?”

Anh châm một điếu thuốc, chậm rãi hút: “Thi vào đại học luôn là ước mơ của anh, hoặc là nói, làm phần tử trí thức, khác hoàn toàn với thế giới anh sinh ra và lớn lên chính là ước mơ của anh, tuy anh cũng uống rượu hút thuốc, đánh nhau như những tên lưu manh giang hồ khác, nhưng trong lòng anh luôn nghĩ mình không giống họ, khi kết nghĩa anh em với Ô Tặc và anh Lí, anh kiên quyết không chịu xăm hình lên người như anh Lí, bởi vì sau này anh sẽ làm sinh viên, không nên có những thứ không sạch sẽ như vậy.”

“Anh nhất định có thể học đại học.”

“Bây giờ, suy nghĩ của anh đã thay đổi, không muốn thi đại học nữa. Bố mẹ Ô Tặc chỉ làm ăn buôn bán nhỏ, không có thu nhập cố định, em trai anh ấy vẫn còn đi học, việc làm ăn của anh Lí cần người giúp, trước đây lần đầu tiên mở một cửa hàng nhỏ, ba anh em anh nói sẽ cùng nhau tung hoành thiên hạ, bây giờ tuy chỉ còn lại hai người, nhưng thiên hạ này vẫn đang cần tung hoành.” Trên môi nở nụ cười chứa nhiều hàm ý, anh nhả khói thuốc, nói, “Trước mắt có nhiều việc cần hoàn thành, thật sự không có thời gian đi học bốn năm đại học.”

40. Chương 19 .2 Phần 02

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy - Phần 02 - Chương 19 part 2

Tôi cố gắng bình tĩnh nói: “Không học thì thôi, làm một sinh viên cũng chẳng phải chuyện hiếm gì.” Những lời trái lương tâm này tôi cũng cảm thấy giả dối, đó là những năm 90, đại học còn chưa có nhiều, thi vào đại học vô cùng gian khó, sinh viên cũng cực kỳ quý giá, vô cùng được tôn kính, không giống như bây giờ, sinh viên được cân bán nhiều nhan nhản như rau cải trắng ngoài chợ.

“Em có biết vì sao con người ta khó thoát khỏi hoàn cảnh không? Không hẳn vì bản thân người đó không nỗ lực, mà là con người có thất tình lục dục, nhất định bị ảnh hưởng bởi những người xung quanh và hoàn cảnh, vì vậy người xưa nói ‘Mạnh mẫu tam thiên’, người nay nói ‘Đi theo người tốt học điều tốt, đi theo người xấu học điều xấu.’”

Thất tình: hỉ (vui), nộ (giận), ái (yêu), ố (xấu hổ), lạc (sung sướng), dục (ham muốn), ai (buồn).

Lục dục: Sáu điều ham muốn. 1. Sắc dục: ham muốn nhìn thấy sắc đẹp. 2. Thính dục: ham muốn nghe âm thanh êm tai. 3. Hương dục: ham muốn ngửi mùi thơm dễ chịu. 4. Vị dục: ham muốn món ăn ngon miệng. 5. Xúc dục: ham muốn xác thân sung sướng. 6. Pháp dục: ham muốn ý nghĩ được thỏa mãn.

Mạnh mẫu tam thiên: (Nghĩa đen) Mẫu thân ngài dọn nhà ba lần để chọn làng giếng tốt cho Mạnh Tử. (Lần thứ nhất, nhà ở gần nghĩa địa. Lần thứ nhì, nhà ở gần chợ mua bán. Cuối cùng mẹ của Mạnh Tử dọn nhà một lần nữa để ở gần trường học, cho Mạnh Tử hoàn cảnh tốt về giáo dục).

(Nghĩa bóng) Việc nào mẹ cũng làm để cho con đời sống tốt.

Tôi vội nói: “Nếu không lên đại học chính là người xấu, vậy người xấu trên thế giới này cũng nhiều lắm.”

Tiểu Ba cười ném điều thuốc xuống sông, kéo tôi đứng lên, ngồi lên xe máy.

Một lúc sau, xe anh dừng trước một cửa hàng nhỏ, nắm tay tôi tiến vào, người ở trong nhìn thấy anh lập tức tươi cười chào đón: “Sao hôm nay anh Tiểu Ba lại rảnh rồi đến đây chơi

Tiểu Ba cười nói: “A Kiện, anh tìm em để nhờ vẽ một hình xăm.”

A Kiện cười nói: “Không thành vấn đề.” – Xoay người đi vào bên trong cầm tập bản mẫu, đặt trên quầy, đưa một tập cho Tiểu Ba xem và giới thiệu: “Anh thích hình gì, mãnh thú hay chim ác?”

Tiểu Ba lật vài tờ, có vẻ không hợp ý anh, anh quay sang nhìn tôi: “Kì Kì, em vẽ cho anh một hình.”

Lòng tôi nổi sóng cuộn cuộn, anh dùng một tư thái như sắp phải chia xa, dùng một hình xăm cả đời không thể xóa mờ để nhắc nhở thân phận của mình.

“Vì sao phải xăm? Xấu lắm, với lại, em vẽ còn kém, ngoài vẽ hoa sen có thể tạm coi được ra, thì cái gì cũng xấu.”

Tiểu Ba mỉm cười nói: “Anh nhất định sẽ muốn một hình. Kì Kì, em vẽ xấu hay đẹp đều được, anh muốn em vẽ cho anh một hình.”

Cuối cùng tôi cũng lặng lẽ gật đầu, anh cười nói với A Kiện: “Chờ bọn anh vẽ xong hình mẫu, sẽ đến tìm em, anh muốn vẽ trong quán, em chuẩn bị đầy đủ mọi thứ rồi đến.”

A Kiện đương nhiên nhiệt tình đồng ý.

Dưới sự thúc giục của Tiểu Ba, tôi bắt đầu đặt bút vẽ. Vì Tiểu Ba sinh năm con rồng, nên tôi đã mất ba ngày, kết hợp giữa hình ảnh rồng truyền thống của Trung Quốc và rồng lửa của phương Tây, vẽ ra một con rồng bay có cánh, đang cưỡi mây đạp gió trên bầu trời, một bên cánh của nó bị kiếm đâm, xung quanh con rồng là biển mây mù nhuộm đỏ máu.

A Kiện nhìn bản vẽ, cẩn thận nói: “Bản vẽ rất lớn, chỉ sợ phải phân ra thành nhiều lớp hoa văn, nếu không thân thể sẽ không chịu nổi.”

Tiểu Ba nằm úp xuống giường, nói: “Anh không vội, em cứ vẽ từ từ.”

Tôi ngồi xuống ghế sofa, nhìn chăm chăm vào những nét bút A Kiện đâm xuống lưng Tiểu Ba. Tôi định chạy đi, Tiểu Ba lại gọi tôi: “Kì Kì, ở lại đây với anh.”

Tôi đứng lại, bệ một chiếc ghế nhỏ đến ngồi trước mặt anh, hỏi: “Đau không?”

“Một chút.”

Tôi nắm tay anh, anh nhắm hai mắt. Tôi trầm mặc nhìn hình vẽ đang dần dần hiện lên trên lưng anh.

Khi tôi vẽ, Tiểu Ba luôn thúc giục, dường như rất vội vàng muốn xăm cái hình đó lên người, nhưng đến khi bắt đầu vẽ, anh lại không nóng nảy, có ngày, rõ ràng có thể vẽ thêm một lúc nữa, nhưng anh lại bảo A Kiện ngừng tay, ngày mai tiếp tục.

Bởi tiền công anh trả A Kiện rất hào phóng, thanh toán luôn trong ngày, nên A Kiện cũng vui vẻ vẽ vài ngày liền, nhưng sau đó lại vẽ rất chậm, một tháng sau mới vẽ xong toàn bộ.

A Kiện nhìn con rồng bay trên lưng Tiểu Ba, có cảm giác thành tựu: “Từ năm mười sáu tuổi em đã xăm hình cho người ta, nhưng đây là hình xăm em vẽ tốt nhất.”

Tiểu Ba hỏi tôi: “Kì Kì, em thấy thế nào?”

“Tốt lắm.”

Nam sinh dù sao cũng không giống nữ sinh, có lẽ A Kiện không chính thức học vẽ, nhưng anh ta có tài năng, con rồng được vẽ dưới sự sáng tạo của anh ta, lại mang thêm vài phần hào hùng, bên cánh dính máu kia cũng vô cùng dữ tợn.

A Kiện chờ mong hỏi Tiểu Ba: “Anh có muốn nhìn vào gương xem không?”

Tiểu Ba đứng dậy, vừa mặc áo vừa nói: “Để xem sau cũng được.”

Anh đưa tôi đi ăn thịt dê nướng, đến khi ăn xong, mặt trời cũng dần ngả về tây, chúng tôi chậm rãi bước đi trên đường, đột nhiên anh nói: “Kì Kì, chúng ta cắt đứt đi!”

Tôi nghi rằng tai mình nghe nhầm, kinh ngạc nhìn anh, anh mỉm cười nói: “Chúng ta cắt đứt quan hệ, sau này không là bạn bè nữa, không đi tìm nhau nữa.”

Ánh hoàng hôn màu đỏ tỏa ra bốn phía, trong không khí có mùi hoa ngọt ngào, nụ cười của anh rất bình tĩnh, rất ôn hòa, tất cả đều giống những buổi chạng vạng ngày hè chúng tôi từng đi qua, tôi cười đánh anh ấy một cái:

“Thần kinh!”

Anh cười giang hai tay: “Có muốn một cái ôm cuối cùng không?”

Tôi cười nói: “Thì ra anh chỉ lấy cớ thôi, muốn lợi dụng em chứ gì? Không cho anh ôm đấy!”

Anh ấy không cho tôi từ chối, mạnh mẽ ôm tôi vào trong ngực chặt, tôi cười cũng ôm anh, yên lặng nói trong lòng: “Tất cả sẽ qua thôi, tất cả sẽ tốt hơn.”

Thật lâu thật lâu sau, anh buông tôi ra, cười tủm tỉm nói: “Anh đưa em về nhà.”

Tôi cười cho anh ấy một quả đấm: “Lần sau lấy cái cớ nào đấy hợp lý một chút.”

Hai người hi hi ha ha bước đi, cũng tựa như trước đây vậy, khi chỉ còn cách nhà tôi một đoạn, anh liền đứng lại, tôi vẫy tay với anh: “Ngày mai em tới tìm anh.”

Anh đứng dưới ánh hoàng hôn, nhìn tôi, yên tĩnh cười.

Tôi chạy nhanh về phía trước, đến đoạn rẽ, tôi lại quay đầu vẫy vẫy tay, không nhìn thấy vẻ mặt anh, chỉ nhìn thấy ánh chiều đỏ hồng trải khắp bầu trời, thân hình cao to của anh đắm chìm trong ánh nắng màu cam sáng rực.

Ngày hôm sau, tôi đến quán karaoke tìm Tiểu Ba, người đứng ở đại sảnh nói với tôi: “Anh Tiểu Ba không quản lý quán karaoke nữa, anh ấy làm chuyện kinh doanh khác.”

“Vậy bây giờ anh ấy ở đâu?”

“Không biết.”

Tôi không tin nhìn anh ta, anh ta áy náy nói: “Anh Tiểu Ba muốn bọn anh nhấn với em rằng, anh ấy không muốn gặp lại em nữa, bảo em sau này đừng đến tìm, tất cả những quán anh Tiểu Ba kinh doanh đều không cho phép em vào.”

Tôi lớn tiếng chất vấn: “Anh có nhầm không vậy? Em là La Kỳ Kỳ!”

Anh ta đồng tình nhìn tôi, ánh mắt cứ như tôi là đứa bị bạn trai đá, nhưng còn không chịu chấp nhận sự thật, lòng tự trọng của tôi bị anh ta thương hại, tôi xoay người bước đi.

Đi tới đi lui, hình ảnh ngày hôm qua lại hiện ra trước mắt tôi, cơ thể tôi bắt đầu run rẩy, ngồi xổm xuống đất, Tiểu Ba không nói đùa! Anh thật sự muốn cắt đứt quan hệ với tôi!

Nhưng vì sao chứ? Tôi làm sai điều gì?

Tôi đạp xe tới vũ trường “Bên Dòng Nước”, người đứng trông cửa thấy tôi, trực tiếp bước ra ngăn cản, tôi kiên quyết tiến vào, bị bọn họ đẩy ngã xuống đất, còn cảnh cáo tôi nếu sau này còn xông vào, họ sẽ báo cho bố mẹ tôi và nhà trường biết

Những người quanh đó đều nhìn tôi, nước mắt tôi đảo quanh hốc mắt, nhưng vẫn cố gắng giữ nó lại, trốn sang một bên, ngồi xuống đất lặng lẽ chờ.

Trời dần tối, thấy một chiếc xe máy quen thuộc chạy đến, tôi lập tức chạy tới, có người kéo tôi lại, tôi hét to: “Hứa Tiểu Ba, anh phải nói rõ ràng, em làm gì có lỗi với anh chứ?”

Tiểu Ba không quay đầu lại, đưa xe máy cho đàn em, đầu vẫn đội mũ bảo hiểm, đi vào phòng khiêu vũ.

Dưới ánh đèn nê ông lóe sáng, tôi rút cuộc cũng không nén nhịn được nữa, nước mắt bắt đầu ào ào tuôn rơi.

Xe anh Lí dừng bên cạnh, anh hạ cửa xe xuống, ra lệnh cho những người đang ngăn cản tôi: “Bọn mày đi chỗ khác đi.”

Hai mắt tôi ướt đầm nước mắt, mơ hồ nhìn anh ấy, anh ấy nói: “Kỳ Kỳ, sau này em đừng đến tìm bọn anh nữa, tính cách của Tiểu Ba em cũng rất hiểu, một khi nó đã hạ quyết tâm, thì đến chín đầu trâu cũng không kéo lại được, sau này bất kể quán nào của bọn anh cũng không cho phép em bước vào, tất cả các anh em đều đã được lệnh.”

Anh Lí bắt đầu đóng cửa xe, cử chỉ bảo lái xe lái đi, tôi khóc lớn hỏi: “Vì sao?”

“Kỳ Kỳ, em và bọn anh không phải người đi trên một con đường, em có con đường mà mình phải đi.”

Cửa xe đóng lại, xe của anh Lí cũng chạy đi.

Tôi càng không ngừng khóc, tôi và các anh không phải người trên cùng một con đường ư? Vậy tôi đây đang đi cùng đường với ai chứ? Bấy tuổi tôi chuyển đến thành phố này, chín tuổi quen biết các anh, bây giờ đã là sáu năm trôi qua rồi, gần như mọi nơi ở thành phố này Tiểu Ba đều đạp xe lai tôi đi qua, gần như tất cả kỷ niệm ở thành phố này đều có liên quan đến các anh, giờ các anh hãy nói cho em biết, em và các anh không phải người đi trên cùng một con đường!

Tôi không đi tìm Tiểu Ba nữa, bởi vì tôi biết, anh nói cắt đứt chính là cắt đứt, cho dù tôi có khóc lóc đến chết trước mặt anh, anh cũng không liếc mắt nhìn tôi lấy một cái, cũng giống như khi ở bên hồ sen năm đó, anh ngâm nga bài tiếng Anh, mặc kệ tôi làm âm ỉ thế nào, anh nói không để ý tới tôi, thì tuyệt đối sẽ không để ý tới tôi.

Sau khi cắt đứt với Tiểu Ba, tôi đột nhiên người không có bạn bè, không có chỗ dừng chân.

Em gái ngày nào cũng ở nhà chơi đàn điện tử, tôi không thích nó cứ làm âm ỉ như vậy, nó chê tôi ở nhà làm phiền đến nó, tôi bảo nó đóng cửa vào mà luyện đàn, nó không kiên nhẫn nói: “Mùa hè nóng thế này, đóng cửa vào không phải là vừa buồn vừa nóng chết sao? Sao chị không ra ngoài tìm bạn mà chơi?”

Hóa ra, tôi thường không ở nhà, người trong nhà này cũng không quen với sự tồn tại của tôi, tôi chỉ có thể đi giày vào và bước ra khỏi cửa.

Tôi dùng tiền tiêu vặt, mua một bao thuốc lá loại rẻ tiền, ngồi ở bờ sông hút.

Nước sông vẫn giống như trước đây, nhưng tất cả đều đã thay đổi rồi.

Ngày hè yên tĩnh đến khốc liệt, tôi ngồi dưới ánh mặt trời chói chang, chậm rãi hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, nhớ về một năm trước, tôi còn nằm dài trên sofa với Hiểu Phỉ, tâm tình chuyện tương lai, tranh luận xem trường đại học Thanh Hoa tốt, hay đại học Bắc Kinh tốt; tôi còn đi cùng Tiểu Ba đến hồ sen học tiếng Anh vào mỗi sáng sớm, cùng ôn tập bài vở.

Nhớ tới những chuyện đó, làm cho tôi có cảm giác xa xôi không chân thật, tuy nhiên, chỉ mới một năm thôi, vì sao chỉ ngắn ngủi một năm, mà toàn bộ thế giới đã thay đổi?

Nghĩ tới còn phải trải qua ba năm trung học phổ thông, tôi đột nhiên cảm thấy mệt mỏi rồi, tôi bắt đầu hiểu được quyết định đi học Trung Chuyên của Lâm Lam, chính là mệt mỏi, không còn sức lực chống đỡ, cho nên muốn học xong thật nhanh, tạo ra một kết quả cho bản thân mình.

Tôi ngồi bên bờ sông một ngày lại một ngày, hút một bao lại một bao thuốc, và cũng thầm đưa ra quyết định.

Buổi tối, ăn cơm xong, tôi nói với bố mẹ: “Bố mẹ đừng ra ngoài khiêu vũ vội, chờ con rửa bát xong, con muốn nói một chuyện với bố mẹ.”

Tôi nói nghiêm túc làm bố mẹ cũng nghiêm túc theo, họ đều ngồi trên sofa, hơi lo lắng hỏi: “Chuyện gì thế? Con nói thẳng đi, bát đĩa cứ để trong bếp đi.”

Tôi nói: “Con không muốn học trung học phổ thông.”

Sắc mặt của bố lập tức thay đổi, mẹ giữ lấy cánh tay bố, ám chỉ bố đừng vội vàng, nhìn tôi hỏi: “Vì sao?”

“Không vì sao hết, con chỉ không muốn học nữa, con muốn đi làm sớm một chút, con có thể thi vào trường kỹ thuật, con khẳng định có thể thi được, hai năm sau sẽ đi làm.”

Sắc mặt bố xanh mét: “Tuy nhà chúng ta không giàu có, nhưng cũng không đến nỗi phải trông cậy vào con đi kiếm tiền để nuôi gia đình, dù con có muốn học hay không cũng phải học trung học phổ thông.”

Tôi nhàn nhạt nói: “Bố mẹ cứ răn muốn con đi học tiếp, con cũng chỉ có thể tiếp tục học, vì bố mẹ vẫn là bố mẹ của con, con là con gái, không thể không nghe theo bố mẹ. Mà nếu bây giờ để con thi vào trường kỹ thuật, con còn có thể thi vào ngành tốt, bố mẹ không đồng ý để con thi, qua vài năm nữa, có thể ngay cả trường kỹ thuật con cũng không thi đỗ.”

Bố đứng bật dậy, bàn tay to định vung ra, mẹ vội ôm lấy bố, đẩy bố ra ngoài: “Anh ra ngoài trước đi, em nói chuyện với Kì Kì một lúc.”

Mẹ ngồi đối diện tôi, tôi trầm mặc nhìn mẹ, lạnh lùng nghĩ mẹ không thể có cách nào, cũng không có khả năng khiến tôi thay đổi quyết định.

Mẹ suy nghĩ rất lâu, mới bắt đầu nói chuyện: “Mẹ biết trong lòng con luôn giận chuyện bố mẹ đưa con đến ở với ông ngoại, cũng luôn luôn cảm thấy bố mẹ bất công, rất tốt với em gái con, nhưng các con đều do mẹ sinh ra, trong lòng bàn tay đều là thịt, trong lòng bố mẹ hai chị em con đều như nhau, chẳng qua em con tính tình hoạt bát, thích nói chuyện, vì vậy mà tự nhiên bố mẹ trao đổi nhiều với nó hơn; con lại rất trầm mặc, chuyện gì cũng không chịu nói cho bố mẹ biết, vì vậy mà tự nhiên bố mẹ trao đổi ít hơn với con. Chính con ngẫm lại xem, mẹ có nói sai không? Mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, em con đều nói hết những chuyện ở trường cho bố mẹ nghe, con lại không nói cái gì, bố mẹ hỏi con, muốn trao đổi với con, con lại nói một câu có lẽ ‘không có gì’ rồi cho qua.”

Tôi trầm mặc, chẳng lẽ tôi sinh ra đã có tính tình trầm mặc cổ quái sao?

“Thực ra, nỗi lòng bố mẹ dành cho con và em con không hơn kém nhau chút nào, em con làm sai chuyện gì, bố mẹ trực tiếp trách móc nó, nó khóc lớn một trận, ngày hôm sau lại vội vàng nói một câu bố ơi, hai

câu bố ơi, từ trước đến giờ nó không hề xa cách bố mẹ, còn con thì thế nào? Tính tình con quật cường, nói nặng hơn là sợ con nổi loạn, không nói con con lại nghĩ.” Mẹ nói xong đôi mắt cũng đỏ hoe.

Thực ra, những đạo lý ấy tôi đều hiểu, không phải bố mẹ không thương tôi, nếu thật sự thương tôi, đã trực tiếp để tôi học trường kỹ thuật, vừa bớt lo lắng vừa tiết kiệm tiền, làm gì phải cố gắng thúc ép tôi học trung học phổ thông như thế này? Chẳng qua xét đến những chuyện nhỏ cụ thể, sẽ có điều thiên vị, nhưng trên đời này có bố mẹ nào thừa nhận mình bất công đâu, họ cảm thấy đây đều là những việc lật vật, chẳng đáng nhắc đến, lại không biết rằng thế giới của trẻ con thường xâu chuỗi nên từ chính những việc nhỏ nhặt lật vật đó.

“Ông ngoại, bà ngoại con đều xuất thân từ gia tộc lớn, bà ngoại con từng học trường nước ngoài, thông thạo tiếng Anh, ông ngoại con rất có tiếng tăm trong ngành kỹ sư, nhưng hai đứa con gái của họ, đều không học đại học, mẹ là bởi vì bố dượng không cho tiền đóng học, dì con là bởi vì mâu thuẫn với mẹ kế, nhân lúc ông ngoại con đi nơi khác thị sát công trình, trộm hộ khẩu ra ngoài xin làm công nhân, đây đều là nỗi đau cả đời của ông ngoại con, con nhìn vào tên của mẹ và dì con, thì sẽ biết kỳ vọng mà ông ngoại con dành cho hai cô con gái của mình, nhưng hai người đều để ông thất vọng rồi. Ông đặt tất cả nguyện vọng của mình lên người con, trước khi rời xa thế giới này, ông để lại cho con hơn hai vạn tệ, nói là học phí cho con học đại học, dặn mẹ nhất định phải nuôi con học hết đại học, còn nói nếu con vào đại học, nhất định phải nhớ đến trước mộ nhìn ông.”

Rất nhiều năm rồi không ai nói chuyện về ông ngoại với tôi, nước mắt tôi không nghe theo khổng chế, từng giọt từng giọt chảy xuống.

“Hơn hai vạn bây giờ cũng không phải là số tiền nhỏ, huống chi là vài năm trước? Vợ hai của ông thừa dịp ông ốm nặng, đã trộm và giấu đi rất nhiều tiền tiết kiệm. Cả đời ông con sống không yên, mẹ và dì con không muốn ông trước khi mất còn phải thấy người thân tranh tài sản, nên nói với ông rằng tất cả tiền đều lấy lại được. Sau khi ông con qua đời, dì con vốn được hưởng một nửa bất động sản nhưng không nhận, chỉ giữ lại sách vở của ông con, mẹ cũng chỉ lấy bản chép tay truyện “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” của ông.” Mẹ nói đến đoạn thương tâm, cũng bắt đầu khóc, “Con cũng đừng hận bà vợ hai của ông con, bà ấy không có con cái, vì vậy muốn lấy chút tiền, mẹ và dì con không oán hận bà ấy, mẹ và bố con dù không có nhiều tiền, nhưng chỉ cần con còn đi học, thì dù bố mẹ có phải đập nồi bán sắt vụn cũng quyết nuôi con ăn học, con chỉ cần nhớ tấm lòng của ông ngoại với con là được.”

Mẹ lau khô nước mắt, nói: “Tuy ông ngoại hy vọng con học đại học, nhưng mẹ cũng không muốn ép con, năm nay con cũng không còn bé nữa, mười lăm tuổi rồi, ở tuổi này của con, mẹ đã đến nhà xưởng làm việc, tuổi nghề cũng được một năm, bố con đã bốc dỡ than ở đường sắt để tự trang trải học phí ỉnh, mẹ tin con có thể tự suy xét, tự quyết định. Nếu con vẫn quyết định đi học trường kỹ thuật, mẹ sẽ thuyết phục bố con, đồng ý cho con đi học, sau này con đến trước mộ của ông ngoại con, mẹ sẽ giải thích rõ ràng với ông, là mẹ không biết làm mẹ, là mẹ đã để ông thất vọng, không liên quan gì đến con.”

Mẹ khóc không thành tiếng, tôi cũng khóc không kịp thở.

Một lúc sau, mẹ ổn định lại cảm xúc và nói: “Cho con ba ngày để suy nghĩ, sau đó hãy cho bố mẹ một câu trả lời rõ ràng.”

Tôi về phòng ngủ của mình, ôm cuốn “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” nằm trên giường, nước mắt vẫn chảy không ngừng.

Suy nghĩ cả đêm, trong đầu đều là nét mặt và nụ cười triu mến, bao dung của ông ngoại.

Thật ra, tôi hiểu mẹ lấy lùi làm tiến, những câu sau mẹ nói với tôi đều là để kích tôi, nhưng đây là tâm nguyện của ông ngoại, đây là cách duy nhất tôi có thể giữ chữ hiếu.

Sáng hôm sau, tôi đi vào phòng ngủ của bố mẹ, nói với họ: “Con quyết định đi học trung học phổ thông.”

Mẹ và bố đều thở ra như trút được gánh nặng, bố lập tức lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc bút máy đưa cho tôi: “Chiếc bút này rất quý, muốn để lại nó cho con, bố mẹ đã bàn với nhau, dù con có học thế nào, chỉ cần chính con tán thành với mình là được, bố mẹ không ép con nhất định phải thi vào đại học.”

Trên thân bút máy có khắc hai dòng chữ mạ vàng: biển học tập là con tàu đau khổ vô tận, có đường lên được núi sách.

Tôi siết chặt chiếc bút máy trong tay: “Nếu lựa chọn học tiếp, con nhất định sẽ thi được đại học. Con có một yêu cầu.”

“Con nói đi.”

“Con muốn vượt qua trung học phổ thông theo cách của mình, con muốn bố mẹ tin tưởng con, cho con tự do.”

Bố nhìn mẹ, mẹ nói: “Không thành vấn đề, bố mẹ luôn tin tưởng con. Nhưng cũng phải nói, bố mẹ không thúc ép con bao giờ, con nhìn những nhà hàng xóm của chúng ta xem, có nhà ai quản con gái như nhà ta không? Em con mẹ cũng bắt nó phải về nhà trước mười giờ tối, còn con ở bên ngoài chơi đến mười một giờ, bố mẹ cũng chỉ cảnh cáo con một chút, thực ra bố con luôn nuôi con như con trai, không miễn cưỡng con thay đổi tính tình.

Bố nói: “Mười ba tuổi bố đã ra ngoài vừa học vừa làm, làm khuôn vác ở đường sắt để kiếm tiền học hết trung học, bố tin con gái bố cũng có khả năng chịu trách nhiệm với chính bản thân mình.”

Tôi gật gật đầu, xoay người đi ra phòng ngủ của bố mẹ. Tuy rằng khúc mắc đã được tháo bỏ, nhưng sự xa cách nhiều năm vẫn không thể tan biến hết, đại khái là tôi vĩnh viễn không thể giống em gái, ôm cổ bố, ghé vào lòng mẹ làm nũng, nhưng... như vậy là đủ rồi.

Cây liễu mọc bên bờ sông xanh um tươi tốt, sáng sớm gió mát mang theo không khí ẩm ướt, có mùi thơm ngát của cỏ cây hoa lá.

Tôi ngồi bên bờ sông, tháo giày, ngâm chân dưới nước.

Nhắm mắt lại, tất cả ký ức dường như đều hiện ra trước mắt.

Năm tuổi, rời xa ông ngoại, trở lại bên cạnh bố mẹ.

Sáu tuổi, đến trường, lại tạm nghỉ học.

Bảy tuổi, học ở trường tiểu học quân đội, quen biết Hiểu Phỉ.

Tám tuổi, chuyển nhà đến thành phố này, gặp được Trương Tuấn.

Chín tuổi, chống đối cô giáo Triệu, trốn học đến quán game, gặp Tiểu Ba.

Mười tuổi, ngồi cùng bàn với Trần Kính, gặp cô giáo Cao.

Mười một tuổi, Quan Hà chuyển trường đến học cùng lớp.

Mười hai tuổi, tôi gặp lại Hiểu Phỉ, gặp cô giáo Tùng Hồng.

...

Tôi từng nghĩ rằng thế giới này cho tôi quá ít, nhưng bình tâm suy nghĩ lại, tôi nhận được ít thật sao?

Bố Hiểu Phỉ luôn đánh mẹ cậu ấy, cậu ấy đối mặt với một gia đình bạo lực; bố Quan Hà mất sớm, Quan Hà phải ăn nhờ ở đậu, phải nhìn mặt lựa lời để lấy lòng bố dượng và anh chị; bố Tiểu Ba mất sớm, tình thân mẹ anh thay đổi thất thường, kinh tế luôn luôn khốn quẫn; Lâm Lam tuy có cả bố lẫn mẹ, nhưng mẹ lại làm nên chuyện xấu hổ rồi ly hôn, cô ấy thay mẹ nhận những lời đồn đại, những chuyện nhảm nhí; cố gắng, nghiêm túc học tập, nhưng lại vì gia đình bản cùng, không thể không sớm mang trên vai gánh nặng gia đình.

Họ đều kiên cường, đều mỉm cười, còn tôi thì sao?

Quan hệ giữa bố và mẹ luôn hòa thuận, họ bao dung tôi, tôi còn có một người ông ngoại thương yêu mình, mặc dù tuổi thơ của tôi thiếu thốn tình thương của bố mẹ, nhưng tôi lại có những kỷ niệm quý báu bên ông ngoại, còn em gái tôi vĩnh viễn không biết được ông ngoại của chúng tôi là một người nho nhã, dịu dàng, trưởng giả, em gái có những thứ tôi không có, nhưng tôi cũng có những thứ em gái không có.

Học tiểu học, tôi không có bạn bè, bị cả lớp cô lập, nhưng chính vì bị cô lập, nên tôi mới quen biết Tiểu Ba, Ô Tặc, anh Lí, Tiểu Ba làm tôi hiểu rằng, cả ngàn người bạn học cũng không bằng một người.

Dù tôi gặp phải cô giáo Triệu không tốt, nhưng cũng gặp được cô giáo Cao giàu tình yêu thương, dù tôi gặp phải thầy chậu chậu bấu hời, nhưng cũng gặp được cô giáo Từng Hồng dễ tính, thoải mái.

Tôi có lý do gì để trách số phận? Có lý do gì để tự giận mình đây?

Tôi ném tất cả thuốc lá chưa hút và bật lửa xuống dòng sông, đưa mắt nhìn chúng dần bị nước sông nuốt trọn, tất cả những chuyện của hôm qua đều đã qua rồi!

Tôi đứng lên, làm một khởi đầu mới, không chỉ vì mình, mà còn vì ông ngoại, bố mẹ, Tiểu Ba, Hiếu Phỉ, cô giáo Cao, cô giáo Từng Hồng... Con người không chỉ sống vì mình, mà còn sống vì người mình yêu quý nữa.

Hết phần II.

Hết tập 1.

Tiểu Dương: truyện được chia làm hai tập. Phần I và Phần II ở tập 1, phần III ở tập 2.

Edit đoạn này mình có rất nhiều cảm xúc, nước mắt mình cũng đảo quanh hốc mắt như Kì Kì, khi nâng mu bàn tay lên dụi mắt, nước mắt chảy ướt cả tay!

Nếu thích câu chuyện này và bạn muốn đọc tiếp tập hai, thì bạn có thể tìm bản tiếng Trung, bản convert để đọc hoặc đọc tiếp bản chuyển ngữ của mình. Đây là mục lục:

tieuduongtd.wordpress /toi-khong-th%E1%BB%83-quay-v%E1%BB%81-t...

Tiểu Dương: Mời các bạn cùng đọc tiếp Tập 2 – phần III của truyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-khong-the-quay-ve-thoi-nien-thieu-do>